

825.886

EDGAR WALLACE

A
HÁROM IGAZ EMBER

REGÉNY

FORDÍTOTTA
ZIGÁNY ÁRPÁD

PALLADIS RT. KIADASA, BUDAPEST

500

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

EDGAR WALLACE

A
HÁROM IGAZ EMBER

REGÉNY

FORDÍTOTTA
ZIGÁNY ÁRPÁD

Frederick

PALLADIS RT. KIADÁSA, BUDAPEST

AZ ANGOL KÖNYV EREDETI CÍME
THE THREE JUST MEN

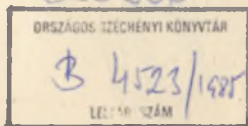
Egyedül jogositott magyar kiadás.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Utánnnyomás tilos.

825 886

PALLAS RT. NYOMDÁJA, BUDAPEST, V., HONVÉD-UTCA 10.
FELELŐS VEZETŐ: TIRINGER KÁBOLY MŰSZAKI IGAZGATÓ.

I. FEJEZET.

Az Oberzohn-cég.

„520 font évi fizetéssel azonnal hivatalba léphet vegyi laboratóriumba fiatal titkárnő; előző gyakorlat nem szükséges, de megfelelő ismeretei kell, hogy legyenek a fizikából és a szerves vegytanból. Előnyben részesül, akinek valamelyik közeli rokona bizonyos nevet szerzett a tudományban. Ajánlkozás levélben (Box 9754) a „Daily Megaphon“ kiadóhivatalába. Akit a hirdető levélben hív meg személyes tárgyalásra, még sikertelenség esetén is megkapja az oda-vissza-utazás költségét, ha nem lakik messzebb Londontól 150 mérföldnél.“

Valami jóbarát küldhette meg a Heavytrees-farmra ezt az ujságot, gondosan megjelölve kék ceruzával a hirdetést.

Mirabelle Leicester a hall asztalán találta a lapot, mikor bejött a baromfi-udvarról, ahol a csirkéket etette. Ahogy meglátta, azt hitte, hogy Alington, az ingatlan-forgalmi ügynök küldte az ujságot, aki rendszeresen eljuttatott hozzá minden oly hirdetést, amelyben olcsó farmot kerestek. Az volt az érzése, hogy ez az ügynök szeretné, ha ő eladná a Heavytrees-farmot, hogy jobb módú, tehetősebb gazdálkodó kezébe kerüljön a kis birtok.

Fölvette hát az ujságot és mindjárt a „hirdetések“ kolumnáját kereste. Gyorsan végigfutott szemével a „Megvételre kerestetik“ rovaton, de csalódva látta, hogy egyik hirdetés se illik rá az ő kis farmjára. Már éppen csodálkozni kezdett, hogy a fukar Alington miért költhetett harmadfél pencet erre az ujságra, mikor tekintete megakadt a kék ceruzával keretezett hirdetésen.

— Nagyszerű! — röppent el a kiáltás ajkairól, melyek félig nyitva maradtak a reményteljes izgalomban.

Olyan zajjal rohant be a szalonba, hogy megriasztotta Alma nénit, aki éppen ujság-kivágásokat ragasztott be egy hatalmas könyvbe. A megcsontosodott vénleány ugyanis szenvedélyesen gyűjtötte a szenzációs rablások, gyilkosságok, betörések riportjait, a rájuk vonatkozó főtárgyalási tudósításokkal együtt.

— Ide nézz, Alma! — tört rá Mirabelle drámai lendülettel és izgatottan bökött ujjával a hirdetésre. — Fiatal hölgy vagyok... nincsen gyakorlatom... de bizonyítványaim vannak... és apának nagyon jó neve van a tudományos irodalomban. Ráadásul pedig nem is 150, hanem csak 140 mérföldnyire lakunk Londontól!

— Ez igazán érdekes! — csapta össze a kezeit Alma néni, aki szigorú arcával és szikár, parancsoló alakjával igazi réme volt a kereskedőknek és napszámosoknak, noha jobb szívű és szelidebb agg-szüz nem igen kötött harisnyákat.

— Hát nem nagyszerű ez? — ujjongott Mirabelle. — Egy csapással túl esünk minden bajon és gondon. A farmot rábizzuk Markra, mi pedig felköltözünk Bloomsburybe... és talán még arra is jut, hogy hetenként egyszer-kétszer színházba mehessünk... Olvasd csak el, kérlek, még egyszer a hirdetést!

Alma néni másodszor is figyelmesen elolvasta a sokat ígérő sorokat.

— Ez mind nagyon szép — mondta megszokott óvatosságával — bár nem szívesen látnám, kedvesem, hogy hivatalba járj. És boldogult apád...

— Azonnal maga vinne föl Londonba — vágott közbe Mirabelle határozottan — úgy, hogy még ma este megkaphatnám ezt az állást.

Alma néninek azonban aggodalmai voltak... London veszedelmes város, tele rossz emberekkel és elhagyatott utcáiban, néptelen fasoraiban el se képzelhető veszedelmek fenyegetik a tapasztalatlan falusiakat.

— Sok esztendővel ezelőtt én is voltam ott, kedvesem, éppen abban az időben, mikor az a rettenetes „Négy Igaz Ember“ garázdálkodott a városban — magyarázta és Mirabelle, mivel nagyon szerette a nénjét, türelmesen hallgatta a már annyiszor elmesélt történetet. — Ez a négy félelmetes ember terrorizálta egész Londont. Senki se járhatott éjjel a városban teljes biztonságban, mert senki se tudhatta, hogy haza kerül-e élve?... És ha elgondolom, hogy a hatóságok még büntetlenséget is biztosítottak nekik! Valósággal biztatták, ösztönözték őket a gázságokra!

— De kedvesem — tiltakozott Mirabelle, akinek ez volt a meggyőződése — a „Négy Igaz Ember“ nem volt gonosztevő! Előkelő, dúsgazdag emberek voltak, akik arra szánták az életüket, hogy megbüntessék azokat az igazi gonosztevőket, akiknek valami úton-módon sikerült kisiklaniuk a törvényes igazságszolgáltatás hálójából. És azért kaptak „kegyelmet“, mert a háborúban megbecsülhetetlen szolgálatokat tettek az országnak... Egyikük három hónapig dolgozott a német vezérkarban és roppant értékes információkat küldött haza... Aztán meg nem is négyen voltak, hanem csak hárman. Oh, mily nagyon szeretnék találkozni velük... szent a hitem, hogy nagyon kedves, derék úri emberek!

Alma néni nagyon rút volt, mikor elfintorította az arcát — Mirabelle tehát elfordította a fejét.

— Szerencsére már nincsenek Londonban — nyugtatta meg Alma néni önmagát is — úgy, hogy éjszaka legalább nyugodtan alhatsz... ha ugyan a kígyó nem garázdálkodik ismét! — tette hozzá aggodalmaskodva.

Ez a „kígyó“ volt az, amiről se beszélni, se hallani nem szerettek a londoniak. Hatmillió ember minden reggel, mikor kezébe vette az ujságját, legelőször is azt kereste, hogy van-e benne hír a „kígyó“-ról? A tizen-nyolc napilap egyetlen alkalmat se mulasztott el, hogy kioktassa olvasóit: mily dőre és gyerekes ez a félelem, amely a háború utáni idő beteges idegességének szomorú bizonyítéka... De azért bizonyos, szinte meghatározott időközökben intim és hátborzongató részleteket közöltek a fekete mamba-kígyó szokásairól, életmódjáról és marásának föltétlenül halálos voltáról — mert minden nagy napilapnak külön riporterjei voltak, azzal a föladattal és kötelezettséggel, hogy mennél megdöbbentőbb formában „lovagolják ki“ a rejtélyes kígyó esetét.

Ez a fekete mamba — fajtája a legfélelmetesebb valamennyi afrikai mérges kígyó között — egy hideg és ködös márciusi éjszakán szökött meg az Állatkertből. Háromhasábos cikkekben számolt be minden ujság erről a megdöbbentő eseményről, komolyan figyelmeztetve a közönséget, hogy kerülje a parkokat és nyilvános kerteket, ahol a veszedelmes kígyó elrejtőzhetett... De már másnap ismét háromhasábos cikknek kellett volna jelentenie, hogy holtan, megfagyva találták meg a kígyót valamelyik parkban, mert az afrikai meleg éghajlathoz szokott mamba elpusztul, ha a hőmérsék 75 Fahrenheit-fok alá süllyed.

Am ez a második, megnyugtató cikk sohse jelent meg. Április 2-ikán azonban az egyik rendőr az Orme Place valamelyik házkapujában összekuporodva, holtan talált egy embert. Agnoszkálták és kiderült, hogy jólismert és általában gazdagnak tartott tőzsde-ügynök, a neve Emmett.

A halál oka?... Kékre dagadt arcában két parányi seb volt egymás mellett, mint két tűszúrás és a boncoláshoz kisegítő szakértőnek meghívott kiváló természetbúvár kijelentette, hogy az embert kígyó-marás ölte meg: nagyon is gyilkos mérgű kígyó... Aznap éjjel különösen hűvös volt az idő. A tőzsde-ügynök autón, egyedül jött haza a színházból. A soffőrje vallomása szerint Emmetnek semmi baja se volt, mikor az autóból kiszállt, sőt még tréfált is vele. Abból, hogy a halott kezében szorongatta a kapukulcsot, azt következett a nyomozás, hogy pont abban a pillanatban érhetette a halálos kígyó-marás, amikor éppen ki akarta nyitni a kaput... A legfuresább az volt, hogy mikor átvizsgálták a jómódúnak tartott ügynök könyveit, a szakértők megállapították, hogy az ügynök teljesen tönkrement. Hat hónappal a halála előtt hatalmas összeget vett ki a bankjából és ennek a pénznek sehol se volt nyoma.

Alig ocsudott föl London ebből a borzalmas meglepetésből — a kígyó újra megjelent a lapok hasábjain. Ezúttal forgalmas utcában gyilkolt és áldozatát a legalsóbb néprétegből választotta ki. Fegyház-viselt ember volt, — valami Sirk — közönséges csavargó, akinek még lakása se volt. A Hyde Parkban, Achilles szobra előtt, hirtelen összeroskadt és mire odaért a park egyik őre — aki látta összeesni — a szerencsétlen ember már halott volt. Az őr nyomát se látta a kígyónak, sőt arra is megesküdött a vallomásában, hogy még ember se volt a csavargó közelében. A kígyó-marás nyomai most a kézsuklón voltak — két kis seb egymás mellett, mintha tüvel szúrták volna, akárcsak az ügynök arcán.

Egy hónap múlva megvolt a harmadik áldozat. Az Angol Bank egyik főtisztviselője, aki hirtelen arcra bukott a földalatti villamoson s mikor bevitték a kórházba, az orvos megállapította, hogy halott... a halál oka pedig kígyó-marás.

Ettől fogva szinte állandó félelem ülte meg a londoniak agyát; mindenki rettegett a kígyótól, melynek borzalmas híre eljutott a Heavytree-farmba is.

— Gyerekmese! — legyintett Mirabelle, de azért végigszaladt hátán a hideg. — Szeretném, Alma néni, ha nem őriznéd, hanem tűzbe hajítanád ezeket a szörnyű könyveket, amelyeket csupa hasonló borzalmakkal töltesz meg.

— Ez az Élet — felelte Alma szeliden és áhitattal simogatta meg a nagy könyvet. — De, hogy rólad beszéljünk: mikor akarod elfoglalni a hivatalodat?

— Először jelentkeznem kell! — nevetett Mirabelle. — Aztán várnom kell a meghívó levélre is... — szóval nagyon ráérsz még csomagolni!

Félórával később elcsípte a postást és átadott neki egy levelet, amely Londonba szolt. Két napra rá megjött a válasz, nem éppen kifogástalan angol nyelven, aminek magyarázata s egyúttal enyhítő körülménye ott díszlett a levélpapíros felső balsarkában:

OBERZOHN & SMITTS

Kiviteli és Behozatali Vállalat

Harmadnapra rá miss Mirabelle Leicester leszállt az omnibuszról a City Roadon és belépett a szerény külsejű ház kapuján. De még a folyosón megállította egy soffőr, aki utána szaladt az utcáról.

— Bocsánat, asszonyom, — kérdezte — ön mrs Carter?

A fiatal leány megütközve fordult meg és tagadóan rázta a fejét.

— Nem, kérem... Én miss Mirabelle Leicester vagyok.

— És Herefordból jön, ugyebár... a Telford Parkból, ahol együtt lakik kedves anyjával?

A soffőr nagyon izgatott volt. Úgy látszott, hogy várnia kellett valakit, akit elszalasztott, mert nem ismerte személyesen.

— Mondom, hogy téved — világosította föl Mirabelle. — Én a Heavytree-farmon lakom, Paynham mellett, a nagynénémmel.

— Ah, és őt hívják mrs Carternek, igaz?

— Nem, kérem — nevetett a leány. — A nagynéném neve miss Alma Goddard... Nos, meg van elégedve?

— Akkor nem ön az, akit várnom kell — sóhajtott a soffőr csalódva és udvarias bocsánatkérések közt ballagott ki az utcára...

Mirabelle jó tíz percig várakozott a díszes előszobában, míg a fölfelé fésült, sápadt és csontkeretes pápaszemmel járó fiatalember visszajött érte. Széles, kifejezéstelen, szinte beteges színű volt az arca. Mirabelle megfigyelte, mint különös dolgot, hogy az irodában dolgozó férfiak mind ugyanilyen típusuak. Szálas, tagbaszakadt emberek, kevés beszédűek, akik, ha felelni kellett valamire, vagy igenlően, de némán bólogattak, vagy tagadóan és szintén némán, a fejüket rázták. Mirabelle számított arra, hogy külföldiekkel — németekkel — találkozik Oberzohn & Smitts irodájában és meglepődött, mikor meghallotta, hogy a főnök is, meg az alkalmazottak is többnyire svédek.

A sápadt fiatalember, híven a cég hagyományaihoz, nem szólt egy szót se, csak megbiccentette a fejét és előre ment a másik, nagyobbik szobába, ahol vagy féltucat férfi körmölt, vagy írt írógépen és valamennyien úgy belemerültek a munkájukba, hogy meg se látták a fiatal leányt, amint elsuhan a vállig érő rácskerítés mellett, mely az iroda személyzetét elválasztotta a látogatóktól. A falon, két ablak között, függött Afrika térképe, amelyre itt-ott nagy, zöld foltok voltak rajzolva. A szoba egyik sarkában 10–15 hatalmas elefánt-agyar állt, egy ablakpárkányon miniatűr gőzhajó-modell, egy másikon pedig fából durván kifaragott afrikai bálvány.

A fiatalember megállt a széles rózsafa-ajtó előtt és bekopogtatott. Mikor meghallotta belülről főnökének mély hangját, kitárta az ajtót és oldalt lépett, hogy utat engedjen a belépő leánynak. Hatalmas — valóság-gal óriási — terem volt s a nagy arányokat még az is növelte, hogy a teremben alig volt bútor. Nagyon kis ébenfa-íróasztal, mellette két szék és a háttér fülkéjében hosszú, keskeny, feketére festett pohárszék — ez volt minden, amit Mirabelle a teremben látott. A falakat arany-arabeszkes papír-kárpít borította, a padlót puha, bíborszínű szőnyeg.

Az üres teremnek szokatlan képe annyira meglepte a fiatal leányt, hogy jó darabig csak állt a küszöbön és hol a csupasz falakat, hol a mennyezetet nézte — míg végül észrevette, hogy valaki áll a kandalló előtt.

Szálas, őszbecsavarodott férfi volt, akinek alakján — ezt vette rajta észre legelőször Mirabelle is — leg-föltűnőbb volt a rendellenesen nagy és magas homlok. Sápadt arca hosszúkás volt, tele ráncokkal. Mirabelle úgy vélte, hogy körülbelül ötvenéves lehet, de mikor a férfi megszólalt, látta, hogy bizony jóval idősebb.

— Miss Mirabelle Leicester? — kérdezte mély torokhangon.

A kiejtése nem volt hibátlan és ráadásul kissé még selypített is.

— Üljön le, kérem — folytatta. Én vagyok dr. Eruc Oberzohn. Nem német... Bámulom ugyan a németeket, de én magam svéd vagyok. Elhiszi, kérem?

A leány elnevette magát s amikor Mirabelle Leicester nevetett, csak az olyan fa-darab emberek maradtak ridegek és érzéketlenek, mint dr. Eruc Oberzohn. A leány nem volt magas, bár karcsúsága és arányos termete annak mutatta. Arcán és tiszta, szürke szemeiben volt valami, ami a barack-virágra emlékeztetett. Szemeiben az áprilisi nap verőfénye ragyogott és arcának bársonyán az érett gyümölcs hamva piroslott.

De Eruc Oberzohnnak csak egyszerű, közönséges leány volt, kék kosztümben. Láttá ugyan, hogy a leány kis, kerek kalapot visel, mely keretként övezte mosolygó arcát és homlokán majdnem a szemöldökéig ér — de a gyönyörű képnek semmi hatása nem volt rá. Nem volt szentimentális, sőt egyenesen gyűlölte a szentimentalizmust.

— Üljön le, kérem — ismételte Oberzohn. — Van tudományos készsége?

Mirabelle kételkedve rázta a fejét:

— Nem tudom, kérem... én csak felső leányiskolát végeztem.

— De az apja... tudós volt, igaz?

Mirabelle élénken és komolyan bólintott.

— Igen, de nem kiváló tudós — jegyezte meg Oberzohn. — Angliában és Amerikában nem születnek nagy tudósok... Ah, ne hozakodjék elő Kelvinnek, Edisonnak, se Newtonnak! Ezek mind nehézkes, lassú észjárású, tekintély-tudósok voltak, de az isteni szikra nélkül.

Mirabelle kissé meghökkent, de azért mulatott is, bár meglátszott, hogy Oberzohn őszintén és komolyan hiszi, amit mondott és valóban nem tartja nagy embereknek, akiket pedig az egész tudományos világ tisztelt és becsült.

— Most pedig beszéljen saját magáról — szólt hirtelen Oberzohn, leülve a kemény, egyenes hátú székre, a kis íróasztal mellett.

— Félek, dr. Oberzohn, hogy nagyon keveset mondhatok magamról. A nagynénémmel lakom a Heavytree-farmon Gloucesterben és van lakásunk Doughty Court-ban is. A jövedelmünk nem igen nagy... és, azt hiszem, többet nem is igen mondhatok.

— De csak beszéljen, kérem — sürgette Oberzohn. — Mondja el: mit érzett, mit gondolt, mikor megkapta a leveletem?... Szeretném ismerni a gondolatvilágát. Így szoktam megalkotni a véleményemet, így

szereztem óriási vagyonomat is. Lélekelemzés segítségével ítélem meg és válogatom ki a munkatársaimat.

Mirabelle számított rá, hogy megvizsgáztatják: talán a szerves vegytanból, — a gépírásból mindenestre (és ettől félt legjobban) — de arról nem is álmodott, hogy az Oberzohn & Smitts cég azért hívja meg, hogy pszicho-analizissel kísérletezzék vele.

— Csak annyit mondhatok, hogy a levele meglepett — felelte Mirabelle és ahogy összebb szorult az ajka, ez nagyon sokat elárulhatott volna Oberzohnnak, ha valóban oly nagy emberismerő lett volna, mint ahogy dicsekedett. — A fizetés, természetesen, csábított... Hetenkint tíz font oly nagy fizetés, hogy nem hihetem, hogy megvannak azok a képességeim, amelyek...

— Minden képessége megvan! — szakította félbe Oberzohn nyersen, parancsoló hangon. — Laboratóriumi titkárra van szükségem és ön rátermett erre — habozva megállt — mivel tudósnek a leánya és... és még azért is, mert felső leányiskolát végzett, tehát megvan az általános műveltsége. Szóval azonnal megkezdheti a munkát. — Hosszú, vékony kezével a szoba tulsó sarkában nyíló ajtóra mutatott: — Rögtön hozzáfoghat, ha úgy tetszik — mondta.

Hosszú tojás-feje, nevetségesen magas homloka, vastag, krumpli-orra és széles, vonagló szája és arcának minden ráncsa mozgott, dolgozott, mialatt beszélt, csak mélyen fekvő, apró halszemei maradtak mozdulatlanok. Nem pislogott, egyetlen egyszer se rezdültek meg a szempillái.

— Ha lehetséges, csak holnap szeretném megkezdni a munkát — szólalt meg Mirabelle félénken, könnyörögve.

— Vagy most, vagy soha! — tört rá zsarnoki hangon a férfi.

Habozva torpant meg Mirabelle az erőszakos, durva hangra. De hirtelen átvillant az arcán, hogy a heti tíz fontra mily nagyon-nagyon rászorul!... A farm

alig hozott valamit, mert Alma néni bizony nem nagyon értett a gazdálkodáshoz. És elapadtak a többi források is. Az a részvénytársaság, amelynek papírjaiban levert az ő kis vagyontárája, a múlt évben sem fizetett osztalékot, amiért még tervezett svájci kirándulása is elmaradt... Nem, nem szabad elszalasztania ezt a szerencsét!

— Ahogy parancsolja — mondta megadással, összeszorítva a fogait.

— Nagyon helyes! Csak ezt óhajtottam — bólintott Oberzohn kedvesen.

Fölkelt, a szoba sarkába ment és kinyitotta az ajtót. Mirabelle már sok laboratóriumot látott, de ehhez foghatót még soha. A falak mentén mindenütt polcok, ezeken szép sorjában a porcellán- vagy csiszolt és metszett üveg-edények, mindegyiken nagy, éles betűkkel a bennük lévő anyag neve; aztán hosszú, széles padok, tele mindenféle géppel, készülékkel, lombikokkal és görebekkel, a középén pedig vastag üveglappal borított nagy asztal, amelyen pormentes üveg-szekrénykében a legfinomabb, érzékeny műszerek, köztük olyan mérlegek, amelyeknek nyelvét már egyetlen egy kis por-szem is félrebillenti... és ez a nagyszerűen berendezett laboratórium megijesztette Mirabelle.

— Mit kell csinálnom? — kérdezte szorongva, halkan.

... Hiszen ez igazi templom volt — gigászi nagyüzem! — azokhoz a szegényes, iskolai laboratóriumokhoz mérten, amelyekben ő megfordult. Úgy érezte, hogy tönkre fogja tenni a hajszálfinom, érzékeny műszereket, kiejti kezéből a porcellán- vagy metszett üveg-tégelyeket...

— Mit kell csinálnom? — ismételte kissé hangosabban.

— Hogy mit kell csinálnia?... — Úgy látszott, mintha Oberzohn maga se lett volna tisztában ezzel, de aztán mégis észbe kapott. — Első a mennyiség —

mondta. — Minden edényben van valami; hogy mi-
csoda: azt tudjuk. De nem tudjuk, hogy mennyi! Az
ön elődje hanyag, gondatlan teremtés volt, nem veze-
tett raktár-könyvet. Így aztán megesett, hogy mikor
szükségem lett volna valamelyik anyagra, hát a tar-
tója ugyan megvolt, de... nem volt benne semmi. Hát
ennek nem szabad többé megtörténnie!

— Szóval legelőször hozzam rendbe a raktárköny-
vet? — kérdezte Mirabelle, nagyon megkönnyebülve,
mert ez a munka valóban nem volt nehéz.

— Egyelőre ez lesz a dolga — bölintott Oberzohn.

Benyúlt a kabátja zsebébe és hatalmas bőrtárcát
húzott elő. Kivett belőle két gyűrött bankót.

— Tíz font — mondta röviden. — Mi előre fize-
tünk... Most még csak egy dolog van, amit tudni sze-
retnék... Mi van a nénjével? Ő is Londonban van?

— Nem — rázta a fejét Mirabelle — ő még otthon
van Heavytree-farmon. Úgy gondoltam, hogy ma dél-
után én is hazamegyek és ha megkapom az állást,
akkor holnap reggel együtt jövünk vissza.

Oberzohn összecsucsorította vastag ajkait és mély
redők szántották keresztbe a homlokát, úgy, hogy
Mirabelle önkénytelenül is összerezzent.

— Mondja csak: idegesítené a nénjét, ha ön ma
éjjelre itt maradna Londonban? — kérdezte.

— Oh, nem — mosolygott Mirabelle. — Hiszen van
lakásunk. És már máskor is aludtam idefönt egyedül.
De most még erre se lesz szükség. Sürgőnyzök a né-
némnek, hogy a legelső vonattal jöjjön föl.

— Várjon! — intett neki Oberzohn, föltartva a ke-
zét és átrohant a szobájába. Egész csomó sürgöny-
blankettával jött vissza. — Írja meg a táviratot —
mondta. — Egyik irlonkom rögtön föladja.

A leány hálásan vette át a blankettát és megírta
a táviratot. Oberzohn helyeslően bölintott, fogta a blan-
kettát és kiszaladt vele a másik szobába. A küszöbön

még megállt, visszafordult és udvariasan intett Mirabellenek. Aztán kiment és az ajtó becsukódott mögötte.

Lelki nyugalmának nagy szerencséjére Mirabelle Leicesternek nem volt semmiféle oka vagy ürügye, hogy a „főnöke“ után menjen és megpróbálja kinyitni az ajtót. Mert ha ezt megpróbálja, rájött volna, hogy Obèrzohn rázárta az ajtót. És, ha véletlenül átmegy a másik szobába, azt is láthatta volna, hogy az imént írt sürgönye lobogva ég a kandallóban...

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

II. FEJEZET.

Curzon Street, 233-ik szám.

Kicsiny, igénytelen ház, amelyről a legjobb svádájú ingatlanforgalmi-ügynök is legfőlebb csak annyit mondhatna, hogy az elektromos berendezése nagyszerű, a központi fűtése kifogástalan, a bútorai csupa stílusos darabok, a ház központi fekvése nagyon előnyös és végül: — van történelmi múltja is, mert még Cromwell idejében épült. Egyébként két oldalt már hatalmas, több emeletes bérpaloták fogták körül, amelyek közé úgy beszorult, mint az elfogott betörő, ha két detektív közrefogja . . .

A szerény ház kapuján még szerényebben bujt el a kis ezüst-háromszög, amely hírül adta a járó-kelőknek, hogy ebben a házban van a „Háromszög Detektív Ügynökség“ irodája. Sok vizet nem igen zavart ez az ügynökség, kevés ügyfele volt, mert a főnök — George Manfred — nagyon megválogatta, hogy milyen ügyet vesz a kezébe, mintha nem is anyagi haszonért, hanem csak pusztán kedvtelésből űzné a mesterségét.

Magas, széles vállú fiatalember volt, igazi atléta, meglepően szabályos, klasszikus vonásokkal és mindig nagyon elegánsan öltözködött, mintha csak a Hanover-utcai, előkelő szabócégek eleven reklámja lett volna. Ismeretsége, barátai nem igen voltak. Dr. Elver, a Scotland Yard sebésze, látogatta meg néha és fantasztikus teóriákat mesélt neki a félelmetes „kígyó“-ról,

amit George Manfred és a barátai csöndben, vita nélkül hallgattak végig. Elver doktoron kívül még csak Meadows rendőrtanácsos szokott bekopogtatni a Curzon-utcai házba, el-elbeszélgetve, pipaszó mellett, a „rég jó idők“-ről.

A soffőrjét már jobban ismerték, mint magát Manfredet. A garázsban, ahol az autót gondozta, „Vilám“-nak hívták a kollégái és valamennyien meg voltak győződve, hogy ez a keskeny arcú, sovány és komoly tekintetű fickó előbb-utóbb kitöri a nyakát, mert hatvan mérföldes sebesség mellett is hajmeresztő hidegvérrel kanyarodott be az utca-sarkokon, mit se törődve azzal, hogy a kocsija ilyenkor csak két keréken szaladt. Gyors hajtásért többször felírta már a rendőr és meg is büntették, de a soffőr nem sokat törődött ezzel.

Nagyon kevesen ismerték Manfred komornyikját, aki magas, erőteljes férfi volt, bozontos, fekete szemöldökéről ítélve, dél-francia, spanyol vagy olasz. Nagyon szűkszávú, szinte komor természetű volt, alig váltott szót még a szakáccsal és a két szobalánnyal is, akik minden reggel nyolc órakor jöttek és este hat órakor már haza is mehettek, mert mr Manfred rendszeren házon kívül ebédelt és vacsorázott. Kevés ügyfelét többnyire a délelőtti órákban fogadta, de mindig csak előzetes telefon-értesítés vagy levélbeli megállapodás után, úgy, hogy mr Sam Barberton váratlan látogatása minden szempontból „szabálytalan“ volt.

Eppen akkor kopogtatott az utcai kapun, mikor a szobalányok már haza indultak s mivel ez a két fehércseléd nem igen ismerte gazdájuk szokásait, — legfőlebb csak annyit tudtak róla, hogy reggelire szereti a spenótot meg a habart-tojást — bebocsátották mr Barbertont a hallba és itt találkozott vele a komor, hallgatólag komornyik, aki sietve szaladt le az emeletről, mikor meghallotta a leányok és a látogató párbeszédét.

Mr Barberton zömök, de jól megtermett ember volt;

az arca téglavörös, félig kopasz feje őszebe csavarodott. A ruhája és a beszédje egyformán durva és közönséges volt. A komornyikot legjobban meglepte a látogató lábbelije: eredeti *veldtschoon* volt, nyers marhabőrből sötétbarnára cserzett bocskor, aminőt csak Dél-Afrikában viselnek a farmerek.

— Beszélni akarok a „Háromszög“ főnökével — kezdte hangosan és szurtos ujság kivágást kotorászott elő a mellény-zsebéből.

A komornyik szó nélkül elvette tőle. A Fokvárosban megjelenő „Cap Times“ napilapból kivágott hirdetés volt.

— Sajnálom — mondta a komornyik — és félek, hogy mr Manfred nem fogadhatja önt előzetes megálapodás híján. — A hangja és modora szokatlanul szelíd és előzékeny volt a kellemetlen emberrel szemben.

— Pedig beszélnem kell vele, még hogyha itt kell is átvirrasztanom az egész éjszakát — jelentette ki mr Barberton csökönyösen és mindjárt le is telepedt a hall egyik kényelmes karosszékébe.

A komornyik arcán egyetlen egy izom se rándult meg. Nem lehetett leolvasni róla, hogy bosszantja-e vagy szórakoztatja ez a tolakodás.

— Magam vágtam ki ezt a hirdetést abból az újságból, melyet a „Benguela“ fődélzetén találtam — magyarázta mr Barberton hangosan — a gőzös ma délután kötött ki a Tilbury-dockban és én rögtön ide szaladtam. Nem is álmodtam arról, hogy ide jöjjenek, de tiszta bort akarok látni a pohárban. Az a félvér portugál fickó... valami szivaréhoz hasonlít a neve... igen, igen: Villának hívják a gazembert!... azt mondta: „Mi az ördögnek menjünk Londonba, mikor mindent elvégezhetünk a hajó fődélzetén?“... Hogy félvér portugállal — és éppen ezzel! — kössek szerződést?!... Inkább akármelyik kafferrel, mert a kafferek sokkal becsületesebbek és emberségesek is. Ez a gazember pedig... nézzen csak ide!

Még mielőtt a komornyik sejthette volna, hogy mi következik, mr Barberton lerántotta egyik lábáról a bocskort. Harisnyát nem viselt és meztelen talpát odamutatta „megtekintésre“ a komornyiknak ... Véres, hólyagos sebek borították, itt-ott csak a nyers hús látszott — és a komornyik tisztában volt azzal, hogy mi történt a szerencsétlen emberrel.

— Portugál csinálta! — csikorgatta a fogait mr Barberton, míg fölhúzta a bocskorát. — Nem niggerrek, kérem ... félvér portugálok. Eleven tűzön sütögették a talpamat, hogy beszéljek. És, mivel hallgattam, egész bizonyosan meg is gyilkoltak volna, ha véletlenül arra nem téved egy amerikai pálinkakereskedő, aki szétugrasztotta őket.

— Hol történt ez? — kérdezte a komornyik.

— Mossamedesben — felelte mr Barberton. — Kimentem a partra, bolond ésszel, hogy szétnézzek egy kicsit. Motoros gőzbarkán utaztam Bomába. A kapitány német volt, de fehérember és figyelmeztetett, hogy vigyázzak!

— És mit akartak megtudni öntől?

A látogató gyanakvó szemmel mérte végig a komornyikot.

— Maga a főnök? — kérdezte.

— Nem... én csak a komornyikja vagyok mr Manfrednek. Milyen néven jelentsem be önt a gazdánknak?

— Barberton... mister Samuel Barberton. Mondja meg neki, hogy szeretném, ha kinyomozna bizonyos dolgokat. Egy fiatal hölgynek a pontos címét, akinek miss Mirabelle Leicester a neve. És még valamit akarok mondani a gazdájának. Ez a portugál betyár leitta magát egy éjszaka és kifecsegte, hogy van valami erődjük Angliában. Kivülről olyan, mint a többi házak, de azért igazi vár. Ő most ott van ...

... Nem, egészen bizonyos, hogy ez az ember nem részeg. A komornyik azzal az ürüggyel, hogy levesz valami pelyhet a karosszékről, egészen közel hajolt a látogatóhoz. Erős dohányszaga volt, de semmi italgőz.

— Várjon itt, kérem, pár pillanatig — mondta a komornyik és fölszaladt az emeletre.

Nemsokára ismét lejött és intett mr Barberton-nak, hogy menjen vele. Kicsiny szobába vezette, az utcai fronton; ott várta mr Manfred, állva az íróasztala mellett, amely mögött széles és vastag, szürke bársonyfűggöny függött le a falról.

— Itt van mr Barberton, uram — jelentette a komornyik és tiszteletteljesen meghajolva, kiment a szobából, amelynek ajtaját becsukta maga mögött.

— Üljön le, mr Barberton, — intett neki, mr Manfred, a székre mutatva és ő maga is leült. — A komornyikom már jelentette, hogy roppant érdekes dolgot akar elmondani... Ugyebár, ön a Fokvárosba való?

— Nem én, kérem, — rázta a fejét mr. Barberton. — Soha életemben nem voltam Fokvárosban.

Mr Manfred bólintott.

— Nos, mondja el hát...

— Én bizony nem nagyon sokat mondok el, — vágott közbe mr Barberton nyersen. — Mert hogyan mondhatnám el a dolgot egy idegennek, mikor még Elijah Washingtonnak se mondtam el, pedig az életemet mentette meg!

Mr Manfred semmivel se árulta el, hogy bántja ez a tapintatlan felelet. Nem először történt, hogy a látogatói sehogyse akarták beavatni őt a titkaikba. De, ahogy ránézett látogatójának nyílt, becsületes arcára, szentül hitte, hogy végül mégis csak elmond mindent.

Barberton közelebb húzta székét az íróasztalhoz és rákönyökölt a sarkára.

— Hát arról van szó tisztelt úr — kezdte habozva — hogy van bizonyos titok, amely nem az enyém, de azért mégis sok közöm van hozzá. Ez a titok rengeteg pénzt ér. Mr Elijah Washington is jól tudta ezt és megpróbálta, hogy kivegye belőlem, Villa pedig egész bandát szervezett és véresre égette talpamat az eleven tüzön, de én mégse árultam el a titkot. Öntől csak azt kívánom, hogy találja meg miss Mirabelle Leicestert... még pedig mennél hamarabb, mert mindössze legföljebb csak két hetünk van hátra és a banda se marad tétlenül ez alatt az idő alatt... Villa már bizonyára sürgönyözött Londonba és az itteniek bizonyára tudnak már mindent!

Mr Manfred hátradőlt a székén és derűs humor csillant föl a szemében.

— Ha jól értettem, — kérdezte — azt kívánja, hogy találjuk meg miss Leicestert?

Barborton komolyan bólintott, hogy igen.

— Van-e legalább valami sejtelmem, hogy hol kereshetjük?... Vannak rokonai a missnek Angliában?

— Én bizony nem tudom, — vonogatta a vállait Barborton. — Csak annyit tudok, hogy itt lakik valahol Angliában és hogy itt halt meg az apja is... Írja föl, kérem: három évvel ezelőtt halt meg május 29-én.

Ez minden esetre fontos adat volt és Manfred föl is jegyezte.

— Most pedig szeretnék valamit hallani arról a várról vagy erődről, amelyről az imént beszélt — szólt Manfred, föltekintve a jegyzőkönyvéből.

— Nem tudom, — habozott Barborton, — hogy beszélhetek-e róla, mielőtt megtaláltuk azt a fiatal hölgyet... Ezzel pedig sietni kell, mert az a keselyű éhes és nem vár! — folytatta és, mintha nyomatékot akarna adni szavainak, öklével az asztalra csapott.

— Miféle keselyű? — mosolygott Manfred, aki sok „keselyűt“ ismert és sejteni vélte, hogy melyik az.

akire mr. Barberton céloz. — Miféle keselyű? — ismételte, hogy megtudjon róla valamit.

— Hát az, amelyikről már beszéltem, — felelte mr. Barberton kitérően s mindjárt föl is kelt, kissé félre fordult és zavartan nyuládozott, kotorászott a belső zsebében.

— Nem kell fizetnie semmit, — előzte meg Manfred gyorsan. — Ha majd megtaláltuk miss Mirabelle Leicestert, akkor esetleg kérni fogjuk, hogy térítse meg a kész kiadásainkat.

— De én tudok fizetni — kezdte mr. Barberton.

— Mi pedig tudunk várni — felelte mr. Manfred és ismét fölcillant szemeiben a derüs humor.

Mr. Barberton azonban még mindig nem mozdult.

— Még valamit szeretnék kérdezni öntől . . . Ön bizonyára mindent tud, ami ebben az országban történik, igaz?

— Na, nem éppen mindent, — felelte mr. Manfred, a legtökéletesebb komolysággal.

— De a „Négy Igaz Ember“ hírét hallotta legalább?

Ez meglepő kérdés volt és mr. Manfred érdeklődve hajolt előre, mintha nem jól hallotta volna a kérdést.

— A „Négy“? . . .

— A „Négy Igaz Ember“ . . . igen — bólogatott mr. Barberton. — Azaz voltaképpen csak hárman vannak . . . Szeretnék találkozni ezekkel a fiúkkal.

— Igen, igen, — mondta mr. Manfred elgondolkozva: — én is hallottam róluk.

— Itt vannak valahol Angliában — magyarázta mr. Barberton. — Amnesztiát kaptak: a „Cape Times“-nek abban a számában olvastam, amelyből kitéptem a maguk hirdetését.

— Mikor legutóbb hallottam róluk, Spanyolországban voltak — mondta mr. Manfred és, megkerülve az íróasztalt, kinyitotta az ajtót. — Miért óhajtana találkozni velük?

— Hát azért, — felelte mr Barberton, jól megnyomva minden szót — mert tudom, hogy a banda fél tőlük.

Manfred elkísérte látogatóját a lépcsőig.

— Egy nagyon fontos információról megfeledkezett — mosolygott Manfred. — Pedig nem búcsúzunk addig, amíg meg nem mondja, hogy hol lakik?

— Petworth Hotel, Norfolk Street — felelte Barberton.

Ezzel leballagott a lépcsőkön, melyeknek alján már ott a hallban a komornyik, hogy kibocsássa a kapun. És mr Barberton, aki homályosan sejtette, hogy ez így szokás az arisztokrata házakban, borravalót csúsztatott a komornyik markába. A sötétarcú inas halkan megköszönte a borravalót és mélyen meghajolva, tiszteletteljesen nyitotta ki a kaput.

Gondosan bezárta a kaput és lassan fölment az irodába, ahol mr Manfred már ismét az író-asztalánál ült és éppen cigarettára gyújtott. A soffőr előbujt a szürke bársony-függöny mögül és leült arra a székre, amelyről Barberton csak az imént kelt föl.

— Fél-koronát adott... bőkezű fickó — mondta Poiccart, a komornyik. — Tetszik nekem ez az ember, George.

— Szerettem volna látni megpörkölt lábait — szólalt meg sajnálkozva a soffőr, akinek Leon Gonsalez volt az igazi neve. — Alighanem nyugati Sussexből való és örült is lehetett már a családjában. Baloldali szemöldök-léce kissé hátrább van, mint a jobboldali, ezért aszimmetrikus az arca is. Szóval, terhelt.

— Szegény ember! — sóhajtott Manfred és bodor füstfelhőt fújt a mennyezet felé. — Hidd el, kedves Leon, már be se merem mutatni neked a barátaimat, mert valamennyiről kisütöd, hogy született gonosztevő.

— Szerencse, hogy nincsenek barátaid — felelte Leon és cigarettát vett ki az asztalon álló nyitott do-

bozból. — De mondd meg hát: mi a véleményed mr Barberton rejtélyes esetéről?

George Manfred tűnődve csóválta a fejét.

— Nagyon tartózkodó volt és, mivel diplomatikus akart lenni, zavart és összefüggéstelen volt a beszédje... Beszéljünk inkább a te „rejtélyes“ esetedről, Leon: egész nap nem voltál itthon... rájöttél-e hát valamire?

A soffőr bólintott.

— Ez a Barberton retteg valamitől — szólalt meg most Poiccart, hármuk közt a legvilágosabb fejű, logikus gondolkozó. — Revolvert hord magával, a hátulsó nadrágzsebében. Észrevettétek?

Manfred bólintott.

— A kérdés az, hogy kicsoda a „keselyű“ és hol van az a banda, amelyikről beszélt? A második kérdés pedig az, hogy kicsoda miss Mirabelle Leicester és hol lakik? Végül itt van a harmadik kérdés: miért süttögették eleven tűzön Barberton talpát?...

Gonsalez előre tolta éles metszésű arcát és kifújta szájából a füstöt.

— Néhány kérdésedre megfelelhetek — mondta — de megtoldom két újjal a kérdések számát... Miss Mirabelle Leicester ma reggel óta Oberzohn alkalmazottja: laboratóriumi titkár.

— Laboratórium? — hökkent meg Manfred, a homlokát ráncolva. — Nem is tudtam, hogy Oberzohnnak laboratóriuma van?!

— Három nappal ezelőtt nem is volt... hetvenkét óra alatt rendezték be szakértő munkások, akik éjjelnappal dolgoztak. Ezerhatszáz fontba került és Oberzohn azért rendeztette be, hogy legyen ürügye, amellyel alkalmazhatja miss Leicestert... Megbízgatok azal, hogy derítsek világosságot arra a furcsa és ingerlő hirdetésre, amely hétfőn reggel mindnyájunkat lázba hozott... Nos, megoldottam a rejtélyt. Amikor megtudtuk, hogy Oberzohn tette közzé a hirdetést, mindjárt

tisztában voltunk azzal is, hogy a fickó valami gazságot tervez. Én hát két napon át folyton lestem a hivatalát... Miss Leicester volt az egyetlen jelentkező: tehát egyedül az ő ajánlatára vártak, illetőleg egyedül csak neki feleltek és csakis őt hívták meg... A hölgy ma reggel érkezett, rögtön szolgálatba állt, Oberzohn a Ritz-Carltonba vitte villás-reggelire és miss Leicester ma éjjel a Chester Squaren alszik.

Csönd lett, amit Poiccart tört meg.

— Halljuk most a kérdést, amit te akartál föltenni?

— Azt hiszem, hogy én már kitaláltam — felelt Manfred és mosolyogva nézett Leonra. — A kérdés ez: meddig él még mr Samuel Barberton?...

— Eltaláltad! — hagyta helyben Leon Gonzalez elégedetten. — És örülök, hogy kezded megérteni Oberzohn mentalitását.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

III. FEJEZET.

A vendetta.

A férfi, aki aznap reggel bejelentés nélkül nyitott be Oberzohn különszobájába, méltóképpen szerepelhetett volna mint London legelőkelőbb férfi-szalonjának eleven divat-figurája. Tetőtől talpig vadonat-új volt rajta minden. Citrom-színű keztyűje, tündöklő lakk-cipője, tükörsíma, fényes selyem-cilindere, mesterien szabott ruhája — sőt a szivarzsebben kacérkodó selyem-zsebkendője is — méltán kelthetett volna föltűnést még az ascoti pálya mázsálójában is, a királydíj napján.

Jóképű legény volt, kerek, szabályos arcú, de nem sok intelligencia sugárzott a szemeiből. Rövidre nyírt, barna bajusza volt és monoklit viselt. Akik nem szertették Monty Newton kapitányt — ilyenek pedig sokan voltak — azt beszélték róla, hogy igyekszik megtestesíteni a romantikus szobalányok ideálját... de ezt persze, nem mondták a szemébe, mert tudták, hogy haragtartó és bosszúálló. Egyébként gazdag volt, szép háza volt a Chester Squaren, villája a vidéken és két-három autója a garázsban. Bár senkise tudta, honnan van pénze, — hogy örökölt-e és kitől, vagy más úton szerezte-e és hogyan? — azért mégis tagja volt néhány jónevű klubnak, nagyszerű ebédeket rendezett klub-társainak saját házában, minden kártyajátékban mester volt és nagy szerencséivel játszott — kivált otthon, a lukullusi lakomák után...

— Jó reggelt, Oberzonh... hogy van mr Smitts?

Ezzel az együgyü tréfával köszöntött be, jól tudva, hogy Smitts már nincs a cégben, mert még 1896-ban meghalt.

Oberzohn fölnézett a sürgöny-blankettáról, amelyre éppen írt.

— Jó reggelt, Newton kapitány, — mondta szárazon.

Newton a háta mögé került és elolvasta a sürgönyt. A címe ez volt: „*Miss Alma Goddard, Heavytree-farm, Daynham, Gloucester*” és utána következett a szöveg:

„Megkaptam a pompás állást. Ma éjszakára semmiképpen se bírok visszamenni. Doughty Courtban alszom, régi kis lakásunkban. Ne jöjj föl addig, míg nem értesítlek. — Miss Mirabelle Leicester.”

— Hát megjött a lány, itt van? — Newton kapitány a laboratórium ajtaja felé pislogott. — Csak nem akarja elküldeni ezt a táviratot?... „Miss Mirabelle Leicester!”... Hogy lehet így aláírni a sürgönyt?... „Semmiképpen se bírok visszamenni!”... Ez rögtön a nyakunkra hozná Alma Goddardot!... És kicsoda ez az Alma Goddard?

— A nagynénje — felelte Oberzohn. — Nem is küldtem volna el a táviratot, míg ön át nem nézi. Magam se nagyon bízom az angol tudományomban.

Fölkelt, hogy helyet adjon Newton kapitánynak, aki gondosan letette selyem-cilinderét az asztalra, lehúzta keztyűit és beletette a cilinderébe, aztán leült az író-asztalhoz, óvatosan fölhúzta térdein a nadrágot, sürgöny-blankettát vett elő és ezt a táviratot írta rá:

„Megkaptam az állást. Hurrá! Ne jöjj föl, kedvesem, amíg teljesen rendbe nem leszek idefönt. Mint rendesen, most is régi lakásunkban alszom. Levelét most nem írhatok, mert sok a dolgom. Levelcimet

vedd át és tartsd magadnál, amíg feljössz. Csókol — Mirabelle.

— Ez a helyes — mondta Newton kapitány, elégedetten olvasva föl sikerült munkáját. — Küldje el rögtön.

Fölkelt, a kandallóhoz ment, ahol ismét leült, kinyújtva lábait a parázsló tűz felé.

— Legnehezebb lesz rávenni arra, hogy jöjjön aludni Chester Square-re — mondta, nagyot ásítva.

— Az én kis házam... — kezdte Oberzohn.

— Halálra ijesztené szegényt! — vágott közbe Newton fölkacagva. — Igazi kutya-ól, mondhatom! Nem, nem: csak hadd jöjjön Chester Square-re. Majd ide küldöm délután Joant, aki barátságot köt vele és ráveszi... Hát a „Benguela“ mikor érkezik?

— Ma délután. Emberünk rádió útján foglalt le szobát a Petworth Hotelben.

— A Norfolk Streeten?... Hm... Valamelyik embere megleshetné, mikor érkezik és állandóan szemmel tarthatná... talán Lisa, nem?... Ez a tuskó aligha láthatott fehér nőt az utolsó pár évben és hogyha Lisa kissé ügyeskedik, sokat kivehet belőle. Ámbár az a vadállat Villa sokat rontott a dolgon, mert a fickó alighanem bizalmatlan és óvatos lesz.

— Hagyja békében Villát! — szólt Oberzohn hevesen. — Nincs külön emberem, de még csak hozzá fogható sincs az afrikai partokon.

— Hogy megy a bolt? — terelte Newton másra a beszédet, mialatt elővette mellény-zsebéből a vékony platina-tárcát és cigarettára gyújtott.

— Sehogy! — bosszankodott Oberzohn. — Egyre csak kiadás, kiadás, kiadás... bevétel semmi!

Az „Oberzohn & Smitts“ cégnek valamikor óriási jövedelme volt az afrikai csere-kereskedésből. Oleo-pálinka-félét kotyvasztottak a leghitványabb spiritusz-ból és mindenféle vacak szövött-kötött árut sóztak a

négerek nyakába, akiktől gummit és elefántcsontot kaptak cserébe. Fegyvereket is szállítottak titokban és testvér-háborúkat szítottak az egyes törzsek között, ha ebből hasznót reméltek. Ahogy az üzletük fölvirágzott, más vidékekre is kiterjesztették tevékenységüket. Legutóbb két portugál forradalmat is finanszíroztak és a második fényesen sikerült is. Egyre több puskát és egyéb hadiszert vettek át a belga és francia fegyvergyáraktól. Ők szállították a hadianyagot a kurd fölkelőknek, a nagyravágyó kínai tábornokoknak a dél-amerikai politikusoknak. . .

Nem volt a föld kerekségén forrongó ország, amelynek fővárosában ne lebzelt volna az „Oberzohn & Smitts” cégnek egy-egy ügynöke — az ilyen politikai ügynökök pedig nagyon sokba kerülnek. Mostanában azonban aggasztóan békés volt mindenütt a politikai hangulat. A legutolsó venezuelai forradalom véres kudarcba fulladt és az „Oberzohn & Smitts” cég nem kapta meg két hajórakomány hadiszernek az árát, mert azt a lázadó tábornokot, aki a hadiszereket rendelte, két nappal azután, hogy a hajók kikötöttek, a kormánycsapatok elfogták, nyomban falhoz állították és rostává lőtték.

— Szóra sem érdemes! — legyintett Oberzohn, a rossz üzletmenetre célozva. — Ha sikerül, amiben most dolgozunk, akkor minden rendbe jön és bosszút állhatok végre. . .

— Hagyja a bosszút, Eruc — vágott közbe Newton idegesen. — Manfredre, Gonsalesre és Poiccartra gondol! . . . Ugyan kérem . . . Kár beszélni róla!

— Kár beszélni róla?! — hördült föl Oberzohn és arcát eltorzította a düh. — Ne bántsam őket! . . . A bátyám gyilkosait! . . . Oh, szegény bátyám, te szent vértanu az égben! . . .

Megfordult, odaszaladt a kandallóhoz és félrehúzta a függönyt a kandalló fölé akasztott képről. Életnagyságú férfi arcképe volt olajba festve. Kétségkívül foto-

grafiáról készült, mert az alak abban a sablonos pózban állt rajta, melyet a romantikus hajlandóságú fotográfusok, az előkelőség és elegancia tetejének tartanak... Oszlopra támaszkodva, előrehajolt felső testével s egyik kezében papir-tekerceset tartott, a másikban pedig, melyet hanyagul leeresztett az oldala mellett, volt a divatból rég kiment derby-kalap. Széles arca, melyet a festő idealizálni akart, brutális és ostoba volt — de azért Eruc Oberzohn doktor többre becsülte, mint a világhírű Monna Lisát és oda nem adta volna a madridi Pradónak legremekebb vásznáért se.

— A bátyám! — hörögte Oberzohn és elcsuklott a hangja. — Az én édes, drága Adolph bátyám... akit meggyilkoltak... a „Három Igaz Ember“ bandája... gyilkos gazemberek!

— Nagyon érdekes, — dörmögte Newton kapitány unottan, rá se nézve a festményre. Leverte cigarettájáról a hamut és egy szót se szólt többé.

Annyi bizonyos, hogy Adolph Oberzohnt valóban Leon Gonsales lötte agyon, de hogy miért: arról hallgatott az öccse. Pedig éppen ez a „miért“ magyarázta volna meg, hogy Leon Gonsales helyesen cselkedett. A „vértanu“ Adolph ugyanis gyalázatos leánykereskedő volt és vagy féltucat félre vezetett, szerencsétlen teremtést hurcolt magával Dél-Amerikába, amikor Leon Gonsales utolérte Puerto Ricóban... Adolph gyorskezü, biztos lövő volt s ahogy megpillantotta Leont, rögtön rá is sütötte a revolverét — de nem talált. A golyó súrolta Leon fejébúbját — s a következő pillanatban Adolph holtan bukott az arcára, mert Leon golyója átjárta a szívét.

Oberzohn Eruc ismét ráhúzta a selyem-leplet az arcképre, harsogva fújta az orrát és dühösen törülgette arcáról a könnyeket.

— Ez bizony szomorú, nagyon szomorú — vigasztalta Newton udvariasan. — De most beszéljünk aztán a magunk dolgáról. Mit csinálunk ezzel a... Mirabelle

leányzóval? Verje ki fejéből azokat az „Igaz Emberek“-et! Aki odáig sülyedt, hogy magán-detektív ügynökséget nyit, az már igazán nem számít. És hogyha keresztezni próbálják a mi útjainkat, hát elbánunk velük . . . tudományos alapon. . . Igaz-e: tu-do-má-nyos a-la-pon?!

Tetszett neki ez az ötlet és nagyot nevetett rajta. Nyilvánvaló volt, hogy Newton kapitány nem volt függő viszonyban az Oberzohn-céggel. Ha nem is övé volt a vezető szerep és a parancsolás joga, bizonyos, hogy önálló hatásköre volt, éppen abban az üzletágban, amelyben valamikor Adolph alatt szolgált. Egyáltalában nem sajnálta hát ezt az embert, akinek az örökébe lépett.

— Délután majd ide küldöm Joant, vagy valame-lyik másik leányt, aki majd barátságot köt miss Leicesterrel — mondta. — Most azonban meg kell írni Alma nagynéni válaszat miss Mirabelle táviratára.

Ujra leült az íróasztalhoz és távirati blankettát vett elő. Aztán a következő sürgönyt írta rá:

*„Mirabelle Leicester — London, Oberzohn-cég.
Sajnálom, hogy ma éjjelre nem utazhatom föl hoz-
zád. Ne menj egyedül aludni a lakásba. Sürgönyöz-
tem Joan Newtonnak, hogy vegyen gondjaiba éj-
szakára. Még ma délután meglátogat. Csókol —
Alma.*

— Nos, itt a válasz — mondta elégedetten. — A táv-irat ma délután érkezik, természetesen telefon útján, mert az Oberzohn-cég így kapja minden sürgönyét. Ezt ne feledje el, mert csakis így magyarázhatja meg a leánynak, hogy nem ragasztott szalagon, Hughes-betűkkel érkezett a sürgöny.

— Ön igazi zseni! — kiáltott föl Oberzohn és ez a csodálat őszinte volt.

— Vigye magával villásreggelizni — oktatta Ober-zohnt a kapitány. — Villásreggeli után adja át neki a

sürgönyt. Négy órákor itt lesz Joan vagy valamelyik másik leány. Ebédre majd én gondoskodom. Holnap reggel megint hivatalba jön a lány . . . bánjon vele szeliden, atyai gyöngédséggel . . . És jól vigyázzon: ha nem követi szigorúan az utasításaimat, kútba esik, csődöt mond az egész nagyszerű terv és ön . . . földönfutó koldus lesz. Megértette?

Aggódva tekintett a laboratórium ajtajára.

— Reményilem, nem jön ki az a lány? . . . Szörnyen kellemetlen lenne, ha kinézne és meglátná itt... miss Newtonnak a bátyját.

— Nem jöhet ki, mert rázártam az ajtót — dicsekedett Oberzohn.

Azt várta, hogy Newton kapitány meg fogja dicserni ezért az elővigyázatosságért, de éppen az ellenkezője történt. A kapitány éktelen haragra lobbant és lángvörös lett az arca.

— Hát megbolondult, mondja?! — sziszegte dühösen. — Azonnal nyissa ki az ajtót, mihelyt elmentem és ne merje bezárni többé!... Meg akarja ijeszteni azt a leányt? . . . Vagy gyanút akar kelteni benne, maga örült?!

— Nem akartam kockáztatni, hogy meglássa önt — védekezett szégyenkezve és megnyúlt arccal a hosszú svéd.

— Tegye azt, amit mondok! — förmedt rá a kapitány.

Dohogva húzta föl a keztyűjét, fejére csapta a cylinderét és kis zsebtükrében megnézte, hogy jól tette-e föl, aztán fogta a botját és köszönés nélkül hagyta ott Oberzohnt a szoba közepén.

— Van esze, az bizonyos — dörmögte Oberzohn utána nézve és szaladt be a laboratóriumba, hogy meginvitálja villásreggelire a meglepett Mirabellet.

IV. FEJEZET.

A kígyó ismét ül.

A hatalmas étterem, roppant fényűzésével, előkelő vendégeivel és a nesztelenül suhanó, frakkos pincérekkel szinte lenyűgözte Mirabellet. Mikor Oberzohn a meghívást azzal indokolta, hogy „rendesen magával szokta vinni titkáriját a villásreggelire, mert csak ekkor ér rá üzleti ügyekről tárgyalni vele” — vonakodva ugyan, de mégis elfogadta a meghívást. Mert, ámbár nem sokat tudott arról, hogy milyen a viszony a főnök és alkalmazottai között, józan ösztöne mégis megsúgta neki, hogy aligha lehet rendes szokása a főnöknek, hogy a titkáriját magával cipelje City Roadról a méregdrága Ritz-Carltonba. Az se nagyon emelte az önbizalmát és hangulatát, hogy a szomszédos asztaloknál ülő vendégek különös kíváncsisággal bámulták meg Oberzohn magas, szokatlanul domború homlokát.

Ahogy Mirabelle körülnézett, az egyik szomszédos kis asztalnál magános férfit pillantott meg, akinek az arca nagyon ismerős volt. Éles metszésű, szinte klaszszikus arc volt, komoly, de ragyogó szemekkel. — Hol látta már ezt az arcot?... Sokáig törte rajta a fejét, míg egyszer csak hirtelen eszébe jutott: — ez volt az a soffőr, aki utána szaladt ma reggel Oberzohn házának a folyosóján, éppen amikor belépett a házba. — De hiszen az lehetetlen! Ez a gentleman oly kifogástalanul öltözködött és viselkedett, hogy látszott rajta: teljesen bele-

illik a Ritz-Carlton előkelő környezetébe. És mégis — úgy hasonlított a ma reggeli soffőrhöz, mint egyik fűszál a másikhoz!

Mirabelle örült, mikor túlestek a villásreggelin. Dr. Oberzohn egy szót se beszélt „üzleti ügyek“-ről, sőt egyáltalában semmiről se beszélt, csak tömte magába egyik fogást a másik után. Rengeteg sokat evett, még pedig „érzéssel“, azaz csámcsogva, úgy, hogy Mirabelle örült, hogy a zene játszott és a közel ülők nem hallhatták főnökének „zajos táplálkozását“.

Akkor se beszélgettek, mikor a nagy autó gyorsan szaladt velük vissza az irodába. Obersohn annyira elmerült a gondolataiba, hogy végképen megfeledkezett Mirabelleről. Csak akkor dörmögött bosszúsan, mikor az autóba szálltak, hogy az angol feketekávénál rosszabb moslékot sehol se ivott még a világon.

Fönt az irodában Mirabelle ismét bement a laboratóriumba, de Oberzohn rá se hederített már; egyáltalában nem érdekelte, hogy dolgozik-e a leány, hogyan és mennyit?

Délután aztán beütött a meglepetések koronája, kevéssel azután, hogy megjött Alma néni furcsa távirata. Mirabelle éppen valami undorító szagú anyagot méricskért, mikor hirtelen föltárult az ajtó és nagyon csinos, de túlzott eleganciával öltözött fiatal leány libgett be rajta. Fiusra vágott göndör, aranyszőke hajának keretéből mosolygott a meglepődő Mirabellere.

— Ugyebár. ön miss Mirabelle Leicester? — kérdezte kíváncsi érdeklődéssel . . . — Én Joan Newton vagyok . . . az ön Alma nénje táviratozott nekem, hogy jöjjenek ide és látogassam meg.

— Ön ismeri Alma nénemet? — csodálkozott Mirabelle. Alma ugyanis soha egyetlen szóval se emlékezett meg Newtonékról . . . de hát Alma néni mindig titkolózni szokott. Mirabelle azt várta, hogy valami öreg nénike jön majd érte — nagyon meglepte hát ez a „társaságbeli pillangó“, aki Alma nénire hivatkozott.

— Oh, hogyne! — felelte gyorsan a fiatal leány. — Nagyon jól ismerjük Alma nénit . . . azaz, hogy én magam sohase láttam őt . . . hiszen egész kislány voltam, de azért tudom, hogy nagyon kedves néni.

Kíváncsi érdeklődéssel nézett körül a laboratóriumban.

— Milyen furcsa . . . rossz szagú ez a szoba — mondta, elfintorítva az orrát. — És hogy van megelégedve az öreg . . . izé, dr. Oberzohnnal?

— Ah, hát őt is ismeri? — kérdezte Mirabelle, még jobban csodálkozva ezen a különös véletlenen.

— A bátyám ismeri . . . én ugyanis a bátyámnál lakom és ő mindenkit ismer. Aki egész nap a városban jár-ke, az mindenkit ismer, igaz?

Ez a furcsa meghatározás: „aki egész nap a városban jár-ke”, tétlen csavargóra emlékeztette Mirabellet, aki most már szinte gyanakvó és kritikus szemmel vizsgálta látogatóját. Joan Newton gyönyörűen öltözködött, de az eleganciájában volt valami kirívó, kacér vonás, ami nem tetszett Mirabellenek. . . Ha ismerte volna Newton kapitányt, minden esetre tisztában lett volna azal is, hogy kinek az ízlése ez a föltűnést hajhászó elegancia.

— Azért jöttem, hogy elvigyem Chester Squarere, ha mr Oberzohn — úgy-e, mily különös név ez? — már végzett önnel. Monty azt mondta, hogy a Rollskocsin jöjjenek önért... Monty a bátyám; ő igazi klaszszikus.

Mirabelle azon tünődött, hogy ugyan mit ért a leány a „klasszikus” szón?... Azt-e, hogy a bátyja szereti a görög és latin költőket, vagy pedig azt, hogy a régi, csupa melódia-operákat kedveli?... Ugyancsak elbámult volna, ha meghallja, hogy Joan szótárában ez a szó — divatos ízlést jelent!

Félórával később a kora reggeli kíváncsi soffőr föltűnés nélkül elindította kocsiját a hatalmas Rollautó nyomában, azon tünődve, hogy ugyan miféle kö-

zösség fűzheti Mirabelle Leicestert ehhez a Joan Alice Murphyhez, aki oly sok gazdag fiatal-embert cipelt már föl Newton kapitány lakására, a zöld asztalhoz, ahol magas tétekben folyt a játék és a kapitány tüneményes szerencsével játszott?!....

— Most már körülbelül helyben vagyok — mondta Gonsalez elégedetten. — Mondhatom, hogy jó munkát végeztem. Oberzohn visszamászott a róka-varába, ahol bizonyára új forradalmakról és nagy hadiszer-szállításokról ábrándozik, miss Mirabelle Leicestert pedig megtalálhatjuk a Chester Square 307-ik számú házában. A fontos most az, hogy mit tegyünk mr Sam Barberton drága életének a megmentésére?

Manfred összeráncolta a homlokát.

— Nem nagyon szeretem — mondta komoran -- hogy ez a fiatal leány Newton kapitány házában tölti az éjszakát.

— Akkor miért tűröd, hogy ott maradjon? — kérdezte Poiccart nyersen.

— Úgy van! — bólintott Leon is.

George Manfred megnézte az óráját.

— Nyilvánvaló, hogy elsősorban Barberton barátunk után kell néznünk — mondta. — Ha rá tudjuk venni, hogy velünk töltse az estét, a többi már gyerek-játék...

Élesen csilingelt közbe a telefon és Leon Gonsalez rögtön fölvette a kagylót.

— Gloucester? — kérdezte. — Bocsánatot kérek, arra kértem miss Alma Goddardot, hogy szíveskedjék felhívni engem... ma délelőtt tudtam meg a címét: Heavytree-farm, Daynham, Gloucester mellett... Igen, igen, kérem, itt mr Johnson beszél. Arra akartam megkérni, hogy méltóztassék átadni egy izenetet miss Leicesternek... ah, nincs otthon? — Leon figyelmesen hallgatott néhány percre, aztán udvariasan foly-

tatta: — Nagyon szépen köszönöm. Tehát Doughty Courtban szállt meg?... És ön már sürgönyözött neki... Válaszolt az ő sürgönyére, igen?... Oh, az üzenet nem nagyon fontos. Én... igen, izé... én mr Johnson vagyok, miss Leicester régi tanítója és olvastam egy érdekes hirdetést... oh, hát ő is látta, na ez igazán érdekes! Csak azt akartam, kérem...

Visszaakasztotta helyére a kagylót.

— Egyelőre semmit se kezdhetünk -- mondta. A leány sürgönyözött nagynénjének, hogy megkapta az állást és nagyon meg van elégedve. Azt is sürgönyözte, hogy Alma néni ne jöjjön föl addig, míg ő nem hívja és ma éjszaka Doughty Courtban alszik.

— Fogadni mernék, hogy nem ott fog aludni — vognogatta Manfred a vállait. — De mindegy. Most egyelőre látogassuk meg Barberton barátunkat.

Petworth Hotel, a Norfolk Streeten, régi, patriárkális szálloda volt, amelyet leginkább tengerentúli utasok — különösen a délafrikaiak — látogattak. A portás azt mondta Manfrednek, aki egyedül szállt ki az autóból, hogy mr Barberton nincs fönt a szobájában.

— A Themse rakodó-partjára ment — magyarázta a portás. — Azt mondta, szeretné megnézni még nap-szállat előtt...

Manfred visszament az autóhoz és beült Leon mellé. Poiccart nem volt ott; általában ritkán is ment velük, inkább otthon rakosgatta össze mozaikká azokat az apró adatokat, melyeket két társa hordott össze. Ő volt a vezérkari főnök: született stratég, vaslogikával dolgozó koponya, akihez a Scotland Yard is gyakran fordult egy-egy ágbogas bonyodalom megoldásáért.

— A rakodó-partra ment?... — Manfred föltekintett a kék égre, amelyet már kezdett elönteni az alkonyat pirossága. A nap már leáldozott, de a visszfénye még nappali világosságot árasztott. — Ha sötétebb lenne, bizony aggódnám is... Állj, itt van dr. Elver!

Az alacsony rendőr-orvos, aki mellettük elmentében a kezével köszöntötte őket, visszafordult és odament hozzájuk, mihelyt az autó megállt.

— Nos, törvénytelen őrei a törvénynek — kezdte dr. Elver drámai lendülettel — milyen vérbosszú végrehajtására indulnak az urak?

— Valami Barberton nevű urat keresünk, hogy meghívjuk vacsorára — felelte Manfred, kezét fogva az orvossal.

— Ez nagyon szelid és ártatlan föladat — rázta fejét a rendőrorvos. — Es... Nem lesz aztán szükség az én tudományomra... ezen a vacsorán?

— Hogyne, hogyne! — csapott le rögtön Leon. — Hólyagosra, véresre pörkölték a talpait. Ha kíváncsi rá, hogy az afrikai partvidék „nyomozó közegei“ milyen eszközökkel veszik ki a vallomást a vonakodó áldozatokból, jöjjön velünk.

Elver habozott. A köpcös, alacsony ember arcát barnára égette az indiai nap heve és kiszárította, mint az aszalt körtét. Szívvel, lélekkel orvos volt és tulajdon mesterségén kívül nem igen érdekelt semmi más.

— Nos, nem bánom: megyek magukkal — mondta, beülve a kocsiba. — És ha nem találják meg Barberton barátjukat, vendégül láthatnak engem. Szeretem hallgatni magukat. Az ember soha se tudhat eleget a bűnöző gazemberek mentalitásáról és maguknak ez a specialitásuk. Az élet különben is szürke és unalmas, mióta a kígyó abba hagyta a marást!

Az autó elfordult a Black-Friars-híd felé és Manfred élesen figyelte a rakodó-partot, de Barbertonnak sehol semmi nyoma se volt. Intett Leonnak, hogy forduljon vissza. A kocsí lassan ment az alsó Themze-parton, átsiklott a Waterloo-híd alatt és már Cleopatra obeliszkjéhez közeledett, mikor Gonsalez megpillantotta az embert, akit kerestek.

Barberton rákönyökölt a korlátra és mintha kinyújtotta volna a nyakát, hogy előre bukó fejével, ille-

tőleg a szemeivel jobban lássa az esti tengerdagálytól fölfelé szorított hullámok zavaros játékát. A kocsi elsiklott a helyén posztoló rendőr mellett, aki aggodalmas gyanakvással nézte a korlátra támaszkodó, mozdulatlan embert. Mikor meglátta az autóban a rendőrorvost, katonásan szalutált.

— Gyanus ez a fickó a korlátnál, uram — mondta. — Már vagy tíz perce áll így, mozdulatlanul... és egyre nézem, mert egészen úgy látszik, mintha öngyilkosságra készülne.

Manfred kiszállt a kocsiból és Barberton felé ment. Mikor egészen közel ért hozzá és meglátta az arcát, visszatántorodott. Ijesztő, torz vigyorgásra ferdült a boldogtalan ember szája, valósággal vicsorgott a fogai-
val, a szemei kidülledtek és egész arca vérvörös volt.

— Elver!... Leon!

Mikor Leon kiugrott az autóból, Manfred megérintette Barberton vállát és a szerencsétlen úgy esett össze, mint az üres zsák. A következő pillanatban Elver már ott térdelt mellette a földön.

— Halott! — mondta nyersen s mindjárt rá ijedten hördült föl: — Irgalmas Isten!

Odamutatott az áldozat nyakára: két vörös pont — mintha két fognak a nyoma lett volna — volt közvetlenül egymás mellett...

— Mi az? — kérdezte Manfred rekedten.

— A kígyó! — felelte az orvos.

V. FEJEZET.

Az arany bálvány.

Barbertont London szívében, a posztján álló rendőr szeme láttára gyilkolták meg.

— Igen, uram — jelentette ez a rendőr — jó negyedóra óta figyeltem már ezt az embert, mert gyanusnak láttam a viselkedését. Megelőzőleg sétált az alsó rakodó-parton és gyönyörködött a kilátásban. Végül megállt a korlátnál és rákönyökölt.

— Nem közelítette meg valaki?... nem beszélgetett senkivel? — kérdezte Elver, föltekintve térdelő helyzetéből, a halott mellől.

— Nem, uram: teljesen egyedül, elszigetelve állt a korlátnál. Megesküszöm rá, hogy négy-öt yardnyira egyetlen ember se közelítette meg. Járó-kelők, természetesen, mentek el mellette, de én mindig szemmel tartottam, egy pillanatra se vettem le róla a szememet és állítom, hogy senki nem fordult meg a közelében és ugyancsak senkise állt meg, hogy szóba ereszkedjék vele.

Közben odaért egy másik rendőr is, akit nyomban elküldtek Manfred kocsiján a Scotland Yardra, hogy hozza ki a hulla-szállító autót és egy szakasz rendőrt is, hogy viasszaszorítsák és szétoszlássák a kíváncsi tömeget, mely villámgyorsan növekedett és tolongva állta körül a halottat.

A hulla-szállító autó pár perc múlva meg is jött s miután elvitte a halott Barbertont, Gonsalez is beült kocsijába a volánhoz és George melléje telepedett. Egyetlen szót se váltottak hazáig. A Curzon-streeti ház előtt Manfred kiszállt és egyedül ment föl az emeletre, Gonsalez pedig a garázsba vitte az autót. Mire ő is fölment, Manfred már élénken beszélgetett Poiccart-val.

— Igazad volt, Raymond — mondta Leon Gonsalez, a székre dobva könnyű felöltőjét. — A te jövődöléseid oly pontosan beválnak, hogy szinte megtorpan előttük az értelem. Mindig várom... sőt óhajtom is, hogy egyszer majd csak tévedsz és fölháborít, hogy ez sohase történik meg. Megjósoltad, hogy a kígyó ismét föl fog bukkanni és a kígyó... ma gyilkolt. Jósolj hát nekem is, te jövőbe látó csoda-ember!

Poiccart komoly arca elsötétedett s ahogy összerántotta bozontos szemöldökeit, két apró szeme alig látszott.

— Nem kellett „jövőbe látó csoda-embernek“ lennem — mondta — hogy tudjam Barberton végzetét, mihelyt ez az ember itt járt nálunk, a Curzon Streeten.... Melyik volt a kettő közül: Gurther vagy Pfeiffer?

Manfred fontolgatva felelt:

— Azt hiszem, Pfeiffer. Kettőjük közül ez a higadtabb. Gurther ideges és kapkodó... és az, hogy te megkorbácsoltad, Leon: nem gyógyította ki az idegességéből. Semmi kétség: Pfeiffer a gyilkos.

— Valószínű, hogy a korbács meghibbantotta kissé az eszét, — vélte Leon elgondolkozva — bár azelőtt se volt normális a fickó. El se hinné az ember, hogy ez elegáns fiatal gentleman, aki oly előkelő hanyagsággal veti bele magát az Opera földszinti zsöllyéjébe, magán-életében talán hónapszámra se vált fehérneműt és őrjöngve menekülne, ha valaki — meg akarná fürdetni. Emlékszem egy esetre, 1899-ből... de talán unatlak benneteket!

— Miféle óvintézkedéseket gondolsz szükségesnek?
— vágott közbe Manfred.

— A kígyó ellen? — vonogatta Leon a vállait. — Hát... amit a Zeppelin-támadások ellen eszelt ki az angol vezérkar... vagy amivel a farmer védekezik a sáskák ellen... Itt nem lehet szó óvintézkedésekről. Saját fészükben kell megtámadni és elpusztítani az ilyen bestiákat. Én magam ugyan sohase féltem az elmulásnak semmiféle formájától, de gyerekes makacssággal undorodom attól, hogy kígyómarástól pusztuljak el.

Poiccart sötét arcán derüs mosolygás suhant át, mialatt Manfred, idegesen fújva a füstöt cigarettájából, hátra tett kezekkel járt föl és alá a szobában.

— Tíz óra negyvenöt perckor indul az utolsó vonat Paddingtonból Gloucesterbe — szólt hirtelen, megállva. — Nem sürgönyöznél miss Goddardnak Heavytree-farmra, azzal a kéréssel, hogy küldjön kocsit a vonat elé? Szükségem volna továbbá két emberre, akik éjjel-nappal őrködjenek a farm körül.

Poiccart kihúzta az íróasztal fiókját, kis könyvet vett ki belőle és végigszaladt ujjával az indexen.

— Ezt a szolgálatot megszervezhetem Gloucesterben — mondta. — Gordon, Williams, Thomson és Elfred... mind megbízható emberek és már azelőtt is kifogástalanul dolgoztak nekünk.

Manfred bólintott.

— Helyes. Add meg nekik levélben a szükséges utasításokat... Szeretném tudni, hogy kire bízzák ezt a Barberton-ügyet. Ha Meadows kapja, az jó lesz, mert együtt dolgozhatunk. De, ha Arbuthnotra bízzák, akkor nekünk, magunknak kell nyomoznunk, mert tőle bizonyára egyetlen egy adatot se kapunk.

— Hívd föl Elvert, ő majd megmondja — tanácsolta Leon.

Jó időbe került, míg Manfred megkapta a kap-

csolást, de nagyon megörült, mikor Elver közölte vele, hogy az ügyet teljhatalommal Meadowsra bízták.

— Mindjárt megy is önökhöz — magyarázta Elver — mert komoly bajok vannak és nagy az elkeseredés nálunk. A belügyminisztérium bizonyára kegyetlenül megmossa a fejünket és alighanem nyugdíjazások és áthelyezések is lesznek. Mert a legutolsó kígyó-esetnél a legkomolyabban biztosították a belügyminisztériumot, hogy ilyen rejtélyes eset soha többé nem fog előfordulni. Holt hírét költöttük a kígyónak, amely most... íme: ismét föltámadt.

Manfred még kérdezett néhány dolgot s aztán letette a kagylót.

— Aggódnak a közhangulat miatt is — mondta — mert sohase lehet tudni, hogy az ilyen rejtélyes esetek mennyire izgatják föl a közvéleményt és hová fejlődhetik a tömeg-hisztéria. Annyi bizonyos, hogy az ellenzék hevesen fogja támadni a kormányt a parlamentben és nem lehetetlen, hogy a belügyminiszternek mennie kell. Pedig igazán nem hibás, szegény... éppúgy nem, mint Scotland Yardot se terhelheti mulasztás, vagy éppen hanyagság.

Harsány üvöltések hangzottak föl az utcáról és Manfred kinézett az ablakon.

— Az estilapok még elcsípték a szenzációt — mondta mosolyogva. — A rikkancsok teleordítozzák a várost a kígyó legújabb gyilkosságával.

— Nem látok tisztán — csóválta a fejét Poiccart. — Mit vétett ez a Barberton, hogy meg kellett halnia?

— Legelső vétke az — előzte meg Manfred válaszáat Leon — hogy meg akarta tudni: hol van miss Mirabelle Leicester. A második, még ennél is nagyobb vétke pedig az, hogy hozzánk jött tanácsot és segítséget kérni. Már abban a pillanatban halálra volt ítélve, amikor kilépett házunk kapuján.

Odalent csöngettek és Poiccart lesietett a hallba, hogy bebocsássa azt a szerény és igénytelen külsejű

urat, akiről senki se mondta volna, hogy az utolsó harminc év alatt nem volt nála félelmetesebb és zseniálisabb nyomozó Scotland Yardban. Világos-szőkehajú, keskenyarcú gentleman volt, orrcsütyköt viselt és inkább facér színésznek látszott, mint a gonosztevők rettegett üldözőjének. A Curzon Streeten nagy örömmel fogadták és mr Meadows rögtön rátért a dologra — a Barberton-esetre. Manfred pár szóval elmondta beszélgetését Barbertonnal.

— Miss Mirabelle Leicester — kezdte — ez idő szerint...

— Oberzohn irodájában dolgozik, — hangzott a meglepő felelet. — Ma reggel érkezett Londonba és mindjárt munkába is állt, mint laboratóriumi asszisztens. Nem is tudtam, hogy Oberzohnnak laboratóriuma is van — végezte a szavait Meadows.

— Egy héttel ezelőtt még nem is volt — jegyezte meg Leon. — A laboratóriumot egyenesen miss Leicester számára rendezték be.

Meadows némán bólintott és Manfredhez fordult.

— Nem mondta meg ez a Barberton, hogy miért keresi miss Leicestert?

— Egyetlen szóval se árulta el — rázta a fejét George. — Általában nagyon titkolózott és vigyázott minden szavára.

— A „Benguela“ gőzössel érkezett ide, igaz? — kérdezte Meadows és pár szót írt be a jegyzőkönyvébe. — Talán megtudhatunk róla valamit a hajón, ha ugyan még nem eresztették szélnek a pincéreket. Régi dolog, hogy a hajón még a legzárkózottabb embert is közlékennyé teszi az unalom. Lehet, hogy találunk valamit a podgyászában is. Ennek mindjárt utána is nézhetünk. Nem kísérne el, Manfred?

— Nagyon szívesen... de nem veszi rossz néven, ugy-e, ha külön véleményem lesz esetleg arról, amit látunk?

— Sőt abba is beleegyezem — mosolygott Meadows — hogy eltitkolja előttem ezt a különvéleményét.

A bérautó megállt velük a Petworth-fogadó kapuja előtt, a Norfolk Streeten s a két férfi mindjárt föl is ment abba a szobába, ahol Barberton lakott volna, ha rá nem szakad szörnyű végzete. Utiládája lelakatolva és vastag madzaggal át- meg átkötözve, az egyik széken állt, felöltője pedig az ajtó mögött lógott a fogason. Még egy podgyászdarab volt az egyik sarokban — össze-vissza kötözött pokróc, amelyben azonban néhány ócska, viseltes ruhadarabon kívül semmi más nem volt.

Most került a sor az utiládára, melynek zárját és lakatját pár percnyi próbálgatás után Meadows kinyitotta. Tiszta fehérenmű és két rend vadonatúj ruha volt benne — St. Paul de Loanda városában vette őket Barberton — meg sok mindenféle irás nagy borítékban. Ezeket egyenként kiszedték és rendbe rakták az ágyon. Barberton nyilvánvalóan nagyon gondos, rendszerető ember volt. Megőrizte a hotel-számlákat, amelyeknek hátára rövid, markáns szavakkal jegyezte föl a megelégedését vagy kifogását. A lagosi fogadó például tele volt poloskával. Az egyik mossamedesi szálló számlájának hátára pedig azt írta: „Patkányok összerágták egyik csizmámat. Fogadós nem adott kártérítést. Elhoztam két törülközőt és három párna-cihát...”

— A „Négy Igaz Ember“ iskolájának tehetséges növendéke — jegyezte meg Meadows szárazon, mire Manfred elmosolyodott.

Az egyik számla hátán hosszú számoszlopok voltak: „12/6, 13/15, 16/7, 17/12, körülbelül 24“ stb. Egész csomó számjegy és Manfred észrevette, hogy mindig csak a nagy számjegyek mellett volt ott a „körülbelül“ szó. A 10/7 számjegy pedig vastagon alá volt húzva.

A hotel-számlák mellett voltak más irások és följegyzések is. St. Paul de Loandában például „precíziós automata-revolvert“ vett Barberton, hozzávaló töltésekkel együtt. De a revolver nem volt a ládában.

— Megtaláltuk a hátsó nadrágzsebében — mondta Meadows röviden. — Úgy látszik, hogy Barberton számított valami támadásra és pedig joggal, ha ugyan igaz, hogy Mossamedesben megkínozták.

Most valami levél került Meadows kezébe, aki lassan olvasta. . .

— Ezt a nővére írta, aki Brightlingseaben lakik. Nincs benne semmi különös, ha csak ez nem . . . És hangosan fölolvasta:

„ . . . Köszönöm a könyveket. A gyerekek nagyon meg fogják becsülni. Amíg írtad, bizonyára sokszor eszedbe jutottak a régi jó idők — bár nem tudom megérteni, hogy szórakoztatott ez a munka. Mr. Lee meglátogatott és kérdezte, hogy nem írtál-e nekem? Nagyon derék, páratlan gentleman . . . ”

Helyesírási hiba nem volt a levélben és meglátszott rajta, hogy gyakorlott kéz írta.

— Nem néztem volna ki ebből a Barbertonból, hogy könyveket ír — mondta Meadows és tovább kutatott.

Most megviselt, kissé rongyos térkép került a kezébe, nyilvánvalóan Angola térképe. Nagyon kicsinyített térkép volt, mert délen bele esett a Kalahari-sivatag jó része is, északon pedig ott kanyargott rajta a Congo-folyam.

— Nincsen rajta semmi megjegyzés — mondta Meadows és, az ablakhoz menve, még alaposabban megnézte. — Na, ebből a sok holmiból nem látunk semmit és ha ez se tájékoztat bennünket, akkor igazán sötétben maradunk.

Amire azt mondta, hogy „ez“, gondosan vászonba volt csavarva és két vászonszalag erősítette, fogta szilárdan a láda fenekén, hogy félre ne csúszhasson. Meadows ki akarta szabadítani és — meglepetve füttyentett.

— Ez arany — mondotta. — Semmi más nem lehet ilyen súlyos. . .

Letépve róla a két szalagot, nagynehezen az asztalra tette a vászonba burkolt tárgyat s amikor kibontotta, meglepetve bámult rá. . . Afrikai bálvány volt, durván mintázott meztelen nő-alak — afrikai benszülött aszszony.

— Arany? — ismételte Manfred tamáskodva és hüvelyk- és mutatóujja közzé fogva akarta fölemelni a bálványt. De így nem ment, kénytelen volt marokra fogni s aztán gondosan kezdte vizsgálni a szobrot.

Most már ő is látta, hogy arany, még pedig a legtisztább színarany. Hüvelyk-ujja körmével mélyen belekarcolt a bálvány talapzatába és kitapogatta rajta a benszülött „művész“ megcsúszott késének faragásától okozott lyukakat és bordákat.

Meadows jól ismerte az afrikai partvidéket; többször átrándult Afrikába és igen sok kikötőjében megfordult.

— Soha életemben nem láttam ehhez hasonló dolgot — mondta — és bizonyos, hogy nagyon régi munka lehet. Ha megnézi a szobor lábujjait, — és odamutatott — fogadhat, hogy a szobor legalább pár száz éves, ha nem több. Mert Nyugat- és Közép-Afrika benszülöttei a césárok idejében ugyan viseltek gyűrűt a lábak ujjain, de bizonyos, hogy ez már nem volt divat köztük, mikor az első európai gyarmatosok megtelepedtek ott.

Méricskélte kezében a szobrot.

— Legalább tíz fontot nyom — mondta. — Vagyis mégér nyolcszáz angol fontot.

Figyelmes szemmel forgatta kezében a vásznat, amelybe a bálvány be volt varrva és meglepetve kiáltott föl:

— Nézzen csak ide!

A vászondarab egyik sarkában ez a pár szó volt tinta-ceruzával írva:

„Második sor, fönt balra, Istenek barlangja, hatodik folyosó“.

Manfrednek most hirtelen eszébe jutott valami.

— Kérem, mérjük meg rögtön pontosan ezt a szobrot — mondta. — Kíváncsi vagyok, hogy mennyi a pontos súlya.

— Miért? — kérdezte Meadows csodálkozva, de azért rögtön csöngetett.

Maga a szálló igazgatója jött föl, tudván, hogy a rendőrség nyomoz Barberton szobájában. Ahogy meghallotta Meadows kívánságát, rögtön rohant a konyhába a mérlegért, melyet aztán az asztalra állítottak. Manfred megvárta, míg a kíváncsi igazgató kiment s akkor rátette a bálványt. . .

— Tíz font és hét uncia! — kiáltotta Manfred diadalmas örömmel. — Mindjárt gondoltam, hogy ez lesz az a bizonyos!

— Micsoda . . . bizonyos . . . — csodálkozott Meadows.

— Nézze csak meg ezeket a számoszlopokat — mondta Manfred és fölvéve az ágyról a hotel-számlát, melynek hátán a számoszlopok voltak, rámutatott arra, amelyik vastagon alá volt húzva.

— 10/7 — mondta — ez a tíz fontos és 7 unciás bálvány itt van a kezünkben és a magyarázat nagyon is világos. Barberton rábukkant arra a titkos barlangra, ahová, ki tudja, hány száz évvel ezelőtt, valamelyik szercesen törzs, talán háborús veszedelem idején, elrejtette a bálványait. Azt, amelyik legkönnyebb volt, Barberton mindjárt el is vitte. Nézze meg csak ezeket a számokat, Úgy látszik, valami kézi mérleggel próbálta méregetni a bálványokat, de a kis mérleggel husz fontnál többet nem bírt mérni. Így aztán a husz fontnál nehezebb bálványok mellé odaírta a „körülbelül“ szót, ahogy látja: „körülbelül 24“ . . . „körülbelül 22“ és így tovább.

Meadows szájtátva bámult Manfredre, aki azonban, mint aki teljesen bizonyos a logikájában, tovább folytatta következtetéseit.

— Az a félvér portugál, aki megpörkölte Barberton talpait, nem ezeknek az arany-bálványoknak a rejtek-

helyét akarta kicsikarni tőle. Valószínűleg nem is tudott erről a szoborról, melyet gazdája az utazó-ládájában rejtegetett; vagy, ha tudott is róla, nem tartotta érdemesnek elrabolni. Már most az a kérdés: mi lehetett az az értékesebb titok, amelyért oly kegyetlenül megkínozta a most meggyilkolt embert?

Fürkészve jártatta végig szemeit a szobában. A kandalló párkányán keskenyre összehajtogatott s az egyik végén megpörkölt papiros hevert. Nyilvánvalóan „fidibusz“ volt, amivel Barberton pipára gyújtott. Manfred szinte öntudatlanul a kezébe vette, futólag meg nézte mind a két oldalát s aztán kezdte szétmorzsolgatni az ujjai között.

— Azt hiszem, — mondta Meadows, még egyszer körülnézve a szobában — hogy most mindenek előtt miss Leicesterrel kell beszélnünk.

— Úgy van — bólintott Manfred: — ő az első. Aztán, természetesen, Johnny következik.

— Johnny?! — hökkent meg Meadows gyanakodva. — Kicsoda ez a . . . Johnny?

— Johnny az én magántitkom — mosolygott Manfred. — Vagy nem úgy alkudtunk, hogy nekem szabad a magam feje után indulnom?

VI. FEJEZET.

A Chester-squarei ház.

Mikor Mirabelle Leicestert a Chester Square felé vitte az autó, lelkében egyik érzés hajszolta a másikat, úgy hogy nem tudta volna megmondani, hogy a kíváncsisága nagyobb-e vagy az elfogultsága. Mindenestre nagy zavarba hozta Joan, aki szinte minden átmenet nélkül oly bizalmas hangokat ütött meg, mintha gyerekkoruktól fogva a legjobb barátnők lettek volna. Mirabelle azt hitte, hogy a leány színésznő, aki annyira megszokta már a szerepjátszást a színpadon, hogy az életben is tovább folytatja azt, alkalmazkodva a helyzethez és a körülményekhez. Nagyon bántotta, hogy Alma néni nem jött föl hozzá Londonba és még jobban bántotta az, hogy soha egy szóval sem említette neki, hogy mily szoros baráti érzelmek fűzik a Newton-családhoz. Hogy Alma néninek megvannak a maga apró titkai, azt nagyon jól tudta Mirabelle, de nem lehetett rá semmi komolyabb oka, amiért titkolnia kellett volna barátságát a Newton-családdal, amelynek vendégszeretetére most, ime rászorult.

Volt rá ideje, hogy ezen a furcsaságon törje a fejét, mert Joan Newton megállás nélkül fecsegett egész úton és, amikor kérdezett is valamit, mindjárt megfelelt rá ő maga, mit se törődve azzal, hogy Mirabellének esetleg más lehet a fölfogása.

Chester Square nagyon előkelő utcája Londonnak. A palota, amelynek kapuját tagbaszakadt, bérruhás inas nyitotta ki, már a hallban is oly pazar fényűzést árult el, hogy Mirabelle álmélkodva nézett körül. Innen a tágas, szinte óriás méretű szalonba mentek, amelynek végében üveges verandán gyönyörű pálmák és virágok pompáztak.

— Monty még nem jött meg a Cityből — csacsogott Joan. — Tudja, kedvesem, rengeteg sok a dolga mostanában. Nem is csoda; a tőzsdén gigászi munka folyik és szegény Montynak csak úgy zúg a feje a sok részvénytől, koszt-kamattól meg a többi, hasonló tőzsdei manipulációtól.

— Talán derout van a tőzsdén? — kérdezte Mirabelle, önkénytelenül elmosolyodva, hogy eszébe jutott ez a tőzsdei terminus.

— I-igen... azt hiszem, — felelte Joan — bár nem vagyok bizonyos benne. De a tőzsde így is, úgy is mindig nyugtalan és majdnem minden ügynök egy csapásra, máról-holnapra szeretne meggazdagodni. Pedig az így szerzett pénzen nincsen áldás. Elmegy költséges mulatságokra... színházra, lakomákra, drága ruhákra és ékszerekre... Egy-egy színésznőnek néha ezreket érő gyöngysort, gyémánt-nyakéket is ajándékoznak!... Lássa, még arról se vagyok bizonyos, hogy Monty is nem követne-e el hasonló ostobaságokat, ha véletlenül olyan nő akadna az útjába, aki megtetszik neki.

Szegény Joan azért hordott így össze hetet-havat, mert nem igen tudta, hogy mit és hogyan beszéljen a vendéggel. A kapitány csak annyit mondott neki: „Hozd el a Chester Squarere, köss vele szoros barátságot, de el ne áruld, hogy én ismerem Oberzohnt“... Ez volt az egész és Joan egyre azon tűnődött: miért kell Mirabelle Leicestert a Chester Squarere hozni és micsoda szándékai vannak vele Montynak?... Vaktában tapogatózott tehát, belül aggódva, hogy el ne

szólja magát valahogy, mert nagyon jól tudta — mit jelent Monty Newton kapitány haragja!

— Nem is tudtam, hogy a tőzsde-ügynökök ily gazdagok — mondta Mirabelle szárazon, fölbosszankodva Joan tapintatlanságán.

Most már körülbelül tisztában volt azzal, hogy miféle teremtés lehet ez a leány: üresfejű, léha divathölgy, igen csekély intelligenciával és még csekélyebb kulturális műveltséggel. Csodálkozott is azon, hogy az előkelő Newton kapitány — mert a házáról és a fényűző berendezésről következtetve, gazdag és előkelő lehetett — hogyan tűrheti, hogy a huga minden műveltség híjával foroghasson a jobb társaságban... Ha ugyan valóban megfordult a jobb társaságban?...

— Megmutatom a szobáját, kedvesem — csacsogott Joan. — Nagyon csinos kis szoba és azt hiszem, tökéletesen meg lesz vele elégedve. Igaz, hogy az utcára nyílik, de talán nem fogja zavarni a tejes-kocsik korahajnali dübörgése és a zöldséges parasztok kiabálása.

Mirabellet valósággal elkápráztatta a „szobája“. Ekkora fényűzésről és kényelemeiről álmodni se mert volna. Tágra nyílt szemekkel bámulta az ezüst ágyat, a vastag kék szőnyeget, a falak selyem-kárpítját, a gyönyörű bútorokat és elbűvölten állt meg a kis fürdőszoba küszöbén, látva a márvány-falakat, a csillogó ezüst- és kristály-berendezést.

— Majd küldök föl egy csésze teát, kedvesem — mondta Joan. — Bizonyára fáradt és pihenni akar, hiszen nagy utat tett vasúton és egész nap dolgozott abban az utálatos laboratóriumban... Nem is tudom, hogyan bírja ki azzal az Oberzohnnal, ámbár azt mondják, hogy derék gentleman...

Látszott rajta, hogy már belefáradt a sok beszédbe és szeretne szabadulni, Mirabelle viszont szintén alig várta, hogy egyedül maradhasson.

— Jöjjön le, kérem, ha megúnta magát idefönt — mondta Joan, elbúcsúzva és rohant le a lépcsőkön.

Éppen akkor ért a hallba, amikor mr Newton is megérkezett és átadta kalapját és keztyűjét az inasnak.

— Nos, itt van? — kérdezte halkan Joantól.

— Itt van és nagyon meg van elégedve — felelte Joan, mit se törődve azzal, hogy az inas is hallja, amit mond. — De mondja csak, Monty, nem... eszelős ez a leány? Vagy talán hülye?... Csak hallgat, hallgat, úgy hogy semmiről se lehet beszélni vele. És mi a célja vele, ha szabad tudnom?“

— Micsoda célokról beszélsz? — fordult feléje Monty, miután az inas már elment. — Nem értek — folytatta, minden oldalról megnézve önmagát a nagy álló-tükörben.

— Hát... hogy ide hoztam. Talán ő is beül a játékosok közé?

— Ne légy ostoba! — felelte Monty, de fölindulás nélkül és bemenve a szalonba, belevetette magát az első kényelmes karos-székre. — És ne légy kíváncsi se — tette hozzá. — Reményilem, udvarias voltál vele és nem sértetted meg?

— Hogy lehet ilyet még kérdezni is?! — méltatlankodott Joan és leült, szemben a tükörrel, kacéran igazgatva a haját és ruháját. — Még hogy megsértettem! Úgy bántam vele, mint a hímes tojással s mikor fölvezettem a szobájába, szeme-szája elállt a nagy álmélkodástól. Soha életében nem látott ilyen fényűzést!... De miféle leány ez, Monty? Talán gépíró-kisasszony?... Nem vagyok tisztában vele.

— Pedig rájöhetnél volna, hogy született lady — mondta Newton kapitány, sértő szándékkal. — De neked ez, persze, olyan, mintha török nyelven beszélnének hozzád.

Joan könnyedén megrántotta a vállait.

— Sohase mondtam, hogy lady vagyok — felelte — és, akármi vagyok: te tettél azzá, ami vagyok. — Ha boszankodott, ő is tegezte Montyt. — És azt hiszem, — folytatta szemrehányó hangon — hogy nem lovagias

dolog, szememre vetni a műveltségem hiányosságát, tekintve, hogy rengeteg pénzt kerestél már általam.

— Aminek nagy részét rád költöttem — ásított Newton. — Hozass föl teát.

— Néha-néha azt is mondhatnád: „légy szíves“ — felelt a leány sértődve, de Newton már rá se hederített. Fölvette a kis asztalról az estilapot, mialatt Joan bosszúsan csöngetett és az inas pár perc múlva már hozta a párolgó teát ezüst tálcán.

— Hová készülsz ma este? — kérdezte Monty pár perc múlva, unottan dobva félre az esti lapot.

— Nagyon jól tudott, hogy a „Művész-bálra“ — felelte Joan, még mindig duzzogva. — Te magad ajánlkoztál, hogy elviszel. És azt hittem, nagyon elegáns és daliás lovagom lehetnél, ha... ha, mondjuk, keresztes vitéznek öltöznél, fényes páncélba...

— Hogy erről megfeledkeztem! — ütött a homlokára mr Newton és olyan jól mímelte a meglepetést, hogy Joan hitt neki.

— Pedig már a jelmezem is megvan! — kesergett Joan. — Hamupipőke leszek, Minnie Gray pedig Pierrette...

— Minnie Gray egyáltalában el se megy — vágott közbe Monty, a teáját kavargatva. — Már telefonáltam is neki, hogy lefűjtük a bált. Ellenben miss Leicester megy el veled.

— De Monty!... — tiltakozott Joan.

— Semmi „de Monty!“ — tört rá mr Newton parancsoló hangon. — Amit mondtam, megmondtam. Menj föl, nézd meg azt a leányt és beszéld tele a fejét, hogy egyenesen az ő számára tartogattál egy jegyet.

— De hiszen nincs jelmeze, Monty! — csapta össze a kezét Joan. — Ugyan mit venne magára ez a leány? Ellenben Minnie...

— Verd ki a fejedből Minniet, érted-e? Mirabelle Leicester megy veled a Művész-bálba, punktum! — kanalával verte a taktust az ezüst-tálcán, hogy na-

gyobb nyomatékot adjon a szavainak. — Azt mondod miss Leicesternek, hogy két jegyed van, de egyedül nem mehetsz, én pedig nem kísérhetlek el, mert hirtelen és véletlenül nagyon fontos és sürgős dolgom akadt... Szóval ő kísérjen el és mindjárt itt lesz a jelmeze is: világos-zöld dominó, piros csuklyával.

— Milyen undok jelmez! — fakadt ki Joan hevesen. — Világos-zöld!... Nincs ennél útálatosabb szín! — tiltakozott fölháborodva s még Minnie Grayt is elfeledte elszörnyedésében.

De Newton rá se hederített és tovább is utasította a leányt.

— Megmagyarázod miss Leicesternek, hogy ezt a dominót egy öreg barátnőd küldte, aki szintén ott akart lenni a bálban, de közben megbetegedett... esetleg találhatsz más hazugságot is... miss Leicester tehát neked tesz nagy szívességet, ha elkísér téged a bálba. Semmi esetre se fogja megbánni ezt, mert a Művész-bál lesz az idei farsang elite-bálja, úgy hogy máris dupla, sőt háromszoros árban adják el a jegyeket.

Joan megkérdezte, hogy miért kell egyáltalában magával vinnie miss Leicestert és Newton kapitány türelmesen megmagyarázta neki.

— Lehet, hogy miss Leicester fáradt és szeretné átaludni az éjszakát... talán a feje is fáj... Ha ez így van, megmondhatod neki, hogy ma éjszakára vendégeim lesznek és a vacsora nagyon zajosnak ígérkezik, úgy, hogy aligha bírna aludni a lárma miatt... Ah, igen! Nem kérdezősködött felőlem, hogy ki vagyok?

— Egyáltalában nem — rázta a fejét Joan. — De nem kérdezősködött másról se, semmiről se. Akárhogy próbáltam, sehogyse tudtam szóra bírni. Olyan néma és zárkózott, mint a csuka. Unalmas, kellemetlen perszóna... és evvel menjek a bálba?!

Mirabelle az ablaknál ült és lenézett a forgalmas utcára, mikor halkan kopogtak az ajtaján és Joan lépett a szobába.

— Nagyszerű újságot hozok, kedvesem! — kezdte mosolyogva.

— Nekem? — csodálkozott Mirabelle.

Joan táncolva közeledett feléje — azt vélte, hogy így mutathatja meg legjobban, mennyire örül — és ujjongva folytatta:

— Önnek is szereztem jegyet a ma esti Művész-bálra. Ez lesz a farsang legpompásabb bálja. A jegyeket máris . . . izé . . . óh, a jegyek nagyon drágák! Hát nem szerencsés leány ön, kedves Mirabelle?

— Én? . . . Ugyan miért vagyok szerencsés?

Joan elkomorodott és szemrehányóan lépett hátra.

— Hogyne volna szerencsés, mikor eljön velem a bálba? . . . Mert reménylem, hogy elkísér? . . . Óh, ne mondja, hogy nem, mert akkor én se mehetek el! Lady Mary ígérte meg, hogy gardirozni fog, de most hirtelen mebetegedett.

Mirabelle tágra nyitotta szemeit meglepetésében.

— De én . . . én igazán nem mehetek el — tiltakozott. — Úgy tudom, hogy ez álarcos bál, igaz? Olvas-tam róla az újságban . . . És különben is fáradt vagyok.

— Óh, az semmi, kedvesem — legyintett Joan. — Ha ledől egy órára, kiheverheti a fáradtságát. És különben se alhatna nyugodtan itthon, mert Monty férfi-vacsorát ad ma este és a vendégei rendesen nagyon zajosak . . . bár egyébként, természetesen, finom gentlemanek — tette hozzá gyorsan.

— Talán el is mennék — habozott Mirabelle, aki megsajnálta Joant és nem akarta elrontani a mulat-ságát. — Talán el is mennék . . . de nincs jelmezem.

— Óh, én már gondoskodtam róla! — ugrott föl Joan örvendezve és kiszaladt a szobából.

Pár pillanat múlva lihegve jött vissza s az ágyra dobta a dominót.

— Nem nagyon szép ugyan, — mondta — de meg-

van az az előnye, hogy nem kell külön öltözködni, mert akármilyen ruhát viselhet alatta.

— Hány órákor kezdődik a bál? — kérdezte Mirabelle, akiben fölébredt a fiatal leány kíváncsi érdeklődése, hogy milyen is lehet ez a fényes álarcos bál.

— Tíz órákor — felelte Joan. — Kényelmesen megébedelhetünk, még mielőtt itt lennének Monty barátai... Nem kívánná, kedvesem, hogy bemutassam önnek Montyt? Odalent van a szalonban. Igazán finom gentleman!

Mirabelle szeretett volna nevetni, de mégis készségesen lement a szalonba, ahol megismerkedett a „finom, előkelő és elegáns“ Montyval, akinek előzőkeny, udvarias modora igazi megkönyebbülés volt Mirabellenek a Joan közönséges és üres fecsegése után. Monty világlátott ember volt és nyitott szemekkel utazott, úgy hogy érdekesen tudott beszélni mindenről. Mirabellenek tetszett mr Newton, bár kissé túlsziszoltnak tartotta a modorát és a beszédjét.

Vidám hangulatban ették végig az ebédet és körülbelül már a felénél tartottak, mikor az utcán fölharsant az esti lapokat kínáló rikkancsok üvöltése. Mirabelle látta az ablakon át, amint az inas kiment a házból és ujságot vett. Rögtön szétnyitotta és olvasni kezdte, de jóformán még bele se igen pillantott és máris sietve jött vissza a házba és kinyitva félig az ebédlő ajtaját, alighanem integetett a gazdájának, mert Monty azonnal fölkelt és kiment. A folyosóról behallatszott halk beszélgetésük... A furcsa jelenet szemmel láthatóan nyugtalanította Joant.

— Ugyan mi történhetett? — tűnődött félhangosan. — Micsoda neveletlenség, szó nélkül itt hagyni a hölgyeket az asztalnál?

Ebben a pillanatban jött vissza Monty. — Rosszul látott-e Mirabelle, vagy Monty valóban halálsápadt volt?... Úgy látszik, Joan is észrevette ezt a változást Monty arcán, mert összeráncolta a szemöldökeit, de

azért türtőztette magát és semmiféle megjegyzést nem tett.

Mr Newton bocsánatot kérve ült vissza a helyére és mindjárt szíinig töltötte pezsgővel a poharát. Csak egy pillanatig reszketett a keze s mihelyt a pezsgőt fölhajtotta, mindjárt mosolygott és megint a régi lett.

— Mi baj van, Monty? — kérdezte Joan aggódva.

— Baj?... Ugyan kérlek! — mosolygott mr Newton és ott folytatta a társalgást, ahol elhagyta, mikor kiment.

— Nem az a... az a szörnyeteg kígyó? — kérdezte Joan, megborzongva. — Irgalmas Isten, tönkre teszi az idegeimet! Le se merek feküdni, míg meg nézem, hogy nincs-e az ágy alatt, vagy nem bújt-e a szőnyegek alá! Már hónapokkal ezelőtt elpusztíthatták volna, ha a rendőrség...

E pillanatban azonban véletlenül mr Newtonra nézett, akinek szemeiben kegyetlen, vést jósító fények lobogtak, úgy, hogy Joannak torkán akadt a szó.

Mirabelle fölment az emeletre, hogy átöltözzék és Joan is vele akart menni, de mr Newton intett neki, hogy maradjon.

— Nagyon eljár a szád, Joan — mondta neki, sokkal szelidebb hangon, mint Joan várta. — Az a kígyó-história nem olyan téma, hogy ebéd közben társalogjunk róla... Most pedig ide figyelj! — Lábujjhegyen az ajtóhoz ment, hirtelen kinyitotta és szétnézett a folyosón, hogy nincs-e a közelben valamelyik inas, aki hallgatózhatna. — Vigyázz arra a leányra és tartsd mindig a közeledben.

— Ki fog táncolni velem? — csattant föl a leány, követelőző hangon. — Szórakozni megyek a bálba, nem pedig falusi libát őrizni!

— Ott lesz Benton, aki majd megtáncoltat és a „Régi Gárda“ valamelyik embere...

Meglátta Joan arcán az elborzadást és gúnyosan, de megnyugtató hangon pírongatta:

— Mit ijedezel úgy, te szerencsétlen?... Nem veled, hanem a leánnyal fog táncolni!

— Szeretném, ha nem kellene találkoznom ezekkel a fickókkal — mondta Joan elcsukló hangon, de mr Newton rá se hederített.

— Tizenegy óra után én is ott leszek — folytatta. — Legokosabb lenne, ha az American Bar bejáratánál várnál rám. És éjjélkor itthon légy, értetted?

— Olyan korán? — bosszankodott Joan. — Hiszen csak hajnal felé...

— Éjjélkor itthon légy — ismételte mr Newton nyugodtan, de nyomatékkal. — És, mihelyt megjöttél, azonnal fölmegy miss Leicester szobájába és eltüntetsz minden nyomot, ami esetleg utána marad... Jól megértetted? Semminek sem szabad maradnia, ami elárulhatná, hogy miss Leicester itt járt.

— De hogyan csináljam ezt, ha ő is itt lesz...

— Ő nem jön vissza ide a bálból — jelentette ki Monty Newton és Joan hátán végigfutott a hideg.

VII. FEJEZET.

„Szelid nyomás.”

— Egy úr keresi nagyságodat...

Negyed tíz volt. A két leány már tíz perce, hogy elment a Művész-bálba és mr Montague Newton csöndesen pasziánszozott, várva az időt, amikor majd át kell öltöznie, hogy ő is utánuk mehessen.

— Engem keres valaki?... Ugyan kicsoda, Fred?

— Nem tudom, uram. Még soha se volt itt. A külsejéből úgy vélem, hogy... izé... talán detektív lehet.

Detektív?!... Monty fölhúzta a szemöldökeit, de nem azért, mintha félne. Viszontagságos élete során sokszor akadt már dolga detektívekkel és annyira megszokta őket, hogy már egyáltalában nem is izgatták.

— Hát vezesse be — mondta az inasnak, vállat vonva.

A karcsú férfi, aki kifogástalan estélyi ruhában surrant be a szobába, idegen volt Montynak, aki pedig mind személyesen ismerte a számottevő londoni detektíveket. De mégis úgy rémlett neki, mintha ismerős lenne az arca.

— Newton kapitány? — kérdezte udvariasan az idegen.

— Az a nevem — bólintott Newton mosolyogva és fölállt.

Az idegen lassan körülnézett a szobában s a tekintete végül megpihent azon az ajtón, amelyen az imént belépett.

— Az ön cselédei mindig hallgatóznak a kulcslyukon? — kérdezte halkan.

Newtonnak lángba borult az arca. Két ugrással az ajtónál termett és fölrántotta ... még éppen jókor, hogy láthassa a menekülő inas hátát.

— Jöjjön vissza, rögtön! — ordított rá s mikor az inas szégyenkezve megállt előtte, fenyegetően rivallt rá: — Ha tudni akar valamit, jöjjön be és kérdezze meg!... Ha még egyszer rajtérem, hogy hallgatózik, lelövöm, mint a kutyát!... Mars!

Az inas néhány mentegetőző szót makogott és tá-molyogva somfordált el.

— Honnan tudta, hogy hallgatózik? — morgott Newton, mikor vissza jött a szobába és becsapta maga mögött az ajtót.

— Ösztönöm van a kémkedésre — felelte az idegen s minden átmenet nélkül folytatta: — Én különben miss Mirabelle Leicestert keresem.

Mély barázdába ráncosodott Newton homloka.

— Ah, igen... értem — bólintott halkan. — Ön tehát miss Leicestert keresi? Sajnálom, de miss Leicester már nincs itt. Negyedórája lehet, hogy elment.

— Nem láttam, hogy kijött volna a házból.

— Az lehet, mert nem a Chester Square felé ment ki, hanem hátul, a kerten át. Az én... izé... — azt akarta mondani „az én hugom“, de meggondolta magát és így folytatta: — Az én fiatal barátnőm...

— Flash Jane Smith — vágott közbe az idegen bólintva. — Nos?...

Newton elvörösödött. Az idegen modora annyira az idegeire ment, hogy érezte, nem sokáig bírja már hidegvérrel.

— Kicsoda ön? — kérdezte kihívó hangon.

— Leon Gonsalez vagyok — mondta egyszerűen.

Newton ösztönszerűen hátralépett. Hát persze!... Most már emlékezett rá s az arca hirtelen oly fakó

lett, mint a kimosott rongy. Nagy lelki erővel mégis mosolygást erőltetett az ajkára.

— A félelmetes „Négy Igaz Ember“ egyike?... Mily különös emberek az urak! — mondta. — Emlékszem, hogy tíz-tizenöt évvel ezelőtt a világból ki lehetett volna kergetni engem az önök pusztá nevének az emlegetésével... Ha jól emlékszem, azokat a gonosztevőket büntették, akiket a törvény vagy nem ért utól, vagy pedig nem ítéltetett el a bizonyítékok elégtelensége miatt, igaz?

— Hagyjuk ezeket a régi emlékeket — legyintett Leon udvariasan. — Most nem vagyok olyan hangulatban, hogy viselt dolgainkról beszélgessek.

De Newtont nem volt könnyű hallgatásra bírni, ha el akart mondani valamit.

— Ismerek egy embert — folytatta halk hangon, lefojtott indulattal, aki valamikor szörnyű bajokat fog zudítani az ön nyakába, mr Leon Gonsalez. Ez az ember minden nap megemlékezik önről, mikor imádkozik. Nem akarom megmondani önnek, hogy kicsoda..

— Fölösleges is — legyintett Leon könnyedén. — Tudom, hogy a csodálatraméltó dr. Oberzohnra céloz. Hát nem én öltem meg a bátyját?... De igen és azt hiszem, hogy jogosan öltem meg. Ez az ember született gonosztevő volt: koponyájának hátsó dudorodása és négyszögletes, előre ugró álla nyilván elárulta a terheltségét. Érdekes típus volt: szerettem volna elvégezni rajta a tudományos méréseket, de érthető okokból nem volt rá időm.

Valósággal mentegetőzött, hogy elmulasztotta ezt a tudományos kötelességet.

— Ne térjünk el a tárgytól, mr Newton — kezdte újra. — Ön azt mondja, hogy a fiatal hölgy elment a házból, még pedig a kerteken át. Nem magyarázná meg, kérem, hogy miért választotta ezt a szokatlan utat az a hölgy, mikor állítólag miss... nem is tudom, mi-

nek nevezzem... szóval miss „Izé“ társaságában eltávozott a házból?

Leon Gonsaleznek különös ösztöne volt arra, hogy megérezte, megsejtette az igazságot. Tudta, mikor őszinte valaki és mikor hazudik. Így például most is egész bizonyosan tudta: először, hogy Newton nem hazudott, mikor azt állította, hogy miss Mirabelle már nincs a házban; és másodszor, hogy pompás oka és magyarázata van annak, miért hagyta el miss Mirabelle Leicester titkon, a hátsó ajtón a házat.

/ És hova ment? — kérdezte Leon.

— Haza — felelte Newton kurtán. — Hova más-hova mehetett volna?

— Ide nemcsak ebédre jött... itt akart aludni is ma éjjel?

— Hallgasson ide, Gonsalez! — szakította félbe Monty Newton, csaknem csikorgatva a fogait. — Ön és a bandája csodálni való emberek voltak húsz évvel ezelőtt. De azóta sok minden történt és mi bizony már nem reszketünk, ha a „Három Igaz Ember“ nevét halljuk... Értse meg, kérem, hogy én már nem vagyok gyermek; és, ha közelelről nézem önt, hát ön se félelmes ember. Ha följelentést akar tenni a rendőrségen...

— Meadows már itt van. Én vettem rá, hogy előzőleg beszélhessek önnel — mondta Leon és Newton összereszent.

— Hogy Meadows itt van? — kételkedett Newton.

Gyorsan az ablakhoz sietett és félrehúzta a vastag függönyt. Az utca túlsó felén, a gyalogjáró sarkán, mozdulatlanul állt egy férfi és merően leste Newton házának kapuját. A kapitány rögtön ráismert.

— Menjen, kérem, és hozza ide Meadowsot — mondta.

— Hová ment az a fiatal hölgy? — ismételte a kérdést Leon. — Csak ezt és csak ennyit akarunk tudni.

— Mondtam már, hogy haza ment — hangzott a konok válasz.

Leon vállat vont és kiment a kapuba. Intett Meadowsnak, akivel néhány percig halkan beszélgetett. Aztán együtt mentek vissza a szobába, ahol Newton hideg udvariassággal fogadta őket.

— Micsoda ötlet ez, Meadows tanácsos ur — kezdte Newton kihívóan — hogy nyakamra küldte ezt az embert, aki keresztkérdésekkel zaklat?

— Ez az „ember“, ha ugyan mr Gonsalezt gondolja. a maga jószántából jött ide — felelte Meadows hidegen. — Én nekem se jogom, se hatalmam nincs arra, hogy bárkit is meggátoljak, ha kereszt-kérdésekkel kívánja zaklatni önt . . . Most pedig feleljen kérem: hol van miss Leicester?

— Már mondtam, hogy hazament! — hallatszott a konok válasz harmadszor is. — Ha nem hiszik, kutasák át a házat, padlástól a pincéig, ha úgy tetszik.

Leon bizonyos volt benne, hogy Newton nem hazudik. Odaszólt tehát a rendőrtanácsosnak:

— Én nem óhajtok tovább terhére lenni a gentlemannek.

A küszöbön még megállt és félvállról hátraszólt:

— Az a kigyó megint dolgozik, Newton.

- Micsoda kigyóról beszél ön?

— Ma éjjel halálra mart egy embert a Themze rakodó-partján. Reményilem, ez a baleset nem rövidíti meg szegény Lisa Marthont?

Meadows, aki élesen figyelte Newtont, látta, hogy a kapitány elsápad.

— Nem értem ezt a zagyva beszédet — felelte bosszúsan.

— Nini — vágott vissza Leon metsző gúnnyal — hát nem ön bérelte föl Lisa Marthont, hogy férközzön közel ma este Barbertonhoz és flörtölés közben csalja ki tőle, miért jött Londonba? . . . És most itt van ez a szegény leány, gálába öltözve, kinyalva, az arcán pu-

der, az ajkán rúzs és akivel turbékolnia kellene . . . halott ember! Hogyan flörtöljön, szegény, a meggyilkolt Barbertonnal és hogyan bírja szólásra a jéghideg ajkakát? . . . — Majd hirtelen komoly pózba csapott át és fenyegető hangon kérdezte: — Sokat jelent ez a szó: „gyilkosság“ . . . ugyebár, Newton?

— Nem tudok róla és semmi közöm hozzá! — kiabált Newton, szinte magán kívül és meg akarta nyomni a villamoe csengőt.

De Leon tiltóan emelte föl kezét:

— Nem kell kivezettetni bennünket . . . Magunk is kitalálunk!

Kiment a szobából és Meadows is követte. Mindjárt rá hallani lehetett, ahogy becsapták maguk mögött az utcai kaput. Mire Monty az ablakhoz ment, hogy még egyszer lássa a gyűlölt látogatókat, ezek már el is tűntek a keresztutcában.

A kapitány pár percig tünődve nézett ki a sötét éjszakába, majd meglehetősen földúlt lelkiállapotban indult fölfelé a szobájába, hogy átöltözzék. A hallban alázatosan szólította meg az inas:

— Nagyon restellem azt a . . . azt a dolgot, uram, — dadogta bocsánatot kérve — de azt hittem, hogy detektív és . . .

— Maga sok mindent hisz, Fred — hördült föl Newton fogcsikorgatva. — Menjen a dolgára, vagy ha nincs dolga, húzza meg magát a cselédszobában. Ha szükségem lesz magára, majd csöngetek.

Az inas leforrázva távozott, Monty pedig fölment a szobájába, fölcsavarta a villanyt, kulcsra bezárta az ajtót és éppen a kabátját akarta levetni, mikor acélbilinesként ragadta torkon két izmos kéz s ahogy a szilaj rántástól hanyatt bukott a szőnyegen, Gonsalez szfinksz-arca hajolt fölébe.

— Ha megmukkanik, azonnal meghal! — sziszegte a fülébe Leon.

Newton meg se moccan, csak annyit mondott el fulladt hangon:

— Ezért keservesen megfizet!

— Ha arra gondol, hogy följelent a rendőrségen — felelte Leon — figyelmeztetem, hogy botba ugrik és megüti a bokáját. Hosszú idő óta figyelem önt, Monty Newton s talán meglepi önt, ha megtudja, hogy többször jártam itt, a lakásában is. Tudok arról a kis saferől, amely a függöny mögött van — és a szoba sarkába mutatott — s bizonyára természetesnek találja, hogy, ha már itt jártam, kinyitottam ezt a safet is és lefotografáltam minden okmányt, ami benne volt.

Látta a rémület kifejezését Monty arcában, amint kezére kapcsolta a különös formájú aluminium-bilincseket. Aztán könnyedén fölkapta a földről, rádobta az ágyra, gyorsan odakötözte a derekánál fogva és — Monty ijedt álmélkodására — lehúzta egyik lábáról a cipőt, majd a harisnyát is.

— Mi ez, kérem? — kérdezte Monty riadtan. — Mit akar ezzel?

— Semmi különöset — felelte Leon könnyedén, kritikus szemmel vizsgálgatva Newton meztelen lábát. — Csak azt akarom megtudni, hogy hol van miss Leicester... A rendes és szigorúan törvényes nyomozás mindig sokáig tart és végül kudarcba fullad. Nekem pedig... és ez az ön szerencsétlensége... egyetlen egy percem sincs vesztegetni való.

— Mondtam már, hogy hazament!

Leon nem is felelt erre a nyilvánvaló hazugságra. Kinyitotta az egyik szekrényt és rövid keresés után meg is találta, amit akart. Jó erős és elég nagy selyemkendőt vett ki és bekötötte vele az ágyra fektetett Monty száját.

— Mossamedesben — kezdte és csikorgott a hangja — az ön barátjai lefogtak bizonyos Barbertont, akit később meg is gyilkoltak és azzal akarták vallomásra bírni, hogy izzó parázson égették a talpát. De Barber-

ton hős volt és nem vallott. Ki akarom próbálni, hogy ön is ilyen hős-e, Monty?

— Az Isten szerelmére, ne tegye! — könyörgött Newton lihegve.

Leon feleletre se méltatta. Lapos érckazettát vett ki a zsebéből és fölnyitotta. Nagylángú spirtusz-égő volt, amelyet meggyújtott s a kék láng rögtön kísérteties fénnel táncolt az égő fölött.

— A rendőrség nagyszerű intézmény — mondta Leon és, szétnézve az asztalon, fölvette róla a nehéz ezüst-patkót, melyet Monty levélnehezéknek használt. A láng fölé tartotta és a patkó oly gyorsan hevült, hogy csakhamar selyemkendőbe kellett burkolnia egyik végét, hogy meg ne égesse a kezét. — Igen, a rendőrség! . . . De sajnos, az emberséges bánásmód, a jóságos rábeszélés nem ér semmit a megrögzött gonosztevőknél, akik mulatnak ezen és fölényes megvetéssel tagadnak tovább. Az angolok, akik pedig istenüknek tartják a törvényt, úgy irtották ki a „fojtogatók“ szektáját, hogy irtózatosan megkorbácsolták minden hónapban az elítélteket . . . és pár év múlva nyomtalanul eltűntek a fojtogatók. Mert az erőszak retteg az erőszaktól, ha vele szemben alkalmazzák . . . Ah, igen! Hallom, hogy a „Régi Gárda“ ismét teljes erővel működik?

— Nem tudom, mit akar mondani — hangzott Monty fojtott válasza.

— Persze, hogy nem tudja! — bólintott Leon.

Letette a spirtusz-égőt az asztalra és elégedetten nézte a már rózsaszínben izzó ezüstpatkót.

— Azt hiszem, hogy éppen jó lesz — mondta és lassan közeledett az ágy felé.

Monty iszonyodva rántotta föl meztelen lábát, de Leon vasmarokkal fogta meg és húzta ki megint egyenesre.

— Nem . . . ne! — hörgött Monty fuldokolva. — A Művész-bálba mentek.

A Művész-bálba? — ismételte Gonsalez és átható szemmel vizsgálta Monty eltorzult arcát. — Lehet — bölintott elgondolkozva és a kandallóba dobta a forró ezüstpatkót, Monty szájáról pedig levette a selyemkendőt. — Nos, miért mentek a Művész-bálba?

— Nem akartam, hogy láb alatt legyenek itt, ma éjjel.

És . . . Oberzohn is elmegy a Művész-bálba?

— Oberzohn?! — ismételte Monty és görcsösen fölkacagott.

— Hát Gurther?

Most már nem nevetett mr Newton — csak tagadott.

— Nem értem, hogy mit gondol.

— Jó, jó — mondta Leon könnyedén — majd később visszatérünk még erre — és föloldozta Montyt. — Most már föl is ülhet . . . Mikorra várja haza őket?

— Nem tudom. Joannak megmondtam, hogy ne siessenek, mert vendéget várok ma éjszakára.

Ez mind valószínűnek látszott. A Művész-bál álarcos bál volt s ez megmagyarázta, hogy a két leány miért ment a kert felé és miért nem az utcai ajtón át . . . Newton, mintha olvasna Leon gondolataiban, így folytatta:

— Miss Leicester kívánsága volt, hogy a kert felé menjenek. Szégyelte magát, azt hiszem, mert dominóban volt.

— A színe? . . .

— Világos-zöld, vörös csuklyával.

— Nagyon is szembetűnő! — mondta Leon és szúrós szemeivel vizsgálta Newton arcát. — Mi volt ezzel a céljuk?

— Nem tudom — morogta Newton, az ágy szélén ülve és a harisnyáját húzogatva. — Nem tudok semmit — csikorgatta a fogait — csak azt az egyet tudom, Gonsalez, hogy keservesen meg fogja bántani ezt a mai napot!

Leon az ajtóhoz ment és kizárta kulccsal. A küszöbön még megállt és visszafordulva mondta:

— Reménylem, nem sajnálja, hogy élve hagytam? . . .

Newton az ablakhoz szaladt és megleste, míg Leon karcsu alakja eltűnt az utcasarok mögött. Akkor — egyik lábán cipő, a másikon harisnya — lélekszakadva rohant a hallba és fölhívta telefonon a „New Cross. 93” számot.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

VIII. FEJEZET.

Oberzohn háza.

Abban a háromszögben, melyet két, ékbe futó vasuti töltés meg a Grand Surrey Canal iszapos vize fogott körül, komoran meredeztek az „Oberzohn and Smitts-cég“ egykori raktárának feketére égett, gigászi romjai. A világháború alatt véletlenül ide esett le egy Zeppelin-bomba, amely fölrobbant, miután átütötte a raktár tetejét és lángba borította a gyulékony árúk tömérdek garmadáját. Benzin és olajok, gyapot és gummi, sőt nitrátok is — szóval csupa olyan áru, amelynek csak egyetlen egy kis gyujtószikra kell, hogy lobogva égjen.

Az óriási tüzet eloltani nem, csak lokalizálni lehetett. Így mentették meg Oberzohn házát, mely a háromszög közepén állt és teljesen Oberzohn tervei szerint épült és hű hasonmása volt annak az ósdi svéd udvarháznak, amelyben Oberzohn született. Furesa, torzított gót-stilusban épült ház volt, meredek tetőkkel és magasba ugró tornyokkal; az ajtókon kerek ablakok, az ereszek egymásba futó sarkain vijjogó madarak kovácsolt vasból és egyéb, hasonló fantasztikus díszek a ház homlokzatán is.

Ebben a magányos házban élt Oberzohn, de nem magányosan, mert rajta kívül még két ember lakott vele, meg a hatalmas termetű svéd szakács és a félig-

meddig bamba dán konyhalány, aki hajnaltól éjfélig panasz nélkül dolgozott, ritkán beszélt és sohase mosolygott.

A két férfi körülbelül 30 éves lehetett. A két torony-szobában laktak, a ház két végében és nagyon kevés közös érdekük volt. Néha kártyáztak is, de még ilyenkor is nagyon szűkszavúak voltak és éppen csak annyit beszéltek, amennyi szükséges volt. Üres, kifejezés-telen arcú és karcsú, de izmos férfiak voltak. Azonban némileg hasonlítottak is egymáshoz: mindkettőjüknek keskeny, egyenes vonalban metszett ajkuk volt és kerek, kidülledt borjú-szemük, tele derült, de félelmet ébresztő kíváncsisággal.

— Olyanok — jelentette Leon Gonzalez, mikor megjött a terepszemléről — mint a kíváncsi malacok, amelyek tudják, hogy levágják őket s ezért örülnek minden percnek, amíg élnek . . . Iwan Pfeiffer az egyik, Swen Gurther a másik. Mindketten Németországból szöktek meg, a fegyház vagy az akasztófa elől. Tipikus gonosztevők, kegyetlenek, mint a farkas. Nincs bennük semmi emberi vonás . . .

A törvény nem tehetette rá kezét a két gonosztevőre. Nem volt ellenük följelentés, se bizonyíték. Látszólag teljesen ártalmatlan emberek voltak és nem vétettek senkinek. Szóval a rendőrség tehetetlen volt velük szemben.

De „valaki“ mégis cselekedett . . .

Egy reggel, a hajnali szürkületben, a Themze alsó dokkjában cirkáló rendőr vadállati hörgést hallott és kereste a kutyát, mert azt hitte, hogy csakis kutya — nagy dán dogg vagy német juhászkutya — höröghet ily félelmes szilajsággal. Ellenben egy férfit talált, aki erősen oda volt kötözve az egyik cölöphöz — a háta pedig csupa vér volt, ahogy kegyetlenül megkorbácsolták. Szórakozás után járt, mikor hirtelen elébe toppant két férfi, akik szó nélkül lefogták, a cölöphöz kötözték és huszonöt korbácsütést mértek rá . . . A törvényszék

szakértője szerint a hivatalos „kilenc ágú macská“-val korbácsolták meg.

A gyanakvó Scotland Yard mindjárt a „Három Igaz Ember“-t vette elő. Ezek azonban oly tökéletes és kifogástalan alibit bizonyítottak, hogy gyanúsíthatók se voltak. Swen Gurther tehát nem kapott elégtételt, de megesküdött, hogy nem hagyja boszútlanul a megkorbácsolást.

Volt a házban néhány szoba, amelyek mindig zárva voltak és ezekbe egyedül csak Oberzohn léphetett be. A dán konyhalány panaszkodott a szakácsnak, hogy amikor elment az egyik ilyen szoba ajtaja előtt, amelyből éppen akkor jött ki a doktor, olyan forró és dögleletes levegő csapott az arcába, hogy egy óra hosszat köhögött tőle. Volt azután még egy szoba, ahová a doktor időnkint mindenféle gépeket, tartályokat hordatott be, többek közt elektromos gépeket, motorokat és folyékony levegő gyártására alkalmas berendezést.

Érdekes, hogy Oberzohn nem is az orvostudományok doktora volt, sőt nem is a vegytanból szerzett diplomát, hanem az irodalomból és jogtudományból. Ez a kísérletezés csak egyéni hóbortja volt, amit már ifjúkorában megszokott.

Ezen az estén magányosan üldögélt dolgozó-szobájában s valami vastag német filozófiai munkát olvasott, de a gondolatai máshol jártak. Bár a nap jóformán még le se áldozott, Oberzohn már leeresztette a vastag függönyöket, sőt becsukta az ablakok vastábláit is. A kandallóban vígan pattogott a tűz, a villamos körtek pedig nappali világossággal árasztották el a szobát.

Hirtelen megcsendült a telefon. Oberzohn fölvette a kagylót és mély, torokhangon, dörmögve válaszolt.

— Jól van — mondta végül s még valamit morgott sajátosan idegenszerű angol kiejtéssel, aztán becsapta a könyvet; odacsoszogott papucsban a villamos csengőhöz, melyet egymás után kétszer megnyomott.

Pár pillanat múlva Gurther suhant be a szobába,

nesztelenül, mint a kisértet és mozdulatlanul megállt. Piszkos és borotvátalan volt, az inge szinte fekete volt és látszott, hogy legalább három-négy hete viseli. Vigyázz-állásban várta, hogy Oberzohn mit akar és üres tekintetű szemeivel merően nézett a semmibe, gazdájának a feje fölé.

— Azt akarom, hogy ma éjjel, gentleman légy — mondta neki Oberzohn. Abban a kemény és darabos észak-német tájszólásban beszélt, melyet a svédek nagyon hamar és könnyen megtanulnak.

— Ja, Herr Doktor! — felelte Gurther s épp oly nesztelenül surfant ki a szobából, mint ahogy jött.

Oberzohn bizonyos okokból gyűlölte a németeket. Eppen úgy gyűlölte őket Gurther is, meg Pfeiffer is, aki Lengyelországban született ugyan, de orosz volt. Gurther gyűlölte a németeket, mert meg akarták ostromolni a kis altstadti börtönt, hogy meglincheljék őt, miután a rendőrökutyák megtalálták a meggyilkolt Siedlitz asszony holttestét. És meg is lynchelték volna, ha a csendőrség idejében közbe nem lép és erős fedezet alatt el nem szállítja Gurthert a legközelebbi városba. A község határán túl már csak két csendőr kísérte Gurthert — és ez a két csendőr, a gondjaikra bízott rabbal együtt, nyomtalanul eltűnt. Két évvel később Gurther váratlanul fölbukkant Angliában, még pedig rendes, kifogástalan útlevéllal, amely azonban nem az ő nevére szólt ... De Leon Gonzalez, George Manfred és Poiccart jól tudták azért, hogy ő Gurther. Rögtön tanácsot is tartottak, hogy mit csináljanak vele.

— Az volna a legegyszerűbb — vélte Leon — ha víz alá dugnánk a fejét és addig tartanánk leszorítva, míg megfullad.

A másik kettő azonban ellenezte ezt, de nem érzelmi vagy erkölcsi okokból, hanem azért, mert tudták, hogy a rendőrség nagy dolgot csinálna belőle. Így állapodtak meg a korbácsolásban és Gurther nem is sejtette, mily közel járt a vízbefojtáshoz.

Oberzohn ismét fölnyitotta a vastag könyvet — roppant érdekes tanulmány volt... a lélek halhatatlanságáról és az örökkévalóságról. Szívvel-lélekkel belemélyedt a szerző zseniális fejtegetéseibe, mikor az ajtó nesztelenül kinyílt és Gurther jelent meg a küszöbön. Az átalakulás mesteri volt: a rablógyilkos, mint született gentleman, kifogástalan eleganciával hajolt meg a gazdája előtt. A frakkja úgy állt rajta, mintha reá öntötték volna, az inge és mellénye szintén pompásan símultak jó vágású alakjához.

Oberzohn kritikus szemmel vizsgálta és mérte végig, tetőtől talpig.

— Jól van — bólintott aztán. — Csak gyöngy való az ing-mellbe és nem zománcos gomb. Az óralánc pedig már nem divat. Azt hiszem ellenben, hogy egy kis bajusz nem ártana...

— Jawohl, Herr Doktor!

Gurther színész volt valamikor. Amint pár perc múlva visszatért, a zománcos aranygombok helyett gyöngyök voltak az ingmellében, fehér mellényéről eltűnt a keresztbe fűzött óralánc és felső ajkán csinos, selymes bajusz ékeskedett, oly természetesen, hogy Oberzohn, akárhogy vizsgálta is, nem tudta meglátni, hogy ragasztva van. Kivette a pénztárcáját és három gyűrött bankót szedett ki belőle.

— Mutasd a kezeidet! — mondta.

Gurther egészen közel ment Oberzohnhoz, összeütötte a bokáját és kinyújtotta mindkét kezét. Kifogástalanul manikürözött volt és a doktor elégedetten bólintott.

Rendben van — mondta. — Most pedig figyelj ide. Ismered Leon Gonsalezt?... Ott lesz a Művész-bálon. Nem öltözik kosztümbe, estélyi ruhában lesz, mint te. Tudod, hogy ő korbácsolt meg téged?

— Jawohl, ő korbácsolt meg engem — ismételte Gurther, a legcsekélyebb izgalom nélkül.

Csönd lett. Oberzohn gondolkozva rágta az ajkait

— Ő korbácsolt meg téged — mondta ismét, lassan és nyomatékkal. — Ez a gyalázatos gazság fölér a gyilkossággal . . . Az hiszem . . . igen, azt hiszem, kedves Gurther . . . lesz ott egy leány is . . . De erre vonatkozólag majd Benton intézkedik; tőle kapsz utasításokat. A fontos azonban nem ez . . . A te gondjaidra egyedül csak Gonsalezt bízom.

Gurther katonásan meghajolt és szalutált.

— Kértem ezt a parancsot és köszönöm — mondta egyszerűen.

Sarkon fordult és kiment. Oberzohn tünődve nézett utána és hallgatózva állt a szoba közepén. Nemsokára hallotta, hogy a kis autó kattogva, dübörögve száguld el a ház előtt és kerekeinek zörgését elnyeli a kert gyepszőnyege. Hallotta még az autó-tülkölést, amint kifordult az utcára . . . Ekkor visszacsoszogott az asztalhoz és ismét belemerült könyvébe — oly lebilincselő volt az örökkévalóság problémája!

A Corinthian Hallban rendezett Művész-bál legnagyobb szenzációja volt a farsangnak. Zártkörű álarcosbál volt, amelyre csak a tagok kaptak meghívót, úgy hogy a belépőjegyekért nagyon magas árakat fizettek a nem-tagok, akik jelen akartak lenni a festőinek ígérkező mulatságon.

Mikor Mirabelle belépett az álarcosoktól hemzsező nagy-terembe, álmélkodva nézett körül. Az ernyős, színes lampionokkal világított erkélyeket apró kis páholyokká alakították át és földíszítették virágfüzerekkel; a menyezetet kék- és aranszövevekkel dekorálták s a terem egyik végében igazi rózsaliget volt, amely mögött fölváltva játszott két zenekar és a síma parketten szemkápráztató tarka-barkaságban siklottak, kavarogtak, forogtak a színes, festői, bizarr jelmezekbe öltözött párok . . .

Ahogy Mirabelle álmélkodó gyönyörűséggel nézelődött, elfeledve minden aggodalmát, az erkély árnyékából két férfi közeledett feléjük — az egyik kalóz-jelmezen, a másik estélyi öltözékben.

— Itt vannak a táncosaink! — kiáltott föl Joan, hirtelen fölélnkülve. — Mirabelle, ez itt lord Evington . . .

A frakkos gentleman pödörített egyet kis bajuszán, összeütötte a bokáit és szertartásosan meghajolt. Sovány, kissé sápadt arcán halvány mosoly suhant át, kerek, sötét szemei fürkészve pihentek egy pillanatra a leányon. Aztán megszólalt mély torokhangján, melyen érzett az idegen kiejtés:

— Végtelenül örülök, hogy megismerhetem, miss Leicester.

A furcsa hang és idegen kiejtés épp úgy meglepte a leányt, mint a hideg csók, melyet kezére nyomott a gentleman. És a lord, mintha csak olvasott volna Mirabelle gondolataiban, sietve jegyezte meg:

— Nagyon sokáig laktam külföldön és kissé elszoktam az angol társaság modorától . . . Nem óhajt táncolni? Sajnálom, hogy nem jöhettem jelmezen, de egy se tetszett s így inkább estélyi ruhába öltöztem.

Mirabelle megigazította fején a piros csuklyát, melyet a bemutatáskor hátra vetett egy pillanatra s a következő másodpercben már eltűnt lovagja karjain a táncolók tarka tömegében.

— Semmit se értek az egészből, Benton! — mondta Joan szorongva.

Nagyon meg volt ijedve, mert sejteni kezdte, hogy nagyon is veszedelmes a játék, amelyre vállalkozott... Sokkal sötétebb ez a szerep, mint aminőt valaha is játszott életében. Odacsalogatni az arany-ifjúságot Monty Newton kártyaasztalához nem volt kockázatos föladat . . . de az, hogy a „banda“ most ennek a leánynak a vesztére tör — lelke mélyéig megrendítette.

— Én se tudok sokat — dörögte a kalóz, akinek a jelmeze pompás volt és tökéletesen illett az arcához és egyéniségéhez. — Hirtelen és váratlanul hívtak össze bennünket. — Nyugtalanul vizslatott köröskörül, mintha félne, hogy meghallják a szavait. — Valamennyien itt vannak a legények . . . Defson, Cuccini, Jewy Stubbs . . .

— A legények? — riadt meg Joan és suttogva kérdezte: — Miért? . . .

— Csak annyit tudok, hogy a legények itt vannak — felelte Benton vállat vonva. — Már félórával előbb itt csatangoltak a teremben, mint önök jöttek.

Joan nem felelt, de a szíve úgy dobogott, hogy majd kiszakadt a kebléből. — Monty tehát mégis igazat mondott! . . . Kezdte sejteni, hogy Monty Newton és Oberzohn mögött titokzatos gépezet áll, amelynek ő csak egyetlen egy kerekét látja. A Monty kártyaestélyei szépen jövedelmeztek ugyan, de Joan már jó ideje sejtette, hogy ez csak mellékhajtása a „törzs-üzletnek“. A titokzatos gépezetben sok „legény“ dolgozott, akiket a világ minden részéből toboroztak össze . . .

Most már emlékezett, hogy Monty, amikor kissé italos volt, el-elszólta magát és tréfásan emlegette a „Régi Gárdát“ . . . De Joan sohase törte a fejét azon, hogy mi volt ez a „Régi Gárda“, kik voltak benne és mi volt a céluk vagy föladatuk. Jöttek-mentek, szerte a föld kerekségén. Egyszer mesélte neki Monty, hogy Oberzohn „gárdája“ Szmirnába ment, ahol a kereskedők piszkos konkurrenciát kezdtek az „Oberzohn & Smitts-cég“ rovására. Nem sokkal aztán izgató részleteket közöltek az ujságok a szmirnai „vallási villongások“-ról, amelyek alatt a legtekintélyesebb görög és olasz kereskedők raktárai porrá égtek, sok millió font értékű áruval együtt. Ezután már nem beszélt Monty szennyos konkurrenciáról . . . A „Régi Gárda“ nem-sokára hazajött Angliába — de egy gárdista hiányzott; ezt hasba lőtték ama „vallási villongások“ alatt, ame-

lyeket a mohamedánok szítottak a „kutyahitű frankok“ ellen — és Joan nem tudta megérteni, hogyan lehet angol ember oly fanatikus mohamedán, hogy még az életét is föláldozza pogány hitének védelmezésében? . . .

Mind ezek a dolgok megfordultak most Joan fejében, aki tudott egyet-mást Monty üzleteiből, mert hol mint a leánya, vagy huga, vagy unokatestvére szerepelt és együtt is lakott vele, tehát félig-meddig belelátott a kártyáiba. De ez a ma éjszakai „kaland“ lelke mélyéig megrendítette.

— Kicsoda ez a . . . ez a lord Evington? — kérdezte szorongva Bentontól.

— Ez Oberzohn embere . . . de meg ne mondja Montynak, az Istenért, hogy tőlem tudja! . . . Én csak azért vagyok itt, hogy ellássam utasításokkal a lányra vonatkozólag.

-- És mit akarnak . . . mi a szándékuk azzal a leánnyal? — lihegte Joan rekedten és görcsösen bekapaszkodott Benton karjába.

— Menjünk táncolni — tért ki Benton a felelet elől és félig-meddig vonszolta magával a rettegéstől ájuldozó leányt.

De alig értek a terem közepére, amikor, minden előzetes figyelmeztetés nélkül, egyszerre kialudt a teremben minden villanyos körte.

IX. FEJEZET.

Mielőtt a villany kialudt . . .

Az egyik zenekar elhallgatott, a nekihevült táncosok zajos tapsviharba kezdtek, mire azonnal megszólalt a jazz-band és újra táncra lendültek a párok.

Mirabelle nem volt túlságosan boldog. Lord Evington ugyan jól táncolt, de hiányzott kettőjük között az a közvetlen kapcsolat, — a hangulat azonossága és a kölcsönös szimpátia — amely nélkül csak robot a tánc és nem élvezet.

— Nem ülnénk le? — kérdezte. — Nagyon kimelegedtem.

— Talán bevezetném a nagyságos asszonyt a kis hallba? — kérdezte a táncosa. — Ott hűvösebb van és a karosszékek kényelmesek.

Mirabelle csodálkozva nézett rá.

— „Gnädige Frau“ az német kifejezés . . . miért használja ezt, lord Evington? . . . Ámbár nagyon kedves megszólítás — tette hozzá sietve.

— Sokáig éltem Németországban — mentegetőzött Gurther. — Pedig nem szeretem a németeket . . . Elbizakodott, ostoba népség.

Ha azt mondta volna, hogy nem szereti a „német rendőrséget“, ez igaz lett volna: s ha hozzá tette volna még azt is, hogy ez a gyűlölet kölcsönös — jutalmat érdemelt volna az őszinteségeért.

A terem végében, elrejtve a rózsaliget mögött, ahol a zenekarok játszottak, nyílt az ajtó a kisebbik hallba, amelyet erre az alkalomra földiszítettek pálmákkal, leander-fákkal, mesterséges virágokból összerótt fülkékkel, ahol a táncoló párok bizalmas, zavartalan együttlétben szórakozhattak.

Gurther egy ilyen rejtett fülkébe akarta vezetni Mirabellet, de a leány megállt az első asztalnál és fáradtan leült.

— Maradjunk inkább itt — mondta sóhajtván.

Gurther rögtön gondoskodott vánkosról, hogy Mirabelle nekitámaszthassa a hátát és intett a magányosan lődörgő pincérnek.

— Bort parancsol? — kérdezte Mirabellettől. — Nem! . . . Talán orangeadot? . . . Helyes!

Intett a pincérnek, hogy azt hozzon neki is és mentegőzve szólt:

— Németországban mindenki bort iszik s azt hittem, hogy nem sértem meg vele . . . Még mindig nagyon meglátszik rajtam, hogy sokáig voltam Németországban . . . Kivéve a háborút, amely Franciaországban ért.

Mr Gurther minden esetre sok évig volt Németországban, de Franciaországban sohase járt. Se puskaport nem szagolt a háborúban. Egyetlen háborús emléke az volt, hogy a repülőgépről ledobott bombák veszedelmesen közel robbantak föl a mainzi fegyházhoz, ahol mr Gurther éppen tízévi fegyházbüntetését töltötte ki, amit rablógyilkosság kísérletéért szabtak ki rá.

— Ön bizonyára a vidéken lakik? — kérdezte Mirabellettől.

— Nem, kérem: Londonban lakom. Mr Oberzohn irodájában dolgozom.

— Ah, igazán? . . . Ehhez gratulálok. Oberzohn nagyon tekintélyes, korrekt és becsült ember. Igazi gentleman.

Mirabelle ugyan nem találta tulságosan megvesz-

tegetőnek Oberzohn modorát, sőt a személyét se, de mégis jól esett neki, hogy ez az előkelő lord oly őszinte elismeréssel és dicsérettel beszél az ő főnökéről... De a gondolatai ebben a percben Heavytree-farm körül jártak — a hűvös szalonban, amelynek nyitott ablakán beárad a kertből a virágok édes illata... És eszébe jutott a kis fox-terrier — a drága Jim — amely most szomorúan bandukol egyik szobából a másikba és nyűszítve szimatol minden ajtónál, keresve őt...

Fojtogatta valami a torkát. Szeretett volna fölugrani, hogy visszaszaladjon Joanhhoz és megmondja neki, hogy nem akar itt maradni, hanem még ma éjjel visszamegy Gloucesterbe... türelmetlenül fordult meg, lesve, hogy jön-e már a pincér?... Mr. Gurther ez alatt szórakozva játszadozott a pohárból kihúzott szalmaszálakkal — kettőt kihúzott s ezeknek felső vége az asztal fölött volt, alsó végüket pedig, az asztal alatt, kis üvegbe fúrta bele Gurther, amelyben valami vörös por volt... aztán ismét visszadugta őket a pohárba, de úgy hogy jó magasan kiálltak a többi közül...

A pincér meghozta s az asztalra tette a két orangeadeot. Mr Gurther fizetett s a pincér elment váltani. Mirabelle kinézett a hátsó kis ajtó üveglakán, mely az utcára nézett. Egész sor bérautó állt ott és Mirabelle szomorúan gondolt arra, hogy ezek bármelyikén tíz perc alatt a paddingtoni állomáson lehetne...

Mikor Mirabelle megfordult, lord Evington éppen kavargatta az ámbraszínű hűsítőt, mely gyöngyözve habzott a pohárban. Két szalmaszál volt benne és lord Evington udvariasan tolta Mirabelle elé a poharat. A leány mosolyogva köszönte meg a figyelmességet és a szalmaszál fölé hajolt, míg mr Gurther cigarettát vett elő és tiszteletteljesen kérdezte:

— Megengedi, kérem, hogy rágyujtsak?

Mirabelle bólintott és nagyott szippantott az orangeadeból a szalmaszálon át... Émelyítően keserű volt, úgy hogy eltorzult az arca az undortól.

— Borzalmas! . . . — lihegte, levegőért kapkodva és mr Gurther sietve töltött vizet az üvegből az egyik üres pohárba.

— Gyorsan . . . parancsoljon — mondta. — Bizonyára a szalmaszámban volt valami . . . — És ebben igazat is mondott.

— Nagyon . . . keserű . . .

Többet nem bírt mondani szegény leány. Forogni kezdett vele a szoba, a padló pedig úgy ingadozott alatta, mint a hajófüdélzet a viharban. Föl akart kelni, de megtántorodott és görcsösen belekapaszkodott Gurther karjába.

— Pincér! — kiáltott Gurther. — Nyissa ki az ajtót . . . gyorsan . . . A lady rosszul lett.

A pincér az ajtóhoz sietett és sarkig kitárta. Magas, karcsú, de vállas férfi állt ott, közvetlenül a küszöb előtt. Spanyol szabású, hosszú köpönyeget viselt estélyi öltözeke fölött — és Gurther meghökkenve bá-méskodott rá . . . még rágyujtani is elfelejtett a cigarettájára. Meg se mozdult, mintha kővé dermedt volna, mert a küszöb előtt Leon Gonsalez állt . . . éber elszántsággal . . . farkas-szemet nézve a halállal . . .

És ebben a pillanatban koromsötét lett a bálteremben és a kis hallban is. Valaki lecsavarta a központi világítás főcsapját.

X. FEJEZET.

Mikor a villany kialudt . . .

Öt, tíz perc is eltelt, míg a terembiztos botorkálva, káromkodva, sokszor fölbukva a székekben, pálmákban és egyéb virág-cserepekben, odaért a kis-hallba és tapogatózva megtalálta a főcsapot... Még egy másodperc és a termék mind vakító fényárban úsztak. A zenekar szilaj two-stepet játszott, a táncoló párok mámorosan nekilendültek — egy-két ájuldozó lady kivételével, akiket lovagjaik diszkrétén homályos kis páholyokba vezettek, hogy kipihenjék ijedelmüket.

A palota gondnoka magából kikelve rohant be a kis-hallba.

— Mi történt? — kérdezte lélekszakadva. — Kiégett a biztosíték?

— Nem! — fakadt ki mérgesen a terembiztos. — Valami örült vagy gazember lecsavarta a főcsapot!

Az izgatott pincér hevesen tiltakozott, hogy senkise járt a főcsap közelében.

— Csak egy lady meg egy gentleman volt itt, — annál az asztalnál ültek. És odakint is állt egy gentleman — tette hozzá, az ajtóra mutatva.

— És most hol vannak?

— Nem tudom. A lady rosszul lett s akkor kinyitottam az ajtót.

A gondnok kiszaladt az ajtón a kis udvarra, mely az épület sarka mögött keskeny mellékutcára vezetett. De a három embernek sehol semmi nyoma se volt.

— Az udvarban lehetett valaki — mondta gyanakodva. — Az ablak nyitva volt és azon át benyúlva, könnyen elérhette a főcsapot.

Most becsukták az ablakot.

— Hová lehetett az a gentlemann és az ájult lady? — fordult a pincérhez. — Bizonyos benne, hogy nem mentek vissza a nagy terembe?

— Koromsötétség volt és nem láthattam... De lehet, hogy bebotorkáltak.

A pincér idegessége érthető volt. Mr Gurther ötfontos bankóval fizetett és a pincér még nem adott vissza belőle. És, ha jól értette, amit hallott, mialatt sötét volt a kis-hallban, az elegáns gentleman aligha is fog valaha visszajönni, hogy reklamálja az öt fontból visszajáró pénzt.

Hirtelen, mintha a földből nőttek volna ki, négy férfi termett a kis-hallban. Az egyik rögtön becsukta az ajtót és nekivetette a hátát. A másik három pedig közre fogta a gondnokot, aki odaintette Phillipset, a pincért.

— Ez a pincér szolgálta ki őket — mondta zavart szorongással. Mert a legártatlanabb ember is kijön a sodrából, ha a rendőrséggel akad dolga.

— Mondja el, milyen volt az a gentleman, aki idejött a fiatal hölgygel? — hangzott az első kérdés.

Phillips meglehetősen pontosan adta meg Gurther személyleírását.

— Ez az ön embere, azt hiszem, Herr Fluen?

A megszólított, kissé esetlen férfin meglátszott, hogy nem angol. Lomposan öltözködött és idegen ki-ejtéssel felelt:

— Úgy van, ez Gurther. És nagyon fogok örülni, ha végre rátehetem a kezemet. A nagykövetség már nyolc hónap óta sürgeti a kiadatását. De hiába... a minisztériumok könnyedén kezelnek bizonyos ügyeket...

Jellegzetesen rándította meg a vállát, ahogy ez közös szokása és vonása minden megcsontosodott tisztviselőnek, mikor a kormányt kritizálja.

— Na és a fiatal lady?... — kérdezte most Meadows rendőrtanácsos. — Azt mondja, hogy hirtelen rosszul lett... Ivott talán valamit?

— Orangeade-ot, kérem — felelte a pincér. — Itt a pohara... Hallottam, amint panaszkodott, hogy valami lehetett a szalmában. Ez a kettő volt az.

Átadta a rendőrtanácsosnak a két szalmaszálat. Meadows odadörgölte mutatóujját az egyik szalmaszál nedves végéhez, aztán nyelvével megérintette az ujját, de rögtön megborzongva ki is köpte.

— Most már értem — mondta és kiment a kis ajtón.

Az ajtó küszöbén, ahogy Phillips megadta a galléros gentleman leírását, kétségtelenül Gonsalez állt... De hová tűnhetett el és mit kezdhetett az ájult leánnyal, akire Gurther, a titokzatos „kigyó“ gyermeke vigyázott? Gurther kegyetlen fickó volt és villámgyorsan sujtott... A fiatal lady jelenléte még akkor se óvta volna meg Leont, ha nem ájult volna el!

— Mikor a villanykörték kialudtak — kezdte a pincér és Meadows komor arca hirtelen megenyhült.

— Ah, igen... erről meg is feledkeztem — mondta megkönnyebbülve. — Persze, a villany kialudt!

Egész úton, míg visszament Scotland Yardba, folyton turkált az emlékezetében — egyre motoszkált a fejében valami... homályosan sejtette, hogy ez a „valami“ lehet az, ami nyomra vezethetné, de hiába gyötörte az agyát: sehogy se bírta megfogni, előkotorni küszöb alatti öntudatából ezt a bizonytalan valamit... Érezte, hogy nem vonatkozik a kialudt villanyosfényre, — se Gonsalezre — se a leánnyra. — Talán Gurther?... Nem! — Hát Manfred?... Az se! — De micsoda hát!...

Hirtelen megállt az utca közepén és nagyot dobant a szíve. Eszébe jutott, hogy egy nevet hallott a

mai napon — nevet, amelynek rejtélyes jelentősége lehetett. Mikor is hallotta?... Ah, igen: mikor megtalálták az arany-bálványt a meggyilkolt Barberton utazó-ládájában... Most már tudta!... „Johnny“ — ez volt a név!... Manfred különösen titkolózott, mikor a „Johnny“ nevet kiejtette, de Meadows akkor is, most is oly nevetséges együgyűségnek tartotta ezt a rejtélyes titkolózást, hogy most önmagára is haragudott, amiért annyira törte a fejét ezen a semmiségen.

A Curzon Street sarkán elvált társaitól és egyedül ment a „Háromszög“ detektív-iroda felé. A leeresztett függönyök közt átszivárgott a világosság az emeleten... szóval itthon van a gazda... Meadows becsöngetett és Poiccart rögtön kéznél volt, hogy ajtót nyisson az éjszakai vendégnek.

— Igen — bólintott készségesen a rendőrtanácsos kérdésére — Georg és Leon itthon voltak, de nemrég ismét elmentek... a leány? Nem, kérem, semmit se szóltak a leányról. Úgy vettem észre, hogy kissé leverték... Ugy-e, kérem, miss Leicestert gondolja? Nem parancsol, kérem, fölfáradni!

— Nem, mert sok a dolgom — rázta a fejét Meadows. — Úgy látom, — folytatta gyanakodva — hogy Manfred szobájában világosság van...

— És az enyémben is — mosolygott Poiccart. — Tetszik tudni, a cselédség sokszor visszaél a helyzettel, mikor a gazda nincs itthon... Méltóztatik talán valami üzenetet hagyni George számára?

— Kérje meg, hogy hívjon föl engemet Scotland Yardban.

Poiccart becsukta a kaput Meadows mögött és fölballagott az emeletre, a kis irodába. Kinyitotta az ablakot és eloltotta a villanyt. Meadows jól látta ezt az utcáról és most már megnyugodva távozott.

— Maradjunk még sötétben pár pillanatig — sutogta Poiccart.

Aztán nesztelenül becsukta az ablakot, betette a belső vastáblákat is és leeresztette a vastag, fekete függönyöket, mire Manfred fölkattantotta a villanyos csapját és nappali világosság lett a szobában.

A hosszú diványon halásápadtan, behunyt szemekkel feküdt Mirabelle Leicester és a keble alig pihedett. Dominója — a zöld és vörös rongytömeg — ott hevert a földön. Leon gyöngéden törülgette a leány arcát nedves szivaccsal, Manfred pedig összeráncolt homlokkal állt mellette.

— Meghal? — kérdezte hirtelen.

— Nem tudom — felelte Leon hidegen. — Az bizony gyilkos méreg volt, amiből ivott és könnyen meghalhat tőle. Gurther nem sajnálta tőle a mérget.

— És miféle méreg volt?

Gonsalez vállat vont és idegesen legyintett a kezével.

— Valami ciánféle, — mondta — ami villámgyorsan hat. Lehet, hogy csak el akarták kábítani és akkor nem hal meg. Ez azért is valószínű, mert a leány fiatal és erős a szervezete... Borzasztó lenne, ha belehalna!

Poiccart kényelmetlenül megborzongott. Hármuk közül csak az ő lelkében volt „gyökere“ az érzésnek és szánalomnak, ahogy Leon gunyolni szokta.

— Nem hívhatnátok ide Elvert? — kérdezte aggodva, mire Leon gúnyosan jegyezte meg:

— A fokhagyma-termelés Sevillában meglágyított téged, Raymond!

Komoly és nehéz pillanatokban mindig azzal gúnyolta, hogy két esztendőn át nem törődött a bűnügyekkel, hanem kertészkedett Sevillában.

— Légy nyugodt — folytatta elkomolyodva — „a leányzó nem halt meg, csak alszik“...

Mintha csak igazolni akarná a Szentírásból vett idézetet, Mirabelle szempillái kétszer megrezdültek. Leon fölemelte a leány élettelen karját, belenyomta a Pravaz-fecskendőt és óvatosan injekciót adott neki.

— Holnap fölébred, kábult, zavaros fejjel, mintha leitta volna magát — mondta nyugodtan. — Oh, szépséges sennorita — folytatta tréfásan, éneklő hangon — nyisd ki tündöklő szemeidet és nézz végig aggódó barátaidon!

A leány megmozdult, a szemhéjai remegtek és végül kinyitotta a szemét.

— Nagyon messze vagyunk Hearytree-farmtól! — tréfálkozott Leon tovább. — Hogy van különben, kedves miss Leicester?

Mirabelle csodálkozva bámult George Manfrednek fölébe hajló, nyájas arcába.

— Hol vagytok? — kérdezte halkán és fájdalmas arcrándulással húnnya le ismét a szemeit.

— Mind ezzel a frázissal ébrednek, akárcsak a regényekben — állapította meg Leon. — Ez azt jelenti, hogy már túl van minden veszélyen.

Egyik kezével a leány kezét, másikkal a nyakát fogta.

— Bámulatosan szabályos — mondta. — Jó feje van... talán matematikus?

— Annyi bizonyos, hogy nagyon szép! — suttogta Poiccart áhítattal.

— Minden ember szép... akárcsak minden fokhagyma — ingerkedett vele Leon. — Mert mi a különbség a legszebb leány és a vasorrú bába közt?... Semmi más, mint a szövetek összetétele, a ráncok és a bőr festékanyaga. Egyébként teljesen hasonlók mindenben. Azonos a vérkeringés, a tüdő és a vese működése, meg a szív...

— Mit gondolsz, mennyi egérutunk van? — szakította félbe Manfred.

— Attól félek, hogy nem sok — rázta a fejét Leon. — Szólhatnánk ugyan Meadowsnak és kaphatnánk tőle rendőri fődözetet, de én jobb szeretném, ha nem kellene beavatnunk őt.

— Ott volt a „Régi Gárda“ is!

— Az utolsó emberig... a derék fickók! És nem-sokára a nyakunkon lesznek, mihelyt a „Herr Doktor“ rájön, hogy mi történt... Most már, azt hiszem, hogy miss Leicester elbírja az utazást. Én pedig szeretném, hogy ne legyen itt az utamban.

Gyöngéden ölbe vette Mirabellett — bámulatos testi erő volt aránylag törékenynek látszó testében — és óvatosan megindult vele a lépcsőkön lefelé! Végig ment a folyosón, aztán le a konyhába, amelyből ajtó nyílt a kis, kövezett udvarba. Manfred mindenütt kinyitotta előtte az ajtókat és hátra húzta az udvar kőfalába épített vasajtó reteszét is. Mielőtt egészen kitérte az ajtót, aggodalmasan kilesett rajta, hogy nem ólálkodik-e valaki odakint?...

Köröskörül csöndes volt minden — csak a szomszédos garázsból hallatszott ki az indulásra kész gépkocsi motorjának halk kattogása. Manfred halkan füttyentett, mire a garázs ajtaja nesztelenül kinyílt s egy hosszú gépkocsi nesztelenül odagördült a kis vasajtó elé. A soffőr mellett kétoldalt egy-egy férfi ült és kékruhás ápolónő szállt ki a kocsiból.

Leon óvatosan lefektette Mirabellet az autóban megvetett ágyra, néhány rövid utasítást adott az ápolónőnek s mikor ez is beült a kocsiba, rájuk zárta az ajtót.

— Az országúton menjenek — utasította a soffőrt.
— Swindon-Gloucester... Jó éjszakát!

— Jó éjszakát, uram.

Szorongva várták mind a hárman, míg az autó kijutott a szűk sikátorból a Curzon Streetre. A kocsinak meg kellett kerülnie az egész háztömböt, amely mögött már pusztá, néptelen mező volt... Előre nyújtott nyakkal, a lélekzetüket is visszafojtva, hallgatóztak mind a hárman. Két-három perc telt el ebben a nagy feszültségben — aztán élesen rivallt bele a csöndes éjszakába az autótülök rekedt hangja... Két hosszú

s egy rövid kürtjel, amire megkönyebbülten lélekzettek föl.

— Már túl vannak a veszélyes zónán — mondta Leon.

Poiccart és Manfred visszamentek az udvarba, de Leon még odakint maradt pár pillanatig.

... Plop!...

Leon látta a föl villanó fényt, hallotta, ahogy a golyó nekicsapódott a vasajtónak — s ugyanebben a pillanatban már visszalőtt. Fájdalmas kiáltás, vad káromkodás hangzott a revolver dörrenése után, amikor Leon beugrott a kis udvarba és rátolta a reteszt a vasajtóra.

— Újfajta gyilkoló szerszáma van Oberzohnnak — mondta. — Úgyes gazember... légpuskával fegyverzi föl a „Régi Gárdát“.

— Erről az oldalról igazán nem vártam támadást -- csóválta a fejét Manfred.

— Elkéstek — felelte Leon, visszadugva hátsó zsebébe a revolvért. — Ha három perccel korábban jönnek, az autó nem indulhatott volna el.

Bementek a házba. Közben Poiccart megkérdezte:

— Eltaláltad a fickót, mert üvöltött... de agyonlőtted-e?

— Lehet, de nem valószínű — rázta a fejét Leon. — A gyomrára céloztam, de azt hiszem, a fejét súrolta a golyó. Különben nem üvölthetett volna. Félek, hogy megél és csak könnyű sebet kapott.

A hallba érve, Leon fölvette a telefonkagylót. A kezelő rögtön jelentkezett.

— Tessék!

— Kérem a 88—77 Treasuryt, sürgősen.

Pár pillanat múlva megkapta a kapcsolást.

— Scotland Yard — szólt egy álmos hang — mi tetszik?

— Nem kapcsolhatná, kérem, mr Meadowst?

Manfred haragosan nézett Leonra és félbe akarta szakítani, de Leon biztatólag emelte föl a kezét.

— Ön az, Meadows? — kérdezte Leon. — Meglőtték Leon Gonsalezt... nem küldhetne néhány rendőrt a mentőkocsival?

— Rögtön küldöm.

— Köszönöm — felelte Leon és visszaakasztotta a kagylót.

— Micsoda komédia ez? — bosszankodott Manfred. — Hiszen az imént már megállapodtunk, hogy nem avatjuk bele Meadowst?

— Ez az Oberzohn nem ostoba ember — mosolygott Leon, ügyet se vetve Manfred bosszankodására. — Nem vágták el a telefonvezetékét... Oh nem! Csak belekapcsolták a maguk vonalát és... ők jelentkeznek mint központ!

— Ejha! — kiáltott föl Manfred őszinte bámulattal. — Akkor hát most Oberzohnnal beszéltél, mi?

— Nem éppen vele — rázta a fejét Leon. — Mint „központ“ Monty kapitány jelentkezett. Meadows nevében pedig Cuccini beszélt. Lehet, hogy nem sikerült rászednem őket... de ezt rövidesen megtudjuk...

Hirtelen elhallgatott. Lent az utcán kopogtak a kapun. Leon boldogan elvigyorodott.

— Most azt hiszik a gazemberek, hogy valamelyikünk óvatosan kinyitja valamelyik ablakot és kinéz rajta... akkor nyomban agyonlövik. De majd megtáncoltatom a fickókat.

Fölszaladt a padlásra, meghúzott egy kötelet, mire kinyílt a tetőn egy ablak. Leon elővette villamos zseblámpását és hamar megtalálta, amit keresett. Megint zsebre dugta a kis villamoslámpást és hóna alá kapva a kerek keménypapíros-tekerceset, fölment vele a létrán a lapos háztetőre. Hason csúszva ért el a tetőpárkányig, melyet félméter magas fal határolt; ennek árnyékában gyufával meggyújtotta a papírtekerces kanó-

cát... A rakéta fölrobbant, nagyot durrant, sisteregve
röppent föl a levegőbe, mint tündöklő tűzgolyó és fönt
a magasban szétpukkanva, millió és millió színes szí-
porkával árasztotta el az eget...

— Azt fogják hinni a betyárok, hogy ez a rakéta
titkos megállapodás jele köztünk és a rendőrség közt
— dörzsölte a kezét Leon elégedetten. — Nyugodt va-
gyok hát, hogy ma éjjel már nem kell félnünk tőlük.

Lemászott a létrán, becsukta a tetőablakot és, ahogy
a földszintre ért, nyomban kinyitotta az utcai kaput,
bátran kiment a Curzon Streetre és szétnézett. Az utca
csöndes és néptelen volt. Leon jól következtetett — a
„Régi gárda“ csakugyan megfutamodott.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

XI. FEJEZET.

Gurther.

Monty Newton fáradtan, bosszusan vonszolta magát hazáig. Amint kulcsával kinyitotta az utcai ajtót és a hallba lépett, rögtön meglátta ott az inasát, aki nagy köpönyegébe burkolózva, a szőnyegen aludt. Monty belerugott, mire az inas riadtan ült föl, a szemét dörzsölve.

— Kelj föl! — mordult rá Monty. — Nem keresett senki?

— Az öreg úr várja nagyságodat a szalonban — felelte Fred álmosan.

Odabent a kandalló előtt ült Oberzohn és rákönyökölve a kis asztalra, teljesen belemerült egy sakk-probléma megoldásába. Az ajtónyílás neszére föltekintett s aztán, mit se törődve Montyval, tovább tanulmányozta a sakk-táblát. Végül két húzást csinált a bástyával és az egyik lóval . . .

— Tudtam! — kiáltott föl elégedetten. — Leskinának nem volt igaza. Öt húzásra kész a matt!

Egymásra döntögette a sakk-figurákat és szembe fordult Newtonnal.

— Nos, jól elvégezte azt a dolgot?

— Amazok is fölvonultak — dörmögte Monty és, kinyitva a pohárszéket, whiskyt kevert szódával. — Cuccininek átlőtték a vállát, de a seb nem komoly.

Oberzohn végighallgatta Monty beszámolóját, aztán rácsapott csontos öklével a kis asztalra.

— Gurthert meg kell leckéztetnem — mondta. — Az idegei nyilvánvalóan cserben hagyták. És aki nem úr az idegei fölött, az elveszti a fejét és az időt se tudja számon tartani. . . Korán cselekedett. Az autó még nem volt ott, mikor a leány elájult és a „gárda“ se sorakozott még föl . . . Könnyelmű, gonosz felületesség!

— A rendőrség már a nyomában van — jegyezte meg Monty.

— Tudom — bólintott Oberzohn. — Most már ki fogják erőszakolni a kiadatását, melyet eddig sikerült megakadályoznunk. De Gurther sokkal értékesebb ember, semhogy veszni hagyjam. Már találtam is neki rejtekhelyet.

— És hol van most?

— Mit tudom én? — vonogatta a vállait Oberzohn és bozontos szemöldökei megvonaglottak. — A kis autóval ment el. Lehet, hogy haza ment, bár a zöldfény a toronyszoba ablakában óvatosságra inti . . .

Newton az ablakhoz ment és kinézett rajta. Chester Square kísérteties volt a hajnal derengő szürkességében. És Newton sétáló alakot pillantott meg az utca túlsó felén, amint lassan ballagva járt föl és alá a ház előtt.

— Örzik a házamat! — mondta és föl kacagott.

— Hová lett miss Leicester? — kérdezte Oberzohn, bele révedezve a kandallóban pislogó parázsba.

— Én bizony nem tudom — bosszankodott Monty. — A Curzon-Streeti ház mögül épp abban a pillanatban robogott el az autó, mikor a mi embereink odaértek. . . Itt is elkéstünk. Valószínű, hogy haza vitték a leányt Heavytree-farmba, úgy, hogy ön bátran eladhatja a laboratóriumát. Most már csak egy útunk van: az erőszak útja. Időnk van . . . hat hét alatt még sok mindent végezhetünk. Villa ma reggel megérkezik . . . Nagy hiba volt, hogy nem hoztuk el Barberton utazóládájá-

ból az aranybálványt. Ez még utóbb nyomra vezetheti a rendőrséget.

Dr. Oberzohn fölbigyesztette az ajkait.

— Én meg örülök, hogy a rendőrség megtalálja — mondta. — Hadd induljon el ezen a nyomon. Mert mit fognak gondolni, ha nem azt, hogy az a szerencsétlen Barberton valami régi, titkos afrikai kincstárra bukkant? . . . Nem, nem: ettől nem félek — rázta a fejét. — Sokkal inkább félek mr Johnson Leetől és az amerikai Elijah Washingtontól.

Kis csomó levelet halászott ki a zsebéből.

— Sehogyse tudom megérteni ezt a Johnson Leet — csóválta a fejét. — Mert ugyan mi közös dolga lehetett ennek a gentlemennek a paraszt Barbertonnal, hogy oly szíves és baráti modorban leveleztek egymással?

— Hogyan jutott ezekhez a levelekhez? — hökkent meg Monty.

— Villa szedte ki az utazótáskából . . . ez épp oly nagy érdem, mint az, hogy az aranybálványt viszont ott hagyta a láda fenekén.

Az egyik levelet odaadta Newtonnak. A címzés alatt, vastagon aláhúzva, ez a figyelmeztetés szólt a postahivatalnak: „Poste restante, várni míg érte jönnek“ . . . A levelet furcsa gömbölyű betűkkel írta, „mr Johnson Lee“ s a másik furcsasága az volt, hogy rendes vonalzás helyett perforálva volt a papiros szabályos közökben és a szavakat ezekre a perforált vonalakra írták. Egyébként így hangzott a különös írás:

„Kedves Barberton!

*Utasítottam a bankáromat, hogy kábelsürgöny-
nyel utaljon át önnek 500 fontot. Reménylem, ez a
pénz elég lesz arra, hogy elintézzé odafent minden
dolgát és kitelik belőle az utiköltség is. Nyugodt
lehet, hogy egyetlen szóval se mondok el senkinek
semmit, az ön leveleit pedig, természetesen, rajtam
kívül senkise tudja elolvasni itthon. Roppant érde-*

*kes és meglepő mind az, amit írt s ezért tanácsolom,
hogy jöjjön haza rögtön és beszéljen miss Leices-
terrel. A viszontlátásig és szívélyesen üdvözlí*

őszinte barátja

Johnson Lee.“

Fönt, a papiros jobb sarkában, ott volt a levélíró címe és a dátum: „Rath Hall.— januárus 13.“

— Csak ma kaptam meg ezeket a leveleket — magyarázta Oberzohn. — Ha előbb látom őket, talán nem lett volna szükség mindarra, ami történt. — Elgondolkozva nézett Montyra és aggódva folytatta: — Nehéz dolgunk lesz, félek, ezekkel a fickókkal — és Monty tudta, hogy az öreg a „Három Igaz Ember“-re gondol. — De hát ők is halandók . . . ne feledje ezt, Newton: ők is halandók!

— Éppen úgy, mint mi is — felelte Newton megborzongva.

— Rám vonatkozólag ez még kérdés — mondta Oberzohn.

Nem tréfásan mondta ezt, hanem a legnagyobb komolysággal és magabizással, úgy hogy Newton meg-
hökkenve bámult rá. . .

Noha már világos volt, a zöld lámpás fénye mégis élesen csapott a toronyszobából Oberzohn szemébe, amint komor, látszólag elhanyagolt „bagolyvár“-hoz közeledett. Látva ezt az intő jelet, mely arra figyelmeztette a „Régi gárda“ tagjait, hogy veszedelem ólátkodik a ház körül, Oberzohn nem is számított arra, hogy Gurthert a hallban találja. A Művész-bálbeli „lord Evington“ ismét átvedlett azzá a szutos, toprongyos inassá, aki azelőtt volt.

— Megjöttél, Gurther? — kérdezte Oberzohn, tetőtől talpig fenyegetően mérve végig a fickót.

— Jawohl, Herr Doktor.

— Menj a szobámba!

Oberzohn előre ment és Gurther merev tartással cammogott utána. Mikor a szobába értek, Gurther katonásan megállt háttal az ajtónak és szokása szerint, kimeresztett szemekkel nézett Oberzohn feje fölé a semmibe.

— Nos, halljuk, mi történt? — förmedt rá a doktor és bozontos szemöldökei viharosan rángatóztak.

— Ahogy megláttam azt az embert, nyomban ki-
aludtak a villanyoskörték és én hasra vágódtam, mert
féltem, hogy azonnal rám lő... Azt hiszem, hogy
chelyett a fiatal ladyt rabolta el. Ezt nem láttam, mert
köztünk állt a nagy pálmafa. Rögtön átszaladtam a
hásterembe, ahol örült fölfordulás volt és az ájult asz-
zonyok tucatszámra heverték a földön. Halálra volt
rémülve mindenki.

— És te láttad ezt?

— Láttam, Herr Doktor — mondta Gurther. — Én
jól látok a sötétben is... Aztán visszarohtam a kis-
hallba, de ott már nem volt senki.

— Jer közelebb! — parancsolta Oberzohn.

Gurther katonásan kilépett és félméternyre Ober-
zohntól mereven megállt. A doktor fölemelte csontos
kezét és kétszer hatalmasan pofon vágta a banditát.
Ez nyugodtan állta a pofonokat, egyetlen arcizma se
rándult meg, kidülledt szemei pislogás nélkül mered-
tek a semmibe, mint azelőtt — csak keskeny ajkai tor-
zultak valami furcsa vigyorgásra.

— Ezt azért kaptad, Gurther, mert az időben el-
számítottad magadat — mondta a doktor. — Látott
valaki hazajönni?

— Nem, Herr Doktor. Gyalog jöttem haza, kerülő
utakon.

— Láttad a zöld világosságot a torony-szobában?

— Láttam, Herr Doktor, de mégis azt gondoltam,
hogy legjobb lesz, ha itt keresek menedéket.

— Ebben igazad volt — bólintott Oberzohn. — Mars!

A doktor ment elül és Gurther mögötte kullogott. Az egyik olyan szoba ajtaja előtt, ahová rajta kívül senkinek se volt szabad belépnie, Oberzohn megállt, kulccsal kinyitotta az ajtót, melyet rögtön becsukott maga mögött. A szobából förtelmesen fojtó, forró levegő áradt ki. Pár perc múlva már visszajött Oberzohn és hosszúkás, vászonba csavart tokot hozott a hóna alatt. Ezt átadta Gurthernek, újra visszament a szobába, ahonnan rövidesen még egy hasonló tokkal jött ki.

— Mars! — intett Gurthernek.

Kimentek a házból, a dudvás, giz-gazos „kerten“ át a leégett raktár felé. A szomszédos csatornából sűrű fehér köd szállt föl és ráfeküdt a kertre és a raktár romjaira is. Oberzohn azonban a ködben is jól tudta az utat. A ház magas kőfalában széles, két méter magas nyílás volt — valamikor ajtó volt rajta, amely azonban már régen kidőlt a sarkaiból — és Oberzohn ezen át vezette Gurthert a raktár romjai közé. Teker-vényes, kacskaringós úton ment tovább a szinte térdig érő hamu és egyéb törmelék között, amit nem takarítottak el a tűzvész után, mert Oberzohnnak eszé ágában se volt, hogy újra fölépíttesse a raktárt. Végre a romok legtúlsó szélénél megállt, letette hóna alól a tokot a földre és lábával kezdte félre-kotorni a hamut, míg vagy egy négyzetméternyi területet megtisztított s ekkor előtűnt a volt raktár kövezett padlója. Oberzohn leguggolt, rövid keresés után megtalálta a vasgyűrűt, amelynél fogva könnyen fölemelte a félnégyzet méter széles követ. Most ismét fölvette a tokot és kezdett lefelé menni a kőlépcsőn, fölkatlantva útközben a villanylámpát.

A raktár pincéit megkímélte a tűz. Kétoldalt még hatalmas gyapot-bálák, ládák és más egyéb áruk sorakoztak a falak mentén. Oberzohn és mögötte Gurther,

sietve haladtak előre a pince végéig, ahol vasajtó zárta el az útjukat. Oberzohn kinyitotta kulccsal az ajtót és, belépve a sötét helyiségbe, letette a tokot a földre és itt is fölcsavarta a villanyt. Kicsiny, de kényelmesen bútorozott szobában voltak, amelyet Gurther már jól ismert, mert angliai tartózkodásának első hat hónapját itt töltötte. Tudta, hogy van jól berendezett éléskamra, elegendő fűtő-anyag és minden egyéb, amire szüksége lehet. A szobát három, jól elrejtett szellőztetőkészülék látta el friss levegővel.

— Itt maradsz addig, amíg érted küldök — mondta Gurthernek a doktor. — Lehet, hogy csak ma éjszaka alszol itt, mert alighanem rövidesen házkutatást tartanak utánad. A revolvered megvan?

— Jawohl, Herr Doktor.

— Gyujts tüzet a kandallóban, mert hűvös van — parancsolta a doktor. — Aztán feküdj le aludni.

Sarkon fordult és, otthagya Gurthert, visszament a föld színére, helyére bocsátotta a kőkockát, amelyet ismét gondosan eltakart a rákotort hamuval és egyéb törmelékekkel. Aztán, óvatosan körütekintgetve, lassan visszaballagott a házba... Éppen idején — mert alig-hogy fölért a szobájába, máris dübörögve állt meg háza előtt a hatalmas rendőrautó, tele detektívekkel...

XII. FEJEZET.

Gonsalez Leon teóriái.

A Barberton-esetben végzett nyomozás során Meadows rendőrtanácsos megállapította, hogy a megelőző estén nyolc órakor két férfi kereste mr Barbertont. Az egyik magas, előkelő gentlemannek látszott és — ahogy a maître d'hotel leírta — alighanem rokkant lehetett, mert botra támaszkodva járt. A kísérője valószínűleg az inasa volt, mert nagy tisztelettel beszélt társával.

— Nem, a nevét nem mondta meg, mr Meadows — rázta fejét a maître d'hotel. — Mikor megmondtam neki mr Barberton tragikus esetét, úgy megrendítette ez a hír, hogy nem is mertem megkérdezni a nevét.

Meadows egyenesen a Curzon Streetre ment a fogadóból és éppen villásreggelire érkezett oda. Manfred cselédsége furcsa különködésnek tartotta az egyébként kifogástalan gentlemannek azt a szokását, hogy mindig együtt reggelizett az inasával és a soffőrjével. Eppen erről beszélgettek akkor is, amikor Manfred letelefonált a konyhába, hogy hozzanak még egy terítéket mr Meadows számára.

Az „Ezüst Háromszög“ nagyon vidám hangulatban volt ezen a reggelen. Különösen Leon Gonsalezből buzogott a jókedv és tréfa — mint rendszeren az olyan viharos éjszakák után, aminő a tegnapi is volt.

— Atkutattuk Oberzohn lakását pincétől a padlásig

— mondta Meadows, miután kiment a szobalány, aki a terítéket fölhozta.

— És, persze, nem találtak semmit? — kacagott Leon. — Hová lett az elegáns Gurther?

— Sehol semmi nyoma — felelte a rendőrtanácsos. — Bámulatos szimatja van ennek a fickónak. Mindig megérzi a veszedelmet s ilyenkor nyomtalanul eltűnik, mint a kámfor. De gyanakszom, hogy az a vén Oberzohn figyelmeztette. Az egyik toronyszoba ablakából vakító zöld fény sugárzott ki.

Manfred nagyot ásítva szólt közbe:

— Gurther nem sokkal éjfél után jött haza és a házban volt még hajnalban is, amikor Oberzohn hazajött.

— Bizonyos ez? — hökkent meg Meadows kételkedve.

Most Leon bólintott és furcsán pislogott.

— Alighogy Oberzohn hazajött, sűrű köd szállt föl a csatornából — magyarázta és már nem tarthattuk szemmel a házat. De azért esküdni mernék rá, hogy a fickó nincs messze innen... Hát a cimboráját, Pfeiffert, látta-e?

— Hogyne! — mondta Meadows. — Eppen cipőket tisztított a gazember.

— Erdekes fickó ez a Gurther — merengett Gonsalez. — Nagyon aggódok, hogy elkerüli az akasztófát... Szóval nem találta meg? Én találkoztam vele az éjjel és ha nem lett volna dolgom azzal a fiatal ladyvel, alighanem végét vettem volna a garázdálkodásának... — Hirtelen észrevette, hogy Meadows rosszszalóan néz rá. Sietett hát hozzátenni: — Természetesen átadtam volna önnek!

— Ezt mindjárt gondoltam — felelte Meadows szárazon, de a hangjából kicsendült, hogy pont az ellenkezőjét hiszi.

— Vakmerő fickó, de ideges — jegyezte meg Leon. — Ön most, azt hiszem, meglátogatja mr Johnson Leet, igaz?

— Miből következteti ezt? — hökkent meg a rendőrtanácsos, aki egyáltalában titkolni óhajtotta ezt a szándékát a „Három Igaz Ember“ előtt.

— Meg fogja lepni önt — tért ki Leon a kérdés elől. — Mondja csak, mr Meadows, amikor ön és George oly alaposan átkutatták Barberton podgyászát, nem találtak semmit, amiből arra következtethettek volna, hogy Barberton... mondjuk: bocskorvarga vagy esetleg... könyvkötő lehetett?

— Ha jól emlékszem, — felelte Meadows elgondolkozva — a nővérének egyik levelében szó van bizonyos könyvekről, amelyeket Barberton csinált. Különösebb szerszámot se találtam, csak egy árt, meg valami hosszú deszkát, amely tele volt apró szúrásokkal. Ebből mindjárt azt gondoltam, hogy mivel Barberton sokáig csatangolt a vadonban, bizonyára maga varrta és foldozta a bocskorait. De az, hogy esetleg könyvkötő is lehetett, igazán eszembe se jutott.

— Esküdni mernék rá — szólott közbe most Manfred — hogy Barberton soha életében egyetlen egy könyvet se kötött be. De azért én is azt mondom, mr Meadows, amit Leon, hogy ez a Johnson Lee nagyon meg fogja lepni önt.

— Ön tehát ismeri? — kérdezte Meadows gyanakodva.

— Eppen az imént telefonáltam neki — felelte Manfred komolyan. — Nagyon kell vigyáznia erre a mr Leere, kedves Meadows. Mert úgy lehet, hogy barátunk, a kígyó, őt is halálra marja, ha csak megsejti is, hogy mr Lee bizalmas ismerőse, sőt barátja volt a boldogult Barbertonnak.

A rendőrtanácsos letette a kését és villáját s félig bosszankodva, félig ingerkedve szólt:

— Szeretném, ha nem titkolóznának ily vérlázító módon. Mi köze ehhez az egész dologhoz a kígyónak, amelyről úgy beszélnek, mintha bármely pillanatban rá tehetnék a kezüket?

— Rá is tehetjük, mihelyt akarjuk — feleltek egyszerre mind a hárman.

— Nos, ki vele hát! — kíváncsiszkodott Meadows. — Kicsoda ez a kigyó?

— A „Herr Doktor“ — mosolygott Gonsalez.

— Oberzohn?!...

Leon bólintott.

— Azt gondoltam, — mondta komolyan — hogy egybevetve a három első gyilkosságot, ön is rájött erre. Emlékezzék csak vissza... Az első áldozat egy tőzsdeügynök volt. Ez a dúsgazdag gentleman néha nagyon is kockázatos vállalatokat finanszírozott. Hat hónappal a halála előtt rengeteg készpénzt vett ki a bankjából. Egészen véletlenül történt, hogy a bank egyik tisztviselője, mikor ugyanazon a napon villásreggelizni ment, megpillantotta egy bérautóban az ügynököt és mellette Oberzohnt. Az ügynök nagy kék borítékot adott át a doktornak... és ugyancsak nagy kék borítékban kapta a bankban is a pénzt. Vagyis: az ügynök finanszírozta Oberzohnt s mikor Oberzohn vállalkozása csődöt mondott és a pénz elúszott, az ügynök, egész természetesen, követelte a pénzét. Most már nem bízott Oberzohnban, sőt félt tőle; zsebében hordta a doktor nyugtáját és sohase járt revolver nélkül. Ez a körülmény azonban nem került bele a nyomozási jegyzőkönyvbe, noha ön azért jól tudja, hogy így volt.

Meadows némán megbiccentette a fejét.

— Az ügynök — folytatta Leon — halála napjának reggelén megfenyegette Oberzohnt, hogy nyilvánosan pellengérre állítja azon a meetingen, melyet a Winchester Streetre akart összehívni. Mikor aztán ezen az éjszakán hazament a klubjából vagy a színházból, holtan rogyott össze lakásának a küszöbén. De Oberzohn nyugtája nem volt sehol!... Mi következik ebből?

— Nos, halljuk tovább! — unszolta Meadows.

— Egy hirhedt zsaroló, akinek már se pénze, se

lakása nem volt, — folytatta Leon — elkeseredve kődorgott a Bayswater Roadon, mikor megpillantotta a tőzsdeügynököt, aki autón ment az Orme Placere. Pénzt szimatolt ebből és megszólította az ügynököt. A soffőr látta ezt a találkozást, de egy arra tévedt csavargó nemcsak látta, hanem hallotta is azt a beszélgetést, amit a lecsúszott zsaroló folytatott az ügynökkel. Másnap éjjel ez a csavargó Rowton Houseban aludt s egyik cimborájának, akivel együtt ült a börtönben, elmondta, hogy százezer dollárt érő titok van a kezében...

— Az önök nyomozása nyilvánvalóan sokkal részletesebb, mint a miénk! — szólt közbe most Meadows, kényszeredetten mosolyogva.

— Csak kiegészíti az önökét — javította ki Meadows szavait George. — Gyerünk tovább, Leon! — biztatta a társát.

— És mi történt a mi rabviselt csavargó barátunkkal? — folytatta Leon. — Meglátott valakit az Orme Place-on, akit valószínűleg ismert és nyomon követte hazáig. A következő napokon megfordult több nyilvános telefon-állomáson, de hogy kit és milyen számokat hívott föl, azt nem lehetett kinyomozni. Ellenben az történt, hogy a koldus, nyilvánvalóan telefon-hívásra, megjelent a Hyde-Park egyik magányosabb sarkában, ahol aztán a kigyó kényelmesen halálra marta.

Csönd lett, majd Leon tovább beszélt a feszült figyelemben:

— Még egy veszedelem fenyegette a bandát. Az a banktisztviselő, aki látta, hogyan vándorolt a nagy kék boríték az ügynök zsebéből Oberzohnéba, lelkiismeretfurdalástól gyötörve, fölhívta telefonon Oberzohnt, mihelyt az ügynök szörnyű haláláról értesült. Ha jól emlékszik, mr Meadows, a szakértők megállapították, hogy az ügynök ekkor már a csőd szélén állt. A banktisztviselő tudta, hogy hová lett az a nagy összeg pénz, melyet az ügynök a bankból kivett, fölhívta hát Ober-

zohnt telefonon és valószínűleg azt kérdezte tőle, hogy miért nem jelentkezett, mint az ügynök adója?... Es, amely napon telefonált a „kígyó-embernek“, ugyanaz napon meg is halt.

A rendőrtanácsos néma álmélkodással hallgatta a megdöbbenő eseteket.

— Úgy hangzik, mint a bűnügyi regényekből kiszakított lap — mondta elgondolkozva — bár bizonyos, hogy az esetek összefüggenek.

— Összefüggenek, mert mindegyik eset igaz — szólt közbe Poiccart mély meggyőződéssel. — Ez volt Oberzohn rendszere egész életén át. Vas-logikája van ennek az embernek és nincs a világon logikusabb cselekedet, mint elpusztítani mindazokat, akik fenyegetik az életünket és jólétünket.

Meadows idegesen tolta félre a tányérját.

— Kérem a bizonyítékokat! — mondta röviden.

— Micsoda bizonyítékokat óhajt, kedves kolléga? — fakadt ki Leon.

— A bizonyíték a kígyó — ütött az asztalra Meadows. — Bizonyítsa be, hogy Oberzohn úgy tudja időmítani a legveszedelmesebb mérges-kígyót, hogy ez, mint ahogy a Barberton-esetben is történt, a rendőr szeme láttára marja halálra áldozatát és a rendőr nem lát semmit. . . Ha ezt bebizonyítja, akkor mindent elhiszek.

A „Három Igaz Ember“ mosolyogva nézett össze.

— Pár nap múlva majd bebizonyítom ezt is — fogadkozott Leon. — Az bizonyos, hogy megszelidítették a kígyójukat, amely oly gyorsan mozog, hogy emberi szem nem is követheti a mozgását. Mindig a legveszedelmesebb helyen marja meg az áldozatát és mindig a legkedvezőbb pillanatban. Tegnap éjjel engem is megakart marni, de . . . elhibázott. Ha legközelebb ismét marni fog, esküszöm, hogy akkor se menekül meg . . . — Félíg lehúnyt szempillái alól élesen nézett farkasszemet a rendőrtanácsossal és, lefojtva a hangját,

nyomatékkal ismételte: — akkor se menekül meg, ha egyik oldalán ott áll egész Scotland Yard és másik oldalán a hirhedt „Régi Gárda!”

Poiccart hirtelen fölkel. Éles füle meghallotta, hogy csöngettek az utcai kapun, gyorsan és nesztelenül lesietett hát a lépcsőn.

— Mintha csak ponyvára való rémregényt hallanék! — boszankodott Meadows, idegesen vakargatva az állát. — Én csak a könyv borítékját látom, önök pedig már végig olvasták az egészet, A-tól Z-ig... igaz?

Leon némán bólintott.

— Miért nem mondják el hát nekem is?

— Mert féltém az életét — felelte Leon komolyan. — Mert azt akarom... és ezt akarjuk mind a hárman, hogy a kígyó csak velünk törődjék, csak tőlünk féljen.

E pillanatban Poiccart dugta be fejét az ajtón.

— Szívesen látnák mr Elijah Washington? — kérdezte és hunyorgó szemének villanásai elárulták, hogy érdemes lesz fogadni a gentlemant.

Néhány másodperc múlva már be is lépett a magas, széles vállú és téglavörös arcú gentleman. Orresipitetőt viselt, amely mögött élénken pislogtak derüs, életvidámságtól csillogó szemei. Tetőtől talpig fehérbe volt öltözve, csak a selyemingére boruló hosszú nyakkendő volt sárga, széles öve pedig skarlát-piros.

Széles mosollyal állt meg a küszöbön, panamakalapját a hóna alá gyűrve, két keze a nadrágzsebében.

— Örülök, hogy megismerhetem önöket, öreg fiuk! — köszöntötte mély, szinte dörgő hangon a kis társaságot. — Reménylem, hogy mr Barberton mindent elmondott már rólam... Szegény jó cimborám! Tetőtől talpig becsületes fickó volt; csak egy bogara volt: szerette a titokzatosságot... A Scotland Yardban azt mondták, hogy itt találom a fődetektivet, Meadows rendőrtanácsost...

— Mister — felelte Meadows — az én vagyok.

Washington odanyújtotta hatalmas tenyerét és úgy megszorította Meadows kezét, hogy becsületére vált volna az óriáskígyónak is.

— Örülök a szerencsének. . . Én Elijah Washington vagyok, a chicagói „Természetrajzi Társaság“ elnöke.

— Parancsoljon leülni, mr Washington — mondta Poiccart és széket tolt alája.

— Csak azt akarom mondani az uraknak, hogy Barbertont meggyilkolták . . . Kígyó?! . . . Hallgassanak meg, kérem. Én ismerem a kígyókat, velük együtt nőttem fel! A kígyók . . . az én hóbortom, szenvedélyem! Tisztában vagyok valamennyi fajtájukkal: viperák, áspisok, csörgőkígyók, mambák, korállkígyók, tigrisek, *fer de lance* . . . valamennyi épp oly közönséges féreg, mint a legyek, szunyogok, svábogarak. És kijelenthetem önöknek, öreg fiúk, hogy nincs a föld kerekiségén kígyó, amelyik föl tudna mászni a kerítésre és, ha megmarta az áldozatát, el tudna tünni úgy, hogy a figyelő rendőr észre ne vegye!

Diadalmas büszkeséggel nézett végig a négy férfin és fölényes, szinte leckéztető hangon folytatta:

— Szerettem volna idehozni és megmutatni a legveszedelmesebb kígyófajtát, amelyet nemrég kaptam Afrikából. De zsebben hordozni a kígyót, annyi, mintha a milliomos gyémánt-függőket akaszt a fülébe . . . pusztán csak hivalkodásból, mert megteheti . . . Szerettem azt a derék Barbertont és végtelenül sajnálom, hogy meghalt. De ha bárki azt mondja önöknek, hogy kígyó ölte meg, habozás nélkül verjék be ököllel az orrát és ordítsák a fülébe, hogy hazudik!

— Parancsol kávét? — kérdezte Manfred és már csöngetett is.

— Minden esetre köszönöm. Sohasem tudtam megszokni azt a lábvizet, amit teának hívnak. Még Angola őserdőiben is . . .

— Mi dolga volt Angolában? — vágott közbe Leon hirtelen.

— Kígyókat gyűjtöttem — volt a válasz. — A chicagói „Természetrizai Társaság“ voltaképen gazdasági vállalkozás, mely ritka állatokat szállít a múzeumoknak és az állatkerteknek. A „repülőkígyót“ kerestem . . . noha tudtam, hogy ilyen kígyó nincs, bár a bennszülöttek égre-földre esküdöznek, hogy de bizony van. Szóval ezt nem találtam meg, ellenben találtam egy egészen újfajta, ismeretlen viperát. . .

Elmondta, hogy ezen a kirándulásán találkozott véletlenül Barbertonnal, nagyon is furesa körülmények között. Mossamedes határában, amint az őserdő egyik tisztására ért, vagy féltucat félvér portugált talált lobogó tábortűz körül ülve, amint éppen javában pörkölték szegény Barberton talpát.

— Nem tudom, hogy ki volt, mi volt Barberton — folytatta. — Lehet, hogy kincskereső volt . . . aranyrögöt kutató prospektor . . . de lehet, hogy gyalog-boltos volt, aki üveggyöngyöket, tükröket, olcsó fejkendőket és más efféle holmit csereberél elefánt-csontért a bennszülöttekkel. Az ilyenek rendesen beházasodnak valami négertörzsbe és teljesen elvesznek a fehér civilizáció szempontjából.

— Nem mondhatna még valamit mr Barbertonról? — kérdezte Leon.

— Sajnos, nem — rázta a fejét Washington: — őt se ismertem jobban, mint például önt . . . Kiváncsi voltam, hogy miért kínozták . . . de nem akarta megmondani, hogy hol van . . .

— Mi . . . hol van? — csapott le rá Manfred hirtelen, mire Washington meglepődve felelt:

— Hát az írás, amit ki akartak csikarni tőle. Azt gondoltam, hogy önöknek megmondta. Azt mondta, hogy előbb szegről-végre kinyomoz mindent és akkor kikürtöli. Nekem csak annyit mondott, hogy kis pléhdobozban valami levelet talált. . .

A négy detektív csalódottan nézett össze, mialatt Washington tovább beszélt:

— Nem tudok többet, csak azt, hogy levél volt. Hogy ki írta, honnan és miért, vagy hogy mi volt benne: arról soha egy szót se szólt. Eleinte azt gondoltam, hogy valami . . . izé . . . szerelmi drámába keveredett . . . vagy ott hagyta a feleségét és a rokonok bosszút akartak állni rajta. De erről szó se volt. Arra felé különben is sokkal lazábbak az erkölcsök, mint hogy számadásra vonják a férfit, aki ott hagyja a feleségét . . . Persze, önök most csodálkoznak azon, hogy miért jöttem hát ide Amerikából, ha semmit se tudok? — Fölkapta a forró fekete-kávés csészét és egy hajtásra lenyelte, ami benne volt. — Ez igazán nagyszerű volt! — mondta. — Ez az első, tisztességes fekete-kávé, amióta hazulról elkerültem.

Elénk-színű, széles selyem-zsebkendőjével megtörölte a száját és a dologra tért.

— Azért jöttem ide, uraim, mert szent meggyőződésem, hogy hasznára lehetek mindenkinek, aki kígyóvadászattal foglalkozik ebben a kis faluban.

— Ez a foglalkozás nagyon veszedelmes, igaz? — kérdezte Manfred nyugodtan.

— Önnek igen — bólintott Washington — de nekem nem. Engem nem bánt a kígyóméreg. Semmi hatása sincs rám.

Fölgyúrte az ingujját és megmutatta a karját, hogy tele van rég beforradt kígyómarásokkal.

— Kígyók — mondta röviden. — Ez itt a pápaszemes kígyó — mutatta büszkén. — Mikor ez a kígyó megmárt, a Tanganyika-tó partján, Afrikában, a négerek rögtön megugrottak és megosztottak minden podgyászomon, mert azt hitték, hogy félórán belül elpusztulok. Pedig kutya-bajom se lett.

— De csak lázas volt és súlyosan megbetegedett? — kérdezte Gonzalez.

— Szó sincs róla — rázta a fejét Washington. — Még annyira se fájt, mintha méh csípett volna meg.

Vannak emberek, akik kanállal eszik az arzént, mások pedig elbírnak annyi morfiúmot, amennyivel fél-tartomány lakosságát is ki lehetne irtani. Én meg viszont nevetve állok szembe a leggyilkosabb mérges-kígyóval is, mert tudom, hogy nem fog rajtam a marása; hiszen már ötéves koromban is tudtam, hogy nekem nem árt a kígyómarás. Akkor estem át a tűzpróbán.

Közelebb hajolt a három férfihez és derűs, mosolygó arca elkomolyodott.

— Én vagyok az — mondta halkan — akire önöknek szükségük van.

— Valóban azt hiszem, hogy ön az — felelte Manfred éppen oly komolyan.

— Mert az a titokzatos kígyó még nem hagyja abba a gyilkolást — folytatta Washington. — Meg kell tehát találnom, hogy elbánhassak vele. Továbbá rehabilitálni kívánom a kígyókat is. Mert aki azt mondja, hogy a kígyók természettől fogva gonoszak, az nem ismeri őket. A kígyók félénk, csöndes, tisztelet-tudó állatok és sohase kötnek bele senkibe. A kígyó, ha ember közeledik feléje, nyomban kereket old és siet haza. Ha a kígyó-mama sétálgat a családjával, természetesen izgatott és aggódik, hogy rátipornak valamelyik magzatára; de ha időt engedünk neki, hogy elvonuljon, azonnal félre áll az útból és menekül az otthonába.

Leon elgondolkozva nézett az amerikaira és mélabúsán szólalt meg:

— Minden esetre érdekes, hogy egy hét múlva talán ön lesz közülünk az egyetlen, aki életben marad!

Medows, aki pedig nem szokott megijedni a saját árnyékától, önkéntelenül megrezzent és hideg veriték gyöngyözött a homlokán.

XIII. FEJEZET.

Mirabelle hazamegy.

Mikor Mirabelle Leicester másnap reggel fölébredt, a feje oly nehéz volt, hogy mozdítani is alig bírta. Félig álomban, félig már ébren, rendezni akarta gondolatait, de agyában még mindig egymást kergették a zavaros emlékek és elmosódott víziók. Ahogy tekintete az ablakra esett, nagyon ismerősnek találta az öreg tölgyfát, melynek dús koronája, mint sötét árnyék feküdt rá az ablakra és ekkor, a kíváncsiságtól hajtva, összeszedte minden energiáját. Hirtelen felkönyökölt az ágyban és — álmélkodva látta, hogy tulajdon kicsiny háló-szobájában van.

Otthon volt tehát, a Heawytreet-farmon... Itt álmodta volna hát azt a különös, borzalmas álmot?... A tojásfejű öreg embert, a villás-reggelit a Ritzben, a laboratóriumot, a Művész-bált és lord Evingtont, akivel táncolt... És mi történt aztán? Még csak a keserű orangeadera emlékezett — aztán megszűnt minden és most megint itthon van. — De hogyan került haza?...

Ismét körülnézett a kis szobában, mintha nem akart volna hinni a szemeinek. Kínózta ez a bizonytalanság, amelyről kezdte hinni, hogy szintén csak lidércnyomásos álom, amikor az ajtó nesztelenül kinyílt és Alma néni kandikált be rajta aggodalmas arccal.

— Halló, Alma! — kiáltott föl Mirabelle rekedten és maga is megrezzent tulajdon fa-hangjától: — Borzasztóan furcsa álmom volt!

Alma összeszorította vékony ajkait és nem felelt. Némán tette le a tálcát a reggelivel az ágy mellett álló éjjeli szekrényre.

— Azt hiszem, arról a különös hirdetésről álmodtam, amelyet együtt olvastunk, tudod? — S aztán, hirtelen megrázkódva, elfulladt hangon kérdezte: — De hogyan kerültem haza?

— Autóban hoztak haza — felelte Alma. — Az ápolónő most lent van az ebédlőben és reggelizik. Kedves, derék asszony: ő is gyűjti és könyvbe ragasztja az újságból kivágott bűneseteket.

— Miféle ápolónő? — álmélkodott Mirabelle.

— Veled jött az is, amikor ma hajnalban, három órakor meghoztak téged autón... És még két férfi is. Az egyik leszállt a soffőr mellől és kopogott az ajtón. Mondhatom, hogy halálra rémültem, mert már egész délután gyötört az izgalom, mióta megkaptam a sürgönyödet, hogy ne menjek utánad Londonba.

— De hiszen én nem ezt sürgönyöztem! — fakadt ki Mirabelle.

— Mikor kinyitottam az ajtót, — folytatta Alma néni, ügyet se vetve Mirabelle közbeszólására — az a gentleman, aki kopogott az ajtón, nagyon udvariasan és kedvesen mondta, hogy te hirtelen rosszul lettél Londonban és az ápolónő haza hozott. Erre a két gentleman meg az ápolónő, ölbe fogva téged, fölvittek az emeletre és ágyba fektettek. Az ápolónő meg én aztán levetköztettünk. Oly mélyen aludtál, hogy hiába költögettelek. És félrebeszéltél álmodban... valami oran-geaderól.

— Emlékszem! — kiáltott föl Mirabelle, elfintorítva az arcát. — Borzasztóan keserű volt és lord Evington odakínálta a magáét. De, hogy aztán... mi történt, igazán nem tudom! Nem emlékszem semmire.

— Mr Gonsalez fogadta meg az autót és ő szerezte az ápolónőt is — magyarázta Alma néni.

— Gonsalez? — álmélkodott Mirabelle. — Talán csak nem az a Gonsalez... a „Négy Igaz Ember“ egyike, akikkel oly nagyon szerettem volna találkozni?!

— Egészen bizonyos, hogy ő volt: az igazi Gonsalez — felelte Alma néni — és nem is csináltak belőle titkot. Különben beszélhetsz azzal a két gentlemannel, akik haza hoztak... azaz csak az egyikkel, aki pipázgatva sétál a fasorban. A másikat nem látom; lehet, hogy már visszament Londonba.

Mirabelle kiszállt az ágyból. A lábai összecsuklottak alatta, de azért mégis odatámaszkodott az ablakhoz és kinézett a virágdiszes, tarka kertbe. Szobájába beáradt a balzsamos, langyos levegő, amit tele tüdővel szítt a még mindig bágyadt leány s aztán sóhajtván fordult hátra Almához.

— Nem tudom, hogyan és miért történt, Alma, de esküszöm, hogy örülök, hogy megint itthon vagyok! Oh, az az utálatos Oberzohn!... A Ritz-Carltonban villás-reggeliztünk... de soha, soha többé nem akarom látni azt az éttermet, se a Művész-bál helyét, se Chester Squarét, se egész Londont... csak itthon marad-hassak a régi, kedves Hawytree-farmon!

Elvette Alma kezéből a gőzölgő teát, mohón, szinte egy hajtásra itta meg és lihegve adta vissza a csészét, mert kifáradt.

— Nagyszerű volt, Alma! Soha nem esett még ilyen jól a tea, mint most!... De egyre Gonsalez jár az eszemben és szeretném, ha itt lenne.

— Nem értem, hogyan érdekelhet téged ez az ember — zsörtölődött Alma — aki, mit tudom én, hány gyilkosságot követett el?

— Ugyan ne légy ilyen elfogult, Alma — duzzogott a leány. — Az „Igaz Emberek“ sohse gyilkoltak, mint ahogy az esküdtszék és a bírák se gyilkosok.

A szoba még mindig forgott körülötte s már éppen vissza akart feküdni az ágyba, mikor Alma figyelmeztette:

— Egy gentleman vár téged a szalonban. Már jó két órája ül ott egyedül.

— Mondd meg neki, hogy félóra mulva lent leszek — szólt Mirabelle hirtelen. — De kicsoda ez a gentleman?

— Sohase hallottam eddig a nevét, de meglátszik rajta, hogy tetőtől talpig korrekt gentleman — hangzott a válasz. — Először be se akarták eresztetni.

— Kik nem akarták?

— Hát azok az urak, akik ma éjjel hazahoztak.

Mirabelle meghökkenve bámult Almára.

— Szóval... őrzik a házunkat?

— Legalább is ez a látszata! — fakadt ki Alma, nekikeseredve. — Hogy miért és milyen joggal avatkoznak a dolgainkba, azt se tudom... Végül mégis bebocsátották azt az urat. Mr Johnson Lee a neve.

— Sohase hallottam róla — mondta Mirabelle a homlokát ráncolva.

Alma az ablakhoz ment és a fasor felé mutatott.

— Ott áll az autója.

Hatalmas Rolls Royce-kocsi volt és szürkéllett a portól. A soffőr éppen beszélgetett valakivel, aki pipázott, amiből Mirabelle azt következtette, hogy bizonyára ez lesz az ő egyik őrzője.

Gyorsan megfürdött és, az ápolónőre támaszkodva, roskadozó lábakkal ment le a földszintre. A hallban még megállította Alma.

— Azt mondja, hogy négy szem közt akar beszélni veled — suttogta, tragikusan hadonászva. — Nem tudom, hogy megengedjem-e, mert úgy érzem, hogy veszelem lóg a levegőben. Ezek a gyanús fickók, akik a ház körül őgyelegnek, egyáltalában nem tetszenek nekem.

Mirabelle mosolyogva vont vállat és benyitott a szalonba. A férfi, aki merev tartással ült az egyik ablakmélyedésben, fölállt az ajtónyitás hallatára. Magas, de hajlott termete volt, arcát mély ráncok baráz-

dálták. A szemeit nem láthatta Mirabelle, mert nagy, sötétzöld-üveges pápaszemet viselt s ezek a zöld szemek most a közelgő leány felé fordultak.

— Miss Mirabelle Leicester? — kérdezte halkan, udvarias hangon. Modorán és minden mozdulatán meglátszott a jól nevelt gentleman.

Kinyújtotta a kezét és Mirabelle gyöngéden megszorította.

— Parancsoljon leülni, kérem — mondta Mirabelle, látva, hogy a férfi még mindig mozdulatlanul áll a helyén, amikor ő már régen ült.

— Köszönöm — mondta a férfi és tapogatózva keresett helyet az alacsony chaise-longue-on, térdei közé szorítva az esernyőjét, melyet még ide, a szalonba is behozott magával. — Attól félek, miss Leicester, hogy terhére leszek a látogatásommal — mondta aztán. — Nem hallotta, kérem, véletlenül mr Barberton nevét?

— Barberton? — vonta össze szemöldökeit a leány elgondolkozva. — Úgy rémlik, hogy valóban hallottam már ezt a nevet.

— Tegnap gyilkolták meg a Themze rakodópartján.

Most már minden eszébe jutott Mirabellenek. Iszonyodva kérdezte:

— Akit a kígyó mart halálra?!...

— Az — bólintott a férfi. — Engem lelkem mélyéig megrendített, mert évekig a barátom volt és éppen végzetes halála napján akartam meglátogatni a fogadóban... — Aztán hirtelen, minden átmenet nélkül kérdezte: — Ugy-e, miss Leicester, az ön apja tudós volt?

— Igen, uram, csillagász volt és szaktekintély a meteor-elméletekben.

— Úgy van, miss. Ezt tudtam róla én is. Nemrég föl is olvastattam a könyvét. Ha jól emlékszem, Afrikában is töltött pár évet?

— Sőt ott is halt meg — felelte miss Leicester sóhajtva. — Három évig tanulmányozta a csillaghullást

Angolában. Bizonyára ön is tudja, hogy abban az országban ér földet a legtöbb meteor. Apámnak az volt az elmélete, hogy a gigászi vaskő-hegyek vonzzák oda a meteorokat és kis csillag-vizsgálót építtetett az ország belsejében, hogy a hely színén tanulmányozhassa ezt a jelenséget... — Mirabelle ajkai remegtek kissé, amint még hozzátette: — Valami bennszülött-lázadásban ölték meg.

— Nem tudná megmondani, hogy Angolának melyik vidékén állt ez a csillag-vizsgáló?

— Bizony nem tudom — rázta a fejét Mirabelle. — Sohase voltam Afrikában... de Alma néném talán tudja.

Kiment, hogy megkeresse Almát, aki halkan beszélgetett a pipás emberrel a folyosón. A pipás rögtön elsomfordált, mihelyt Mirabellet megpillantotta.

— Mondd csak, Alma — kérdezte Mirabelle — nem tudnád megmondani, hogy Angolának melyik vidékén kutatott az édesapám?

Fejből Alma se tudta ezt, de hamarosan kikereste megbecsülhetetlen jegyzőkönyveiből azt, amelyikben az erre vonatkozó részletek voltak.

— Ebben minden megvan — mondta, letéve a füzetet Mirabelle elé a hall asztalára.

— Nem olvasnád föl? — kérte Mirabelle.

És Alma fölolvasta a három rövidke hírt, amelyek arról szóltak, hogy Leicester professzor Bishakában telepedett le, a csillaghullás tanulmányozására.

— Valóban ez az: Bishaka — ismételte élénken a férfi, mikor Mirabelle elmondta neki, amit Almától hallott. — És mr Barberton nem látogatta meg önt?

— Engem? — ütődött meg a leány. — Nem... És miért is látogatott volna meg?

A férfi nem felelt és mozdulatlanul ült a helyén, mintha azon tűnődne, hogy mondjon-e még többet is. Aztán habozva kérdezte:

— Mondja, kérem... egészen bizonyos abban, hogy senkitől se kapott valami okmányt... valószínűleg portugál nyelvű, hivatalos írást, amely... amely esetleg Bishakára vonatkozik?

Mirabelle némán rázta a fejét és a férfi, mintha nem látta volna ezt a mozdulatot, megismételte a kérdést.

— Nem, kérem, szó sincs róla — mondta most a leány. — Nagyon kevés levelet kapunk és lehetetlen, hogy ne emlékezném reá, ha ilyen fontos írás érkezett volna.

A férfi megint tűnődött pár percig.

— Szóval nem kapott semmiféle okmányt? — kérdezte aztán. — Se portugál, se angol nyelven?... De az édesapja csak írt leveleket Angolából?

— Óh, hogyan!... De ezekben csak egyetlen egyszer volt szó Bishakáról. Mindössze annyi, hogy érdekes tapasztalatokra jutott a vidéken, amelyeknek esetleg nagy hasznát veheti. De nagyon aggódik ideiglenes kunyhói miatt, melyeket nagy területen szétszórva építtetett, hogy az égboltnak mennél nagyobb részét tarthassa megfigyelés alatt. Mert a kóborló bányabetyárok többször feltörték a kunyhóit és elhordtak belőlük mindent, ami elhordható.

— Ah, csakugyan ezt írta? — kiáltott föl a férfi kissé izgatottan. — Hát ez nagyon sok dolgot megmagyaráz.

Mirabelle önkénytelenül elnevette magát.

— Nekem ugyan semmit se magyaráz meg, mr Lee — mondta őszintén. Majd komolyabb hangon folytatta: — Mr Barberton talán Angolából jött?

— Úgy van, miss — felelte mr Lee, meghalkítva a hangját. — Barberton valóban Angolából jött... Szeretném megmondani önnek — itt habozva szünetet tartott — de őszintén megvallom: félek.

— Fél megmondani?... Mit és miért?

Mr Lee csöndesen csóválta a fejét.

— Oly sok rémes dolog történt legutóbb szegény Barbertonnal és másokkal is, hogy, úgy látszik, veszedelemmel jár, amit tudok. Bár hinni merném, hogy önre nem hoz veszedelmet — tette hozzá gyöngéden — akkor mindent megmondhatnék és nagy aggodalmaktól szabadulnék. — Lassan, nehézkesen állt föl. — Egyelőre azt hiszem, hogy legokosabb lesz, ha beszélek az ügyvédekkel. Nem volt okos dolog, hogy már eddig is titkolóztam előtte. Pedig ő az egyetlen ember, akire rábízhatom, hogy kutassa föl azt a bizonyos okmányt.

Mirabelle tanácstalanul nézett különös látogatójára, mert semmit se értett ebből a zavart beszédből.

— S miért ne nézhetne önmaga ez után az okmány után? — kérdezte mosolyogva.

— Sajnos, én nem tehetem — felelte mr Lee egyszerű, szinte gyermekes naivsággal. — Nem nézhetek utána, mert... vak vagyok.

— Vak?! — riadt meg Mirabelle rekedten és mr Lee csöndesen fölnevetett.

— Ugy-e, nem igen látszik meg rajtam, hogy vak vagyok? Keresztül tudok menni akármilyen szobán és nem botlom bele a bútorokba. Csak olvasni nem tudok... nyomtatott könyvet vagy újságot. De nagyszerűen olvasom a Braille-ábécét. Szegény Barberton tanított meg rá. Mert tanító volt a vakok intézetében Brightlingsea mellett — magyarázta. — Nem volt nagyon művelt, de bámulatos gyorsan tudott írni a Braille-módszerrel. Évekig leveleztünk ilyen írással és Barberton majdnem oly gyorsan írt ilyen írással, mint más tollal és tintával...

Mirabelle szíve hirtelen megtelt mélységes szánalommal: oly kedves, közvetlen volt ez a mr Lee s egyúttal oly büszke arra, hogy vak létére is megállja a helyét, hogy Mirabelle őszinte csodálattal nézett rá.

— Szeretnék többet is mondani — szólalt meg ismét mr Lee, búcsúzásra nyujtva a kezét. — Lehet, hogy holnap hosszú levelet diktálok vagy iratok az ügyvé-

demmel és ebből mindent megtudhat. Egyelőre azonban meg akarok bizonyosodni arról, hogy mi igaz a dologból. Mert nem szeretnék hiú reményeket vagy alaptalan aggodalmakat ébreszteni önben... Ismer, kérem, valami mr Manfredet?

— Személyesen nem ismerem — felelte Mirabelle gyorsan. — Mr George Manfredet gondolja, úgy-e?

A vak ember szótlanul bólintott.

— Találkozott vele? — kérdezte Mirabelle élénken.

— És mr Poiccarttal, a franciával?

— Nem, nem mr Poiccart-ral. Manfred hívott föl telefonon kora reggel. Úgy látszik, jól tudta, milyen szoros barátságban voltam szegény Barbertonnal. És azt is tudta, hogy vak vagyok... Nagyon kiváló ember, roppant előzékeny és udvarias. Tőle tudtam meg az ön címét is... Talán, — tette hozzá tünődve — talán jobb lenne, ha előbb vele beszélnék, igaz?

— Bizonyára ez lenne a legjobb! — kiáltott föl Mirabelle lelkesülten. — Csodálatos emberek ezek. Hiszen már hallott róluk, mr Lee... A „Négy Igaz Ember“-ről?

— Látom, hogy ön is nagy tisztelőjük — mosolygott mr Lee. — Óh, hogyne hallottam volna róluk! Ők azok, akik sok évvel ezelőtt arra vállalkoztak, hogy kiegészítik, azaz pótolják az igazságszolgáltatás mulasztásait, mikor a törvény, döntő bizonyítékok hiányában, nem sujthat le a bűnösökre... Érdekes — tette hozzá elrévedezve — hogy nem csatlakoztam hozzájuk...

Lassan indult kifelé a szalonból és Mirabelle végigkísérte a folyosón, aztán a kerten, de a vak ember nem engedte meg neki, hogy karon fogja. Ösztönös biztonsággal ment a kerti ösvényen, meg-megállva, hogy tele tüdővel szívja a balzsamos virág-illatot. Nagy limousine-kocsija ott várta a kertajtó előtt és mihelyt mr Lee beleült, a soffőr azonnal indított. Mirabelle pedig önkéntelenül búcsút intett a kezével, megfedkezve arról, hogy a vak ember nem láthatja ezt...

Igy tűnt el mr Johnson Lee a fiatal leány szemei elől — és kis híja, hogy az életből is el nem tűnt, örökre, mert mr Oberzohn elhatározta, hogy a vak Johnson Lee napjai meg vannak számlálva. Csak az volt a szerencse, hogy a „Három Igaz Ember“ is ugyanígy határozott mr Oberzohn napjai felől, csak még arról nem döntöttek: hogyan tegyék el láb alól. Erre vonatkozólag Leon Gonsaleznek nagyon érdekes és eredeti ötletei voltak.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

XIV. FEJEZET.

A gyalog-boltos.

A pipás-ember alig tíz lépésnyire állt Mirabelletől és a leány éppen megfordult, hogy visszamenjen a házba, mikor eszébe jutott Alma néni méltatlankodása, hogy „rendőri felügyelet alatt” vannak.

— Ön egész nap itt fog ácsorogni? — kérdezte hirtelen a pipástól.

— Csak estig, miss. Akkor Gloucesterből kapunk fölváltást. Mi ugyanis Londonból jöttünk és ma éjjel vissza is megyünk oda az ápolónővel, ha ugyan önnek már nincs szüksége rá.

— És ki rendelte ide önöket? — kérdezte Mirabelle.

— Mr Gonsalez. Ugy gondolta, hogy jó lesz vigyázni a házra.

— Vigyázni?... Mire és miért?

A pipás-ember elvigyorogta magát.

— Én már évek óta ismerem mr Gonsalez — mondta. — Nyugalmazott rendőr-örmester vagyok és még jól emlékszem arra az időre, amikor odaadtam volna egy havi fizetésem, ha nyakon csíphettem volna őt... De, amióta az ő szolgálatában vagyok, sohase kérdeztem tőle, hogy mit miért csinál. Mert mindig nagyon alapos oka van arra, amit csinál.

Mirabelle mélyen elgondolkozva sétált vissza a házba. Szerencsére Alma néni nem volt kíváncsi és

nem zaklatta kérdésekkel; nyugodtan leült hát a szalonban, hogy végiggondolja és egybekapcsolja a tegnapi viharos nap eseményeit.

Mivel sohase szokott ábrándozni és már iskolásleány korától fogva mindig és mindenben a logikát kereste, hamarosan rájött, hogy azt a bizonyos csalogató hirdetést egyedül az ő számára tették közzé. Ez volt az első következtetése. Csalétek volt a hirdetés, hogy annak révén Oberzohn hatalmába kerüljön. És most eszébe jutott, hogy attól a pillanattól kezdve, amikor Oberzohn irodájába belépett, egészen a végzetes orangeade-epizódig, egyetlen egy pillanatra se volt szabad. Oberzon elvitte villás-reggelizni és megint hazavitte az irodába; aztán megjelent Joan Newton és elcipelte a Chester Square-ra, ahol megint nem volt egyedül. Végül pedig elment a Művész-bálba, ahol ismét csak felügyelet alatt volt...

Homályosan visszaemlékezett, hogy a Művész-bál helyiségének kis halljában — ahová lord Evington kivezette — spanyol köpönyegben ácsorgott valaki a hátsó utcára nyíló ajtóküszöbön. — Talán Gonsalez?... Mirabellenek úgy rémlett, hogy igen. — De miért állt ott őrt Gonsalez és kire vigyázott?... Most már értette: ő forgott veszedelemben, sőt veszedelemben forog még mostan is... Csak az nem fért a fejébe, mert ez valóban rejtélyes is volt, hogy miért törődnek vele, a senkivel, ezek a hatalmas emberek?

Barborton végzetes halála valami titokzatos módon összekapcsolódott Mirabelle agyában az álláskínáló hirdetéssel és azzal a figyelmes féltékenységgel, amelylyel Oberzohn és a társai őrizték őt. — Ki volt lord Evington?... Mirabelle visszaemlékezett a különös lord németes kiejtésére, meg ahogy összeütötte a bokáit és mereven meghajolt.... Ez is egyik őrzője volt és egészen bizonyos, hogy ő kevert bódító szert az orangeadeba... Mikor most erre gondolt, hideg borzongás

rázta meg Mirabellet: — Mi történhetett volna, ha Gonsalez véletlenül nincsen itt? És hol lenne ő most — ha ugyan még élne egyáltalában?!

Az ablakhoz ment és kinézett rajta. S ahogy meglátta a két beszélgető embert a kertajtó előtt, végtelen nyugalom szállt a szívébe és minden aggodalmától megkönnyebbült. Együttal izgatta és megdobogtatta szívét a gondolat, hogy annak a titokzatos és hatalmas szervezetnek — a „Három Igaz Ember“-nek — az oltalmában van. Nincs hát mitől félnie többé!

Bement a boltíves konyhába, melynek asztalán egymás hegyén-hátán heverték Alma néni nagy könyvei, tele az ujságokból kivágott bűnügyi fő-tárgyalásokkal és nyomozásokkal. Ezekben a könyvekben olvasta Mirabelle a „Négy Igaz Ember“ történetét, viselt dolgaikat, még pedig szigorú időrendben, egyik esetet a másik után, mert Alma néni nagy gonddal ügyelt a „történeti hűsége és az eseményeknek pontos egymásutánjá“-ra. Csak egyetlen egy nagy szenzáció hiányzott a gyűjteményből és Alma néni éppen azt magyarázgatta az ápolónőnek, hogy miért hagyta ki könyveiből ezt a szenzációt.

— A „kígyó“ nincsen a könyvekben — rázta a fejét. -- Szándékosan mellőztem ezeket a borzalmas eseteket, mert borzadok a förtelmes kígyónak még a gondolatától is. Ezért még csak el se olvastam a róla szóló cikkeket.

— Nekem pedig megvan minden egyes sor, amit róla írtak! — jelentette ki lelkesülten az ápolónő. — Az öcsém riportere a „Megaphon“-nak s azt mondja, hogy az utolsó tíz esztendő hírszolgálatának ez a legkiadósabb és legizgatóbb szenzációja.

Mirabelle azzal vetett véget az érdekes, de hát-borzongató visszaemlékezéseknek, hogy a villás-reggeli felől érdeklődött. Most már nem fájt a feje és megjött az étvágya.

A ház fő-ajtaja tárva-nyitva állt s Mirabelle, ahogy visszament a hallon, hangos szóváltásra lett figyelmes. A kertajtó előtt most hárman álltak: a két őr, aki élénken civakodott egy szurtos gyalog-boltossal. Középkorú férfi volt ez, gondozatlan, öszülő szakállal, szinte bokáig érő, hosszú köpönyegben; nyakában lógott a boltja: a szokásos faládikó, tele olcsó szagos-szappannal, cipőzsinórral, ing-gombokkal, lakkozott övekkel és más egyéb, falun kelendő holmival.

— Mondtam már, hogy álljon odébb — mondta éppen a pipás-ember — mert ide ugyan be nem megy, ha megfeszül is.

— Évek óta járok már ebbe a házba — fortyant föl a gyalog-boltos. — Mit állja hát el az utamat? Rendőr maga, vagy micsoda, hogy így erőszakoskodik?

— Akár rendőr vagyok, akár utcaseprő — felelte a pipás türelmesen — mondtam már hogy semmi keresnivalója nincs a házban. Szedje hát a sátorfáját, míg jó dolga van, hallja!

A gyalog-boltos most megpillantotta Mirabellet, aki előre jött a küszöbre. Vigyorogva emelte meg a kalapját és régi ismerősként üdvözölte a fiatal leányt. Ez azonban idegenkedve nézett rá: életében most látta először. Alma néni, aki szintén kijött a házból, ugyancsak nem emlékezett rá, hogy valaha is látta volna.

— Ez bizony idegen a vidékünkön — mondta — de Gloucesterben minden nap új meg új arcok bukkannak föl. És mit árul ez az ember?

Lement a kertbe s ahogy közeledett a három férfihoz, a gyalog-boltos arcáról lassanként eltűnt a mosolygás.

— Sok szép holmit hoztam, amelyeket szeretnék megmutatni a fiatal ladynek, anyóka — mondta kedélyeskedve.

— Nem „anyóka“ vagyok, hanem lady, a ház úrnője — méltatlankodott Alma néni, megsértődve. — És mióta csavarog maga itt a környéken, mert én csak most látom itt először?!

A gyalog-boltos morgott valamit a szakállába és meg se mutatva, hogy mit árul, dohogva indult el a poros országúton, melynek első kanyarulata mögött csakhamar eltűnt. Ez az országút derékszögben fordult el a kis farm határánál, amelyen túl többezer holdas birtok volt. A ház mögött sövény-kerítés választotta el a farm kertjét az országúttól.

— Szíves engedelmével, asszonyom — szólott most a pipás ember társa.

Besurrant a kertbe, bezárta maga mögött az ajtót és, megkerülve a házat, a baromfi-udvarba ért. Leguggolt az egyik vastag-törzsű almafa mögé és türelmesen várakozott. Nem sokáig kellett várnia: pár perc múlva megjelent a gyalog-boltos feje a sövény mögött, az országúton. Óvatosan leskelődött s úgy látszik, észrevette az almafa mögött guggoló embert, mert hirtelen ledobta nyakából a boltját és korát meghazudtoló fürgeséggel szaladt át az országúton, amelyen túl magányos kis félszer állt. Belökte ennek az ajtaját és eltűnt a belsejében.

Ezalatt a másik őr is odaballagott a pipás emberhez, aki, rövid tanácskozás után, visszament ismét a farm elé, míg társa átment az országúton a rétre és egyenesen a magányos félszer felé tartott. Óvatosan megkerülte a deszka-bódét s mikor látta, hogy a túlsó felén nincsen kijárata, visszament az ajtajához és belökte.

— Gyere ki, cimbora! — kiáltott be harsányan.

De a félszer üres volt. Egyik sarkában nagy halom széna hevert, meg néhány eltört kerekű szekér, amelynek bognárra lett volna szüksége. A másik sarokban létra állt, neki támasztva a padlásra vezető csapó-ajtónak, amely nyitva volt.

Az őr, némi habozás után, óvatosan kezdett fölfelé mászni a létrán. Egyszerre aztán, mikor a feje elérte a csapó-ajtó színvonalát, élesen csattant füleibe a padlás sötétjéből a fenyegetés:

— Föl a kezekkel, vagy lövök!...

S az őr káprázó szemei előtt megcsillant a homlokának szögezett revolver acélesöve.

— Gyere le, fickó! — dadogta riadtan az őr.

— Föl a kezekkel! — sziszegte hörögve a gyalogboltos — vagy a halál fia vagy!

Az őr érezte, hogy a fenyegetés komoly. Föltartotta hát mindkét kezét s magában átkozta az ostoba-ságát, hogy egyedül jött ide.

— Most pedig gyere föl! — parancsolta neki a gyalogboltos.

Mivel fogózkodni nem tudott, az őr csak lassan, ingadozva lépett följebb s mikor féltetével már benne volt a csapó-ajtó nyílásában, ismét rászólt a gyalogboltos:

— Nyujtsd ki a kezeidet!...

Két halk csettenés hallatszott egymásután — s az őrnek a kezei meg voltak bilincselve. A gyalogboltos most gyorsan, szakavatott kézzel megmotozta az ört és gúnyos vigyorgással sziszegte:

— Persze, a revolver készenlétben volt, mi? — Zsebre dugta az elvett fegyvert és rárivallt a megbilincselte őrre: — Gyere föl egészen és ülj le!

Pár másodperc alatt guzsba kötötte a megbilincselte ört és betömte a száját. Aztán négykézláb a padlás deszka-falához mászott és kifelé leskelődött a hasadékokon. De nem a farm felé leskelődött, hanem az országút másik felén húzódó sövénykerítést nézte... Két ember lappangott a sövény mögött s a gyalogboltos elégedetten dörögött. Gyorsan lement a létrán, amelyet elhúzott a csapó-ajtótól és a földre fektetett. Aztán kiment a félszer elé és halkán fütyöntett...

A pipás ember ezalatt visszaballagott a kertbe s elmenvén a konyha előtt, megpróbálta, hogy a vastag vasreteszek jól zárják-e a konyha-ajtót... Ebben a pillanatban jött arra Mirabelle a hallból.

— Valami baj van talán? — kérdezte szorongva.

— Nem tudom, miss — felelte az őr és megnézte az ablakokat; valamennyit erős vasrács védte. — Az a gyalog-boltos épp az imént bujt el a túlsó félszerbe; a társam most néz utána, hogy mit csinál ott.

Mirabelle nyomon követte a pipás embert, aki most kifelé indult. A hallban azonban, mintha mást gondolt volna, hirtelen megállt, benyúlt a hátsó zsebébe s hatalmas browningot húzva elő, odatartotta a meg-rémült leány elé.

— Tud-e revolverrel bánni, miss? — kérdezte komolyan.

Meglepetésében nem tudott felelni a leány, csak igenlően bólintott és némán figyelte az őr, aki meg-igazította a revolver biztosító csapját.

— Szeretném, ha minden oldalról biztosítva lennék — mondta — s azért is adom át ezt a fegyvert.

Szétnézett s megpillantotta a falra akasztott revolvert. Levette, gondosan megvizsgálta és elégedetten bólintott.

— Van hozzá töltés is? — kérdezte.

Mirabelle kihúzta a szekrény legfelső fiókját és egész skatulya töltést vett elő.

— Ennek még hasznát vehetjük — mondta az őr.

— De, kérem, mr...

— Digby — bólintott az őr: — ez a nevem.

— Ön bizonyára túloz, mr Digby — aggódott Mirabelle. — Nem hiszem ugyan, hogy ok nélkül akarna megijeszteni, de... mondja meg, kérem, őszintén: valóban azt hiszi, hogy veszedelem fenyeget bennünket?

— Nem tudom, miss — csóválta a fejét Digby. — De valami furcsa előérzet bánt... már egész délelőtt

egyre izgatott. Milyen messzire van ide az első, a legközelebbi ház?

— Nem egészen fél-mérföldnyire.

— Van a házban telefon?

Mirabelle bólintott.

— Lehet, hogy képzelődöm — korholta Digby önmagát. — Most kimegyek az országútra és szétnézek a ház körül. Szeretném, ha már visszajött volna a társam — tette hozzá idegesen.

Lassan végigment a kerti ösvényen és rákönyökölt a kerítésre. Pár pillanat múlva hallotta, hogy zakattolva közeleg az országúton valami öreg autó. Köhögött, puffogott, csörömpölt a kiérdemesült tragacs és nemsokára elő is tűnt a kanyarulat mögül. Özönvíz előtti teher-autónak látszott s ahogy közeledett, egyre lassabban, akadozva berregett a motorja s pont a kertajtóval szemben, hirtelen zökkenéssel megállt. A soffőr káromkodva kászolódott le a kerék mellől, fölemelte a benzin-tartó födelét, próbálta megkurblizni a motort, de az autó meg se mozdult. A soffőr most még jobban káromkodott, kinyitotta a szerszám-ládát és addig turkált benne, míg megtalálta, amit keresett. Hosszú feszítő-vasat húzott ki belőle és az autó alá bújva, pár pillanatig kopácsolt, zörgött vele. Aztán kimászott az autó alól, föltápászkodott és — villámgyorsan megfordulva — irtózatosságot mért Digby fejére a feszítő-vassal...

Mirabelle, aki a konyha küszöbén állt, hallotta az ütés tompa koppanását és látta összeroskadni az életlen detektívet. Abban a szempillantásban becsapta a konyha ajtaját és rátolta az erős vas-reteszeket. Teljesen nyugodt volt és keze nem remegett, mikor fölvette a revolvert az asztalról.

— Alma! — hívta hangosan a nénjét és az öreg nő lélekszakadva szaladt le a lépcsőkön:

— Az Isten szerelmére!... — sikoltott föl és elállt a

szava, mikor megpillantotta a revolvert Mirabelle kezében.

— Meg fogják támadni a házat — magyarázta Mirabelle gyorsan. — Nem tudom, hogy kicsodák, csak láttam, hogy éppen most ütötték le az egyik detektívet, aki őrzött bennünket. Vedd föl azt a másik revolvert, Alma.

Alma néninek az arca eltorzult, ami éppúgy jelenthetett félelmet, mint dühöt, vagy mind a kettőt. Mirabelle később megtudta, hogy voltaképen elégedettséget jelentett, mert Alma néni örült ennek a romantikus, izgalmas kalandnak.

Mirabelle beszaladt a szalónba és kitárta az ablakot, ahonnan kiláthatott az országútra. A kertajtó nyitva volt és Mirabelle látta, hogy két ember, aki az autóból bujt elő, az útszéli árokba cipeli az eszméletlen detektívet. A banditák mindössze négyen voltak. A soffőr visszaült a volán mellé s a másik három közül az egyik — kétségtelenül a vezérük — lefelé muto-gatva magyarázott valamit a soffőrnek, aki nyomban indított... és az imént még zakatoló, kehes autó oly simán és zajtalanul surrant el a fasorban, mint a Hyde-parkban keringő elegáns autók bármelyike.

A három bandita most belépett a kertbe; elül a vezér, néhány lépéssel mögötte a másik kettő. Hanyag kényelemmel indultak a ház felé.

— Állj!

A vezető meglepetve fordult a hang irányába és megtántorodva nézett farkas-szemet a revolverrel, melyet Mirabelle szögezett reá az ebédlő ablakából.

— Bocsánatot kérek, miss — kezdte, kissé összeszedve magát.

— Azonnal takarodjék ki a kertből! — kiáltott rá Mirabelle hidegen.

— Beszélni óhajtanék önnel... roppant fontos...

— *Bang!*...

Mirabelle a támadónak feje fölé célzott és bele-

lőtt a mögötte álló öreg jegenyébe. A vezér előre-bukva fordult meg és lélekszakadva nyargalt ki a kertből, megbujva a kerítés mögött, ahová két kísérője már előbb menekült. Mirabelle hallotta elfojtott, izgatott hangjukat, amint egymással tanácskoztak. Aztán fölbukkant egy fej a kerítés mögül.

— Nem beszélhetnék önnel öt percig? — kiáltotta hangosan a vezér.

Széles-vállú, naptól égett arcú férfi volt, hosszú, mély sebforradás az arcán s a füleiben — ahogy ezt Mirabelle szinte öntudatlanul jegyezte meg — karikákat viselt.

— Nagyon fontos hírt óhajtok közölni önnel, miss, — folytatta a férfi és beszéd közben ismét benyitott a kertbe — ne tessék lövöldözni, kérem, hiszen nem rossz szándékkal jövök, sőt ellenkezőleg...

Beszéd közben már egyre és gyorsan közeledett a ház felé.

— *Bang, bang!*

Mirabelle hirtelen rántotta el a ravaszt és nem engedte vissza ismét, úgy, hogy gyors egymásutánban két lövés dördült el s a második golyó alig egy ujjnyira röpült el a tolakodó feje mellett. Villámgyorsan ugrott vissza a bandita, két másodperc múlva már kint volt a kertből és Mirabelle látta bukdácsolni a három bandita fejét a kerítésen túl, amint lóhalálban szaladtak az autó felé.

— Maradj itt, Alma! — mondta Mirabelle a nénjének.

Alma Goddard összeszorította az ajkait és némán bólintott, a leány pedig fölszaladt szobájába az emeletre. Innen jobban láthatta, hogy mi történik a kerítésen túl. A banditák éppen akkor értek az autóhoz, egymást lökdösve másztak bele, aztán a soffőr indított s az autó nagy porfelhőben tűnt el a Highcombe Road irányában.

Mirabelle szélesebben lerohant a szalónba, ahol Alma még mindig őrt állt. Onnan a konyhába szaladt,

visszatolta a reteszeket és a kerten út kisietett az útra, melynek árkában vérző fejjel hevert az eszméletlen detektív. Szörnyű seb tátongott a fején, de még lélegzett. Mirabelle megpróbálta fölemelni, de nagyon nehéz volt, nem bírta. Visszaszaladt a házba. A telefon a hallban volt — régi szerkezetű jószág — amelynek fogóját forgatni kellett, hogy a központ jelentkezék — de Mirabelle egy-két forgatás után tisztába jött azzal, hogy a banditák elvágták a vezetéket.

Alma néni még mindig posztján állt a szalónban, ördögi elszántsággal szorongatva a revolvert.

— Segítened kell — mondta neki Mirabelle — hogy behozhassuk Digbyt a házba.

— Hát hol van?

— Kint fekszik az árokban.

A két nő kisietett az országútra és félig cipelve, félig vonszolva, nagy erőfeszítéssel végre behúzták a tagbaszakadt detektívet a hallba. Ott lefektették a padlóra, Mirabelle gyorsan tépést csinált s miután jól kimosta a sebet, az ápolónő, — aki az első revolverdurranásra a pincébe menekült — még mindig remegve, de mégis ügyesen bekötözte a borzalmas sebet. A detektív azonban, bár hörögve lélegzett, még mindig nem tért eszméletre s oly élettelenül hevert, mint a fadarab.

— Be kell küldenünk Maryt Gloucesterbe a mentőkért — mondta Mirabelle. — Az ápolónőt nem küldhetjük, mert az utat se tudja.

— Mary hisztérikus görcsökben fetreng a padláson — felelte Alma néni nyugodtan. — Hanem majd én megyek el... De hol van a detektív társa?

— Nem is szeretek rágondolni, hogy mi történhetett vele — csóválta a fejét Mirabelle aggódva. — De addig is, míg a mentők érte jönnek, vigyük be ezt a szegény embert a szalónba. Hárman talán csak elbírjuk?

Hárman aztán nagy nehezen, tántorogva és li-

hegve becipelték az eszméletlen detektívet a szalonba, ahol a chaise-longuera fektették, a nyitott ablak mellé.

— Itt el lehet addig, míg a mentők kijönnek — vélte Mirabelle... és hirtelen megriadva fordult meg, mert gúnyos kuncogást hallott a háta mögött.

A gyalog-boltos volt, aki kezében tartotta a revolvert, melyet ő tett le az imént a hallban.

— Csak önért jöttem, miss — vigyorgott a leányra. — A másik két hölgy mindjárt el is mehet innen. — Odament a konyhából nyíló borpince ajtajához, melyet előzékenyen kinyitott. — Ide tessék... de gyorsan! De ha mukkanni mernek, megisszák a levét, hallják?!

Ezt már fenyegető hangon mondta, de Alma néni rá se hederített. Egyre azt a revolvert nézte, amelyet a sarokasztalon hagyott, mikor Mirabelle-lel kiment a kertből, hogy becipeljék az eszméletlen detektívet. De a gyalog-boltos odatoppant elébe — mintha megsejtette volna Alma néni szándékát — és most már durván förmedt rá:

— Aló mars, ha mondom!

Alma néni föl akart hördülni, de fékezte magát és lehorgasztott fejjel ballagott le az ápolónővel együtt a lépcsőkön a pincébe, melynek vasajtáját rögtön rázárta a bandita.

— Most pedig — fordult Mirabellehez — gyerünk, miss... Gyorsan, vegyen kalapot és előre!

Fölment a leánnyal az emeletre s idegesen topogott a szobában ide-oda, mialatt Mirabelle előkereste a kalapját és a köpenyét. Talán az idegesség vagy a siker izgalma tette, elég az hozzá, hogy a gyalog-boltos fecsegni kezdett.

— Mikor az autó elrobogott a cimborákkal, persze, azt hitte, hogy már megnyerte a csatát, mi? — kérdezte röhögve. — Arra már nem is emlékezett, hogy én is vagyok a világon, igaz? — kidüllesztette a meliét és szánakozva nézett a fiatal leányra. — És maga lövöldözött a cimborákra?

Mirabelle feleletre se méltatta a banditát.

— Szerencséje, hogy nem Lew-vel akadt dolga — iocsogott tovább a gyalog-boltos — mert akkor aligha beszélgethetne most velem. Ez a Lew kemény legény és visszalőtt volna, szívem! Akkor pedig... hej, az áldóját!

Rémülten hördült fel és szinte sóbálvánnyá változva bámult ki az ablakon, mert meglátta Alma nénit, aki hajadonfővel, lélekszakadva rohant az országúton Gloucester felé. Vad káromkodással tört rá Mirabellere a bandita:

— Hogyan mászott ki az a nő a pincéből?... Talán még valaki rejtőzik a házban? — fenyegetőleg szögezte revolverét a leányra és fogcsikorgatva támadt rá: — Beszéljen, ha kedves az élete!

— A borpincéből ajtó nyílik a szénpincébe — felelte Mirabelle hidegen — onnan pedig két ajtón is ki lehet jutni a baromfi-udvarba. Hogy Alma néni melyiken szabadult ki, azt már igazán nem tudom.

A bandita szilaj dühvel ragadta meg a leány csuklóját és nagyot rántott rajta.

— Gyerünk! — hörögte rekedten és hurcolta, vonszolta maga után a foglyát.

Kettesével ugrált, rohant le a lépcsőkön, végig a hallon, de ahogy kinyitotta a kertre nyíló ajtót, rémülten tántorodott hátra... Az ösvényen, félig mosolyogva, félig fütyörészve, mintha valami jó tréfán járna az esze, gondtalanul közeledett egy gentleman. A gyalog-boltos, mihelyt meglátta az idegent, nyomban eleresztette Mirabelle csuklóját és villámgyorsan a hátsó zsebéhez kapott.

— Nagyon siet meghalni? — kérdezte Leon Gonsalez nyájasan. — Mert, ha nem, akkor tartsa föl a kezeit, de gyorsan!...

És fenyegető csillogással táncolt kezében a gyalog-boltos homlokának szögezett revolver.

XV. FEJEZET.

Két sajátos „véletlen“.

A bandita két keze remegve emelkedett föl. Leon odasétált hozzá, kivette kezéből a browningot, amelyet aztán zsebre-dugott.

— A cimborái, persze, várják önt? — kérdezte udvariasan.

A gyalog-boltos hallgatott.

— Persze, Cuccini is köztük van? — folytatta Gonzalez. — Pedig azt hittem, hogy jó időre ártalmatlanná tettem a fickót.

— A fiúk már elmentek — morogta rekedten a gyalog-boltos.

Gonsalez habozva nézett körül.

— Nem akarnám visszavinni önt a házba, de szabadon se szeretném ereszteni — mondta. — Kár, hogy nem rántotta ki pár másodperccel korábban a revolverét — tette hozzá sajnálkozva. — Akkor egyszerre löhettünk volna egymásra s az eredmény azonnal megoldott volna sok közvetlen problémát.

Az egyik ilyen problémát félig-meddig megoldotta Alma néni, aki magából kikelve, lélekzet-fogytán robogott be a kertbe és Leon rögtön visszaadta neki a banditától elvett revolvert.

— Jobb szeretném, ha ön lőné agyon ezt a fickót és nem én — mondta Leon komolyan. — Az én lövöldözésem mindig gyanus a rendőrség szemében. Sohase hiszik el egészen, hogy önvédelemből öltem.

Vékony, de erős zsineget húzott elő a zsebéből és szorosan hátra kötötte a bandita kezeit és békóba kötötte a lábait is. Aztán, mintha csak az ösztöne vezette volna, egyenesen a félszerhez ment, ahonnan nem-sokára a törbeccsált és megkötözött detektívvel tért vissza.

— Ami megtörtént, azon már nem segíthetünk — vágta el Leon röviden a detektív mentegetőzését. — Az a kérdés: hol van a többi zsvány?...

A feleletet nyomban megkapta rá. Halk zizegés csapott a fülébe, mintha mérges darázs röpöpent volna föl mellette s mindjárt rá tompa koppanást hallott: — „Plop!“ — amint a golyó az egyik fába csapódott.. Leon villámgyorsan hasra vágódott és revolverével a fasort szegélyző sövényt tartotta szemmel.

— Szaladjanak be a házba! — parancsolta fojtott hangon. — Gyorsan!...

A detektív lázas sietséggel fogadott szót. Durván maga előtt tuszkolta a gyalog-boltost s a két nővel együtt pár másodperc múlva eltűnt a házban.

Gonsalez most azon igyekezett, hogy megállapítsa, hol rejtőzik és honnan támadhat az ellenség?... Nem messzire megpillantotta a banditák autójának födelét — s ugyanekkor egy gyanus alak kényelmes, szinte kihívó lomhasággal ballagott el a nyitott kertajtó előtt. Gonsalez azonban nem lőtt rá — és ekkor különös dolog történt. A gyanus alak visszafordult és most még lassabban, szinte fölkinálkozva a lövésre, másodszor is elsétált a kertajtó előtt.

A banditák nyilvánvalóan erre a gyanus alakra igyekeztek terelni Gonsalez figyelmét, hogy aztán titkos rejtekhelyükről orozva rajtaüthessenek... Leon kutatva nézett szét a környéken és úgy vélte, hogy a túlsó rétet szegélyző sövény mögött valami pataknak vagy ároknak kell lennie és a banditák alighanem ebben a pompás fedezékben bujkálnak.

A gyanus alak most már harmadszor sétált el a

kertajtó előtt. Leon föltámasztotta könyökét a földön és pontosan beigazította revolverét a kertajtóra. Nem kellett soká várakoznia: a gyanus alak már jött vissza-felé...

— *Krakk!*...

Gonsalez valamivel hátrább célzott és jól számított. A bandita ugyanis, mihelyt meglátta a lövés föl-villanó fényét, villámgyorsan hátra ugrott — s a következő pillanatban átlőtt térddel, káromkodva vonaglott a földön.

Leon elégedetten mosolygott és most már a másik front felé fordult. A támadás valóban onnan jött, ahonnan sejtette: — az árokpárt mögött húzódtak meg a támadók.

Az első golyó közvetlenül mögötte csapott a földbe, nagy porfelhőt verve föl és, visszapattanva, belevágódott egy fába. Majdnem egyidejűleg ezzel a lövéssel dördült el Gonsalez revolvere is és kis hijja, hogy meg nem ölte a banditát, aki nem elég gyorsan bukott le az árokpárt mögé. Gonsalez most villámgyorsan küldött még három golyót a töltésre, melyek a part peremén porzottak el — s hirtelen talpra ugorva a legközelebbi fa mögé menekült... éppen idejében, hogy lássa a három menekülő banditának bukdácsoló fejét.

Gonsalez nyugodtan várt: most már földött állásban volt. Revolverével a nyitott kertajtót tartotta tűz alatt, de a banditák nem mutatkoztak. Az, amelyiket megsebesített, elvonszolta magát a kertajtó nyílásából és a cinkosai bizonyára érte jöttek és magukkal vitték. Mert Leon csak azt látta, hogy az autó sebes rohanással indul el, lefelé az országúton — s erről megtudta, hogy a veszedelem már elmúlt.

A lövöldözés ellenben nagy riadalmat okozott a környéken. Alig pár perccel azután, hogy Leon bement a házba, már ott volt a lovas-rendőr, aki lóhalálban nyargalt, hogy még idejében a farmhoz érjen. A szomszédos farmon ugyanis hallották a lövöldözést és rémülten te-

lefonáltak segítségért a rendőr-állomásra. Jó negyed-óraig eltartott, míg a rendőr jegyzőkönyvet vett föl az esetről s ez alatt a szomszédos kisgazdáknak majdnem a fele ott ült már, kezükben revolver, Mirabelle szalonjában.

A fiatal leány eddig még alig válthatott pár szót a „félelmetes“ Leonnal s mihelyt pár pillanatig egyedül voltak, azonnal elmondta neki mr Lee reggeli látogatását. Látszott, hogy Leon tud erről a látogatásról, amelynek híre nem lepte meg s csak akkor árult el némi zavart, mikor Mirabelle nagyon is élénk kíváncsisággal érdeklődött Leon és két társa iránt. Kissé bántotta a túlságos csodálat, amely kiérzett a leány szavaiból, bár érezte, hogy ez a lelkesedés Mirabellének meggyőződéses igazságérzetében gyökerezik.

— Nem vagyok bizonyos benne — tiltakozott kényszeredett mosolygással — hogy nagyon „bámulatra méltók“ lennénk. Egyelőre csak az bizonyos, hogy mindent föláldoztunk, amiért élni érdemes, csak hogy beválthassuk, amit föltettünk magunkban.

— Van önnek felesége, mr Gonsalez?

Leon meghökkenve bámult a leány tiszta, őszinte szemeibe.

— Feleségem?... Dehogyan van, kérem! — felelte nevetve.

— Ugy beszél erről, mintha meg se történhetnék önnek, hogy megnősül?

— Hát bizony a mi mesterségünk olyan, hogy efféle nem igen gondolhatunk — mondta Leon. — És... ne sértődjék meg, kérem, de én igazán sohase éreztem a feleség hiányát...

— Nem sértődöm meg, bár ez gorombaság — fejezte be a beszélgetést Mirabelle fölényesen és Leon egész úton hazáig ezen a jó „tréfán“ mulatott.

— Azt hiszem, hogy egy hétig nyugodtan magára hagyhatjuk — jelentette otthon, mikor hazaért a Cur-

zon Streetre. — Nem, semmi különös nem történt. Csak Newburyben fölirt a rendőr gyors hajítás miatt. De ezt már megszoktam és Meadows majd kihúz a csávából... Hát itthon mi történt? Megtudtatok valamit Johnson Leetől?

— Na, nem sokat — felelte Manfred. — Egyelőre annyi történt, hogy Meadows és a túlbúzgó mr Washington meglátogatták... Mr Washingtont én magam kértem erre — tette hozzá habozva — mert a „kígyó“ komoly veszedelmet jelent Johnson Leenek. Úgy látom, hogy ez az Elijah Washington igazán jó segítség lesz. Nem fél semmitől és beleegyezett, hogy Johnson Lee-hez költözik és, ha esetleg megmarná a kígyó, minden tudományával igyekszik megmenteni őt.

Eppen a keztyűjét húzta föl, mialatt ezt mondta és Leon Gonsalez műértő kritikával nézett végig rajta.

— Talán a királyi udvarba készülsz vagy teára vár valami hercegnő? — kérdezte mosolyogva.

— Szó sincs róla — rázta a fejét Manfred. — Csak Oberzohn barátunkhoz megyek.

— Elment az eszed? — kiáltott föl Leon, összeráncolva a homlokát.

— Elővigyázatból levelet írtam neki — mosolygott Manfred — s éppen megkértem, hogy tartsa lakat alatt a kígyóit. S mivel szánt szándékkal a gépirásos levélnek másolatát küldtem el neki, az öreg tudja, hogy a levél eredetije megvan s ez bizonyíték lesz ellene, ha bármi baj érne engem nála. Ezért hiszem, hogy a hajam szála se görbül meg az „Oberzohn and Smitts“ irodában... Leon, kérlek, ha nem vagy nagyon fáradt, szeretném, ha ide hoznád a Buick-kocsit.

— Negyedóra múlva itt leszek — felelte Leon és mindjárt ment is a garázsba.

— Jó volna, ha Newton testvér is ott lehetne ezen a találkozáson — mondta Leon, mikor az autó már rohant a City Road felé.

— Légy nyugodt: Newton testvér is ott lesz — bólintott Manfred. — Neki is írtam hasonló levelet. Ezért reményelem, hogy nem mozgósítják a „Régi Gárdá“-t se.

— Kettőt semmi esetre se mozgósíthatnak — nevette Gonsalez. — Az egyiknek golyó van a térdében, a másikat pedig megkötöztem. Tudod, a revolverem kissé magasan hord, de már úgy megszoktam ezt a kis hibáját, hogy sohase téveszt célt a golyóm...

Ettől kezdve egészen addig, míg az Oberzohn-cég elé értek, folyton csak a fegyverekről beszélt. Ott aztán, mikor az autó megállt és kisegítette belőle Manfredet, tiszteletteljesen megemelte a sapkáját, szépen visszaült a volán mellé, megfordult az autóval, megállt vele az Oberzohn-ház kapujával szemben az utca tulsó felén s egy pillanatra se vette le szemét a kapuról meg arról a kis tükörről, amelyben megláthatta, ha hátulról közeledett valaki az autóhoz.

Manfrednak nem sokáig kellett várakoznia az előszobában. Az egyik fekete-pápaszemes írnok néma meghajlással invitálta a belső termekbe, amelyeken át dicső főnökének, a „nagy“ Oberzohn doktornak színe elé vezette a különös vendéget.

A vén haramia, mint rendesen, most is az íróasztalánál ült. Mögötte állt a mindig elegáns Monty Newton, nagy sárga virág a gomblyukában, az arcán elégedett mosoly. Oberzohn udvariasan fölkel, mikor a vendég belépett.

— Ez nagy megtiszteltetés, mr Manfred — kezdte és mereven előrenyújtotta a kezét.

Manfred úgy tett, mintha nem vette volna észre az üdvözlésre nyújtott kezét és leült a kényelmes karosszékbe, mikor Oberzohn helyel kínálta meg.

— Jó reggelt, Manfred — bólintott feléje Newton, kivéve szájából a szivart. — Ön is ott volt tegnap a bálban?

— Ott voltam, de nem mentem be a terembe — fe-

elte Manfred. — Ön csak jó későn érkezett a bálba, ahogy hallottam, igaz?

— Nagyon szerencsétlen este volt ez! — sopánkodott dr. Oberzohn, mire Newton jóízűen fölkacagott.

— Ebben a bálban veszett nyoma a laboratóriuma titkárnőjének — magyarázta Newton — és Oberzohn nem tudja nekem megbocsátani ezt. Aznap lépett be hozzá ez a leány. Csinos kis teremtés volt, annyi szent. Mivel nem akart visszamenni éjszakára a falujába, ahonnan jött, a hugom vette gondjaiba és elhozta éjszakára hozzánk, a Chester Square-re. Aztán elmentek a bálba s ott nyoma veszett a leánynak. Azóta se került elő... Ki tudja hová lett?

— Borzasztó eset ez! — kesergett Oberzohn leverten. — Úgy tekintettem a leányt, mintha az én gondjaimra bízta volna. Én vagyok felelős érte. És ön, mr Newton, akiben föltétlenül megbíztam...

— Az ön helyében egy pillanatig sem aggódnám, mr Oberzohn — vágott közbe Manfred könnyedén. — A fiatal hölgy otthon van, a Heawytreet-farmon. Azt hiszem, ez meglepi önt, ha ugyan már nem kapott telefon-értesítést, hogy a „Régi Gárda“ csúfosan fölsült azzal a szándékával, hogy... izé... hogy visszahozza ide, az ön felügyelete alá azt a fiatal hölgyet. Mert ez volt a céljuk, ugyebár?

— Miféle „Régi Gárda“, mr Manfred? — rázta a fejét Oberzohn, mintha csodálkoznék. — Nem értem, hogy miről beszél!

— Na és hogy van az ön... izé... nővére, mr Newton — fordult most Manfred a kapitányhoz, ügyet se vetve Oberzohn tiltakozására.

Mr Newton a vállait vonogatta.

— Természetes, hogy egészen oda van, ami érthető is. Mert Joan nagyon gyöngédszívű teremtés.

— Oh, már évek óta ilyen! — legyintett Manfred sértő szándékkal. — Megengedik, kérem, hogy rágyujtsak?

— Parancsoljon... itt vannak a cigaretták.

Manfred rászegezte komoly szemeit Oberzohnra, aki pislogva is csak nehezen bírta állni ezt a vesékben vágkáló tekintetet.

— Köszönöm, Herr Doktor, — mondta Manfred metsző gúnnyal — miután nem tudom, hogy föltalálta-e már az élet-elixirt, amellyel föltámaszthatna, ha elszívtam egyet az ön cigarettáiból, inkább csak a magaméból gyujtok rá... Különben is ki tudja, hogy nem hal-e meg ön jóval előbb, mint sikerül föltalálnia az élet-elixirt?

Oberzohn sárga arca bíborvörös lett.

— Ugy látszik, mr Manfred — mondta rekedt sutogással — ön éppen annyit tud rólam, mint jó magam?

— Sőt többet! — felelte Manfred nyomatékkal. — Mert amíg ön töri magát, hogy megtalálja az élet-elixirt és megmentse vele az életét, amely igazán megérett már arra, hogy vége szakadjon: s amíg ön nem is sejti, hogy mely napon és órában következhetik el ez a vég... én, lássa, percnyi pontossággal meg tudom ezt önnek mondani.

Jellegzetes mozdulattal húzta végig mutató-ujját a torkán, úgy, hogy Monty Newton kapitány önkénytelenül megborzongott és, mint a hipnotizált médium, egy pillanatra se bírta elfordítani tekintetét Manfred szemeiről.

— Talán megmondhatná ezt a pontos időt nekem is? — dadogta Oberzohn, nagy erőlködéssel gyűrve le kiobbanni készülő, féktelen dühét.

— Azon a napon, amelyen bárminő baleset éri miss Mirabelle Leicestert — felelte Manfred nyomatékkal — meghal ön és mind azok, akik önnel tartanak!

— Nézze csak, Manfred — vágott közbe Monty Newton hevesen — alkotmányos országban élünk, ahol törvények uralkodnak...

— A törvény én vagyok! — szakította félbe Man-

fred s a két bandita összerendezte a végzetes fenyegetésre. — Az önök esetében én vagyok a közvádó, az esküdtszék és a hóhér. Fiatal vagy öreg: egyre megy. Senkit se fogok kimélni.

— Hát ön talán halhatatlan? — vicsorgott rá Newton kapitány kihívóan.

— A törvény halhatatlan — felelte rá Manfred nyugodtan. — És ha az jár az eszükben, hogy jól kieszelt gaz tervvel eltehetnek engem láb alól, mielőtt veszélyt hozhatnék önökre: nyugodtak lehetnek, hogy rögtön követni fognak engem a halálba.

— Talán csak nem azért hívtat ide engem, hogy végighallgassam ezt a sok badarságot? — fakadt ki Newton idegesen.

— Azért jöttem ide, hogy megmondjam önöknek: hagyják békén miss Leicestert. Amit hajszolnak, sohase érhetik el és nincsen senki, akinek módja volna rá, hogy hozzájuttassa önöket. Én is tudom, hogy miről van szó: sokkal több ez, mint amennyiről álmodni is mertek volna vérrel és gyalázattal szennyezett életük során. Jól tudom azt is, hogy ez a játék nem mehet tovább, mert közel van a vég!

Fölkelt, odament az asztalhoz és, egész magasságában kiegyenesedve, lenyügöző fölénnyel nézett le a széken görnyedő Oberzohnra.

— Nem mondhatom meg, hogy a rendőrség minő intézkedéseket fog életbe léptetni az ön kormányozható kigyómarásai ellen, Oberzohn, de a következő ajánlatot teszem önnek... Én és a barátaim kilépünk a játékból és egyedül hagyjuk Meadowsot, hogy bánjon el önnel egymaga, ha tud... bár ez aligha jelenti önnek a szabadulást. Mert a rendőrség olyan, mint a jó bulldog: akibe egyszer belekapaszkodott, nem ereszti el többé, amíg csak le nem gyűrte!

— És mi lenne az ára annak az érdekes ajánlatnak, amit az imént szíves volt nekünk tenni? — kérdezte Newton kapitány nyájasan, szétvetve két lábát, hátul

összekulcsolva két kezét, mintha szörnyen mulattatná ez a társalgás.

— Mondtam már: hagyják békén miss Leicestert. Keressenek más utat és eszközöket, hogy megszerezzék azt a pénzt, amelyre oly égető szükségük van.

Newton gúnyosan fölnevetett.

— Kedves uram, most megint ostobaságot mondott. Se Oberzohn, se én nem vagyunk koldusok.

— Önök mind a ketten tönkre mentek — jelentette ki Manfred nyugodtan. — Olyan helyzetben vannak, mint a játékos, akit sokáig üldöz a kártya és végül rámegy mindene. Az utolsó években önöknek se sikerült semmi és most már nincsen tartalék-tőkéjük, a kiadásai pedig óriásiak. Keressenek más utat a boldogulásra, Newton és mondja meg a . . . a hugának — Manfred szünetet tartott és, megállva a küszöbön, szórakozottan simogatta selyem-cilinderét — mondja meg a hugának, hogy szeretném, ha holnap délelőtt tíz órakor meglátogatna a Curzon-Streeten.

— Parancs ez? — kérdezte Newton maró gúnnyal.

Manfred szótlanul bólintott.

— Akkor tudja meg — ordított Newton dühtől rekedten — tudja meg, hogy nem fogadok el parancsokat se a magam, se a hugom számára. Megnőtt a tüdeje, mi? . . . amióta amnesztiát kapott?! . . . De vigyázzon magára, Manfred és ne ingereljen, mert torkára forrasztom a hetvenkedését.

Oberzohn titokban megnyomta Newton lábát az asztal alatt. Erre kissé lelohadt a kapitány dühe.

— Azt pedig ne várja — morogta kihívóan — hogy Joan meglátogatja!

Manfred élesen rászögezte a szemeit és lassan felelt, jól megnyomva minden szót:

— Önt vagy az államügyész akasztatja föl, vagy Oberzohn gyilkolja meg. . . Egyik jóslatom föltétlenül beteljesül: csak azt nem tudom, hogy melyik.

Oly határozottsággal beszélt, hogy Newton ereiben meghűlt a vér.

Manfred kilépett az ajtón és, megállva a gyalogjárón, intett a kis autónak, amely lassan, hangtalanul siklott feléje. A hall félig nyílt ajtajának háttérében megjelent egy árnyék és óvatosan kidugta fejét az ajtó szárnya mögül. . . Ebben a pillanatban Leon ijedten kiáltott föl:

— Ugorjon be rögtön!

Manfred villámgyorsan melléje ugrott s ekkor már előre is szökkent az autó, mint a vérig sarkantyúzott paripa, mert Leon az indítás pillanatában rákapcsolt a legnagyobb sebességre, úgy hogy az autónak minden eresztéke belereszketett.

— Mi az ördög? . . . — kezdte Manfred, de szavait elnyelte, túldörögte a szörnyű zuhanás zaja.

Az autó hátsó részét letépte a rázuhanó hatalmas vastraverz, a koci ablakai ezer darabra zúzva, csörömpölve repültek szét s az egyik szilánk leszakította Leon fejéről a soffőrsapkát. . . És, ahogy Leon föltekintett, látta himbálózni az Oberzohn-cég házának bejárata fölött a darút, melyet abban a pillanatban lendítettek kifelé, amikor Manfred kilépett a kapun az utcára. A drótkötél, mely a másfél tonnás vastraverzet tartotta, nyilván elszakadt, mert szabadon lógott a levegőben.

A földrengéshez hasonló zuhanás zaja az ablakokhoz csalta a szomszédos házak lakóit, sőt az Oberzohn-ház emeletén is kinyíltak az ablakok és az utca visszhangzott a zürzavaros kiáltozásoktól.

— Csinos kis „véletlen“ — csóválta a fejét Manfred. — Ha nem indítod idejében az autót, az esti lapok már félkolumnában számolhattak volna be a tragédiánkról.

— Valami árnyékot láttam mozogni a hallban — mondta Leon és gyorsan a kapuhoz szaladt, amely még most is félig nyitva állt.

De már nem volt ott senki; az ajtó mögött ellenben kis csengő-gombot talált, amelyet nemrég hevenyész-

hettek oda, mert a vezetékek-drót csak lazán szaladt fölfelé a falon és még egészen új volt. . .

Mikor Leon kijött a hallból, már ott volt a sarki rendőr, aki futva érkezett a „véletlen“ baleset színhe-lyére. A szörnyű zuhanás zaja hozta oda.

— Ki kell nyomozni, hogyan történt ez a „véletlen“ — szólt Leon a rendőrhöz. — Kis hijja, hogy meg nem ölte a gazdám.

A rendőr megnézte a földön heverő vastraverzet, aztán föltekintett a darura, amely még mindig ott himbálózott a hall bejárata fölött.

— Azt hiszem, hogy kioldódott a hurok, mely a vastraverzet tartotta — mondta, a szabadon lefüggő drótkötélre mutatva.

— Magam is azt hiszem — bólintott Leon kurtán.

Nem várta meg a rendőr további nyomozásának az eredményét. Megpróbálta a mótort és látta, hogy az autó jár, mert a lezuhanó vastraverz nem tett kárt a kerekekben. Intett Manfrednek, aki fölült melléje s aztán hazáig egyikük se szólt egy szót se. Mikor haza értek a Curzon Streetre, Leon megszólalt végre:

— Az az árnyék, akit a hall ajtaja mögött láttam, azért volt ott, hogy megnyomja a csengő gombját, pont abban a pillanatban, amikor te a vastraverz alá kerülsz. . . De még ma este utána nézek bizonyos dolgoknak.

Gonsalez ismerte Oberzohn egyik őrnökát, rendes svéd fiatalember volt, aki meglehetősen beszélt angolul is, mint a skandináv ifjak általában. És este kilenc óra után, amikor Leon betévedt a Dean Street kis svéd vendéglőjébe, ott találta ezt a fiatal barátját, aki úgy ismerte őt, mint mr Heinz német mérnököt. A svéd őrnök nagyon megörült, hogy van, akinek elmesélheti a délutáni „véletlen“ esetet.

— Kioldódott a hurok, melyben a drótkötél tartotta a vastraverzet — magyarázta. — Hajszálon mult, hogy nem lett belőle tragédia, mert éppen a ház előtt állt egy autó, amely alig indult el, mikor a vastraverz lezu-

hant... Szerencsétlen, baljóslatú ház az — csóválta a fejét aggodalmasan — és örülök, hogy a hét végén már elmegyek onnan. Sokkal jobb hivatalt találtam. . .

Leon néhány fontos kérdést forgatott a fejében, de türelmesen várt, míg néhány korsó sör beszédesebbé tette a svédet. Tíz óra volt, mikor elváltak és Gonsalez bement a garázsba, ahol egy negyedóraig időzött.

Végre éjfél tájban, amikor Manfred éppen letette a kagylót — a Brightlingseabe küldött detektívvel beszélt — Leon is hazaérkezett és elégedetten dörzsölte a kezeit. Poiccart már lefeküdt, de Manfred még nem volt álmos.

— Nos, megmondod-e — kérdezte kíváncsian — miért kellett telefonálnom Oberzohn éjjeli őrének, hogy pontban tizenegy órakor legyen Oberzohn háza előtt, mert a „Herr Doktor“ fontos üzenettel akarja küldeni valahová?

— Megmondom . . . hogyne mondanám: — mosolygott Leon. — Tudod, kérlek, ez az éjjeli őr nagyon derék ember, van felesége és hat gyermeke. Nem szerettem volna hát, hogy valami baj érje. Az épület, a raktár . . . az más. Egészen külön, elszigetelten áll vagy állt a többi házaktól. Engem tehát csak ez a derék éjjeli őr aggasztott. . . És láttam is aztán, hogy türelmesen várakozott Oberzohn háza előtt.

Manfred nem kérdezősködött tovább. Ellenben másnap korán reggel mindjárt a harmadik lapon kezdte olvasni az ujságot, amely őt hasábon írta le az éjszakai katasztrófát: „Óriási tűz a City Roadon“, mely teljesen elhamvasztotta az „Oberzohn és Smitts“ cég raktárait és irodahelyiségeit. . . És az volt a nevezetes, hogy Manfred tudta, hogy ez a cikk benne lesz a reggeli ujságokban.

— Egyik véletlen annyi, mint a másik — mondta Leon a filozófus derüs nyugalmával, mikor együtt ültek a reggelinél. — Ez, például, akkor született, mikor megtudtam svéd barátomtól, hogy Oberzohn elmulasztotta megújítani raktárainak tűzbiztosítását. . .

XVI. FEJEZET.

Mi történt Rath Hallban?

Oberzohn doktor otthon volt a házában, bezárkózva azoknak a szobáknak egyikébe, ahová tilos volt a bemenet a cselédségnek. A szoba tele volt fizikai készülékekkel, vegytani kísérletekhez való gépekkel, desztilláló szerkezetekkel s egyebek közt állt benne egy nagy feszültséggel dolgozó villamos olvasztó-kemence is, amelyben Oberzohn mesterséges gyémántot tudott készíteni. Kis gyémántokat, igaz, amelyek többre kerültek, mint amennyit értek, de Oberzohn szentül meg volt győződve, hogy idővel sikerül majd nagy és értékes gyémántokat is gyártania.

Általában sok olyan dologban hitt, ami határos volt a középkori alchimia tévedéseivel s amit a modern tudomány már régen megcáfolt és elvetett. Így például hitt abban, hogy az elemek „nemesíthetők“ és a bölcsek kövének segítségével aranyat lehet csinálni az ólomból. Lázasan kereste hát a bölcsek kövét, valamint Paracelsus élet-elixirjét, amelyben babonás hittel bízott, hogy századokkal meghosszabbítja az ember életét. Ezt a két csodaszert azonban — véleménye szerint — csak olyan vegyész találhatja föl, aki egyszersmind kiváló bölcész is. Ezért szentelte minden szabad idejét a metafizikának és az alchimiai kísérleteknek.

Most is ott ült a kis elektromos olvasztó-kemence mellett, amelynek tűzálló agyaggal bélelt belsejében

szenet kristályosított gyémánttá, amikor hirtelen megszólalt a telefon. Oberzohn fölvette a kagylót s amíg a beszédet hallgatta, igazi vitustáncot járt sárgás arcának minden idegszála... Monty Newton értesítette, hogy a raktárakban tűz ütött ki és egész éjjel égtek az épületek.

— És még most is égnek? — kiabált Oberzohn a telefonba. — Hát Londonban nincsenek tűzoltók, se locsoló-kocsik?

— Az a kérdés, biztosítva vannak-e az épületek? — kérdezte Monty idegesen.

Oberzohn gondolkodott pár pillanatig s aztán vállat vonva felelt:

— Hát nincsenek. De ez oly semmit mondó dolog azzal az óriási vagyonnal szemben, amelynek megszerzésében fáradozunk, hogy beszélni se érdemes róla.

— Gyujtogatás történt, érti?! — ordított a telefonba Newton mérgesen. — A tűzoltók esküdni mernének rá. Azok az átkozott hollók, úgy látszik, kamatostól akarják visszaadni azt a kölcsönt, amit mi adtunk nekik.

— Miféle kölcsönről beszél? — vágott közbe Oberzohn hidegen. — És semmiről se tudok és ön még kevésbé. Véletlen baleset történt tegnap délután, amit mi sajnálunk legjobban. Az a gentleman pedig, aki... nos, majd meglátom, mit tehetek érte, legyen nyugodt, hogy ellátom a baját.

Gondolkozva tette le a telefonkagylót, aztán fölkel, kiment a szobából, halk léptekkel végigsietett a folyosón, amelynek végében sötét lépcsők vezettek le a földszint alá épített konyhába, amelyet inkább csak lomtárnak használtak, mert a rendes konyha a ház elején volt, közvetlenül az ebédlő mellett.

Az ajtóhoz érve, Oberzohn megállt egy pillanatra, mert belülről dühös szóváltás hallatszott. A doktor elégedetten bólogatott és nesztelenül kinyitotta az ajtót. Ketten voltak a konyhában, de oly szenvedélyesen veszekedtek, hogy észre se vették a küszöbön álló Ober-

zohnt. Az asztal túlsó felén állt Gurther, halálra sápadtan a dühtől, úgy hogy a szemei is vérben forogtak; az innenső oldalon a zömök, széles vállú orosz-lengyel verte a mellét és hörögve káromkodott. Az asztalon és a földön heverő kártyák elárulták a dühös civakodás okát.

— Schweinehund! — sziszegte Gurther fogcsikorgatva. — Láttam, hogy alulról húztad ki a királyt osztás közben... Haramia, orgyilkos rabló!

— Még te mersz beszélni, te német kutya! — üvöltözött az orosz-lengyel. — Zsiványok söpredéke, te!...

Oberzohn észre vette, hogy Gurther lopva a hátulsó zsebébe nyúl. Jól tudta, hogy mit jelent ez, nyomban rákiáltott tehát:

— Gurther! — mire a bandita villámgyorsan sarkon fordult. — Mars... a szobámba! — parancsolta neki Oberzohn.

Gurther szó nélkül szalutált és szaladt föl a lépcsőkön. Oberzohn egyedül maradt a lihegő orosz-lengyellel, aki dühtől rekedten hörögte:

— Nem lehet kibírni ezzel a Gurtherrel, Herr Doktor!... Akármilyen fenevaddal inkább összezáratnám magamat, mint ezzel a disznóval, aki csak akkor normális, ha a sárga földig leitta magát!

— Csönd legyen! — tört rá Oberzohn nyersen és a székre mutatott. — Itt maradsz, amíg csöngetek érted.

Mikor fölment a szobájába, Gurther már ott állt vigyázz-állásban és várta, hogy mi lesz.

— Nos, Gurther — kezdte Oberzohn és szinte atyai jóindulattal veregette meg a bandita vállát — itt az ideje, hogy végezzünk azzal a Gonsalezzel... Nem tűröm tovább, hogy úgy bujkálj előle, mint a féreg a földben. Ez az állapot tarthatatlan. Ma éjjel odaküldlek, ahol ez a fickó lesz és te sokkal ügyesebb vagy, mint hogy elhibáznád a dolgot... Tudod, hogy megkorbácsolt téged, Gurther. Megkötözött és kegyetlenül megvert. Ne feledd el soha, édes flam, hogy addig kor-

bácsolt, míg kiserkedt hátadból a vér!... Ma este hát találkozol vele. Rendes, polgári ruhában mégy oda, mintha szerény magántisztviselő volnál. És nem téveszted szem elől, amíg nem végeztél vele... Most szabad kezet adok: bosszult meg magadat!

— Jawohl, Herr Doktor!...

Katonásan köszönt, sarkon fordult és kiment a szobából. Oberzohn megvárta, míg Gurther fölment az emeletre s mikor már csönd volt a folyosón, csöngetett az orosz-lengyelért. Pfeiffer lesütött szemekkel oldalgott be a szobába. Nyoma sem volt rajta annak a katonás feszességnek, amely Gurther legjellemzőbb sajátossága volt, de azért Oberzohn tudta, hogy kettőjük közül ez az elszántabb, éberebb és ravaszabb.

— Arról értesültem, Pfeiffer — kezdte Oberzohn — hogy megint veszedelemben forogsz. A rendőrség ismét keres téged, hogy kiszolgáltasson Varsónak, ahol néhány kellemetlen eset van a rovásodon. És azt is tudom — itt meghalkította hangját a doktor — hogy egyik közös barátunk nagyon örülne, ha nyakon csipénének téged, igaz?

Pfeiffer még egyre földre sütötte a szemeit. Nem válaszolt és egyetlen mozdulattal se árulta el, hogy hallotta és izgatja, amit Oberzohn mondott.

— Gurthernek megbízást adtam holnapra — folytatta Oberzohn elgondolkozva. — De nem tudom, hogy elvégzi-e, vagy inkább mindent besúg a rendőrségnek?... Mondom, munkát bízam rá holnapra: hadd végezze el ezt, Pfeiffer, ha ugyan elvégzi. Minden emberem ott lesz, az egész „Régi gárda“, Brightlingseaben. Te is ott leszel, Pfeiffer. És jól vigyázz magadra... meg arra, amit mondok: nem akarom, hogy Gurther visszajöjjön onnan. Torkig vagyok ezzel a fickóval. Igazad van, hogy nem lehet kibírni vele. És azt is tudom, hogy kokainista. Már pedig a kokainisták előbbutóbb mind megbolondulnak... Igaz-e, Pfeiffer?

A haramia még mindig nem felelt, egyre csak a földet nézte.

— Hagyd elvégezni a dolgát — ismételte Oberzohn: — addig, amíg el nem végezte, ne is közeledjél hozzá. Megértetted?

Most fölvetette a szemeit Pfeiffer és vérfagyasztó vigyorgás terpeszkedett széles arcán. Rekedten szólalt meg:

— Kettőnk közül valamelyik nem jön vissza... Már félni kezdtem ettől a gazembertől. Kétszer is járt már itt érte a rendőrség... Nem is kétszer, hanem háromszor. Amiatt a meggyilkolt asszony miatt. Valóban igaza van, Herr Doktor: ez az ember kész veszedelem a házban. Mindjárt akkor megmondtam azt, amikor legelőször megláttam!

— De azért ügyes — vélte Oberzohn. — Ha kiöltözködik, senkise mondaná, hogy nem született gentleman.

— Hát ez is valami? — méltatlankodott Pfeiffer. — Hiszen csepürágó komédiás volt a gazember, akinek az igazi pofáját senkise ismerte, mert mindig hamis bajuszt és ál-szakállt viselt!

— Ha nem tér vissza, nagy tehertől szabadulok meg — dörmögte a doktor, mintha csak magában beszélné. — Mert mégse lehet megkockáztatni, hogy esetleg eláruljon bennünket és, mint korona-tanu, a mi rovásunkra mentse a bőrét azzal, hogy ellenünk tanuszkodik.

Pfeiffer nem felelt. Megkapta Oberzohntól a parancsot és most már tisztán látott. Semmiféle magyarázatra nem volt már szükség. Csak még annyit kérdezett:

— Mikor megy el hazulról?

— Holnap kora reggel, még virradat előtt. Minden esetre látni fogod, mikor indul.

Még mondott valamit, de már oly halkán, hogy csak Pfeiffer hallhatta. Az az árnyék, aki harisnyában

állt a folyosón és fülét a kulcslyukhoz nyomva hallgatózott, csak két szót tudott elkapni... De Gurthernek ez is elég volt; széles vigyorgásra húzta a száját és vészesen villantak föl a szemei. Aztán, mikor hallotta, hogy Pfeiffer az ajtó felé tart, nesztelenül surrant föl szobájába az emeletre vezető lépcsőn...

•

A „Rath Hall“ kétemeletes villa volt, szép kis park közepén, olyan sűrű-lombos fák között, hogy az országútról látni se lehetett. Mivel a bejáratánál nem volt se kapu, se portás-fülke, Gonsalez talán el is ment volna mellette, ha meg nem látja azt az embert, aki az alacsony, mohlepte kőkerítésen üldögélt és Leon láttára rögtön leugrott.

— Mr Meadows a villában van, sir — köszönt a detektív katonásan. — És már várja önt.

— És merre van az a villa? — kérdezte Leon, előre hajolva a volán mellől, hogy jobban lásson.

— Tessék csak erre behajtani, a fasorba — mutatta a detektív és Leon most már látta a keréknyomokat a nemrég fölázott, puha földön. Kis autója éppen abban a pillanatban állt meg a villa előtt, amikor mr Johnson Lee ebédre kalauzolta két vendégét. Meadows nagyon megörült, mikor meglátta Leont. Bocsánatot kért a házigazdától, hogy néhány szót válthasson Leonnal négy szem közt.

— Megkaptam az üzenetét — mondta, mikor egyedül voltak. — Mindössze csak az történt, hogy az egész cselédség meghívót kapott valami jubiláris ünnepségre... színi előadás, hangverseny és tánc Brightlingseben. Tudott erről ön is?

— Hogyne — bólintott Leon — és reményilem, hogy mr Lee el is ereszti őket a mulatságra. Magam is jobb szeretném, ha nem volna utunkban a cselédség... Meglehetősen átlátszó terv, nyers és ötlettelen, mint Oberzohnnak egész taktikája. Más nem történt?

— Semmi. Csak még az, hogy néhány furcsa, gyanus alakot láttunk settenkedni a villa körül.

— Megmutatta önnek mr Lee azokat a leveleket, amelyeket Barbertontól kapott?

A rendőrtanácsos, Leon nagy csodálkozására, igent bólintott.

— Megmutatta a leveleket, amelyekből azonban egy betűt se bírtam elolvasni... mintha kínai nyelven lettek volna írva. Kiemelkedő pontok és vonalak vastag, barna lemez-papíroson. Mr Lee a pénz-szekrényében tartja őket. Néhányat föl is olvasott belőlük, de bizony nem lettem okosabb velük.

— De azt a legfontosabb levelet — kérdezte Leon idegesen — melyet Lee írt... azt hiszem, tudja, hogy mr Lee perforált papírosra írta minden levelét?

— Mutatta, hogy milyen ez a papíros — felelte a rendőrtanácsos. — De azt a levelet, amelyre ön gondol, nem is említette. Ugy látszik, előbb tanácskozni akar az ügyvédjével, akit ma estére vár ide. Már itt kellene lennie, mert mr Lee ebédre hívta meg.

Együtt mentek be az ebédlőbe. A vak ember türelmesen várta őket az asztalfőn és Leon, miután pár szóval bocsánatot kért, leült a neki föntartott helyre az asztalhoz. Háttal ült a falnak, szembe a három nagy ablak egyikével, melyek a parkra nyíltak. Langyos nyári éjszaka volt és az ablakok mind nyitva. Leon intett mr Washingtonnak, aki szemközt ült vele, hogy üljön kissé oldalt s az amerikai megértette, hogy Leon szabad kilátást óhajt a parkra.

— Óhajtják talán, hogy becsukassam az ablakokat? — kérdezte mr Lee, kissé előre hajolva az asztal fölött. — Én ugyanis kinyitattam, mert nagyon szeretem a friss levegőt. De, ha parancsolják...

— Óh, nem! — szólt Leon élénken. — Csak hadd maradjanak nyitva!

Miután a másik két vendég is helyeselte ezt, az ab-

lakokat nem zárták be s az ebéd szép csöndben ment. Mr. Washington egészen otthonos volt már Rath Hallban s úgyszólván ő vitte az egész társalgást. Különben is nagyon jó kedve volt, mert a délután folyamán valami újfajta viperát talált a parkban, amit eddig nem ismert. Körülbelül tíz percig magyarázta is a különbséget a közönséges angol viperák s a ma délután talált fajta között...

— Persze, megölte ezt a kígyót? — vágott közbe Meadows idegesen.

— Megölni? — méltatlankodott mr Washington. — Ugyan miért öltem volna meg?... Legalább ötven galambot láttam ma reggel röpdösni a kertben, de eszembe se jutott, hogy megöljek közülök csak egyet is!... Nem, uram: se a galombokat, se a kígyókat nem kell megölni. Fogadok, hogy Isten egészen más célra teremtette a kígyókat, mint hogy ok nélkül üldözzük és rögtön megöljük, mihelyt meglátjuk őket. Én még ma délelőtt elküldtem a kígyómat postán az Állatkertbe, ahol londoni kollégám majd gondját viseli addig, míg haza vihetem magammal Amerikába.

— Ha Londonban van a féreg, az más! — mondta Meadows és megkönnyebbülve sóhajtott föl. — Az a fontos, hogy nincs a kabátja zsebében.

— Nem ülne kissé jobbra? — szólt most hirtelen Leon, intve mr Washingtonnak s az amerikai, megértve, hogy Leon nyílt kilátást óhajt a parkra, készségesen oldalt húzta a székét.

— Furcsa, hogy mr Poole, az ügyvédem, még mindig nincs itt — tűnődött mr Lee. — Pedig megígérte, hogy pontosan hét órára itt lesz. Hány óra van, kérem?

— Félnyolc elmúlt — felelte Meadows, megnézve az óráját.

— Nagyon különös... érthetetlen — csóválta a fejét mr Lee és elkomorodott az arca.

Lábával megnyomta az asztal alá szerelt villamoscsengő gombját, mire azonnal megjelent az inas.

— Telefonáljon, kérem, mr Poole lakására — utasította az inast — és tudja meg, hogy az ügyvéd úr elindult-e már?

Pár perc múlva már jött az inas a felelettel:

— Igen, uram, mr Poole félhatkor indult el autóján, amelyet ő maga vezetett.

— Félhatkor? — ismételve mr Lee, hátradőlve székeben. — Hiszen akkor már régen itt kellene lennie!... Rath Hall mindössze csak ötven kilométernyire van Londontól.

— Lehet, hogy elpukkadt valamelyik kereke — vélte Leon, aki egy pillanatra se vette le szemét az ablakról.

— Akkor telefonálhatott volna.

— Tudott-e valaki arról, — kérdezte Leon — értem: valaki a házon kívül, hogy ön várja az ügyvédjét?

A vak ember habozva felelt:

— Ma reggel említettem a postamesternek. Mikor átvettem a postámat, ott találtam egyik leveletem, melyet hibás címzés miatt nem tudtak kézbesíteni az ügyvédemnek. A postamester kért, hogy javítsam ki a címzést s akkor mondtam neki, hogy nem szükséges, mert az ügyvédem ma este úgyis meglátogat.

— És nem mondott semmi mást, mr Lee — érdeklődött Leon — semmit, amiből következtetni lehetett volna az ügyvéd látogatásának céljára?

— De azt hiszem, igen — sajnálkozott mr Lee habozva. — Emlékszem, hogy elmondtam a postamesternek, hogy szegény Barbertonról óhajtok beszélni az ügyvédemmel... Barbertont ugyanis nagyon jól ismerték és szerették ebben a városban.

— Hát ez nagy szerencsétlenség — csóválta a fejét Leon.

Ebben a pillanatban két körülmény is izgatta egyszerre. Az egyik az volt, hogy hol lehet az eltűnt ügy-

véd? — a másik pedig az, hogy mily pompás fődözék az ablakok alatt közvetlenül elhúzódó másfél méteres fal, amely mögött hason csúszva, vagy akár csak guggolva is, egészen az ablakhoz lopózhat a gyilkos és közvetlen közelből bocsáthatja végzetes útjára a kígyót...

— Hány embere van a parkban, Meadows? — kérdezte hirtelen a rendőrtanácsostól.

— Csak egy, de az se a parkban van, hanem kint az országúton és a bejáratot őrzi. Éjjelre azonban berendelem a parkba, hogy itt cirkáljon. Megjegyzem, hogy van fegyvere is.

Fontoskodva tette ezt a „megjegyzést“, mert valóban nagy dolog is a „fegyveres“ angol rendőr, akinek akkora a tekintélye, hogy pusztán csak a gummi-botjával szokott eligazítani minden bajt. Akit az angol rendőr gummi-botja megérint — még a legelszántabb betörő is — nyomban megjuhászodik és beadja a derekát... Leon azonban nem volt megelégedve ezzel a védelemmel, mert ismerte Oberzohnt és a „Régi Gárdát“. Mindjárt meg is mondta a véleményét:

— Vagyis a rendőrnek revolvere van, amellyel bizonyára már célba löni is tanult... Ah, bocsánat, mintha kocsirobogást hallanék...

Nesztelenül kelt föl, megkerülte mr Leet s az ablakhoz sietve, mélyen kihajolt rajta. Az alacsony fal túlsó felén keskeny virágágy volt a fal hosszában, mögötte széles gyepszalag s azon túl, vele párhuzamosan, a kociút, mely jobbra, ahol a bejáratról vezető kociútba torkollott, nagy rózsáskert mögött tűnt el, balra pedig csak a villa homlokzatáig tartott és onnan tovább keskeny gyalogút vezetett végig a villa oldala mellett.

— Nos, jön a koci? — kérdezte mr Lee érdeklődve.

— Bocsánat, úgy látszik, hogy rosszul hallottam — felelte Leon.

Benyúlt a zsebébe s egész marék apróságot vett ki,

amelyek olyanok voltak, mint a tarka papirosba csavart cukorkák. Csak Meadows látta, hogy Leon jobbra-balra szétszórja ezeket a „cukorkákat“ a széles gyep-szalagon: de Meadows rendőr volt és tudott hallgatni. Mikor azonban Leon visszajött az asztalhoz, Meadows fölhúzott szemöldökkel kérdőleg nézett rá... Leon alig észrevehetően megrázta a fejét és hallgatott; ettől fogva már nem tartotta folyton szemmel az ablakot.

— Miután nem akartam eljárásomat kizárólag mr Poole tanácsától függővé tenni, — szólalt meg most mr Lee — táviratoztam Lisszabonba dr. Pinto Caillaónak, aki híres jogtudós és megkértem, hogy jöjjön át Angliába. Bizonyos kérdésekben ugyanis nagyobb segítséget reményelek tőle, ámbár azt hiszem...

A belépő inas félbeszakította ezzel a jelentéssel:

— Mrs Poole ebben a pillanatban telefonált, hogy az ügyvéd urat baleset érte. Az autója nekirohant valami fatörzsnek, amely Lawley határában keresztben feküdt az országúton.

— És súlyosan megsebesült? — kérdezte mr Lee izgatottan.

— Nem, uram, de azért beszállították a Cottage-szanatóriumba. Mrs Poole azt mondja, hogy nincsen komolyabb baj, csak az autó rongálódott meg.

— Mily szörnyűség, hogy éppen most érte a baleset! — sópáncodott mr Lee, összezsapva a kezét.

— Mondjuk inkább, hogy nagy szerencse — szolt közbe Leon, szinte örömmel. — Higye el, kérem: sokkal nagyobb katasztrófától féltettem mr Poolet és...

Kint a parkban, az ablakok alatt éles dörrenés hallatszott, — mintha apró, gyerek-rakéta sült volna el — mire Leon rögtön az ablakhoz szaladt és kiugrott rajta. Amint átvette magát az alacsony falon, leugráskor véletlenül lába alá került a kidobált „cukorkák“ egyike, amely szintén éles dörrenéssel pukkant szét a talpa alatt.

Szétnézett, de egy lelket se látott. Gyorsan végigszaladt a gyep-szalagon a villa frontjának hosszában, lövésre készen tartva a revolverét... Sehol senki!... Hatalmas puszpáng-bozót sötétlett előtte s ahogy óvatosan ment feléje, hirtelen eldurrant a háta mögött egy újabb „cukorka“... Hátra pillantva, észre vette, hogy Meadows jön utána. Ujját az ajkára téve, hallgatást intett neki és nagy ugrásokkal kerülte meg a puszpáng-bozót, melynek túlsó oldalán egy fa mögé bujt. Így most valósággal közre fogták a sűrű bozót: a villa felől Meadows, a bejárat felől Leon és mind a ketten úgy álltak, hogy kölcsönösen láthatták egymást.

Leon most fekete bádoghüvelyt vett elő a zsebéből és — szemét egy pillanatra se véve le a puszpáng-bozótól — ráhúzta revolverére a bádogcsövet. A következő pillanatban Meadows már hallotta a lövés elfojtott, tompa durranását... A puszpáng-bozóiban zizegtek aombok, néhány szétlőtt ág reccsenése hallatszott — aztán futólépések dobogása. Leon most kiugrott a fa mögül és éppen idejében ért a tisztásra, hogy megpillantsa a lélekszakadva menekülő alakot...

— *Plop!*

A golyó a menekültől alig egy arasznyira csapott be egy almafába.

— Hát nem sikerült! — bosszankodott Leon, lehúzza revolveréről a hangfogó hüvelyt. — Reményilem, hogy a cselédség nem hallotta meg a lövést, vagy hogyha meghallotta is, nem gondolja, hogy lövést hallott. Egyedül csak mr Lee találhatja ki a valót, mert az ő hallása, miután nem lát, sokkal élesebb és finomabb, mint bármelyikünké.

Mikor visszafelé mentek az ablakhoz, fölvelt a gyepről egy kis rakétát, amely még nem sült el és mosolyogva mutatta Meadowsnak:

— Nagyon hasznos kis jószág ez — mondta tréfá-

san — kivált, ha attól tart az ember, hogy éjszaka, álmában, esetleg elvágthatják a nyakát. El kell hinteni néhányat a folyosón, vagy a szobában és... Krakk!... fölébreszti az embert a kellő pillanatban. Két dollárba kerül száza, de már annyiszor megmentette az életemet, hogy a számát se tudom! Volt már olyan esete, kedves Meadows, — kérdezte nyájasan — amikor várta, hogy éjszaka elvágják a torkát?... Én már három ilyen kalandot éltem át és esküszöm, hogy nem vágyom a negyedükre! Egyszer Prágában, egyszer New-Orleansben és egyszer Ortonában.

— És mi történt az orgyilkosokkal? — kérdezte Meadows megborzongva.

— Ezt a kérdést legfőljebb a teológusok oldhatnák meg — vélte Leon vállat vonva. — Én azt hiszem, hogy a pokolba jutottak, de lehet, hogy elfogult vagyok.

Mr Lee, botjára és mr Washingtonra támaszkodva, a hall ajtajában várta Leont és a rendőrtanácsost, akik tehát nem az ablakon át másztak vissza az ebédlőbe.

— Mi történt a parkban? — kérdezte szorongva mr Lee. — Nagy baj, hogy nem látok és mindent csak úgy kell kitalálnom. Mintha lövést hallottam volna?...

— Nem is egyet, hanem kettőt — felelte Leon jókedvűen. — Pedig szerettem volna, ha nem hallja. Nem tudom, hogy ki volt, akire rálöttem, mr Lee, de egészen bizonyos, hogy a fickónak semmi keresni valója nem volt a parkban és ezért kergettem el.

— Látta legalább az arcát?

— Sajnos, csak a hátát — csóválta a fejét Leon és nem mondta meg, hogy ő a hátukról is éppen úgy ismeri az embereit, mint az arcukról. Most pedig nem is tévedhetett, mert Gurther sajátosan rángatta a vállait futás közben.

— Nem beszélhetnék önnel pár percig négy szem közt? — fordult most hirtelen a meglepett mr Leehez.

— Hogyne, kérem — felelte a házigazda udvariasan és előre menve, betessékelte Leont a dolgozó-szobájába.

Majdnem negyedóraig tartott ez a „pár perc“ és Leon, mikor kijött, egyenesen mr Washingtonhoz ment és karonfogva kivezette a parkba.

— Ez a mai éjszaka nagyon zürzavaros, sőt veszedelmes lesz — mondta és beszámolt azokról az intézkedésekről, amelyekben az imént állapodott meg mr Lee-vel. — Igyekeztem rávenni — folytatta — hogy mutassa meg azt a levelet, melyet a pénz-szekrényében őriz, de hajthatatlan volt és megtagadta a kérésemet. Ki tudnám ugyan nyitni a pénz-szekrényét, de a barátomat és házigazdámát csak mégse rabolhatom ki?... Most pedig figyeljen ide, kérem.

Elijah Washington figyelt és közben halkan füttyentett.

— A gazemberek meggátolták, hogy az ügyvéd idejöjjön — folytatta Leon. — Most pedig halálosan rettegnék attól, hogy mr Lee, az ügyvédje hiányában, nekünk fogja elmondani, amire nézve az ügyvédje tanácsát akarta kikérni.

— Meadows most visszamegy Londonba? — kérdezte mr Washington.

— Úgy van — bólintott Gonsalez — autón megy vissza. És azt is tudja talán, hogy az egész cselédség kimenőt kapott ma éjszakára?

— Talán csak a nőcselédek? — hökkent meg mr Washington.

— A nők is, meg a férfiak is — felelte Leon nyugodtan. — Nagyszerű hangverseny és pompás táncmulatság lesz ma éjjel Brightlingseaben s bár az előadás első részét elmulasztják, annál jobban élvezik majd a program többi részét és legkivált a hajnalig tartó táncot... Megjegyzem, hogy nem én rendeztem ezt a kis meglepetést, de azért nagyon helyeslem és örülök neki.

— És Meadows pont most akar elmenni, mikor a zürzavar kezdődik? — csodálkozott mr Washington.

Nyilvánvaló volt, hogy Meadows rendőrtanácsosnak semmi kedve se volt, hogy itt maradjon a fenyegetett házban — sőt látszott, hogy örül, hogy elmehet... Aminek következtében mr Washington szemében nagyon megesőkent az angol rendőrség értéke és becsülete.

— Miért nem beszéli rá, hogy maradjon itt? — sürgette Leont az amerikai. — Ha ön támadást vár, akkor mégis csak jó lenne, hogy Meadows...

— Már itt is az autója! — legyintett Leon — és vele megy mr Lee is...

A hatalmas Rolls-Royce nesztelenül suhant elő a villa mögül és megállt a hall ajtaja előtt. Elsőnek mr Lee ült bele, aztán Meadows föltette táskáját a soffőr mellé s miközben beült a kocsiba, mentegetőzve mondta:

— Nem szívesen hagyom itt az urakat, de a hivatalom Londonba hív. . .

— Mondja meg a soffőrnek, hogy kerülje Lawleyt, mint a pestist. A határában nagy fatörzs fekszik keresztben az országúton. Lehet, hogy a helyi hatóság már eltávolította, de én nem hiszek az ilyen gyors intézkedésben.

Megvárta, míg az autó kiért az országútra és fényesen világító reflektorjai eltűntek az első kanyarulat mögött. Akkor visszament a hallba, ahol a komornyik éppen a felső kabátját húzta föl.

— Bocsánatot kérek, uram — mondta a komornyik, kissé aggódva — nem tudom, jó lesz-e, ha én is elmegyek?... Senkise marad mr Lee szolgálatára. Én, kérem, igazán szívesen lemondok erről a szórakozásról...

— Mr Lee úgy határozott, hogy csak menjenek el nyugodtan valamennyien — vágott közbe Leon röviden. — Egyelőre azonban maradjon itt kint a villa előtt és jelentse rögtön, mihelyt az omnibusz befordul a parkba. Én addig a könyvtár-szobában leszek és ott várom önt.

Bement a könyvtárba és ott találta mr Washington-t. A komornyik hallotta, amint beszélgettek — bár a sza-

vakat nem értette — és némi lelkifurdalást érzett, hogy egyedül hagyja a házat. Még álmában se jutott volna az eszébe, hogy éjszakai kimenőt kapjon az egész cselédség, mikor vendégek is vannak a házban!

Nemsokára megjött a hatalmas omnibusz, de — a cselédség nagy bosszúságára — nem a hall előtt állt meg, hanem befordult a sarkon és megkerülte a villát és az épület háta mögött várta az utasokat.

— Nem baj — mondta Leon a komornyiknak, aki jelentette neki a dolgot — majd én eligazítom és a hall elé rendelem az omnibuszt.

Pár perc múlva csakugyan a hall elé gördült az omnibusz, melyet zsúfolásig megtöltött a Rath Hall cselédsége. Döcögve, nyikorogva indult el a rozoga alkotmány s ahogy elfordult az országúton, Leon mosolyogva mondta:

— Nem nagyon szívesen mennek erre a mulatságra, pedig ha tudnák, hogy mi készül itthon: még ők fizetnének, hogy ott lehessenek, ahová most olyan nem szívesen mennek!

— Mi ketten ellenben egyedül maradtunk itthon — mondta mr Washington elkomorodva, de mindjárt aztán fölvidult. — Nem mondhatom, hogy félek, sőt mintha viszketne a tenyerem, arra a gondolatra, hogy esetleg lövöldözhetünk is. — Mégis szorongva nézett körül a sötét hallban. A hátsó kijáratok legalább jól be vannak zárva? — kérdezte.

— Hogyne! — felelte Leon. — Ámbár a veszedelem nem onnan fenyeget. . . Jöjjön, sétáljunk egyet a parkban. Gyönyörű, enyhe éjszaka van és egyelőre még korán van, nincs mit féljünk semmitől.

Most az egyszer azonban tévedett. Mert alig tettek tiz-tizenöt lépést, Elijah Washington hirtelen megtántorodott és le is roskadt volna, ha Leon villámgyorsan oda nem ugrik és föl nem fogja.

— Vezessen be, kérem — nyögte Washington lihegve és egész testével ránehezedett Leonra.

Gonsalez átölelte az amerikaiit és inkább vitte, mint vezette a hallba, de nem zárta be az ajtót. És, mikor az amerikai, mint a lisztes-zsák belezuhant a karosszékekbe. Leon gyorsan hasra feküdt és úgy vizsgálta a parkot az ajtó küszöbéről. . . De sehol semmi nesz — semmi mozgás — semmi nyoma vagy előjele a támadásnak. Csak most csukta be az ajtót és tolta rá a vastag reteszt, aztán kitárta mr Lee dolgozó-szobájának ajtaját és ölből vitte be az amerikaiit, mindjárt fölguyjtva a szobában a villanyt is.

— Megmart valami . . . megmart — motyogta mr Washington.

Jobb arca vörös volt és megdagadt. Leon rögtön ráismert a sebre: az annyiszor látott kígyómarás volt. . . Óvatosan végighúzta ujját a sebhelyen s aztán megnézte az újja hegyét: nedves volt.

— Hozzon whiskyt, de gyorsan! — nyöszörgött mr Washington. — Legalább két litert, hallja!

Látszott rajta, hogy rettentően szenved és ide-oda forgolódik a chaise-longueon.

— Az áldóját! — hörgött: — ez írtózatos. . . Nincs kígyó a világon, amelynek a marása ily rettenetes volna!

— Ön él, kedves barátom — vigasztalta Leon — és bocsánatot kérek, amiért kételkedtem a szavaiban, mikor azt mondta, hogy a kígyóméreg nem öli meg önt!

Színig töltötte tiszta whiskyvel a nagy vizes poharat és odatartotta az amerikai ajkához.

— Vesszen a szesztilalom! — dörögte Washington és nem eresztette el a poharat, míg az utolsó cseppet is le nem nyelte. — Mindjárt adhat még egy pohárral — lihegte, nagy lélekzetet véve: — ne féljen, nem rugok be tőle.

Óvatosan tapogatni kezdte arcán a sebet és meglepetve kiáltott föl:

— Nedves! . . .

— És milyen fájdalmat érez?

— Sehogyse olyat, mintha kígyó mart volna meg — jelentette ki a kígyószakértő határozottan.

Az arca már egészen a szeméig földagadt és a bőre sötétkék volt, szinte megfeketedett.

Leon a kandallóhoz ment és megnyomta a villamos csengő gombját. Washington csodálkozva nézett rá.

— Ugyan kinek csönget? Hiszen a cselédek mind elmentek!

De már lábak dobogása hallatszott be a folyosóról, aztán kitárult az ajtó és elsőnek George Manfred jelent meg, mögötte pedig Meadows jött — az amerikainak nagy álmélkodására — még vagy tíz-tizenkét emberrel.

Uram, ne hagyj el! — dadogta, megdörzsölve a bal szemét, hogy nem álmodik-e.

— Az omnibuszban jöttek, hason-fekve, hogy senkise lássa őket — magyarázta Leon — és az omnibuszt csakis azzal az ürüggyel lehetett iderendelni, hogy a cselédséget viszi a mulatságra.

— Lee, persze, nincs itthon? — kérdezte Manfred.

— Nincs — felelte Leon. — Meadows magával vitte az autóján, amely Londonba ment, ő pedig átszállt az omnibuszba, mely a detektíveket hozta.

Washington kis skatulyát vett elő a zsebéből s valami vörös port csípett föl belőle, melyet óvatosan dörzsölt bele a kígyó-marásba, de közben rémesen nyöszörgött és káromkodott.

— Ha szemüveges kígyó mart meg — csikorgatta a fogait Washington — akkor ezt a dögöt elevenen nyúzták meg, hogy minél gyilkosabb legyen a mérge. Még a csörgőkígyó marása is gyöngébb bolha-csípés ehhez képest... A mamba semmi! Jól ismerem a mambát, elégszer megmart. Az is fáj és ég: de ez még a tüzes vasnál is kegyetlenebb fájdalom.

Manfred kérdően pillantott Leonra:

— Gurther?... — S amikor Leon bólintott, hozzátette: — mindjárt gondoltam, bár nem voltam benne bizonyos, mert Gurther az utóbbi időben nagyon ide-

ges. Úgy hallottam, hogy kokainista lett... Azt hiszem, ma éjszaka végeznek vele.

Leon ott hagyta a társaságot a hallban és fölsietett mr Lee hálósobájába, mely a villa közepén volt a fél-emeleten, kis erkéllyel, amelyre könnyen föl lehetett kapaszkodni a földről.

Az erkély szárnyas üvegajtaja nyitva volt és Leon hasra fekve kúszott ki az erkélyre, hogy a faragott oszlopok között kikémlelje a parkot... A banditák már nem is bujkáltak. Kint tanyáztak a tisztáson és Leon megolvasta a sötétben izzó cigarettákat. Heten voltak — de most megpillantotta a nyolcadikat is, ott, ahol a kocs útba torkollott a villa mögé vezető gyalog-ösvény.

— Mire várnak? — tűnődött magában Leon, mert egyik se mozdult.

Izgatta és idegesítette ez a tétlenség. Nyilvánvalóan valami jeladásra vártak. — De mi lehet ez a jeladás és honnan várják?...

Most megdobbant a szíve. Valami árnyék sompolygott a tisztáson át a villa felé... Egy vagy kettő?... A szemei kápráztak. Ha ketten vannak, akkor az egyik Gurther... Ah, igen: most ráismert. Valóban Gurther az. Egy pillanatra eltűnt a szeme elől, mert elfödte az erkély oszlopa. Leon kissé előbbre kúszott... Gurther összerogyott! Először megtántorodott, aztán térdre roskadt és végül egész hosszában elterült a gyepen...

— Mit jelenthet ez?

Még mindig ezen tűnődött, mikor, egészen közel hozzá, mély lélekzetet vett valaki. Leon próbálta megállapítani, hogy honnan jött ez a ziháló lélekzet s ekkor, alig két arasznyira az arcától, egy kéz markolta meg az erkély egyik oszlopának az alját... Leon hirtelen és nesztelenül visszakúszott a szobába, ahol a vastag és nehéz erkélyfüggöny mögé rejtőzve várta, hogy mi következik. Közben megkereste a zsinórt, mellyel a

függönyt húzzák össze; vékony, de erős selyemzsinór volt és Leon gyorsan hurkot kötött belőle.

A titokzatos alak ez alatt lihegve húzta föl magát az erkélyre, átlépett a korlátján és lábujjhegyen indult befelé, a szobába. Nem sejtett semmit és még csak óvatos se volt — hiszen a szárnyas üvegajtók egész nap tárva-nyitva álltak az erkélyen!... Belépett tehát a szobába s ahogy egy pillanatra megállt hallgatózni, sötét alakja élesen vált el a csillagsugáros félhomály derengésétől.

— Nincs kalapja! — állapította meg Leon elégedetten, mert ez megkönnyítette a dolgot.

Amint a bandita még egyet lépett, a hurok villámgyorsan a nyakába hullott és Leon oly erővel rántotta össze, hogy a banditának torkába fulladt a kiáltás. Félig eszméletlenül zuhant a vastag szőnyegre, mely elnyelte az esés zaját és ekkor már Leon rajta térdelt. A fickó küzködött, vergődött, hogy lerázza magáról támadóját, de Leon irtózatos ütést mért a koponyájára, amitől rögtön elájult.

— Gummitalpu vászoncipője van! — mosolygott Leon. — Ezért nem hallottam, mikor közeledett.

Levette a hurkot a fickó nyakáról s vállára vetve az eszméletlen embert, levitte a hallba és rábízta a detektivekre, hogy vigyázzanak rá, ő maga pedig ismét fölszaladt a hálósobába, hogy szétnézzen: — nem követik-e többen is ennek a vakmerő betörőnek a példáját. De csendes volt minden és a banditák még mindig egy csoportban ültek a tisztáson, cigarettázva és nyilvánvalóan lesve a jeladást, amely munkára szólítja őket. Úgy látszott, hogy a villából várják ezt a jeladást.. .

— Mi lehetett ez a jeladás? — tünődött Leon.

Lesbe állított egy detektivet a hálósobában s ő maga visszament a hallba, ahol régi ismerősre talált a közben magához tért banditában. Lew Cuccini, mint a törbe esett vadállat, elkeseredett, sunyi pillantásokkal

vizsgálta az őreit és rémülten hördült föl, mikor Leon mosolyogva belépett. Leon azonban rá se hederített, hanem egyenesen az amerikaihoz ment, aki csodálatosképpen kiheverte már a kígyómarást és megint a régi, jó humorú yankee volt. Csak az arca volt még dagadt, de egyébként nem tett benne semmi kárt a szörnyű kígyóméreg, amely pedig száz ember közül kilencvenkilencet okvetlenül a másvilágra vitt volna.

— Mondtam, úgy-e, hogy kígyóméreg-mentes vagyok dicsekedett büszkén. — Talán ez a fickó akart megtréfálni? — kérdezte, Cuccinire mutatva.

— Nem, nem ez volt — felelte Leon s az olaszhoz fordulva megkérdezte: — Hol van Gurther?

— Keresse meg, ha látni akarja! — vigyorgott Leon arcába, kihívó szemtelenséggel a bandita. — Ámbár, ha parancsolja, csak egyet kiáltok és a többivel együtt nyomban itt lesz ő is... Nos, kiálthatok?...

— Cuccini — kezdte nyájas hangon Leon és beretváéles vadászkésének hegyével megkarcolta a bandita torkát. — Ne kiáltson, Cuccini. Mert ha csak megmukkanik is, tönkreteszem ezt a szőnyeget a maga fekete vérével. Pedig valódi, bokharai selyemszőnyeg, amelyhez foghatót nem láttam az utolsó tíz esztendőben... Nos, mi a jel, Cuccini? És mi fog történni, ha megadta ezt a jelet?

— Nézze csak — hetvenkedett Cuccini — engem hiába ijesztget azzal, hogy elvágja a torkomat. Arra pedig figyelmeztetem, hogy az angol törvények szigorúan tiltják az önbíráskodást és a kínzást.

— A kínzást is, valóban? — mosolygott Leon a kezét dörzsölve, mint a gyerek, akinek hirtelen pompás ötlete támad. — Nos, Cuccini, majd én mindjárt megmutatom önnek, hogy „nekem“ nem tiltotta meg a törvény a kínzást... Kössék be a száját valamivel — fordult a detektivekhez.

Az egyik vastag gyapju-sállal kötötte be Cuccini

száját, másik kettő pedig úgy gúzsba kötözte a kezét-lábát, hogy moccanni se tudott.

— Most pedig fektessék a chaise-longue-ra — rendelkezett Leon.

Cuccini hörgött, nyögött és beszélni próbált, de Leon rá se hederített.

— Kinek van viasz-gyujtója? — kérdezte. — Ah, igen, ez jó lesz...

Markába öntötte az egész skatulya gyujtót és rámosolygott az egész társaságra.

— Most pedig, uraim, ha szívesek lesznek és egyedül hagynak öt percre ezzel a gentlemannel, kipróbálom rajta azt a nagyszerű vallató módszert, melyet Gian Galeazzo Visconti, Cuccini úrnak hírhedt honfitársa, pár száz esztendővel ezelőtt páratlan sikerrel használt minden nyomozásnál...

Cuccini dühösen rázta a fejét és állati hörgések törtek elő torkából a vastag gyapju-sálon keresztül.

— Úgy látom, hogy a barátunk nagyon intelligens — vélte Gonsalez. — Máris megértett engem és tudja, hogy miről van szó... Vegyék le, kérem, szájáról azt a sált és ültessék föl. Igaza van, hogy kényelmetlen így gúzsba kötve heverészni.

A detektívek levették Cuccini szájáról a gyapju-sált és fölültették a haramiát, aki most szakadozottan, habozva beszélni kezdett...

— Nagyszerű! — dörzsölte a kezeit Leon elégedetten, mikor Cuccini elhallgatott. — Most vigyék le a konyhába és adjanak neki valamit inni. Ha mást nem, hát whiskyt minden esetre találnak az ebédlőben, a pohárszéken.

Manfred megnézte az óráját.

— Na, és most mi lesz? — kérdezte. — Megadod a jelet?

— Minden esetre — felelte Leon.

— És aztán?...

— Csak hadd jöjjenek be. Mi majd bezárkózunk a konyhába. Azt hiszem, ez lesz a legokosabb. Hogy zavartalanul dolgozhassanak.

— Értem — bólintott Manfred mosolyogva. — Szóval engeded, hogy megfúrják Lee vas-szekrényét, igaz?

— Eltaláltad — nevetett Leon. — Mivel Lee nem akarja megmutatni az okmányokat és bizonyítékokat, amelyeket a szekrényben őriz, ez az egyetlen mód, hogy hozzájuk juthassak. Én magam nem törhetem föl; először, mert mr Lee a házigazdám és barátom s másodsor, mert nincsenek is megfelelő szerszámaim. Szakértőkre bízom hát a kassza-fúrást és, mielőtt elvégezték, rajtuk ütök és elveszem tőlük a zsákmányt.

— De a kígyó?!... — aggodalmaskodott Manfred. — Erre nem gondoltál?

Leon vigan pattintott az ujjával és könnyedén mondta:

— A kígyó már kiadta a mérget és nem marhat mégegyszer. Gurther pedig...

— Tudod, hogy tartozik neked!

Leon sűrű füstfelhőt fújt ki a cigarettájából s csak akkor felelt, mikor a füst már szertefoszlott a levegőben.

— Gurther meghalt — mondta egyszerűen. — Már tíz perc óta arcra bukva hever a parkban, nem messzire a villa homlokzatától.

XVII. FEJEZET.

Megfejtik a Braille-írást.

Leon röviden elmondta a tragikus jelenetet, amelynek szemtanuja volt az erkélyről.

— Kétségtelenül Gurther volt, aki elbukott — magyarázta. — Nem hiszem, hogy tévedek a személyben. Csak egy pillanatra tévesztettem szem elől, míg az erkély oszlopa eltakarta. Mikor ismét megláttam, már roskadozott s végül holtan bukott arca.

Bedobta cigarettáját a kandallóba.

— Azt hiszem, ideje, hogy a játékhoz fogjunk — mondta.

Megvárta, míg Manfred lemegy a konyhába, akkor visszahúzta a vasreteszt és kitárta a hall ajtaját. Meghúzódva az árnyékban, látta, hogy a banditák észre vették az ajtó kinyitását, mert egyikük egyenesen a villa felé tartott, a gyepen át.

Leon elővette villamos zseblámpását és gyors egymásutánban háromszor belevillantotta a sötét éjszakába... Ez volt a jeladás. De, nagy meglepetésére, csak két bandita indult el a villa felé, a már előttük járó harmadik után. Nyilvánvalóan nagyon biztosak voltak a maguk dolgában s valószínűleg az volt a megállapodás, hogy Cuccini minden akadályt elhárít, mielőtt a jelt megadja.

A villa még a XVII. században épült és az ebédlőben — alighanem a zenészek számára — kis karzatot

is emeltek, egészen fönt, a menyezet alatt. Ez a karzat éppen szemközt volt a dolgozó-szoba ajtajával, úgy, hogy ha ez az ajtó nyitva volt, akkor a karzatról mindent lehetett látni, ami a dolgozó-szobában történt. A karzaton magán vastag, összehúzható függönyök voltak és Leon ezek mögé rejtőzött, mihelyt megadta a jelet. Innen látta, hogy két bandita egyenesen a dolgozó-szobába megy, a harmadik pedig, bizonyára őrt állani, a hall ajtajában maradt.

A két fickó, mihelyt a dolgozó-szobába ért, rögtön fölesavarta a villanyt és munkához látott. A harmadik végigment a hallon, sőt benyitott a folyosóra is és halkán szólígtatta Cuccinit. Mikor semmi választ nem kapott, morogva tért vissza a helyére. Nemsokára még egy haramia jött oda a hall küszöbén őrt álló fickóhoz.

— Hol van Lew? — kérdezte halkán.

— Nem tudom — felelte a másik. — Valahol odabent lesz... Alighanem „a büszke hidalgóval“ végez. Ez volt a dolga.

Az éjszaka halotti csöndjében minden szót jól lehetett hallani és Leon elmosolyodott a rejtekhelyén. Mert tudta, hogy ő az a „büszke hidalgó“, akivel Cuccininek végeznie kellett volna. Most kijött az egyik kasszafúró a dolgozó-szobából.

— Hol van Cuccini? — kérdezte ez is.

— Még nem láttam — felelte az őrtálló.

— Menj és keresd meg. Neki itt kell lennie, mikor a szekrényt kinyitom.

Látszott, hogy mindnyájukat izgatja és nyugtalanítja Cuccini rejtélyes távolmaradása, mert az őrtálló rögtön körútra indult a villában s ez alatt a negyedik bandita vigyázott a hall küszöbén. Pár perc múlva újra visszajött az előbbi kasszafúró és nyugtalanankodva érdeklődött, hogy megtalálták-e már Cuccinit?... Még néhány perc telt el s aztán megjelent a kiküldött kém, aki zavartan jelentette:

— Az egész ház üres. Sehol egy lélek sincs. De a konyha be van zárva.

— Be van zárva? — hökkent meg a kasszafűró. — Micsoda „tészta“ ez? — Odament az emeletre vezető lépcsőhöz és torka szakadtából elbődült:

— Cuc-ci-ni-i-i!...

De csak a visszhang felelt neki.

— Na hát, ez furcsa! — dörmögött idegesen. Vissza-jött és bekiáltott a dolgozó-szobába: — Ne vacakolj annyit, Mike! Valaki beleavatkozott a dolgunkba és puskaport szimatolok. Siess hát, az áldóját!... Te pedig — fordult a nemrég jött negyedikhez — szaladj a kertbe és mondd meg a fiúknak, hogy legyenek készen a támadásra vagy a menekülésre... Mert igazán nem tudom, hogy mi készül itten!

A negyedik fickó ment is mindjárt a parkba, de néhány perc múlva már lihegve rohant vissza a nyugtalanító hírrel:

— Elmentek!... — Nem látom őket sehol.

A kasszafűró elkáromkodta magát és most már személyesen rohant ki a kertbe, hogy megkeresse a cimborákat. De néhány perc múlva ő is lélekszakadva jött vissza és rekedten rivallt rá a pénz-szekrényen dolgozó társára:

— Gyerünk, Mike... Végezz evvel a munkával, mert baj van!

— S mi lesz Cuccinivel?

— Ez az ő dolga! Mindenki úgy menti a bőrét, ahogy lehet... Nos, készen vagy?

Mike morgott valamit s a következő pillanatban hallani lehetett, amint recsegve-ropogva szakadt ki a pénz-szekrény ajtaja... Ez volt a „lélektani momentum“... Leon hirtelen átvetette magát a karzat karfáján és leereszkedett az ebédlőbe. Az ajtóban őrt-álló haramia villámgyorsan megfordult a neszre.

— Föl a kezekkel! — kiáltott nyersen Leonra.

— Ne lőjjön, kérem — mondta Leon olyan nyájas hangon, mintha csak tüzet kért volna a fickótól, hogy rágyujthasson. — A rendőrség már körülfogta a villát.

A haramia irtózatos káromkodással rohant ki az ajtón és ekkor dördült el az első lövés, amelyre az országút felől jött a visszhang, éles sortűz formájában. Az autón menekülő banditák lőttek vissza — de csak egyszer, mert örültek, hogy kint vannak a csávából és mindjárt rákapcsoltak a legnagyobb sebességre.

Leon most odaugrott a hall ajtajához, hirtelen becsapta és rátolta a reteszt, aztán, éppen abban a pillanatban, mikor a két kasszafúró kijött a dolgozó-szobából, fölcsavarta a villanyt az ebédlőben. Az egyik nagy csomó barna karton-lapot szorongatott a hóna alatt, de nyomban eldobta és ijedten tartotta föl mindakét kezét, mikor Leon kezében megvillant a revolver.

A másik azonban keményebb legény volt és szilaj átkozódással ugrott neki Leonnak, aki elzárta előle a menekülés útját. Leon hirtelen félre hajolt, úgy, hogy a bandita ökle a vállát érte. Ugyanekkor eldobta a revolverét, villámgyorsan lebukott és, átfogva térden alul támadójának két lábát, heves lökéssel hanyatt döntötte a fickót, aki végig esett a földön s úgy belevágta a fejét valamibe, hogy eszméletlenül terült el. A másik kasszafúró meg se mert moccanni egész idő alatt... Leon lihegve állt talpra, ismét fölkapta a revolverét és várt. Pár pillanat múlva, két megszakítással, négy éles koppanás hallatszott az ajtón. Erre visszahúzta a reteszt és kinyitott. Manfred lépett be.

— A parkban tanyázó banditákat elriasztotta az a gentleman, aki torka szakadtából üvöltötte „Cuccini“ nevét. Két autó várta őket az országúton; azokon menekültek.

Meglátta a földön heverő barna karton-lapokat és elégedetten bólintott.

— Azt hiszem, hogy mindent megkaptál, amit akartál, Leon — mondta.

Most berohantak a detektívek is és rögtön guzsba kötötték a két foglyot, mialatt Leon Gonzalez és Manfred kimentek a parkba, hogy megkeressék Gurthert.

A bandita még most is úgy feküdt, arcra borulva a fűvön, mint amikor Leon elbukni látta. Ahogy rávilágítottak a villamos zseblámpással, látták, hogy a füle mögött marta meg a kígyó.

— Ez volna... Gurther? — hökkent meg Leon, amint jobban megnézte.

Hátára fordította a halottat és halkán füttyentett meglepetésében... Nem Gurther volt, hanem a Pfeiffer széles, kékre duzzadt arca meredt reá üveges szemeivel.

— Pfeiffer!... Pedig megesküdtem volna, hogy Gurther volt! Itt valami végzetes tévedés vagy csere történhetett. Lássuk csak... Jó másfél percre tűnődött, állát a tenyerébe támasztva. — Azt, hogy Gurthernek meg kellett halnia, nagyon is meg tudtam érteni; Oberzohn már unta a fickót, mert csak veszedelmet hozhatott rá, mióta kokainista lett. És Pfeiffer, aki sokkal megbízhatóbb és okosabb volt nála, gyűlölte Gurthert. Ezért gondoltam, hogy Pfeiffer gyilkolta meg Gurthert, a vén Oberzohn parancsára.

— Van egy föltevés, amely megmagyarázza a végzetes szerepcserét — szólalt meg Manfred nyugodtan.

— Nos, ki vele! — biztatta Leon élénken.

— Tegyük föl, hogy Gurther meghallotta, vagy valami más módon megtudta, hogy a gazdája megbízta Pfeiffert az ő meggyilkolásával?

— Ez az! — pattintott Leon az ujjaival. — Pár évvel ezelőtt nekünk is volt valami hasonló esetünk: emlékszel még, George?... Az öreg megparancsolta Pfeiffernek, hogy tegye el láb alól Gurthert, de Gurther megelőzte a gyilkost... Ügyes fickó!

Mire visszamentek a villába, a három fogoly már egymás mellett ült a könyvtár-szobában, természetesen jól megbilincselve és erős őrizet alatt. Cuccini már régi ismerős volt; a másik kettő közül az egyiknek

személy-azonosságát Leon állapította meg. Hirhedt betörő volt, akinek a rovásán néhány gyilkosság is volt és az arcképe hónapokon át egyik díszbe volt a lapok „Ki tud róla?” rovatának.

A harmadikat — az igazi kasszafúrót — Maedows rendőrtanácsos üdvözölte, mint régi ismerőst. Mike Selvyn volt, a kontinens egyik legügyesebb kasszafúrója, akit valamennyi európai nagy város rendőrsége már évek óta körözött. A pórul járt ember, ahogy keseregve megvallotta, egyenesen Milánóból jött haza Angliába, arra a csábító ajánlatra, amit Cuccinitől kapott... Ezer fontot ígértek neki, egyetlen egy „könnyű” kasszafúrásért, amely semmiféle veszedelemmel nem járt.

— Az ezer font helyett alighanem agyon maratták volna a kígyóval, — jegyezte meg Manfred — hiszen az öreg Oberzohnnak már ezer pennyje sincs talán!

Miután a detektivek elszállították a foglyokat, Manfred, Leon és Meadows összeültek a könyvtárszobában, hogy megvizsgálják a több száz kartonlapot. A vakok írásával — Braille-ábécével — voltak „írva” a lapok: azaz pontok és vonalak váltakoztak rajtuk, kitapintható domborodással. És Manfred finom ujjai fürgén zongoráztak végig a karton-lapokon.

— Döntsünk el egy fontos kérdést — szólt Meadows — mielőtt átvizsgáljuk a karton-lapokat. A két betörőt és kasszafúrót föltétlenül bíróság elé állítjuk és el is ítéltetjük. De, ha Cuccinit is esküdtszék elé visszük, akkor ki kell tálalnunk az egész kígyóhistóriát, amely pedig még mindig megoldatlan probléma. Én hát azt ajánlanám, hogy hagyjuk futni Cuccinit... egyelőre. Addig ugyanis, míg elég bizonyítékunk lesz Oberzohn ellen, akivel együtt kötélre kerül majd ez a gazember is.

Manfred helyeslően bólintott és Leonnak is tetszett Meadows ötlete.

— Bizonyos — mondta — hogy Oberzohn valami végzetes és kétségbeesett lépésre szánja el magát e mostani kudarc után. És, ha résen leszünk, egyszerre keríthetjük hurokra az egész bandát.

— Ezek a karton-lapok nem mondanak semmit — szólalt meg most Manfred unottan. — Csupa afrikai mese, amit Barberton angolra fordított és haza küldött a hugának, aki igazgatónője az itteni vakok intézetének.

Még vagy húsz lemezt végigtapogatott s akkor félre lökte valamennyit.

— Ezek közt nincsen az, amit mi keresünk — mondta fölkelve és bement a dolgozó-szobába, a pénz-szekrényhez. — Nem is valószínű, hogy az öreg Lee összekeverte volna fontos levelezését ezekkel a naiv mesékkel.

A vas-szekrény ajtaja tárva-nyitva állt. Néhány iratsomó és üzleti könyvek voltak még benne. Manfred egyenkint szedegette ki őket. Az iratok mind magán-jellegű okmányok voltak: folyószámlák, a villa adás-vételi szerződése a telekkönyvi kivonatokkal, kifizetett nyugták, stb.

Ez alatt Leon az üzleti könyveket vizsgálta át. Végig lapozta valamennyit, gondosan megnézve minden lapot, hogy nincs-e összeragasztva kettő, amikor is a két lap közé el lehetett volna rejteni valami fontos írást... Sehol semmi. Végre elővette az utolsót, amely legalul feküdt, mert ez volt a legnagyobb és a legnehezebb is. Hatalmas főkönyv, melyet Leon kicipelt az asztalra és ki akarta nyitni. De sehogyse ment.

— Mi ez?... hogy nem lehet fölnyitni a födelét!

A bőrhátú, vászonba kötött „Főkönyv“ külsőleg semmiben sem különbözött a rendes üzleti könyvektől, csak hogy se a felső, se az alsó tábláját nem lehetett fölemelni. És, ahogy Leon megrázta, hallani lehetett, hogy zörög benne valami. Most már világos volt,

hogy a „könyv“ voltaképpen csak mesteri utánzat és igazában hatalmas doboz, amelyben bizonyára fontos okmányok vannak.

Leon gondosan vizsgálta a „Főkönyv“ táblájának széleit s az egyik saroknál észrevette, hogy a tábla kissé kétfelé vált. Elővette a kését s a vékony pengével próbálta szétfeszíteni a táblát. Rövidesen halk csettenést hallott, mire a felső tábla úgy fölpattant, mint valami doboznak a teteje.

— Na, itt van végre, amit keresünk! — kiáltott föl Gonsalez elégedetten.

A nagy „Főkönyv“ tele volt ugyanolyan barna karton-lapokkal, aminőket a pénzszekrényben találtak, — de volt mellettük egy gépírásos, elsárgult okmány is, melynek balsarkában, Portugália ország-címere alatt, ez a nyomtatott cím volt:

GYARMATÜGYI MINISZTERIUM

ELNÖKI OSZTÁLY

LISSABON.

Az óvatos Barberton legalul tette ezt az okmányt és föléje rakta a Braille-írásos karton-lemezeket, úgy, hogy Lee, mivel vak volt, nem is tudott arról a miniszteri okmányról — hiszen nem tudta elolvasni!

Leon gondosan megvizsgálta az okmányt, mely 1912 július 21-én kelt és alsó bal sarkában a portugál „Gyarmatügyi Minisztérium“ pecsétje volt rajta. Gyorsan átfutotta s aztán elégedetten sóhajtott föl:

— Ez az okmány most már végleg elintézi az „Oberzohn & Társai“ céget — mondta megkönnyebbulve. — Egyszerűen megfosztja őket annak a rengeteg kincsnek remélt birtokától, amelynek nagyságát és értékét csak akkor tudhatjuk meg, ha elolvastuk Barbertonnak reá vonatkozó adatait és jelentését.

Cigarettára gyújtott, kényelmesen beleült a nagy karos-székbe és lassan, nyugodtan kezdte angolra for-

dítani a portugál nyelven írt okmányt, amely így szólt:

„Lustrisimo Senhor,

a mai napon volt szerencsém a Minisztertanácsban a Miniszerelnök úr ő Excellenciája elé terjeszteni az ön 1912 május 15-ikén kelt levelét. Az 1911 januárius 8-ikán kelt okmány értelmében, a Biskara-kerület térképén 275. számmal jelzett egész területen kizárólagos engedélyt kapott ön, Lustrisimo Senhor, hogy tudományos célokra kísérleteket végezhesen rajta, mivel ő Excellenciája nagyon is szíven viseli a tudomány fejlődését és érdekeit.

Ennek megfelelően a Minisztertanács komoly megfontolás tárgyává tette az ön fentebb említett utolsó levelét, amelyben ön arról panaszkodik, hogy a különböző bánya-kutatók és kalandorok beözönlése gátolja önt tudományos kísérleteinek folytatásában és, hogy ennek a zaklatásnak vége szakadjon, azt óhajtaná, hogy a Portugál kormány adjon önnek bányakutatási és kiaknázási jogot arra az egész területre, mely a Biskara-kerület térképén 275. számmal van megjelölve, mert csak ez vethet gátat a bányakutatók garázdálkodásának.

A mai Minisztertanács határozatából közlöm önnek, Lustrisimo Senhor, hogy Portugália Kormánya megadja önnek a kért kizárólagos bányakutatási és kiaknázási jogot a fönt körülírt egész területen található minden ásványra és bányatermékre, a következő föltételek mellett:

Az engedély időtartama tizenkét év, 1912 június 14-ik napjától számítva és megújítható minden 12 évben, akár ön, akár az örökösei vagy bárminő jogutódja által, minden egyes alkalommal 1000 milreis lefizetése ellenében. Abban az esetben, ha ön vagy örökösei vagy bárminő más jogutódja elmulasztaná újra kérni az engedélyt a 12-ik év lejártá előtt,

akkor a Biskara-kerületben fekvő és 275. számmal jelölt egész terület bányakutatási és kiaknázási joga visszaszáll a kormányra, illetőleg Angola gyarmat törvényeinek értelmében szabad verseny útján lesz odaítélendő a kérvényezőknek“ . . .

Leon hátradőlt a székében.

— Junius 14-ike? — mondta föltekintve. — Ez már a jövő héten lesz . . . öt nap múlva! Mintha elkéstünk volna egy kicsit a dologgal, George?

— Barberton azt mondta, hogy még hat hetünk van — felelte Manfred. — Úgy látszik, hogy a levél keltének napjától számította az engedély határidejét. A levél ugyanis, amint látom, július 21-ikén kelt. Bizonyos azonban, hogy Barberton páratlan becsületességű ember volt. Mert szépen megvárhatta volna, míg az engedély-okmány határideje lejár s akkor ő maga kérhetett volna bányajogot az egész területre. Ő ellenben föl akarta kutatni miss Leicestert, hogy átadhassa neki ezt a mérhetetlen vagyont, mint apai örökségét . . . Nos, menjünk tovább, Leon.

— Nincs tovább — rázta a fejét Leon, forgatva kezében az okmányt. — Udvarias frázisok, melyekben a miniszter gratulál a tudósnek szenzációs és értékes sikereihez . . . Mindössze öt nap! . . . — csóválta a fejét és fütttyentett.

— Nos, nézzük hát, hogy találunk-e valamit Barberton hoszadalmas meséiben, amiből következtethetünk az angolai bányaterület kincseire — mondta Manfred, turkálva a barna karton-lapok közt . . . Ugyan ki tud gyorsítani az urak közül?

Meadows kiment a hallba és csakhamar behozta egyik fogalmazóját. Mikor ceruzát és papirost kerítettek számára, Manfred diktálni kezdte William Barberton csodálatos történetét, melyet a megboldogult páratlan türelemmel örökített meg Braille írás-jelekben a barna karton-lapokon.

XVIII. FEJEZET.

Az Aranyhegy története.

„Kedves Johnny barátom,

oly sok és érdekes dolgot kell megírnom neked, hogy azt se tudom, hol kezdjem el. Végre gazdag vagyok és valóra vált az álmom, amelyről oly sokszor beszéltem neked. Mindenek előtt hadd mondjam el, hogy körülbelül 50,000 fontot érő arany-leltre bukkantam. Sok bajunk volt legutóbb az oroszánokkal; egyik bennszülött szolgámat is elrabolták minap a bestiák, úgy hogy elhatároztam, hogy véglegesen leszámolok velük. Őreg fickó volt a zshivány, aki elhurcolta az embereimet és alig hat mérföldnyire táborozott sátramtól a bozótban. Hamarosan megtaláltam és egymásután két golyót eresztettem bele, de a lövéseim nem voltak halálosak, mert az oroszán elmenekült. Habozás nélkül utána eredtem, ami nagy könnyelműség volt, amint erre rövidesen rá is jöttem, mihelyt kiértünk a bozótból a dombvidékre — mert ott már lesett rám a nőstény-oroszán. Szilaj hörgéssel ugrott nekem és kis híjja, hogy el nem kapta a torkomat, de most jobban kedvezett nekem a szerencse. Mert nem ügyesség volt, hanem igazán vakszerencse, hogy mindjárt első lövésemmel megöltem, úgy hogy a második golyót már ismét a hím-oroszán kapta, amint roskadozva iparkodott beosonni a barlangjába.

— Ha már az öregek elpusztultak — gondoltam, — kiirtom az egész családot . . . Mert láttam, hogy a barlang előtt két kis oroszán-kölyök hancurozott és a lövésekre vinnyogva menekült a barlangba. Összekürtöltem tehát néger cselédeimet, akik úgy reszkettek félelmükben, mint a nyárfalevél és fölállítottam őket körben a barlang szája előtt, magam pedig bekúsztam a barlangba. Ahogy sejtettem, már nem fenyegetett semmi veszedelem. A hím-oroszlán már a végét járta; rögtön megadtam neki a kegyelemlövést, két kölykét pedig a vadászkésemmel öltem le. Aztán szétnéztem a barlangban, amely régi oroszán-barlang lehetett, mert tele volt csontokkal, köztük sok ember-csonttal is.

Nagyon meglepett azonban a barlang mennyezete, amelyen világosan látszott, hogy emberi kéz munkája. Simára vésett, ékbe futó volt ez a mennyezet, mint az itteni bennszülöttek kunyhójának a mennyezete s a barlang legvégében sziklába vésett nyílás vezetett tovább. Átbújtam ezen a nyíláson s mikor meggyújtottam a magammal hozott gyertyát, képzelheted, mennyire meglepett, hogy sziklába faragott két szobába jutottam. A falak mentén, három sorban egymás fölött, apró kis fülkék voltak vágva a sziklába s ezekben itt-ott kicsiny szobrok álltak, oly szürkén a portól, hogy azt hittem, szintén kőből vannak. De mikor föl akartam emelni az elsőt, ez oly nehéz volt, hogy rögtön tudtam, hogy — színarany! És színarany volt mind a többi is.

Mivel nem akartam elárulni néger cselédeknek, hogy mit találtam a barlangban — tudod, hitvány, aljas fickók ezek mind! — kivettem fülkéjéből a legkisebbet és kézimerlegemen megmértem a súlyát, följegyezve, hogy melyik fülkében áll. Így mértem meg valamennyit, de a nagyobbak súlyát már csak megközelítőleg jegyezhettem föl, mert a mérlegem nem mért húsz fontnál nagyobb súlyt. Képzelheted, hogy

ujjongott bennem a lélek! Olyan szerencse volt ez a lelet, hogy egész életemre elvethettem minden gondot — hiszen egy csapásra dúsgazdag lettem!

Hogy a négereknek eszébe ne juthasson szintén átkutatni a barlangot, mihelyt kijöttem, azonnal megparancsoltam nekik, hogy siessenek haza és szedjék föl a sátrakat, mert még ma éjjel a Thaba-dombra megyünk. Két ilyen domb áll egymás mellett és keskeny, de mély völgy választja el őket. Még ugyanazon az éjszakán útra keltünk a domb felé. Koromsötét éjszaka volt, mert sűrű, nehéz felhők borították az eget s alig, hogy tábort ütöttünk az egyik Thaba-domb tetején, irtózatos vihar tört ki. Aki nem élt át trópusi zivatart ezen a vasércekben gazdag vidéken, megálmodni se tudja azt a szörnyű égzengést, recsegést-ropogást, mely harsogva tölt be eget és földet, mikor a cikázó villámok lecsapnak a vas-köves sziklatömegekre. És a felhőszakadás úgy megduzzasztotta a két domb között a völgyben kanyargó kis hegyi patakot, hogy a sárgás hullámok hatalmas szálfákat és óriási sziklatömböket sodortak el és görgettek lefelé.

Másnap, mikor korán reggel messzelátóval vizsgáltam a vidéket, észre vettem, hogy a velünk szemben álló dombtetőn valami ház áll. Megkérdeztem a karavánvezetőt, aki erről a vidékről való s úgy szólván minden bokrot, fűt-fát és sziklatömböt ismer. Azt mondta, hogy valamikor a „Csillagfőnök“ lakott ebben a házban, amire nekem is eszembe jutott, hogy Mossamedesben hallottam erről az angol csillagvizsgálóról, aki a Thaba-dombon telepedett le, de pár évre rá a bennszülöttek kirabolták és meggyilkolták.

Elhatároztam, hogy átmegyek és megnézem a csillagvizsgálót. Mivel az ég felhős volt és a hőség is csökkent, vállamra vettem a puskámat és néhány néger kíséretében gyalog indultam el. Leszálltunk a völgybe, átgázoltunk a patakon és fölmásztunk a másik dombra. A „csillagvizsgáló“, természetesen, már

romba dőlt, de nyomorúságos kunyhó lehetett még a gazdája életében is. A romokat nagyrészt már benőtte a bozót, de én azért kíváncsiságból mégis átkutattam, remélve, hogy találok egy-két holmit, aminek még esetleg hasznát vehetem. Különösen bográcsot kerestem, mert kaffer-szakácsom majdnem minden bográcsomnak a fenekét kiégette. Találtam is egyet és tovább kutatva a romok és szemét között, — valószínűleg ágyának maradékai alatt — rozsdásodó kis pléhdobozt találtam, melynek födelét fölfeszítettem a botommal. Néhány levél volt benne, de már oly megfakult írással, hogy olvasni is alig lehetett; aztán, gondosan viaszos-vászonba csomagolva, a portugál kormányának egy hivatalos okmánya.

Gyorsan elolvastam, mert éppen olyan jól értem a portugál nyelvet is, mint az angolt és nagyon kellemtelenül lepett meg, hogy ez az okmány Leicester professzornak biztosította az egész környék bányakutatási jogát, tehát az én barlangomét is. Első gondolatom az volt, hogy elégetem ezt az okmányt, de aztán szégyenkezve pirultam el a gondolatra, amely mégis aljas dolog volt. Kimentem hát a levelekkel a szabadba, ahol nagyobb volt a világosság és próbáltam kibetűzni a levelekből, hogy vannak-e hátra maradt rokonai, akikre örökségképen rászállhat az értékes bányakutatási jog? Arra számítottam ugyanis, hogy az értékes okmány ellenében legalább felét megkapom annak, amit az orosz-lán-barlangban találtam. De csak egyetlen egy levélben találtam némi adatot. Gyerek-kéz írta ezt a levelet — valószínűleg a leánya — de semmi közelebbi cím nem volt rajta, csak a pusztá aláírás: Mirabelle Leicester...

Zsebre dugtam a levelet az engedély-okmánnyal együtt és tovább kutattam, de nem találtam semmi egyebet. Mikor hazamenet lefelé ereszkedtünk a völgybe, hirtelen átvillant agyamon a gondolat, hogy ez a csillagász talán aranyat talált valahol a környé-

ken és ezért kérte a bányakutatási jogot, azzal az ürüggyel, hogy a csavargó kalandorok zaklatásától szabaduljon. Gyorsan hazaszalasztottam az egyik négert, hogy hozza el az ásómat, a kalapácsomat és a kis csákányt és mihelyt megjött, rögtön fejteni kezdtem a követ a domb oldalából.

Csak úgy vaktába, találomra fogtam a munkához, nem láttam sehol úgynevezett „kibúvást“, ami elárulja az aranyat és útba igazítja a bányászt. De alig ástam vagy félóráig, máris oly gazdag „aranyrög-hordalék“-ra bukkantam, amelyhez foghatót még Ausztrália aranymezőin se láttam! Eleinte azt hittem, hogy álmodom, de mikor láttam, hogy nem tévedek, tiszta szívemből hálát adtam az őrangyalomnak, hogy a dombnak éppen arra a pontjára vezérelt, ahol arany van!... A négereket már előbb hazaküldtem a táborba, hogy pihenjenek, amíg hazamegyek, mert nem akartam, hogy egész Angolában híre fusson, ha esetleg valamit találok a dombon.

Nem arany-telér volt, amit találtam, hanem esőtől összemosott aranytermő kőzet elmállott hordaléka s mennél mélyebbre és szélesebbre ástam az aknát, annál gazdagabbnak látszott a terület. Pár száz lépéssel odább ismét fejteni kezdtem a domboldalt s az eredmény ugyanaz volt: aranyrögökben dús, elmállott kőzet... Gondosan betemettem földdel mind a két gödröt s már jól beesteledett, mire hazafelé indulhattam. Útközben rám támadt egy leopárd és össze-vissza karmolt, de az utolsó pillanatban torkába dugtam a puskám csövét és egyetlen lövéssel megöltem.

Másnap kora hajnalban megint átmentem a szomszédos dombra és tovább folytattam a kutatást, mindig más és más helyen. Az eredmény mindenütt ugyanaz volt: először három láb vastag földréteg, aztán hat hüvelyk vastag kavicsos anyag és alatta az aranyrögös hordalék. Azt már láttam, hogy a domboldal nagy területén mindenütt megvan ez a dús

aranyréteg, csak még azt szerettem volna tudni, hogy nemcsak vékony lerakódás-e?... Ebben a kutatásban is segítségemre jött a szerencse, mert ahogy körüljártam a dombot, széles és mély szakadékhoz értem, mely csaknem a dombtetőn kezdődött és vagy ötven lábnyira a völgyfenék fölért végződött. A szakadék vagy húsz láb széles lehetett, de sokkal mélyebb volt és akárhol próbáltam ásni, jobbra is, balra is, fönt is, lent is és középen is, mindenütt megtaláltam az aranyrögös réteget.

— Tudod-e, Johnny, hogy ez mit jelent?... Azt jelenti, hogy a szó szoros értelmében igazi „aranyhegyet” találtam. Nem színarany-hegyet, ahogy a mesékben olvasható, hanem olyan aranyrögös hegyet, amelynek minden tonnájából könnyen ki lehet mosni pár font aranyat. Hogy a bánya-betyárok miért nem találták meg eddig ezt az igazi Eldorádót, sehogyse bírom megérteni, ha csak az nem magyarázza, hogy alighanem mind az északi lejtőn kutattak, ahol csak homok-követ és kavicsot találtak. A völgyfenéken kanyargó kis hegyi patak iszapja is alighanem tele van arannyal, mert rövid egy óra alatt tizenöt uncia aranyat mostam ki belőle, úgyszólván minden hozzávaló eszköz nélkül, csak egyszerű mosdó-tállal.

Mivel nagyon kell vigyáznom arra, hogy föl ne keltsem a szemfüles négerek kíváncsiságát, mindjárt holnap reggel tovább megyek innen, egyenesen Mossamedesbe és kérlek, küldj oda azonnal kábelsürgönnyel ötszáz fontot. Maga az az egyetlen kis szobor, amit a barlangból elhoztam, többet ér ennél. Többet is szerettem volna elhozni, de nem merek bízni ezekben az angola-néger fickókban, akik majdnem mind megtanultak portugál nyelven írni és beszélni a missziós iskolákban és nagyon is jó barátságban vannak valami Villa nevű félvér banditával, aki az Oberzohn & Smitts-cég ügynöke; mindenki tudja róla, hogy igazi Isten ostroma: lelkiismeretlen és kegyetlen haramia.

Körülbelül három héttel azután, hogy ezt a levele-
met megkapod, én már Mossamedesben leszek. Hama-
rább is ott lehetnék, de nem akarok túlságosan sietni,
mert ez gyanút kelthetne, hogy esetleg találtam vala-
mit a belső vidéken...”

•

Leon egymásra rakta az elolvasott karton-lapokat
és csöndesen mondta:

— Nos, uraim, itt van dióhéjban az „Aranyhegy”
története. Egy pillanatig se hiszem, hogy mr Barber-
ton megmutatta Villának a portugál okmányt. Sokkal
valószínűbb, hogy a missziós négerek valamelyike
véletlenül meglátta nála és titokban elolvasta az ok-
mányt, aztán pedig elfecsegte a dolgot Oberzohn ügy-
nökének. Azon a partvidéken ugyanis mindenki beszéli
a portugál nyelvet... A többi most már érthető és
világos. Meggyilkolták Barbertont, hogy ne találkozhassék a leánnyal és ne figyelmeztethesse, hogy a le-
járó engedély-okmány meghosszabbítását kérje. Ezután
már arra se volt szükségük, hogy kutassák és kézre
kerítsék a portugál okmányt; csak meg kellett várniuk,
míg az engedély lejár, hogy akkor a maguk számára
kérjék a bányakutatás jogát ugyanarra a területre. De
amikor megtudták vagy sejtették, hogy az engedély-
okmány mr Lee kezében van, természetesen más tak-
tikához kellett folyamodniuk, mert Barberton halálá-
val nem szűnt meg a lehetőség, hogy miss Mirabelle
Leicester értesüljön a fontos okmányban neki biztosít-
ott örökségről.

— Most már értem, hogy Oberzohn miért akarta
szolgálatába fogadni miss Leicestert — szólalt meg
Meadows elgondolkozva.

— Hatalmukban akarták tartani és elrejtteni mind-
addig, míg vagy lejár az engedély, vagy pedig erőszak-
kal és fenyegetésekkel rávehetik, hogy másra ruházza

át okmányban biztosított jogait — mondta Leon. — Ezért akarták elrabolni a Heavytree-farmról is, ahová művész-báli kalandja után hazavittük a leányt.

— Az se lehetetlen, — jegyezte meg Manfred — hogy házasságra akarták kényszeríteni a divatbáb Monty Newtonnal. Mert ez a házasság természetesen biztosította volna nekik az „Aranyhegy“ kizsákmányolásának abszolút jogát.

Leon furesán pislogva és mosolyogva fordult most Manfredhez.

— Mondd csak, kedves George — kezdte — nem volna kedved egy kétszázötven mérföldes autó-kirándulásra?

— És te lennél a soffőr? — kérdezte Manfred.

— Eltaláltad! — bólogatott Leon a kezait dörzsölve. — De ne félj semmit: nem fogom kockáztatni se a te életedet, se a magamét. Bár az megtörténhetik, hogy sebes-gyors hajtásért fölír a rendőr. Pedig „csak“ nyolcvan kilométeres sebességgel akarok hajtani.

— Rendben van, megyek.

— Oxleyben megállunk — magyarázta Leon — és megpróbálunk telefonálni Gloucesterbe. Mert innen aligha lehet telefonálni. Egészen bizonyos, hogy a gazemberek elvágták a telefon-kábelt...

Oxleyben megállt az autó a nagyvendéglő előtt, amely sötét és csöndes volt. mert mindenki aludt benne. Leon fölverte a fogadóst, aki félálmosan botorkált le a lépcsőkön és Leon rövidesen megtudta tőle, hogy éjfél tájban két nagy autó robogott erre, egyenesen London felé.

— Ez volt a banda — vélte Leon. — Kiváncsi vagyok rá, hogyan magyarázzák és mentegetik majd ezt a második kudarcot is Oberzohn előtt?

Bementek a fogadó halljába, ahol Leon legelőször is Curzon Streetet hívta föl, de nem kapott választ.

— Csöngesd föl még egyszer — biztatta Manfred.

— Hiszen Poiccart otthon maradt... Talán mélyebben alszik, mint rendesen.

Leon még egyszer fölhívta a lakásukat és vagy öt percig csöngetett, de megint csak nem kapott választ.

— Ez igazán különös — csóválta a fejét Manfred. Poiccart nem szokta egyedül hagyni a házat!... Hívd föl Gloucestert.

Éjfél után rendesen mindig szabadok a vidéki vonalak, úgy hogy alig pár perc múlva megkapták Gloucestert és a telefon-kezelő rögtön kapcsolta Heavytree-farmot. Hosszasabb csöngetés után végre jelentkezett a farm, de nem Mirabelle felelt, se a nénje, sőt nem is Digby, aki már kiheverte a hatalmas fejbevágást.

— Ki az? — kérdezte a mély férfihang nyersen. — Ön az, őrmester úr?

— Nem, itt Meadows beszél — füllentett Leon.

— A Scotland Yard rendőrtanácsosa? — kérdezte az előbbi hang. — Én Kirk rendőr vagyok... gloucesteri lovas-rendőr. Az őrmester már többször kereste önt telefonon a hivatalában, de azt mondták, hogy nincs ott.

— Nos, mi a baj? — kérdezte Leon, szorongó szívvel.

— Nem tudom, uram — felelte a rendőr. — Körülbelül félórával ezelőtt éppen erre lovagoltam éjjeli körjáratomon és láttam, hogy a hall ajtaja tárva-nyitva van és minden ablak világos. Bementem a házba és sehol egy lélek, mindenki aludt. Fölkeltettem miss Goddardot és mr Digbyt, de a fiatal miss nem volt sehol.

— És égtek a villamoslámpák? — kérdezte Leon. — Mindenütt?

— A hallban és a szalonban minden esetre, sir.

— Dulakodásnak semmi nyoma?

— Semmi, sir. De a farmtól három mérföldnyire találkoztam egy autóval, amely őrült sebességgel száguldott. Azt hiszem, hogy miss Leicester ebben volt...

Mr Digby és miss Goddard éppen most mentek be Gloucesterbe.

— Rendben van — mondta Leon. — Majd leküldöm mr Gonsalezt, akinek újra jelentsen mindent.

— Mi történt? — kérdezte George Manfred, rosszat sejtve Leon elborult arcából.

— Mégis sikerült elrabolniuk miss Leicestert — mondta Leon. — És most már nem állok jól, George, hogy nem megyünk-e százbús kilométeres sebességgel...

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

XIX. FEJEZET.

Mi történt a Heavytree-farmon?

Leon és Manfred, sőt Meadows is abban a véleményben voltak, hogy miután első támadásuk Heavytree ellen épp úgy kudarcot vallott, mint a Rath Hallban tervezett vállalkozásuk, a „Régi Gárda“ annyira kimerült és elcsüggedt, hogy nem volt valószínű egy második támadás Heavytree-farm ellen. Csak Poiccart nem osztotta ezt az optimista meggyőződést; de mivel nem nagyon védelmezte külön álláspontját, Leon és Manfred egyelőre elégnék tartották a farm védelmére Digbyt és a helyi rendőrséget.

Alma néni följajánlotta a sebesült detektívnek saját hálószeróját, de Digby hallani se akart erről és a vendégszobájában ütött tanyát. Védelmi szempontból ez volt a legjobb hely, mert csak keskeny benyíló választotta el Mirabelle szobájától.

Heavytree-farmon mindössze három cseléd volt: az öreg tehenes, a szakács és a konyhaleány; ez az utóbbi azonban fölmondott és még a támadás napján el is ment a házból. Azért, mert gyöngé a szíve — magyarázta Mirabellenek.

— Az esze még gyöngébb! — förmedt rá Alma néni.

— Mindig első tanuló voltam az iskolában! — méltatlankodott a konyhaleány.

— Persze, a hülyék és gyöngé-elméjük osztályában! — vágott vissza Alma néni.

Még ugyanaz nap fogadtak új konyhaleányt és minden visszazökkent a régi kerékvágásba. Mirabelle korán lefeküdt, mert még bágyadt volt és mire fölébredt, a nap már ragyogóan sütött be a szobájába. Gyorsan felöltözött és szaladt le a kertbe, gyönyörködve a verőfényben úszó kert csodaszép virágaiban. Amint a rózsák közé ért, hallotta, hogy kinyílik az egyik ablak. Digby dugta ki rajta pólyába kötözött fejét.

— Nini, ön már föl is kelt, miss Mirabelle? — kiáltott le mosolyogva. — Én bizony még most is álmos és fáradt vagyok, pedig oly mélyen aludtam, hogy akár a házat is szétszedhatték volna a fejem fölött. — Óvatosan megtapogatta a fejét. — Már nem is fáj, — folytatta — csak még sajog egy kicsit, bár az orvos azt mondta, hogy hajszálon függött az életem... legföljebb egy centiméter választott el a haláltól.

— Le kellene jönnie a kertbe, sütkérezni a napon — biztatta Mirabelle.

— Köszönöm a meghívást, miss, azonnal ott leszek — felelte Digby.

Tíz perc múlva csakugyan lent is volt a kertben, sőt egy csésze teát is hozott Mirabellenek, aki nevetve köszönte meg — mint háziasszony — lábbadozó, beteg vendégének ezt a... megszégyenítő előzékenységét. Digby szerényen szabadkozott és beszélgetés közben másodszor is elmondta, hogy ő nyugalmazott államrendőrségi detektív, de már közel négy év óta Gonzalez szolgálatában áll.

— A „Három igaz ember“ jól fizet — mondta végül. — És, ami még ennél is többet ér: mind a három teljesen korrekt gentleman.

— Bizonyára nagy jövedelmük van a nyomozásból? — kérdezte Mirabelle.

— Bár az enyém lenne, amennyit ráfizetnek, miss! — sóhajtott Digby. — Dehogya is ebből élnek, miss. Ellenben nagyon gazdagok mind a hárman. Például mr

Gonsalezről azt beszélnek, hogy már a háború előtt is több, mint egymillió font vagyona volt.

Mirabelle álmélkodva csapta össze a kezét.

— De hát akkor — kérdezte tamáskodva — miért tartják fönn ezt a... ezt a magán-nyomozó ügynökséget?

— Hát... ez a szórakozásuk — vélte Digby vállat vonva. — Vannak, akik versenyzistállót tartanak, mások yachtozni szeretnek és ismét mások, akik szenvedélyesen kártyáznak. Nekik pedig ez a hóbortjuk s emellett nagyon bőkezűek. Mert nemcsak jó fizetést adnak, — magyarázta Digby nekimelegedve — hanem egy-egy sikeres fogás után még külön jutalom is jár minden résztvevőnek. Legutóbb, például, mikor szétrobbantották a spanyol kasszafűrók bandáját, minden egyes detektív, aki ebben dolgozott, külön ezer font jutalmat kapott.

Mr Digby ugyan célzott arra, hogy ez a jutalom abból a pénzből telt, amit elvettek a zsitányoktól, mikor hurokra kerültek, de nem látott ebben semmi erkölcstelen vagy jogtalan dolgot.

— Utóvégre, miss, — magyarázta széles gesztussal — az ilyen pénzről sohase lehet tudni, hogy kié volt és éppen ezért nem is lehet visszajuttatni a gazdáinak. Ez a Diego évek óta rabolta a bankokat, a bankok pedig nem magán-személyek, tehát meg se érzik a veszteséget.

— Pedig ez mégse korrekt fölfogás — vélte Mirabelle, miközben égő piros rózsát tűzött a hajába.

— Lehet, hogy igaza van, miss — bólintott a detektív, akinek azért volt más véleménye az esetről, mert ő is részesült ebben a jutalomban: — hanem azért ezer font mégis csak ezer font... tessék elhinni!

Az egész nap csöndben, zavaró esemény nélkül telt el. Az újságokból, melyek délután érkeztek Gloucesterbe, Mirabelle megtudta, hogy az éjjel leégtek Oberzohn raktárai, de egy csöppet sem sajnálkozott ezen.

Úgy tetszett neki, hogy ez a tűz elégette élete könyvének egyik legsötétebb lapját.

Csak egy órával ebéd ideje előtt történt valami szokatlan dolog. Mirabelle a kertajtóban állt és gyönyörködött a leáldozó nap színpompájában. A nyugati égbolt gomolygó felhői lángvörösen izzottak a feje fölött s mivel a légsúlymérő esett, zivataros éjszaka volt várható.

A fiatal leány annyira elmerült a felhők folyton váltakozó színeinek játékában, hogy csak akkor vette észre az országúton közelgő alakot, amikor ez már majdnem előtte állt. Középkorú, már öszülni kezdő férfi volt, lassan, kényelmesen sétálgatva jött az út közepén, hátrátéve a kezeit. Mikor némán megállt Mirabelle előtt, a leánynak úgy rémlett, hogy már látta valahol ezt a merészen hajlott sas-orrot, az angolosra nyírott, szürkülő bajusszal... Látta valahol: de hogy hol és mikor, arra már nem bírt visszaemlékezni.

— Ez a Heavytree-dűlő? — kérdezte az idegen mély, zenei hangon.

— Nem, kérem — felelte Mirabelle — a dűlő amott kezdődik, ahol a sövénynek vége van. — De nem igen járható — tette hozzá mosolyogva — mert rendesen térdig ér rajta a sár.

Az idegen elnézett Mirabelle feje fölött és kritikus szemmel vizsgálta a házat.

— Nagyon szép ház... ön itt lakik? — kérdezte.

— Igen — felelte Mirabelle, akit meglepett a kérdés. — Ez Heavytree-farm.

— A kert is gyönyörű — bólintott az ismeretlen és most még furcsább dolgot kérdezett: — Fokhagyma is terem a kertben?

Mirabelle elnevette magát:

— Azt hiszem, igen... bár nem vagyok benne bizonyos. A konyhakertben a nagynéném intézkedik. Én csak a virágokra vigyázok.

— Nagyon szép hely — ismételte az idegen, még egyszer végig-jártatva szomorú szemét a házon és a kerten. Aztán köszönt és tovább ment az úton.

Digby véletlenül nem volt otthon; kevéssel előbb sétálni ment s ahogy Mirabelle a furcsa idegen után nézett, látta, hogy Digby éppen akkor fordult be az útra és már messziről köszönt az idegennek, mikor pedig találkoztak, megálltak beszélgetni az úton. Nyilvánvalóan jól ismerték egymást, mert mikor elváltak, még kezet is fogtak és — ami meglepte Mirabellet — Digby egyenesen feléje mutatott, mire az idegen megfordult és, a fejével biccentve, szintén Mirabelle felé nézett...

— Ki lehetett ez az idegen?... Talán még egy detektív, akit a Három Igaz Ember küldött ide, hogy vigyázzon rá Digbyvel együtt?...

Mihelyt a detektív hazaért, mindjárt meg is kérdezte, hogy ki volt ez az idegen?

— Az a gentleman, miss?... Mr Poiccart.

— Poiccart?! — kiáltott föl Mirabelle meglepetve.
— Milyen kár, hogy nem tudtam!

— Engem is meglepett, mikor megláttam — felelte Digby — mert ritkán vesz részt a nyomozásban. Majdnem mindig otthon van a Curzon Streeten, mikor a többiek dologra mennek.

— Azt kérdezte tőlem, hogy terem-e a kertünkben fokhagyma — szólt most Mirabelle elgondolkozva. — És ez olyan rejtélyes, érthetetlen volt...

Leon meg tudta volna magyarázni, hogy Poiccart azért szereti a fokhagymát, mert három éven át csakis ezt termelte sevillai kertjében, de Leon nem volt itt, Digby pedig semmit se tudott erről.

Az egész háznép korán lefeküdt, még tíz óra előtt. Alma néni gondosan megnézte minden ajtón a lakatokat és tolózáraakat, melyeket újonnan szereltek föl még délelőtt s aztán mély sötétség borult Heavytree-farmra.

Mirabelle nagyon fáradt volt s jóformán aludt is már, mikor a párnára hajtotta fejét. Nagysokára, félálmában, hallotta, hogy megeredt az eső. Eszébe jutott, hogy az ablaknak csak egyik szárnyát csukta be és küzködött magában, hogy fölkeljen-e becsukni a másik szárnyát is, mikor egyszerre csak megcsörrent a félig csukott ablak üvege és valami begurult a szobába.

— Jégeső!! — riadt meg hirtelen és fölült az ágyában. Valahol messze mennydörgött ugyan, de itt nem volt zivatar, csak csöndes eső.

Kiszállt az ágyából és magára kapta a pongyoláját, hogy becsukja a másik ablaktáblát is. De, amint az ablakhoz ért, össze kellett szednie minden bátorságát, hogy föl ne sikoltson. Valaki állt az ablak alatt... Egy nő! Mirabelle kihajolt az ablakon.

— Ki van itt? — kérdezte.

— Én vagyok... én... Joan! — hangzott a fojtott válasz és elesukló zokogás rezgett a szavakban. És Mirabelle még a sötétben is látta, hogyan didereg a bőrig ázott leány. — Ne keltsen föl senkit — könyörgött Joan fogvacogva. — Óh, jöjjön le, kérem, az Isten áldja meg!

— De mi történt hát? — kérdezte Mirabelle halkán.

— Szörnyű dolog... De jöjjön le... Óh, jöjjön, az Isten szerelmére!

Mirabelle megijedt, hogy a leány ájultan roskad össze. Sietve gyertyát gyújtott és halkán, lábujjhegyen osont, hogy Alma néni föl ne ébredjen és a hall ajtajához érve, letette a gyertyatartót a kis asztalra, hogy visszahúzhassa az ajtóról a tolózárát. De, alighogy kinyitotta az ajtót, besurrant rajta egy férfi s oly hirtelen elkapta a leány torkát, hogy ez sikoltani se bírt.

Ekkorra már bejött a második férfi is, kis acélpalackot vett elő a zsebéből; a palack szájából hosszú gummicső nyúlt ki, amely bő gummi-álarcban végződött. Ezt az álarcot villámgyorsan ráhúzta Mirabelle

arcára, aztán halk csettenés hallatszott, amint elfordította az acél-palack csapját s a következő pillanatban émelyítően édes, kábító gáz csapott Mirabelle arcába... A leány szíve oly hevesen kezdett dobogni, hogy azt hitte, nyomban belehal... Kézze-lábbal kétségbeesetten küzdött, hogy kiszabadítsa fejét az álarcból — de hiába!

— Most már rendben vagyunk — suttogta Monty Newton, mikor a leány ernyedten abbahagyta az erőlködést. — Te pedig fogd be a szádat! — fordult fogcsikorgatva a mögötte szepegő Joanra. — Föl akarod verni vonításoddal a házat?

A nyomorult Joan fuldokolva törülgette az arcán végigcsurgó könnyeket és kétségbeesetten tördelte a kezzeit.

— Megigérted, hogy nem bántod! — nyögte remegve.

— Takarodsz ki innen? — sziszegte Monty és az ajtóra mutatott.

Joan roskadozva támolgott ki a kertbe, a két férfi pedig vastag takaróba burkolta az eszméletlen leányt. Így vitték ki a szakadó esőbe, végig a kerten az útra, ahol az ócska teher-autó állt. Végig-fektették a szalmán s nihelyt ők maguk is fölültek, az autó nyomban indult s egyre növekvő sebességgel, zajt se ütve a fölázott földön, csakhamar eltűnt a koromsötét éjszakában.

A hűvös és nedves levegőben, miután levették arcáról az álarcot, Mirabelle nemsokára eszméletre tért és, ahogy tapogatózva kinyújtotta a kezét, megérintette Joan térdét.

— Ki van itt? — kérdezte suttogva: — Alma néni?

— Nem! — jajdult föl keservesen Joan. — Én vagyok... Joan.

— Joan?... Oh, persze, tudom... De miért tette ezt?... Milyen alávalóság...

— Ne óbégasson, hallja?! — förmedt rá Monty nyer-

sen. — Várja meg, míg ott leszünk, ahová viszem... Ott majd mindent megtud, kérdés nélkül is.

Mirabelle oly kábult és erőtlen volt, hogy vagy egy óráig gondolkozni se bírt. A feje szédült és irtózatosan fájt, forgott vele az egész világ, úgy, hogy halálos bágyadtságában már félni és aggódni se bírt.

A teher-autó nagyokat zökkent a gödrös országúton s ilyenkor Monty, aki szivarzott, dühösen káromkodott. A zivatar rövidesen utolérte őket, az eső meg úgy szakadt, mintha dézsából öntötték volna, a villámok sűrűen cikáztak és az égzengés valósággal fűlsíketítő volt.

Mirabelle semmit se tudott mind erről, mert mély álomba merült. Mikor ismét fölébredt, még mindig koromsötét volt, de az égiháború már megszűnt. Sejtelve se volt róla, hogy merre és hová viszi az autó, de amikor nemsokára kis városon száguldottak keresztül, a sorompónál megpillantotta a kivilágított jelzőtáblát: „Newbury“... Most már tudta, hogy Londonba viszik.

Ebben a kora-hajnali órában alig volt még forgalom az országúton, de mikor bekanyarodtak az új nyugat-londoni mű-útra, legalább 120 kilométeres sebességgel száguldott el mellettük egy hatalmas túrakocsi. Most már jobbra is, balra is gyakrabban tűnedeztek föl a villamoslámpák és félóra mulva átmentek a Themze-hídon. Mirabelle látta a vörös és zöld lámpásokat a folyamban horgonyzó bárkákon és uszályhajókon. A hídon túl balra fordult az autó és irgalmatlan rossz úton ment tovább, úgy hogy ide-oda dobálta a leányt, mint viharos tengeren a hajó. Aztán lejtős útra jutottak, amelyen zajtalanul és símán gördült lefelé a kocsi, míg egyszerre csak hirtelen megállt.

Mirabellenek már tiszta volt a feje, noha halántékai még egyre lüktettek. Furesa ház előtt álltak meg: keskeny, magas épület volt, különös tornyokkal és erkélyekkel. Nagy, szabad tér közepén állt, mintha

valami vidéki városnak az utolsó háza volna, pedig Mirabelle tudta, hogy Londonban vannak, mert látta köröskörül a gyárkéményeknek szikráktól bíboros füstoszlopait és hallotta az apállal kifelé siető nagy gőzösöknek sziréna-búgását a Themzén.

Nem volt sok ideje a megfigyelésre, mert Monty leemelte az autóról és karon fogva vezette a pocsolyás udvaron át a ház felé. Néhány lépcsőn kellett fölmenniük, aztán kinyílt a hall ajtaja, amelyen Monty belökte és Mirabelle szemtől szemben állt a vén Oberzohnnal...

A svéd doktor földig érő, fekete bársony-házikában volt, amely valamikor pompás díszruha lehetett, de aztán megzöldült és megtükrösödött az évek hosszú során. Tojás-fején, kacérosan féloldalt csapva, hímzett házi-sapkát viselt és meleg, bársony házi-cipők voltak a lábain. Letette az asztalra a könyvet, amelyet olvasott és megtörülve a pápaszemét, elégedetten nézett végig a leányon.

— Hát itt vagyunk? — mondta nyugodtan s a kandalló parázsló tűzére mutatva, ismét megszólalt: — Üljön oda, Mirabelle Leicester és melegedjék föl... Elég gyorsan megjöttek, barátom — fordult aztán Monty Newtonhoz.

— Bőrig áztam és össze-vissza tört ez a tragacs! — fakadt ki Monty mérgesen. — Miért nem mehettünk a túra-autóval?

— Mert annak máshol volt dolga — felelte Oberzohn kurtán.

— És azt hiszi, hogy... — kezdte Newton, de rögtön elhallgatott, amint a vén professzor rávillantotta szűrős szemeit, szemöldökeivel intve a leány felé, aki dideregve melengette elgémberedett tagjait a kandalló előtt.

— Annak idején kérdés nélkül is megmagyarázok mindent — morgott Oberzohn — de most fontosabb dolgunk van... Hová lett a huga?

Newton egészen megfeledkezett Joanról, aki fogvacogva szepegett a folyosón. A kapitány kidugta fejét az ajtón.

— Bevezessem? — kérdezte.

— Ezzel a másik leánnyal fog elmenni — felelte Oberzohn. — Magyarázza meg neki a dolgot.

— És hová akarja vinni őket?

Oberzohn maga elé mutatott a földre.

— Oda?... de hiszen...

— Nézze csak, barátom — idegeskedett Oberzohn — maga mindjárt olyasmire gondol, ami eszembe se jut. A fiatal hölgy lakosztálya igazi palota lesz... Annak a bizonyos barátomnak, akiről ön is tud, már nincs szüksége rá!

Arcán megvonaglottak a ráncok, ami mosolyt jelentett nála. Most az asztal alá nyúlt, elővett egy pár ócska, rövidszárú csizmát, amelyeket, miután a papucsait lerúgta, szuszogva ráncigált föl a lábaira.

— Minden lesz ott, amire a két hölgynek szüksége lehet. Mehetünk!

Elsőnek ment ki a szobából, utána következett Monty, aki karonfogva vezette Mirabellet s a hátuk mögött baktatott Joan. Mikor mindnyájan kint voltak az udvaron, Oberzohn elővette villamos zseblámpását, hogy megvilágítsa az utat. A tűzvész után tele volt az udvar hamuval, elszenesedett gerendavégekkel, deszkákkal, mindenféle tört és félig megolvadt vas-alkatrészekkel. Ezek között bukdácsoltak egészen addig, míg a kőből faragott csapó-ajtóhoz értek. Ott a professzor félre kotorta lábával a törmelékeket, fölrántotta a csapó-ajtót és lefelé indult a lépcsőn.

— Nem bírok lemenni oda, Monty! — jajdult föl Joan, halálra rémülve. — Nem bírok, oh... Mit akarsz csinálni velünk?... Uram-Istenem, ha tudtam volna...

— Ne légy örült! — mordult rá Newton nyersen. — Mi az ördögtől félsz? A hajad szála se görbül meg, halod! Csak arról van szó, hogy egy-két napig vigyázz a

missre és szórakoztasd. Nem akarjuk, hogy egyedül legyen odalent, mert halálra únná magát. Míg, hogyha ketten lesztek, hamar elmúlik ez az egy-két nap.

Joan fogvacogva támol ygott le Monty után a lépcsőn. Annyi bizonyos, hogy első látásra nagyon is tetszetős volt ez a földalatti lakosztály. Új szőnyegek voltak mind a három szobában; kettő hálószoba volt, elegáns, nagyon ízléses bútorokkal, éppen úgy, mint a kis ebédlő. A két hálószoba közt volt a pompás, tágas fürdőszoba, melyben hatalmas kemence állt; ez adta a meleg vizet és fűtötte egyúttal a lakást is. Ez a — talán túlfűtött — levegő nagyon jól esett a két átfázott leánynak. Különösen Mirabellenek, aki bágyadtan feküdt le rögtön az első ágyra.

— Ebben a nagy úti ládában — mutatott Oberzohn az ágy végében álló ládára — mindenféle alsó és felső ruhák vannak a legutolsó divat szerint. Nem kell aggodni az élelem miatt se; lesz minden bőven. Minden nap friss reggelit, villás-reggelit, ebédet, uzsonnát és vacsorát küldetnek. A ventilátort azonban még lámpagyújtás előtt takarják be a fekete függönnyel, ahogy most van — és ujjával az alig egy négyzet-lábnagyságú fekete posztó-darócra mutatott.

Monty a másik háló-szobába vezette Joant, aki rögtön szorongva rohanta meg kérdéseivel.

— És hogyan lehet kimenni ebből a börtönből? — kérdezte méltatlankodva. — Hol és mikor fogunk sétálni?

— Téged holnap éjjel kieresztetlek a kapun — nyugtatta meg Monty a leányt. — Kijössz innen és azzal örökre vége lesz a rabságodnak. — Meghalkította a hangját és komolyan folytatta: — Most pedig jól figyelj ide, Joan! Jőjjön meg az eszed és légy segítségemre. Rengeteg pénz forog itt kockán, olyan óriási vagyon, hogy álmodni se tudnál hozzá foghatót. És, mihelyt túl leszünk ezen a nehéz ügyön, rögtön világkörüli útra indulok veled... Megértetted?

Megint a régi csalátek, amelyet Monty annyiszor megígért, de mindig adós maradt vele. És szegény Joan, akinek ez volt élete legszebb ábrándja, most is dobogó szívvel reménykedett, hogy hátha most az egyszer Monty mégis beváltja a szavát?!...

— De mit fogsz csinálni a leánnyal? — aggódott Joan.

— Semmit; csak fogva tartjuk egy hétig. Esküszöm, hogy nem éri semmi bántódás — fogadkozott Monty — s egy hét múlva szabadon bocsátjuk és még a haja szála se görbül meg.

Joan fürkésző szemmel vizsgálta a férfi arcát. Amennyire ítélni tudott Monty határozott szavaiból és nyílt tekintetéből, az volt a meggyőződése, hogy Monty most valóban őszintén beszél. És mégis...

— Nem bírom megérteni! — sóhajtott, a fejét rázva és Monty most, szokása ellenére, türelmes volt hozzá.

— Ennek a leánynak nagy területen van bányakutató joga Afrikában — magyarázta — ezt akarjuk megszerezni, ha sikerül. A jog pár nap múlva lejár és ha a leány ez alatt nem kéri a jog meghosszabbítását, akkor miénk lesz a jog. Azért tartjuk hát fogva, hogy ne újíthassa meg a jogát.

— Ez az egész? — sóhajtott Joan megkönnyebbülve és most már hitt Montynak. — Akkor szívesen vigyázok rá... Majd csak elmúlik ez a pár nap, kivált mióta tudom, hogy nem érheti a leányt semmi baj... Micsoda lim-lom van ott, a kemence mögött? — kérdezte, a furcsa formájú ládákra mutatva.

— Ah, éppen erre akartalak figyelmeztetni — szólott Monty hirtelen. — Hozzá ne nyúlj a világ minden kincséért se! Az öregnek valami találmánya... mit tudom én, miféle csodaszer vagy kotyvalék... de hozzá ne nyúlj, mert ki tudja, mi van benne és az öreg is éktelen dühbe jönne, ha észre venné, hogy kíváncsiságból turkálsz a holmijában!... Megértetted, Joan?

A leány bólintott és, Monty legnagyobb meglepetésére, arcon csókolta őt, hideg ajkaival.

— Mindent megteszek, amit kívánsz — mondta szorongva, de odaadó gyöngédséggel. — Lehet, hogy végre mégis csak elviszel az annyi-szor megígért kirándulásra, ha ugyan...

— Nos, miért nem folytatod?

— Tudod, arra a „Három Igaz Ember“-re gondolok, akiről a minap beszélgettek — mondta Joan suttogva és megborzongott. — Félek tőlük, Monty... ah, szörnyen félek tőlük! Tudom, hogy tőlük raboltátok el ezt a leányt és, ha megtudják... talán mindnyájunkat megölnék... még Oberzohn is ezt mondja. És ő rá már vadásznak is... Mondd meg nekem, kérlek. — folytatta habozva — nem gyilkos ez az Oberzohn?... Az a rémséges kígyó-história... oh, nyugtass meg, Monty, hogy te nem vagy benne és nem is tudsz róla?!

Olyan volt, mint a gyermek, aki halálosan megijedt valamitől és vigasztalásra, bátorításra vár. Reszkető gyöngédséggel kapaszkodott bele Monty karjába és szorongva emelte rá könnytől fátyolos kék szemeit.

— Ostobaság! — csattant föl nyersen. — Mit tudok én erről a kígyó-históriáról? Semmi közöm hozzá!

Lefejtette karjáról a leány kezét és odament Oberzohnhoz, aki türelmesen várt rá a lépcső alján.

— Minden rendben van? — kérdezte mély torokhangon. — Akkor mehetünk is!

Kezével búcsút intett a két leánynak:

— Jó éjszakát, hölgyeim!

Fölcsoszogott a lépcsőn és Monty lassan utána cammogott. Joan hallotta, amint a gömbölyű kőlap rácsapódik börtönük nyílására és Oberzohn rákotorja lábával a törmeléket... Aztán tompa berregést hallott, amelyről nem tudta mindjárt, hogy mit jelent. Riadt kétségbeesésében fölrohant a lépcsőkön és megpróbálta fölemelni a zárókövet, de meg se bírta mozdítani. Persze, nem tudta, hogy erős vasrúd szorítja le a követ a nyílásra.

XX. FEJEZET.

Gurther jelentést tesz.

Oberzohn már harmincöt év óta nem aludt ágyban. Mikor pihenni akart, beleült puha, öblös karos-székébe, ahol el-elszenderült, néha órákra is s mihelyt fölébredt, rögtön elővette valamelyik kedvelt filozófusának könyvét, amely a lélek halhatatlanságáról, a predesztinációról szólt, ami ellen hiába való minden küzdelem. Ezért nem borította fel lelki egyensúlyát raktárainak porrá égése, ami pedig a teljes anyagi romlást jelentette, mert elmulasztotta megújítani a tűzbiztosítást. Stoikusan fogadta tehát a csapást és most már csak az afrikai aranyhegyben bízott.

Villa, a kegyetlen félvér, megérkezett Londonba és hosszasan tanácskozott vele. Oberzohn csak most kapott tiszta képet arról az óriási, számokban meg se határozható értékről, ami a Monte d'Oro belsejében rejlik. S ezt a milliárdokra rúgó vagyont csak azért nem kaparinthatta meg, mert akadályképen ott állt előtte Mirabelle Leicester. Oberzohn megrögzött agglegény volt, a nők teljes életében untatták és sohase törődött velük. De most készen volt a legvégső lépésre is, csak hogy biztosíthassa magának a mérhetetlen kincset... Ha Mirabelle meghal, ez az eshetőség szabaddá teszi a Monte d'Oro kiaknázási jogát. De ha Mirabellet rá tudja kényszeríteni, hogy...

Kinyitotta a kezében tartott könyvet és elővette a beléje rejtett ív papírost, melyet gondosan tanulmányozott. Szabályosan kiállított „dispenzációs okmány” volt, mely jogot adott neki és miss Mirabelle Leicesternek arra, hogy a greenwichi anyakönyvi hivatalban bármikor egybe kelhessenek. Az okmány ugyanaz napon kelt, amikor Mirabelle szolgálatba állt nála. Ez volt a második eshetőség: rákényszeríteni Mirabellet, hogy legyen a felesége. Minden esetre símább és veszélytelenebb út a boldogulásra, mint hogy ha meggyilkolja a leányt. Mert bizonyos, hogy a „Három Igaz Ember” — s következésképpen a rendőrség is — őt fogná gyanuba legelső sorban és ki tudja, sikerülne-e ki-másznia ebből a veszedelemből?...

Oberzohn gondolataiba merülve hajtogatta össze az okmányt és visszatette a könyvbe. Éppen hozzá akart fogni az olvasáshoz, mikor halkan kopogtak az ajtaján.

— Szabad, Pfeiffer, szabad! — kiáltotta fölélenkülve.

Az ajtó nesztelenül nyílt ki és Oberzohn levegőért kapkodva hördült föl.

— Gurther?! — dadogta elképedve és most az egyszer kijött a sodrából.

A bandita mosolyogva bólogatott és kidülledt szemei egyre Oberzohn házisapkájának bojtjára meredtek.

— Visszajöttél? — kezdte Oberzohn. — Persze, teljes kudarccal?

— Az amerikai, azt hiszem, meghalt, Herr Doktor — mondta Gurther vigyorogva és keményen megnyomott minden szót: — és a nagyon derék, kitünő Pfeiffer szintén halott, Herr Doktor.

— Halott? — ismételte Oberzohn pislogva. — Ugyan!... És ki mondta neked, hogy halott?

— Tulajdon szemeimmel láttam. Valami történhetett... a kigyóval. Megmarta Pfeiffert.

Oberzohn merően ránézett szúrós szemeivel a fickóra.

— Ügy? — mondta nyájasan.

— Nagyon gyorsan halt meg... ahogy a kígyó áldozatai rendszeren — folytatta Gurther, szinte csúfondárosan és egyre vigyorgott.

— Ügy? — mondta megint a doktor. — Szóval kudarc az egész vonalon. Az eredmény pedig: a halott amerikai, aki se nem szoroz, se nem oszt és a halott Pfeiffer, aki pedig nagyon is sokat számít!

— Az örök világosság fényeskedjék neki! — röhögött Gurther, egy pillanatra se véve le üveges szeméit a doktor házi sapkájának bojtjáról. — És hazáig egész úton egyre azt gondoltam, Herr Doktor, hogy mennyivel jobb, hogy Pfeiffer halt meg és nem én. Ambár az én idegrendszerem már-már csődöt mond.

— Ügy? — ismételte Oberzohn most már harmadszor is és kinyújtotta a kezét.

Gurther belenyult a mellény-zsebébe és kis arany cigaretta-tárcát vett elő. A doktor kinyitotta és meg nézte az öt vastag cigarettát s mellettük a szipkát. A hatodik cigaretta hiányzott; az ölte meg Pfeiffert... Indulatosan csukta be és dobta az asztalra a tárcát.

— Mit csináljak most veled, Gurther? — kérdezte nyersen. — A rendőrség holnap már bizonyára a nyakunkon lesz és átkutatja az egész házat.

— Ott van a pincelakás, Herr Doktor. Az nagyon kényelmes, éppen nekem való.

Oberzohn türelmetlenül vállat vont.

— Az nem lehet! — mondta szárazon. — Most más lakik benne. — Töprengve ráncolta a homlokát. — A bárka... oda fogsz rejtőzni.

Gurther még mindig vigyorgott és nem felelt. A „bárka“ öreg, rozzant uszályhajó volt, amely már évek óta rothadozott az „Oberzohn-udvar“ eliszaposodott csatornájában. Igazi patkány-fészek, ahol csak a legelszántabb csavargók mertek tanyát ütni egy-egy éjszakára... És Oberzohn — noha Gurther még mindig

vigyorgott — kitalálta a fickó némaságából, hogy mi jár az eszében.

— Majd berendezzük a bárkát — mondta. — Adok gázfejlesztőt, amivel megölheted a patkányokat. Mindössze csak öt-hat napról van szó.

— Jawohl, Herr Doktor.

— Ma éjjel még itt alszol a házban, a konyhában. Mert nem hiszem, hogy...

A külső ajtón éktelenül dörömböltek s a hirtelen zajra összenézett a két handita. De Gurther még egyre vigyorgott.

— Azt hiszem, itt a rendőrség — szólott Oberzohn nyugodtan.

Fölkelt, odament a széles és hosszú divánhoz és fölemelte a tetejét. A diván fiókja nagy volt — akár valami kényelmes koporsó — és Gurther sietve belemászott. A doktor rácsukta a födelet, aztán lement a lépcsőkön és kinyitotta a kulccsal bezárt ajtót.

— Jó reggelt, Meadows tanácsos úr — mondta udvariasan.

— Bemehetünk? — kérdezte Meadows felelet helyett.

Háta mögött két egyenruhás rendőr állt feszesen.

— Oh, hogyne! — felelte Oberzohn készséggel és egészen kitárta az ajtót. De csak Meadows lépett be és, előre menve, egyenesen a dolgozó-szobába sietett.

— Miss Mirabelle Leicestert keresem — kezdte Meadows szárazon. — Ma hajnalban elrabolták miss Leicestert a lakásáról és azt a jelentést kaptam, hogy az autó, amelyen elrabolták, ide hozta őt. A ház előtt és az udvarban még látszik is a koci kerékvágása.

— Ha van kerékvágás a ház előtt és az udvarban, az csak az én valamelyik autóm nyoma lehet — felelte Oberzohn nyugodtan és elmagyarázta, hogy hány autója van. — Nem is gondoltam, mikor önt megláttam, — folytatta rejtett gúnnal — hogy elrabolt leányokról akar mesélni nekem, hanem azt hittem és vártam is, hogy bejelenti, hogy végre megcsípték azt a gazembert,

aki fölgyújtotta a raktárait... Ezt vártam öntől, mr Meadows, hogy őszinte legyek.

— Hogy mit várt és mit kapott helyette, az két különböző dolog — felelte Meadows szárazon. — Maradjunk csak a magunk dolgánál! Én már tudom, hogy miért akarja fogva tartani ezt a fiatal leányt... Kiderítettem az egész rejtélyt. Ön azt hiszi, hogy ha fogságban tartja miss Leicestert, megakadályozhatja, hogy a fiatal leány kérhesse a portugál kormánytól az apjának engedélyezett bányakutatási jog meghosszabbítását, amely 1912 júniusban kelt és az idén júniusban jár le.

Ha Oberzohn megdöbbsent is, mikor hallotta, hogy a rendőrség rájött a titkára, arcának egyetlen izmával se árulta el ezt.

— Mind ebből egy szót se értek — rázta a fejét Oberzohn nyugodtan. — Beteges fantáziában születhetett meg ez a tündérmese... Ámbár, mivel Meadows rendőrtanácsos mondja, lehet, hogy valóság és nem mese. Bár én inkább azt hiszem, hogy a Curzon Streeten lakó három úri bandita vezette tévútra önt. Ezek az alávaló zsiványok és orgyilkosok minden gyaláztosságra képesek... Házkutatást óhajt tartani nálam? Kérem, parancsoljon. — Elutasítólag legyintett. — Nem, nem: még a bírói végzést se kérem, amely elrendeli ezt a házkutatást. A padlástól a pincéig korlátlan úr ön a házamban, mr Meadows.

Egy cseppet se lepődött meg, mikor a rendőrtanácsos a szavánál fogta. Nyugodtan nézte, hogy Meadows behívta a két rendőrt, akik csakugyan a padlástól a pincéig fölforgatták az egész házat. Oberzohnon kívül csak a vén szakács és a bárgyú konyhalány voltak az egész házban; ezek ketten meg se ütköztek a dolgon, mert két hét óta ez már a harmadik rendőri házkutatás volt.

— Most pedig átkutatjuk a dolgozó-szobát, ha nincs

ellenére — mondta Meadows idegesen — mert mind-
eddig semmi gyanus nyomra nem akadtak.

Fürge szemei fürkészve nézegették a fal mellett
álló hatalmas divánt, amelyet azért is gyanusnak ta-
lált, mert Oberzohn rajta ült.

— Meg akarom nézni, mi van ebben — mutatott rá.

Oberzohn szóltanul fölállt a divánról, melynek fö-
delét fölemelte a két rendőr. A fiók üres volt. A feneke
rúgóra járt és elfordult, ha megnyomták a rúgót, úgy,
hogy Gurther már régen átsíklott a divánból a falba
épített kis fülkébe, melyet alig látható kis ventilátor
látott el friss levegővel.

— Hát itt sincs semmi — mondta Oberzohn vállat
vonva. — Nem kutatná át talán a leégett raktárak rom-
jait is? Talán az omladozó falak és a tűzben össze-
vissza görbült vasgerendák alatt fölfedeznek valamit,
amit oda rejtettem? Ki tudja, mi mindent dughattam
el a patkány-tanyában... mondjuk, az ócska bárkában?

— Ön nagyon furfangos és óvatos — jegyezte meg
Meadows — és nem is áltatom magamat azzal, hogy
méltó ellenfele vagyok. De van ebben a városban há-
rom ember, aki ráfonja a hurkot az ön nyakára! Nyílt
és őszinte leszek önhöz, Oberzohn. Mint a törvény em-
bere, azon leszek, hogy az egyetlen rendes bíróság: az
esküdtszék elé állítsam önt s minden igyekezetemmel
azon leszek, hogy megvédjem önt ettől a három ember-
től, akik maguk akarnak törvényt látni ön fölött. De
akár ártatlan ön, akár bűnös: Angolának valameennyi
aranyáért se szeretnék a bőrében lenni!

— Ugyan? — csóválta a fejét Oberzohn elmoso-
lyodva.

— Adja elő azt a leányt — folytatta Meadows — és
biztosíthatom, hogy meghosszabbítja saját életét...
vagy egyelőre legalább nem fenyegeti semmi komo-
lyabb veszedelem. Ismétlem még egyszer: ön sokkal
okosabb, mint hogy túljárhatnak az eszén. Ostobaság,
hogy rendőr-létemre bevallom ezt, de hiába... nem

bírom kibogozni azt a kígyó-históriát. De azok hárman már tisztában vannak vele.

A vén professzor bozontos szemöldökei úgy ugráltak és vonaglottak, mintha eleven kígyók lettek volna sötétben lobogó szemei fölött.

— Igazán? — szólalt meg végre kötekedve. — És ugyan miféle kígyóról méltóztatik beszélni, kérem?

Meadows már feleletre se méltatta. Figyelmeztette és megintette őt; ha Oberzohn nem hallgat rá, ő lássa a kárát!

Mert szentül meg volt győződve, hogy az igazságszolgáltatásnak és a törvényes rendnek minden hatalma se tudja megvédeni Oberzohnt attól a büntetéstől, amely Damokles kardjaként lebegett a feje fölött!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

XXI. FEJEZET.

Az amerikai ébresztő-óra.

Hajnali öt óra volt, mikor a sáros, piszkos Spanz-autó, lerohanva a Chiltern-domb lejtőjén, megállt a ködös, szakadó esőben Heavytrees-farm előtt. Mire Manfred kiugrott a kocsiból, Alma néni már ott állt a küszöbön és sápadt, gyűrött arca elárulta, hogy nagyon keveset aludt ezen az éjszakán.

— Hol van Digby? — kérdezte Manfred.

— Bement a központi rendőrségre — felelte Alma néni. — Tessék bejönni, kérem.

Leon tetőtől-talpig csurom-víz volt, mint a kiöntött ürge. De azért friss volt és a jókedve se hagyta el. Kibujt átázott kabátjából és odafordult Manfredhez:

— Digby, természetesen, nem hallott semmit.

— Én magam se hallottam semmi neszt, — mentegőzött Alma néni — pedig én igazán nagyon ébren alszom.

Bementek a szalonba s Alma néni kis, fekete acél-palackot vett föl az asztról; a palackból hajlékony gummicső nyúlt ki és ugyancsak gummi-álarcban végződött.

— Ezt találtam itt, a divány mögött — mondta. — Mirabellet a diványra fektették, mind a két vánkost lelökte, szegény és a kárpitot is eltépte, bizonyára mikor védekezett.

Leon kinyitotta a kis acél-palack csapját, melyből süvöltve tört elő a komprimált gáz.

— Az új kábító gáz, amit a fogorvosok használnak — mondta szimatolva. — De hogyan jöttek be a házba? Talán valamelyik nyitott ablakon?

— Nem, nem! — rázta a fejét Alma néni. — Az ajtón jöttek be. És valami nőszemély is volt velük.

— Miből következteti ezt?

— Abból, hogy Mirabelle semmi esetre se nyitott volna ajtót férfinak, mielőtt akár engem, akár Digbyt föl nem kelti.

Leon helyeslően bólintott.

— Aztán meg női lábnyomokat is láttam... egészen Mirabelle ablaka alatt — folytatta Alma néni. — Az eső most már, sajnos, elmosta.

— Nem egészen — vágott közbe Leon. — Mert én is láttam az imént. Balra a hall ajtajától. Keskeny, hegyes orrú, francia cipő, gummi-sarokkal... Egészen világos az eset. Miss Leicester ennek a nőnek nyitott ajtót és helyette a férfiak törtek rá... Ezért nem lehet felelősségre vonni Digbyt — fordult Manfredhoz menetetőzve.

— Magamat teszem felelőssé a bajért — mérgelődött George. — Igaza volt Poiccartnak, hogy...

— Ő is volt itt! — vágott közbe Alma néni.

— Kicsoda?... Poiccart? — csodálkozott Manfred.

— Persze, hogy ő! — kiáltott föl Gonsalez és nagyot ütött a térdére. — Persze, hogy itt járt, azért nem találtuk otthon!... És mikor járt itt, kérem?

Alma néni részletesen elmondta az epizódot.

— Úgy látszik, mindjárt elindult, mihelyt mi elmentünk hazulról — tűnődött Leon. — Az ötórai vonattal Gloucesterig jött és onnan taxi-autóval hajtott ide.

— Na és aztán hova lett? — kérdezte Manfred.

— Lehet, hogy még most sincs otthon — vélte Leon. — Fölvette a telefon-kagylót és kapcsolást kért Lon-

donnal. — Ah, Digby már itt van... Olyan arcot vág, mintha most indulna a siralomházba.

A nyugalmazott detektív valóban siralmas lelki állapotban volt.

— Nem tudom, mit fog gondolni rólam, mr Manfred? — kezdte.

— Már megmondtam véleményemet az esetről — legyintett Manfred elmosolyodva. — Nem vádolom önt, Digby. Én voltam a hibás, hogy egyedül hagytam itt önt, aki csak alig lábbadozott súlyos fejsebéből. De nem hittem, hogy a gazemberek ily hamar visszatérnek ide. Éppen ma akartam kiküldeni négy embert, hogy őrizték a farmot... Úgy hallom, hogy a központban volt. Nos, megtudott valamit?

— Igen, uram. Az autó még hajnali szürkület előtt ment keresztül Gloucesteren és onnan rögtön Swindon felé fordult, tehát Londonba tartott. Ford-kocsi volt, teher-autó, dupla viaszos-ponyvával letakarva.

— És nem jött utána semmiféle autó vagy motor-kerékpár? — kérdezte Manfred, mert Poiccart újabban motoros kerékpáron csavargott.

— Nem, uram.

— Hallom, hogy mr Poiccart itt járt tegnap délután?

— Akkor találkoztam vele, amikor már éppen indult haza felé Londonba — felelte Digby. — Azt mondta, hogy azért jött ki, mert tulajdon szemeivel akarta megnézni a farmot.

George csalódva hagyta abba a kérdezősködést. Sehogyse értette ezt a furesa kíváncsiságot. — Hogy Poiccart csakis azért jött volna ki a farmra?!

Alma néni gyorsan reggelit készített, amit Leon és George hálás szívvel fogadtak, mert szörnyen megéheztek a hajnali útban. Még az asztalnál ültek, mikor megszólalt a telefon-csengő és London jelentkezett.

— Te vagy az, Poiccart? — kérdezte Manfred.

— En vagyok — hangzott Poiccart mély hangja.
— Honnan beszélsz?

— Itt vagyunk Heavytree-farmon... Nem láttad miss Leicestert?

Poiccart csak pár pillanat múlva felelt:

— Hát nincs otthon?

— Nem is tudod, mi történt? — csodálkozott Manfred.

Megint szünet következett.

— Oh, hogyne, tudom! — hangzott aztán a felelet.
— Sőt kísértem is a Ford-autót jó darabig London felé, csak ott vesztettem el szem elől, mikor nem a legrövidebb úton folytatta az útját, hanem letért a Great West Roadra és kerülő úton robogott Londonba... Meadows itt áll mellettem. Eppen most jött Oberzohntól. Átkutatta az egész házat, de nem talált semmit.

— Azt hiszem, hogy nem sokkal kilenc óra után mi is otthon leszünk.

— A kocsit, persze, Leon vezeti? — kérdezte Poiccart ingerkedve.

— Természetesen... csakis így lehetünk otthon kilenc órára — nevetett Manfred.

— Ennek a Poiccartnak mindig baja van az én hajtasommal! — nevetett Leon. — Mikor itt volt, beszélt miss Leicesterrel is? — kérdezte Digbytől.

— Nem sokat — felelte Digby. — Dicsérte a farm gyönyörű fekvését és megkérdezte miss Leicestert, hogy termel-e fokhagymát is?

Leon hangosan fölkacagott erre és Manfred is elmosolyodott.

A villás-reggeli után, amikor már készülődtek az útra, Leon hirtelen azt kérdezte Alma nénitől:

— Nincs miss Leicesternek külön író-asztala?

— De van, a szobájában — felelte Alma néni és fölvezette Leont az emeletre.

Leon bocsánatkérés nélkül kinyitotta az íróasztalt, végignézegette a leveleket, majd fölhajtotta az író-

mappa födelét, amelyben több levélpapiros volt „Heavytrees-farm“ fölírással és az alján „Mirabelle Leicester“ aláírással. Alma néni megmagyarázta, hogy mivel a folyószámlájuk Mirabelle nevén van a bankban, csak az ő aláírására lehet onnan pénzt kivenni. Ezért, mikor Londonba ment, Mirabelle aláírt vagy egy tucat ilyen üres lapot, hogy Alma néni mindenkor kivehessen pénzt a bankból, mikor szüksége van rá.

— Ez nagyon helyes intézkedés — bólintott Leon.
— Ön bizonyára vezet könyveket is a farmról és a háztartásról? — kérdezte Leon váratlanul.

— Hogyne! — bólintott Alma néni.

— Nem lenne szíves megmutatni? Érdekel engem.

— Rögtön hozom — mondta Alma néni, előre is örülve, hogy Leon meg fogja dícsérni a pontos és áttekinthető könyvelését.

Alig csukódott be az ajtó Alma néni mögött, Leon a legnagyobb lelki nyugalommal összehajtogatott egy üres papírlapot Mirabelle aláírásával és gondosan beletette a tárcájába. Aztán, mikor Alma néni visszajött a „háztartási napló“-val, szórakozottan lapozott benne és végül — ahogy Alma néni remélte — csakugyan megdícsérte a pedáns és gondos könyvelést.

Pontosan kilenc órakor megállt a kocsí a Curzon Streeten. Poiccart már várta őket s aztán tanácskozássra ültek össze a bezárt irodában.

— Ez a ma éjszakai epizód halomra döntötte minden tervemet — szólalt meg Leon. — Ha a leány nem volna a hatalmában, még ma éjjel végeznék Oberzohnnal. De így nem tehetünk ellene semmit.

— Nekem is ez a véleményem — bólintott Manfred elgondolkozva. — Már én is ajánlani akartam, hogy számoljunk le ezzel a vén gonosztevővel.

— Csak Meadows az akadály — vélte Leon. — Nagyon szeretném, ha nélküle, vagyis tudtán kívül és

a háta mögött láthatnók el ennek a vén haramiának a baját. Nem szeretnék kellemetlenséget okozni Meadowsnak. De most nem aktuális a dolog. Egyelőre minden esetre várnunk kell. Ha nem raboltatta volna el a leányt, Oberzohn barátunk már holnap panaszkodott volna, hogy bágyadt. Semmi fájdalom... csak nagy ideg-kimerülés. Álmoság... eszméletlenség... harmadnapra csöndes elszenderedés. Oberzohn öreg ember s én nem szívesen okozok fájdalmat öreg embereknek... Gurther, az már egészen más! Ezt a fickót nem fogjuk kímélni, ha sor kerül rá! Föltéve, hogy Oberzohn nem előz meg bennünket. Bár igazán várom és reménylem ezt.

— Hogy Oberzohn tenné el láb alól Gurthert? — csodálkozott Poiccart.

— Pedig ez nem lehetetlen — szólt közbe Manfred és elmondta az éjszaka szenzációját, hogy Gurther halálra „marta“ Pfeiffert.

— Akkor Leonnak igaza van — bólintott Poiccart. Fölkelt az asztal mellől és kinyitotta a kulccsal bezárt ajtót. — Most azonban aludni mehetnétek. Én fönt maradok és fölkeltelek benneteket, amikor kívánjátok.

De egyik se akart aludni. George vendéget várt, aki valami rémes ügyben kívánta a segítségét, Leon pedig az autót akarta rendbe hozni. Azt mondták, hogy majd délután alszanak.

George „vendége“ meg is érkezett nemsokára. Poiccart eresztette be. Közönséges tucat-ember volt, tüskés bajusszal és gyér szakállal keskeny álla körül. Ideges hajlongással lépett be Manfred dolgozó-szobájába és fészkelődve ült a székén, kerülve Manfred fürkésző szemeit.

— Kerestem telefonon ma éjjel — kezdte — de nem kaptam választ.

— Csak délelőtt kilenctől délután kettőig tart a hivatal — felelte Manfred. — Most pedig ismétélje el kérem, hugának az esetét.

A látogató hátra dőlt székében s két kezét összekulcsolva tartotta az ölében. Egyre fölfelé nézett a mennyezetre és monoton hangon kezdett darálni, mintha betanult leckét mondana föl.

— Törökországban laktunk, kérem. Az apám kereskedő volt Konstantinápolyban és Angliában neveltette a hugomat. Nagyon szép lány volt és nagyon művelt. A legelőkelőbb török családok egymással versengve hívták meg, úgy hogy csakhamar a társaság kedvence lett. Apám és én, mivel utáltuk a törököket, mindig hevesen elleneztük ezeket az ismeretségeket, de a hugom nagyon önfejű volt és nem lehetett bírni vele. Egy napon aztán Hymar pasához volt hivatalos garden partyra és attól fogva nem láttuk többé. Másnap reggel korán elmentünk a pasához, aki azt mondta, hogy a hugom este hét órakor, a többi vendéggel együtt, hazament. Jelentettük az esetet a rendőrségnek, amely hosszas nyomozás után azt állította, hogy tanuk látták, mikor a hugom fölszállt későn este az Odesszába induló gőzösre. Tíz év mult el azóta, közben meghalt az apám is és én visszajöttem Angliába. Három nappal ezelőtt egész véletlenül betévedtem a Gringo-bárba. Kisebb mulatóhely ez az East Enden, ahol kabaré-előadásokat tartanak. Nem elsőrendű mulató, igaz, de azért elég tisztességes. És, ahogy ott üldögéltem fekete-kávé mellett, egyszerre csak kilibbent a parkettre egy törökösen öltözött leány és táncolni kezdett. Mikor a számnak vége volt és közönség tapsolt, a táncosnő lekapta arcáról a fátyolt és csókokat hintett a nézőtér felé... Vad kiáltással ugrottam föl, mert azonnal megismertem, hogy Mary, a hugom!... De ő is rám ismert és riadtan menekült a kulisszák mögé. Utána akartam rohanni, de lefoglak s mikor kiabálni kezdtem, durván kilöktek az utcára.

-- Miért nem ment a rendőrségre? — kérdezte Manfred.

— Eh, mit tud a rendőrség?! — legyintett az ember

megvetőleg. — Elég szomorú tapasztalatokat szereztem a rendőrségről már Konstantinápolyban is!... Elhatároztam, hogy másutt keresek segítséget. Ekkor említette valaki az ön nevét s én azonnal idesiettem... Oh, mr Manfred, könyörgöm, szabadítsa ki a nővéremet, mert meg merek rá esküdni, hogy erőszakkal és akarata ellenére tartják fogva!

— A Gringo-bárban? — kérdezte Manfred. — Azt hiszi?

— Minden esetre — sóhajtott az ember.

— Nos, meglátom, mit tehetek önért — mondta Manfred tépelődve. — Talán rászánom magamat, hogy valamelyik este odamegyek a barátaimmal, hogy megnézzem ezt a... ezt a török táncosnőt. Ön egyelőre menjen vissza a barátjához, Oberzohn doktorhoz és mondja meg neki, hogy ön már végigjátszotta a szerepét és most majd az enyém következik...

Megnyomta a csengőt, mire Poiccart azonnal megjelent a küszöbön.

— Bocsásd ki mr Ligginst — intett neki, a látogatóra mutatva. — De ne rúgj rajta nagyot, kérlek, mert lehet, hogy felesége és gyermekei is vannak.

Mr Liggins úgy kotródott ki a szobából, mintha megkorbácsolták volna. Mihelyt bezárult mögötte a hall ajtaja, Poiccart azonnal hívta Leont.

— Fiam — mondta neki — George azt izeni, hogy kövesd ezt a fickót.

— All right! — bólintott Leon és már kint is volt az utcán.

Poiccart fölballagott Manfredhez a dolgozó-szobába.

— Ki volt ez a fickó? — kérdezte.

— Tudom is én! — felelte Manfred vállat vonva.

— Csak az bizonyos, hogy vagy Oberzohn, vagy Newton kapitány küldte ide. Az volt a tervük, hogy mindnyájunkat törbe csálnak valamelyik éjszakán a Gringo-bárban s egy csapásra végeznek velünk. Nagyon jól ismerem ezt a rosszhírű lebujt... Ráadásul ez a fickó

nagyon rossz színész is. Meggyőződés nélkül beszélt és minden szaván érzett, hogy hazudik... Leon utána ment, ugy-e?

— Hogyne! — bólintott Poiccart. — És érdekes lenne, ha a fickó egyenesen Oberzohnhoz menne innen.

— Eszes gazember ez az Oberzohn — csóválta a fejét Manfred. — És szorgalmas is. Mindent megpróbál és megmozgat, ami a hatalmában van. Mint a jó hadvezér, aki nem egy zászlóaljjal, hanem egész hadseregével támadja meg az ellenséget, még pedig több ponton egyszerre, úgy okoskodva, hogy valahol majd csak sikerül a front-áttörés... Képzeled-e, Raymond, hogy ebben a pillanatban legalább húsz különféle „alakulat” dolgozik azon, hogy eltegyen bennünket láb alól? És a legtöbb nem is tud arról, hogy titkos segítő-társai vannak! Roppant körültekintéssel dolgozik ez a svéd betyár. Hiába, nagy a gyakorlata! Mindig ilyen koncentrált erővel szervezte meg a forradalmakat is az exotikus országokban... „Getrennt marschieren und vereint schlagen“... Külön masírozni, egyesült erővel győzni. Ez a jelszava.

Miután megfürdött és átöltözött, bejelentette Poiccartnak, hogy meglátogatja Newton kapitányt a Chester Square-en.

— Szeretnék találkozni Joan Newton kisasszonnyal, ha ugyan otthon lesz — mondta mosolyogva.

De „miss Newton” nem volt otthon, mondta neki a szobalány... Ellenben mr Montague Newton a szalonban van...

— Kérem, jelentsen be — bólintott Manfred.

— Hallom, hogy Joan hugomat kereste? — fogadta őt mr Newton. — Sajnos, a hugom nincs itthon. Ma reggel utazott el a kontinensre.

— Hogy-hogy, útlevél nélkül? — csodálkozott Manfred naiv megütközéssel.

Monty összerezsent és az ajkába harapott. — Honnan tudta Manfred, hogy egy héttel ezelőtt elvették

Joan útlevelét a rendőrségen és meg se újították! . . . Az volt ellene a gyanu, hogy visszaélt az útlevelével és négy-öt kétes hölgy utazott vele Angliából a kontinensre, postán küldve vissza az útlevelet, mikor már túl volt a csatornán.

— Belgiumba nem kell útlevél! — hazudta Monty nyomban. — Egyébként se veszik már szigorúan az útlevelet. Hiszen a háborúnak már régen vége van!

— Sőt az igazi harc csak most kezdődik! — jegyezte meg Manfred csípősen. — Megengedi, hogy leüljek?

— Hogyne, kérem! . . . Parancsol cigarettát?

— Az a kérdés, hogy milyen? — felelte Manfred óvatosan. — Mert van ám olyan is, amelyik árt az egészségemnek.

Monty erőltetetten nevetett, mintha kitünő tréfának tartaná a megjegyzést és odanyujtotta a cigaretta-tárcáját. Manfred azonban inkább a dohányzóasztalon álló dobozból vett ki egyet és arra gyujtott rá.

— Miss Joan talán a nagy . . . világkörüli útra indult? — kérdezte rejtett gúnnnyal, Montynak soha be nem váltott ígéretére célozva.

— Joan nagyon fáradt és kimerült — felelte Monty szárazon. — Pihenésre van szüksége.

— Akkor . . . Aylesbury a neki legmegfelelőbb hely.

Monty másodszor is összerezszent és az ajkába harapott. Ez a célzás az elítélt nők fegyházára kegyetlen vágás volt, de a kapitány hamar túltette magát rajta. Színlelte, hogy nem érti meg és nyugodtan válaszolt:

— Nagyon közel van Londonhoz, aztán meg azt hallom, hogy mindenféle gyülelész népség is üdül ott. Ezért is küldtem Joant Brüsszelbe, aztán Aix-la-Chapellebe, később pedig valószínűleg Spaaba . . . Alig hiszem, hogy egy-két hónapnál előbb itthon lehetne.

— Ma kora hajnalban még Heavytrees-farmon volt — jegyezte meg Manfred közömbösen — és ön is ott

volt vele. Egyik barátom, mr Raymond Poiccart látta ön és megismerte. Azt is tudom, hogy Ford-féle teherautón jöttek onnan Londonba és egyenesen Oberzohn doktor házához hajtottak.

Monty Newton szemrebbenés nélkül hallgatta végig Manfred vádjait.

— Mesebeszéd! — mondta, megrándítva a vállát. — Tegnap délután óta ki se mozdultam a házból . . . És mi történt Heavytree-farmon, ha szabad kérdezmem?

— Oh, semmi különös — legyintett Manfred. — Csak miss Mirabelle Leicestert rabolták el . . . Látom, hogy önt meg se lepi a dolog. Tudott róla talán?

— Csak nem akarja rám fogni, hogy részem volt benne? — tiltakozott Monty, jól színlelt fölháborodással.

— Eszem ágában sincs! — mosolygott Manfred. — A rendőrség ellenben meg van győződve, hogy ön követte el a gázsgót. És már ki is állították az elfogató parancsot . . . Azt hittem, hogy ön is tudja ezt?

Monty főlegyenesegett a székén és elvörösödött, aztán elsápadt, majd ismét bíborpiros lett az arca. Manfred merően nézte ezt a színváltozást és csöndesen mondta:

— Látszik, hogy nem tiszta a lelkiismerete, Newton és ez éppen elég arra, hogy lecsukják . . . Hol van Joan?

— Mondtam már, hogy Belgiumba utazott.

Hangjából azonban hiányzott az őszinteség, a meggyőződés. Nyilvánvaló volt, hogy Manfred pontos értesülése kizökkentette nyugalmából.

— Joan együtt van miss Leicesterrel — mondta Manfred — erről bizonyos vagyok. Már kétszer figyelmeztettem önt és nem szükséges, hogy harmadszor is megtegyem ezt. Azt se tudom, mennyi része van önnek ezekben a gyilkos kígyó-marásokban; az esküdszók előbb-utóbb majd megállapítja ezt. De bizonyosan tudom azt az egyet, hogy hat órán belül meghal ön, attól

fogva, hogy rájövök, mit művelt miss Leicesterrel. Tudja, úgy-e, hogy igaz, amit mondok?

Monty hallgatott, Manfred pedig komolyan folytatta:

— Szóval: haja szála se görbüljön meg miss Leicesternek, megértette?... És jegyezze meg, hogy mi hárman nem bízzuk az esküdtszék szeszélyére annak az embernek a sorsát, akivel végezni akarunk. Mi úgy ítélünk, ahogy a bíró ítélne törvény szerint, ha nem kötné kezét az esküdtszék igazmondása. És a bírót, aki pontosan tud mindent, nem lehet félre vezetni, se elámítani és befolyásolni, Newton!

Megbiccentette a fejét s mikor kiment a szobából, már ismét mosolygott. Fred, a komornyik, kint ácsorgott a folyosón, de tisztes távolban az ajtótól és sietve bocsátotta ki a hall ajtaján. Monty az ablakból leste, hogy mikor lép ki Manfred az utcára s abban a pillanatban kiordított Frednek, hogy azonnal jöjjön be.

— Ide hallgass! — rivallt rá nyersen. — Lehet, hogy nemsokára itt lesznek a kopók és téged is vallasni fognak. Azt akarom hát, hogy tudjad, mit kell mondanod nekik... Miss Joan ma reggel a nyolc óra 15 perces vonattal külföldre utazott és valószínűleg Brüsszelben vagy Aix-la-Chapelleben van. Hogy melyik hotelben szállt meg, azt még nem tudod, de majd ki fogod nyomozni... Megértettél?

— Yes, sir — bólintott Fred és idegesen tekintgetett szét a szobában.

— Hé, tehozzád beszélek! — csattant föl Monty. — Mit nézelődöl úgy, mintha most lennél először ebben a szobában?

— Azt nézem, hogy hol ketyeg az óra — felelte Fred szórakozottan.

— Miféle óra? — hökkent meg Newton... de most már ő is meghallotta.

... Tik-tak—tik-tak—tik-tak—tik-tak...

— Keresd meg! — nyögte rekedten Monty és elsápadt. Aztán, ahogy körülnézett a hang irányában, kicsiny, fekete dobozt pillantott meg a kis empire-asztalon, a cigarettás skatulya mellett, amelyből Manfred rágyújtott az imént... Allati hörgéssel szakadt föl torkából a rémült üvöltés, amint esze nélkül menekült a szobából.

A Chester Square-en járó-kelek álmélkodva nézték, hogy a nagy robajjal kicsapódó ajtón két halálra vált ember rohan ki az utcára!... A szalonban ezalatt vígan ketyegett a kis amerikai ébresztő-óra amelyet Manfred csak tegnapelőtt vásárolt és ketyegett még akkor is, mikor a rendőrség szakértője óvatosan kinyitotta a — „pokolgép“ födelét.

George Manfred kegyetlenül megtréfálta Montague Newton kapitányt.

OSZK

Országos Széchényi-Könyvtár

XXII. FEJEZET.

Élet a föld alatt.

Mirabelle Leicester tisztában volt azzal, hogy nagy veszedelem fenyegeti, csak azt nem tudta megérteni, hogy Oberzohn miért ellensége neki és miért akarja állandóan a hatalmában tartani?... Aggodalmai azonban megnyihültek némileg, mikor, mély álmából fölébredve, látta, hogy Joan is ugyanabban a szobában alszik, a másik ágyban. Mert elég oka volt ugyan rá, hogy ne bízzék ebben a leányban, de Joan baba-arcában mégis volt valami, ami bizalmat keltett benne.

Joan teljesen felöltözve hevert az ágyán s ahogy Mirabelle alatt megreccsent az ágy, rögtön föltűt.

— Nos, hogy tetszik az új otthon? — kérdezte színlelt vídamsággal, noha a szíve csordultig volt sötét aggodalmakkal.

— Láttam ennél kényelmesebbet is — felelte Mirabelle hidegen.

— No, azt elhiszem — mondta Joan és nagyot ásítva, kinyújtózkodott. Aztán leszállt az ágyról és két lapát szemet dobott a kandallóba. — Rám bízták — mondta félig tréfásan, félig elkeseredve — hogy „melegen“ tartsam önt.

— És meddig akarnak fogságban tartani? — kérdezte Mirabelle.

— Oh, nem sokáig — hangzott a meglepő válasz. — Mindössze csak öt napig.

— Miért éppen öt napig? — kérdezte Mirabelle kíváncsian.

— Azt már nem tudom — felelte Joan vállat vonva.
— De lehet, hogy önnek majd megmondják talán.

Átment a másik szobába, kis aluminium-üstöt hozott be, melyet fölakasztott a villamos melegítő kampójára és teát főzött.

— Rabok vagyunk, de legalább jól élünk! — mondta tréfálkozva, de Mirabelle most már kiérezte Joan hang-lejtéséből, hogy éppen nincs tréfás kedvében.

— Ön, persze, együtt tart Oberzohnnal és Newtonnal . . . igaz?

— Mr Montague Newton a vőlegényem — felelte Joan méltósággal. — Azonnal meg is esküszünk, mihelyt kissé jobbra fordul a dolgunk — folytatta tétován — és önnek nem szabad megharagudnia rám, amiért segitettem Montynak, hogy ide hozhassuk. Monty mindent elmondott nekem és megígérte, hogy a haja szálát se görbítik meg önnek.

— Akkor hát miért... — kezdte Mirabelle.

— Ő majd megmondja önnek — szakította félbe Joan. — Előbb vagy utóbb megmondja. Az a vén Oberzohn... Kérem, Montynak semmiféle célja nincs önnel; ő csak Oberzohnnak segít... neki akart szívességet tenni.

Azzal tisztában volt Mirabelle, hogy hiába vonná felelősségre Joant, vagy tenne szemrehányást neki, amiért oly aljasan elárulta. Végre is Joan nem tartozott neki semmivel s az első perctől kezdve lehetett látni, hogy eszköz mások kezében.

— Mondja meg legalább őszintén, — szólalt meg Joan, aki még mindig a teáskatlan körül forgolódott: — mondja meg őszintén, hogy haragszik-e reám?

— Nem mondhatnám... — habozott Mirabelle.

— És azért se haragszik, hogy itt fogva tartják?

— Az se bánt túlságosan.

— Jó természete van! — csodálkozott Joan. — Mert én bizony dühöngenék, mint az örült... sőt talán reszketnék is, mert tudom, hogy kicsoda ez az Oberzohn!

— Oberzohn helyében én még a fúró-lyukba is elbujnék, — felelte Mirabelle csípősen — mert én meg tudom, hogy kicsoda a „Három Igaz Ember!“...

— A „Három Igaz Ember“ — ismételte Joan gúnyos hanghordozással, de mindjárt aztán elsápadt és suttogva kérdezte: — Mondja, ezek korbácsolták meg Gurthert?

Mirabelle ugyan nem tudott erről a dologról, de azért némán bólintott.

— Rettenetes! — riadt meg Joan. — És Gurther tudja, hogy a „Három Igaz Ember“ barátja önnek? — kérdezte szorongva.

— Mit tudom én?... Hiszen nem is ismerem ezt a Gurthert!

— Ez volt az a gentleman, akivel ön a Művész-bálban táncolt — magyarázta Joan. — Lord... izé... már nem is emlékszem, hogy milyen néven mutattam be önnek. Mert hogyha Gurther megtudja, hogy önök jó barátok — folytatta, meghalkítva a hangját — akkor egy helyett már két veszedelmes embertől kell rettegnie. Gurther félig-meddig örült és irtózatosan kegyetlen, bosszúálló fickó. Monty legalább sokszor mondta ezt. Néha olyan veszett fenevad, mint a kiéhezett farkas. Én nem is tagadom, hogy félek tőle.

Csönd lett egy darabig. Joan tejkonzervet hozott be az éléskamrából, kekszet és jamet rakott a tálcára és föltálalta a reggelit.

— A „Három Igaz Ember“ — kezdte most Joan — csak mese. Monty legalább ezt mondja, de én nem igen hiszek neki. Mert Monty gyakran nem azt mondja, ami igaz, hanem azt, ami jól esik neki... Azt hallottam hogy az a „Három“ ember nagyon elszánt és nagyszerű legény. És terheli a lelküket néhány gyilkosság is... igaz?

Mirabelle szótlánul bólintott.

— Ezt nem értem — csóválta a fejét Joan. — Másokat fölakasztanak a gyilkosságért, ezeket meg futni

hagyják. Roppant ügyes emberek lehetnek!... De honnan van pénzük?... Mert aligha lehetnek szegény emberek!

Joan álmélkodva hallotta, hogy — milliomosok!... Mirabelle elmondta neki, amit Digbytől hallott s ettől végképp oda lett a leány. — Mert az is valami, hogy büntetlenül úszták meg a gyilkosságokat, de az, hogy ráadásul még milliomosok is, valósággal ideálokká avatta Joan fantáziájában a „Három Igaz Embert“.

— Hanem azért — mondta eltűnődve — akármilyen ügyesek is: itt sohase fogják megtalálni önt. Mert erről a pincelakásról egy teremtet lélek se tud. Monty mesélte, hogy nyolc kőműves építette Oberzohn tervei szerint és mind a nyolc nem sokkal azután hirtelen meghalt. A lakás mélyen a csatorna szintje alatt fekszik és Oberzohn öt perc alatt eláraszthatja vízzel. Monty azt hiszi, hogy Oberzohn azzal a titkos szándékkal építtette, hogy hamisbankógyárat csinál belőle. Persze, nem angol fontokat, hanem hamis frankokat vagy hollandi forintokat gyártott volna.

— Szörnyűség! — csapta össze a kezét Mirabelle.

— Alighanem meg is csinálta volna — locsogott tovább Joan, látva Mirabelle érdeklődését — de aztán, ön miatt, abbahagyta a dolgot.

— Én miattam? — csodálkozott Mirabelle, letéve csészéjét az asztalra. — Talán csak nem hiszi, hogy... én belőlem... pénzt csinálhat?

— Pedig azt hiszi bizony! — erősködött Joan komolyan.

— Hogy nekem pénzem van? — kacagott Mirabelle. — Hogy dúsgazdag vagyok?

— Oberzohn meg van győződve erről — bólintott Joan és hangjának komolyságából nyilvánvaló volt, hogy ő is szentül hiszi ezt.

Mirabelle pár pillanatig elrévedezett, az ágya szélén ülve és nem tudott szólni álmélkodásában. Ő maga teljesen tisztában volt a vagyoni helyzetével. Éppen

csak annyi örökség maradt rá értékpapirokban, hogy azoknak kamataiból, meg a kis farm jövedelméből valahogy megélhettek Alma nénivel. De a farm néhány év óta nem igen hozott már sokat s ezért is örült Mirabelle oly nagyon, hogy megkaphatta az ujságban hirdett állást Oberzohnnál. Azt is nagyon jól tudta, hogy nincsenek gazdag rokonai, akiktől örökölhette... Nem volt a családban még „amerikai nagybácsi“ se, aki család nélkül, mint agglegény halt volna meg.

— Ostobaság! — szólalt meg végre vállat vonva. Nekem nincs vagyonom. És ha Oberzohn azért hurcolt ide, hogy váltságdíjat csikarjon ki értem, hát erre a vállalkozására ugyancsak ráfizet. Mert nem hiszem, hogy Alma néni össze tudna szedni erre a célra száz fontot... Nem, még annyit se! — ismételte, a fejét rázva.

— Ki beszél váltságdíjról? — nevetett Joan. — Oberzohnnak nem ez jár az eszébe. Ő is bizonyára tudja, hogy önnek semmi pénze sincs, de azért ön mégis gazdag... én mondom ezt és elhiheti!... De Monty is mondja: ő pedig sohase hazudik nekem.

Mirabelle megcsípte a karját, hogy nem álmodik-e? Szinte lehetetlen volt, hogy Oberzohn — ez a túlokos ember, akinek minden információs eszköz rendelkezésére állt — tévedhet abban, amit állít. És Joan is halálos-komolyan beszél.

— Azt hiszem, hogy összetévesztenek valaki mással — vélte Mirabelle tépelődve, de Joan nem felelt... Csupa fül volt és szemei aggódva függtek a nehéz vasajtón, mely elválasztotta hálósobájukat a jóval nagyobb „szalon“-tól. Eles füle meghallotta, hogy a lejárati záróköve megcsikordult s nem sokkal aztán már lehetett hallani a csoszogva közelgő lépéseket is...

Mirabelle fölkelt, amint Oberzohn belépett. A vén ember kopott fekete házi-ruhájában volt, fején a bojtos török-sapka, lábain a piszkos rövidszárú csizma — minden más alkalommal nevetséges figura, most azon-

ban komoly, szinte fenyegető jelenség. Fejbiccentéssel köszönt a két leánynak és udvariasan kérdezte Mirabellettől:

— Hogy méltóztatott aludni az új lakásban? — És, a leány legnagyobb csodálkozására, megfogta és megcsókolta a kezét!

Mirabelle éppen úgy összerezcent és megborzongott, mint a Művész-bálban, mikor Gurther ugyanígy üdvözölte a bemutatáskor.

— Kedves, barátságos lakás — folytatta Oberzohn és elégedetten nézett körül. — Boldogan tölténém el itt az életemet, olvasgatva kedvenc könyveimet és elmélkedve nagy gondolatokról... de nem lehet! — Széttárta a karjait és vállat vont. — Üzletember vagyok és ezer meg ezer érdekszál fűz a földkerekség legtávolabb eső vidékeihez. Gazdag vagyok: oly gazdag, hogy ön meg se álmodhatná a vagyonomat! Dús raktáraid vannak a világ minden nagyobb városában és sok ezer embernek adok kenyeret.

Mirabelle csodálkozva tünődött magában, hogy miért mondja el neki ezeket a dolgokat Oberzohn?... Talán csak nem azért jött le hozzá, hogy eldicsekedjék neki a vagyonával?

— Sajnálom, mr Oberzohn, — szólalt meg Mirabelle hidegen — de engem bizony nem nagyon érdekelnek az ön üzletei. Annál inkább szeretném azonban tudni, hogy miért tart itt fogva engem? Hiszen, ha valóban oly nagyon gazdag, akkor nem lehet rászorulva arra a csekély váltságdíjra, amit esetleg kaphat értem.

— Váltságdíj? — ismételte Oberzohn és homlokán viharos táncot jártak a ráncok. — Ez bolond beszéd. Ki mondta önnek?... Talán ez? — Hevesen Joan felé bökött a mutatóujjával és elsötétedett az arca.

— Nem... csak én magam gondoltam ezt! — felelte Mirabelle hirtelen, nem akarva kellemetlenségbe sodorni Joant.

— Nem a váltságdíj kedvéért tartom itt önt, — rázta a fejét Oberzohn — hanem azért, szépséges lady, mert gyönyörűség a lelkemnek, ha a szemeim láthatják önt... Vagy nem mondta-e Heine: „A női szépség a lélek csillapítója?”... Olvasnia kellene Heinét: igaz, hogy léha költő, de ostobaságában is ráhibáz néha okos gondolatokra... Most pedig mondja meg, szépséges lady: megvan-e mindene, amit óhajt?

— Kiszabadulni óhajtanék innen — felelte Mirabelle. — Tudom, hogy megbetegszem, ha sokáig maradok itt a föld alatt.

— Rövidesen kiszabadul — felelte Oberzohn, mereven bókolva és lassan odacsoszogott a kandallóhoz. E mögött volt az a két furcsa, vattával betakargatott láda. Az egyiket gyöngéd vigyázattal emelte föl. — Oly titkot rejtegetek ebben, — mondta büszkén — amire sohase legyen kíváncsi. Irtózatossá erejű vegyszer van benne, amelynek kolosszális, végzetes hatása van. Ha avatatlan kéz nyúl hozzá, fölrobban és romba dől minden... Megértette?

Mirabellehez beszélt, aki egy szót se értett az egészről és nem felelt.

— Éppen ezért kell meleg helyen tartanom — folytatta Oberzohn. — Egyet most elviszek, a másik itt marad. Nem szabad hozzá nyúlnia, érti, kérem?... Talán már a barátnője is figyelmeztette erre? — és kérdőleg nézett Joanra.

— Mindent értek — csattant föl most Joan. — De mondja, Oberzohn: mikor mehetek ki sétálni? Ez a börtön tönkre teszi az idegeimet.

— Ma éjjel ki fognak jönni sétálni. Ön is, a szépséges lady is. És én magam, személyesen kísérem önöket a sétán.

— Miért tart itt engem, mr Oberzohn? — kérdezte Mirabelle ismét.

— Azért, mert veszedelemben forog — felelte Oberzohn, hóna alá csapva a zöld lábát. — Nagy vesze-

delemben forog — ismételte, minden szóra rábólintva tojás-fejével. — Van néhány ember, a leggaládabb fajtából, aki az ön élete ellen tör. Ravasz, furfangos és elszánt gonosztevők... de nem oly okosak és előrelátók, mint az öreg Oberzohn. Mivel nem akarom, hogy ezeknek a kezébe essék, azért tartom itt önt, szépséges lady... Jó reggelt és a viszontlátásra!

Ismét mereven bókolt és kiment, becsapva maga mögött a vasajtót. A két leány hallotta, amint az öreg fölcammogott a lépcsőkön; hallották a zárókő tompa zuhanását is és a halk neszt, amint Oberzohn rákotorta lábával a törmeléket a zárókőre.

— Kedves kis öreg cimbora, nem? — kérdezte Joan elkeseredve. — Ő meg a kolosszális erejű vegyszere! — Dühösen nézte az ott maradt ládát. — Ha tudnám, hogy nem robban föl, — mondta — nyomban belehajítanám a kandallóba!

Később elmesélte Mirabellenek, amit Montytól hallott, hogy Oberzohn rengeteg pénzt költött és tömérdek időt fordított az élet-elixir föltalálására.

— Monty azt hiszi, hogy föl is fogja találni — mondta komolyan. — Tudja-e, hogy ez az öreg ember úgy átpárol egy-egy ökröt, hogy az egészet bele tudja szorítani egy pintes üvegbe? Élt egyszer valami király Európában... a nevére már nem emlékszem..., akinek szintén volt ilyen fajta vegyszere, csak nem volt ilyen erős. Monty azt mondja, hogy Oberzohn néha hetekig nem eszik mást, mint naponta egy-egy kavés-kanálnyi ebből a szerből és az egész napra elég neki. Azt is Montytól tudom, hogy...

Hetet-havat összehordott Joan a vén svéd tudósról és Mirabelle szótlánul hallgatta, de nem is figyelt rá, mert a gondolatai egészen másfelé jártak... Azon töprengett, hogy eljöhet az idő, amikor — hogy megmentse a lelkét — talán ő fogja fölszakítani annak a ládának a tetejét, amelyben a világ leghatalmasabb erejű vegyszere van...

XXIII. FEJEZET.

A futár viszontagságai.

Elijah Washington feljött Londonba, nagy tanácskozássra. Leszámítva a kis, kékes daganatot a balszeme alatt, a végzetes éjjeli kalandnak semmi nyoma se látszott rajta. Leon Gonsalez hozta föl autón s a különös amerikai hosszú előadást tartott út közben a kígyómarásról, amit Leon feszült érdeklődéssel hallgatott.

— Én úgy gondolom a dolgot — magyarázta az amerikai — hogy nem is volt kígyó a játékban. Úgy történhetett az eset, hogy azok a fickók elszedték a kígyótól a mérgét. Ez nagyon könnyű: a fölingerelt kígyónak szivacsot vagy más puha holmit nyomnak a szájába, mire a bestia harap és méregfogából kicsurran a méreg. Ezzel a méreggel bekennek valami tövist vagy üvegszilánkot. Gyakran láttam ezt Afrikában, különösen Huri tartományban, de nagyon ismert dolog Dél-Amerikában is. Fúvó-csőből fújják ki a mérgezett tüskét s ahol a tövis eleven testet ér, a kígyóméreg azonnal hat. Csak az a fontos, hogy a tövis átfúrja a bőrt, mert a méreg csakis akkor juthat be a szervezetbe.

— A teória pompás, — jegyezte meg Leon — de a mi esetünkben sohase találtak semmiféle tüskét. A rendőrség is mindig ezt kutatta első sorban és napokon át tűvé tették érte azt a területet, ahol az áldozatok összeestek. Nem találtak tüskét a tőzsde-ügynök, a csavargó, a banktisztviselő, sőt Barberton esetében sem.

Pedig a túske, ha nem is maradt benn a sebben, minden esetre fönnakadt volna az áldozat ruhájában, vagy lehullott volna a földre, ahol meg kellett volna találni. Nos, hogyan magyarázza ezt, kérem?

Mr Washington őszintén kijelentette, hogy nem talál rá magyarázatot, mire Leon mosolyogva jegyezte meg, hogy ő pedig tudja, hogyan hajtották végre ezeket a gyilkosságokat.

— Uram segíts! — csapta össze a kezeit Washington. — Miért nem világosítja hát föl a rendőrséget, az Isten szerelmére?

— Már a rendőrség is tudja... De nem kígyómarás ez, hanem... nikotinmérgezés — felelte Leon, rejtélyesen mosolyogva.

— Ni-ko-tin-mér-ge-zés? — tagolta az amerikai hitetlenül. — Az nem lehet, mr Gonsalez! Engem kígyóméreg ért, arra megesküszöm!

— Lehet — mondta Leon szárazon — de most ne vitázzunk erről. Egyelőre sokkal fontosabb dolog miatt fárasztottuk önt ide Rath Hallból.

— Parancsoljanak velem — felelte az amerikai udvarias készséggel.

— Sokkal jobban tiszteljük és szeretjük önt, — kezdte Leon — mint hogy ok nélkül veszedelmes helyzetbe juttassuk. Éppen ezért előre is figyelmeztetem, hogy a szívesség, amelyre kérni óhajtjuk, súlyos és életveszélyes kockázattal jár.

— Nézze, kérem — szólalt meg mr Washington, hirtelen föllobbanó energiával — nekem még mindig az a kegyetlen kígyómarás jár az eszemben. Sok kígyó megmart már, de ehhez fogható irtózatosságot fájdalmasan sohasem éreztem. És nekem hiába beszélnek az urak: jól tudom, hogy kígyóméreg volt, amit kaptam... de szeretném megismerni, nyakon csípni azt a kígyót, amelyik ilyen méreggel dolgozik... még hogyha nem csúszó-mászó állat is, hanem két lábon jár.

Leon elmosolyodott és helyeslően bólintott.

— Hát igen — mondta: — valóban kígyóméregről van szó és nem nikotin-mérgezésről. És helyesen gyanítja azt is, hogy „kétlábú kígyó“ dolgozik ezzel a méreggel, még pedig olyan ember, aki elsőrendű szakértő a kígyó-mérgekben és valószínűleg két-három rettenetes kígyó mérgéből párolja ki a leggyilkosabb alkotórészeket, amelyekhez még alkaloid-mérgeket is kever.

Az autó éppen a Scotland Yard előtt suhant el és Leon odamutatott a tornyos palota körül hullámozó sokaságra.

— Még mindig nem csitult le az izgalom és a fölháborodás Barberton meggyilkolása miatt — magyarázta. — A közönség elkeseredetten tárgyalja a rendőrség tehetetlenségét, a riporterek napról-napra hasábos cikkekben támadják a detektív-testületet, hogy még csak nyomot se talál, amelyen a bűnügyi vizsgálat elindulhatna. A nagy napilapok özönével kapják a leveleket, amelyekben az olvasók szemén szedett kifejezésekkel szidják, gúnyolják a rendőrséget és szegény Meadows tanácsos vért izzad kínjában, mikor egy-egy ilyen levél megjelenik a napilapok hasábjain.

— És hol van Lee? — kérdezte mr Washington, mikor befordultak a Curzon Streetre.

— Egyelőre még itt van Londonban, de el akarjuk küldeni Észak-Angliába, bár alig hiszem, hogy veszély fenyegetné, amióta Barberton levelei már a mi kezünkben vannak. Tegnap még meg is gyilkolták volna, csak-hogy ne tudja átadni nekünk ezeket a leveleket, de ma már nem törődik vele az Oberzohn-banda... Nos, már itthon vagyunk!

Poiccart nyitott ajtót s aztán mind a hárman fölmentek Manfred dolgozó-szobájába, ahol Manfred élénken beszélgetett a bekötözött fejű Digbyvel.

— Éppen most állapodtunk meg abban — magyarázta Manfred a kölcsönös üdvözlések után — hogy Digby titokban kémkedni fog Oberzohn házatáján.

Legkivált azt szeretném, ha átkutatná a csatornájában rothadozó rozzant uszályhajót.

Arra az ócska, otromba bárkára célzott, mely Oberzohn háza mögött volt kikötve a már eliszaposodott dockban. Évek óta állt ott ez a bárka, látszólag teljesen elhagyatva, mint szabad prédája és tenyész-telepe a csatorna-patkányoknak, melyek befészkeltek magukat a rozoga alkotmányba.

— Én is megnéztem már azt a bárkát — mondta Leon. — Úgy belesüllyedt már az iszapba, hogy vontatógőzzel se lehetne kimozdítani.

— Látszólag valóban ez a helyzet, — bólintott Manfred — de azért mégis szeretném, ha Digby alaposabban megnézné. Persze — fordult most Digbyhez — éjjel kelene végeznie ezt a munkát és már szóltam is Meadowsnak, hogy figyelmeztesse a legközelebbi rendőr-állomás éjjeli őrzőjét az ön vállalkozására. Mert nem szeretném, ha éjjel rángatnának ki az ágyamból, hogy megállapítsam az ön személy-azonosságát a morgueban. Kissé terhes és veszedelmes munka ez, Digby, de minden esetre érdekes és izgalmas föladat, mert valószínű, hogyha a bárka nem is, de maga a ház alighanem megéri majd a megfigyeléssel járó kellemetlenséget.

— Rajta leszek, mr Manfred, hogy ezúttal igazoljam, a belém helyezett bizalmat — mondta Digby fölállva. — Egyelőre szétnézek a telepen világos nappal is, mert nem szeretnék törbe esni a sötétben. És — tette hozzá szégyenkezve — szeretném jóvátenni a Heavytree farmon szenvedett kudarcot is.

— Azt már rég elfeledtük, Digby — legyintett Manfred mosolyogva és melegen megrázta a sebesült detektív kezét.

Megvárták, míg Poiccart kibocsátja a házból Digbyt és visszatér. Mikor együtt voltak négyen, Manfred így szólt:

— Most pedig beszéljünk arról, mr Washington, hogy mit óhajtanánk öntől. Fontos levelet kellene vin-

nie Lisszabonba, de kötelességem kijelenteni, hogy ez az utazás szinte halálos veszedelemmel jár. Mivel azonban ön az egyetlen ember, akire nyugodt lélekkel rá merném bízni a fontos okmányt, mégis kérnem kell, hogy vállalja ezt a megbízást. Bár újra ismétlem, hogy . . . nem sok reményem van arra, hogy ön eljuthat Portugáliába.

— Nagyon-nagyon köszönöm ezt az őszinte beszédet, — felelte Washington melegen. — Csak azt az egyet szeretném tudni: találkozhatom-e ezen az úton... mr Kígyóval?

Manfred szóltanul bólintott, mire az amerikainak megnyúlt az arca.

— Eh, mit törődöm vele! — kiáltott föl hirtelen, dacosan megrándítva a vállát. — Most már, amióta tudom, hogy nem is igazi kígyóméreggel dolgoznak, még kevésbbé félek tőlük. Mikor kívánja, hogy induljak?

— Ma éjjel.

Mr Washington kissé megütődött: nem várta ezt a rögtöni utazást.

— Nem a Dover-Calais útvonalon megy — magyarázta Manfred — hanem a Newhaven-Dieppe vonalon, amely soha sincsen úgy túlzsúfolva, mint a másik. Minden esetre nagyon kell ügyelnie, mert követni fogják. Oberzohn rengeteg pénzt költ a kém-szervezetére. A mi házunkat már napok óta figyelteti. Erről mindjárt meggyőződhetik ön is . . .

Az ablakhoz ment és félrehúzta kissé a függönyt.

— Látja a kémet? — kérdezte furcsán mosolyogva.

Mr Washington fürkészve nézett végig az utcán.

— Hogyne! — kiáltott föl: — ott áll a sarkon és szivarzik.

— Az detektiv — mondta Manfred. — A Scotland Yard embere. Nem lát senki mást?

— De igen, — felelte Washington rövid szünet mulva. — A túlsó soron ablakot tisztogat egy munkás és állandóan ide pislogat.

— Teljesen ártatlan napszámos, — rázta a fejét Manfred.

— Egész sor taxi-autó áll az utcán, — mondta Washington habozva — de valamennyi üres . . . Mást nem látok.

— Pedig a kém ott ül, mint soffőr, a sor legelején álló taxiban, — magyarázta Manfred. — Ha ön most elmenne tőlünk és taxiért intene, rögtön ő jelentkezne. Ha bárki más szólítaná, azt felelné, hogy le van foglalva. Clark a neve, Portlington Mewsen lakik, a 43-ik számú bérházban és hetenként két fontot kap a kémkedésért, külön tíz fontot, amikor Oberzohnt viszi és az is az övé, amit fuvarral keres, mikor szabadnapos.

Elmosolyodott, látva az amerikai álmélkodását.

— Oberzohn tehát minden esetre tudni fogja, hogy ön hová megy innen — folytatta. — Ha nem a Clark taxijába ül, akkor a fickó követni fogja önt. Erre el kell készülnie . . . Amint látja, mr Washington, én nyílt kártyákkal játszom és ha ön nem vállalkozik erre a kockázatos utazásra, akkor vagy nekem, vagy Poiccartnak, vagy Gonsaleznek kell Lisszabonba mennünk. Pedig itthon nagy szükségünk van egymásra.

— Maradjanak csak itthon mind a hárman, — szólott az amerikai. — Kígyó vagy nem kígyó: megyek Lisszabonba. Mi lesz az útirány?

Most Poiccart szólalt meg. Kis papírlapról olvasta:

— Newhaven-Dieppe-Páris. Bérelt fülkéje lesz a déli expresszen; holnap késő éjjel érkezik Valladolidba, ott átszáll a portugál postavonatra. Lehet, hogy Irunban repülőgép várja önt; éppen most próbálom lefoglalni. Ha ez nem sikerül, akkor a postavonaton holnapután délután két órakor érkezik Lisszabonba . . . Most talán átadhatnád a levelet, George.

Manfred kinyitotta a falba épített vas-szekrényt és hosszú borítékot vett ki belőle. A címzés szerint „Senhor Alvarez Manuel y Cintra“ gyarmatügyi miniszternek szólt az ötpecsétes levél.

— Személyesen kell átadnia Cintra miniszter úr kezébe — mondta. — Ez könnyen fog menni, mert a miniszter már várja önt... Ebben a ruhában utazik?

— Azt hiszem ez is jó lesz, igaz? — kérdezte.

— Hogyne! — felelte Leon. — Vesse le, kérem, egy pillanatra a kabátját.

Mr Washington szót fogadott, mire Leon finom ollóval fölvágta a kabát bélését, alája csusztatta a levelet, aztán tűt és cérnát vett elő s olyan ügyességgel, amelyet akármelyik varrónő megirigyelhetett volna tőle, pár perc alatt pompásan összevarrta a vágást, hogy az álmétkodó kígyó-vadász se tudta volna észrevenni, hogy hol volt fölvágva a bélés.

— Mr Gonsalez — kiáltott föl lelkesedve — ezentúl önhöz küldöm foldozni az ingeimet!

— Ezt pedig vigye magával — szólott most Manfred s ütött-kopott bőrtáskát nyomott az amerikai kezébe. — Ezzel az acélláncsal csatolja a derekára, mintha nagyon féltené... Nincs benne más, mint néhány vastag, gondosan lepecsételt levél, üres papirlapokkal tele. Nem lesz nagy baj, ha el is lopják öntől.

— Hát azt hiszi, hogy ...

— Ez lesz a csalétek — felelte Manfred vállat vonva — és valószínű, hogy aki követni fogja önt, bukni fog rá. Ámbár sohase tudhatjuk előre, hogy Oberzohn mit fog csinálni, mert ez a vén betyár éppoly alattomos és görbe utakon jár, mint a kígyói. De néha a legfurfangosabb gonosztevők lövik a legnagyobb bakokat... Most azonban rendezzük az ügy anyagi oldalát. Önnek pénz kell ...

— Na, pénzem az van — mosolygott az amerikai — mert a kígyók eleget jövedelmeznek. — Mind a mellett, mivel ez üzlet ...

Néhány perc alatt kiszámították, hogy hozzávetőleg mennyibe kerülhet az utazás és az amerikai ugyancsak elcsodálkozott, mikor Manfred ennek az összegnek a dupláját olvasta le neki.

Amint mr Washington kilépett a kapun, a taxi-sor legelején álló kocsi sofförje azonnal föltartotta a kezét, de az amerikai tagadólag intett és gyalog indult el a Regent Street felé. Ott aztán elfogott egy üres taxit és a Ritz-Carltonba vitette magát, ahol Manfred már szobát foglalt le neki.

Csak akkor nézett hátra, mikor már a taxiban ült s a kis ablakon kilesve, látta, hogy a Curzon Streeti gyanús bér-autó utánuk jön, a „Szabad“ jelzőtáblát lecsapva, mintha megrendelték volna... A Ritz-Carltonba érve, mr Washington fölsietett a szobájába és kinézett az ablakon. A gyanús taxi már ott állt az utca tulsó felén, de a sofför nem ült a volánnál.

— Bizonyosan telefonálni ment — dörmögte az amerikai és sokért nem adta volna, ha meghallgathatta volna, hogy mit és kinek telefonál a fickó!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

XXIV. FEJEZET.

Éjjeli kaland a vonaton.

Mr Oberzohn, noha a megszokás rabja volt, ezen a napon nem ment be a City Road üzleti irodájába. Valamikor régen nagy bonyodalmak származhattak volna ebből a mulasztásból, de pár év óta annyira el-sekélyesedett az „Oberzohn és Smitts“ cég üzleti tevékenysége, hogy a főnök kimaradását meg se érezték az irodában. Rendelések és megbízatások ugyan jöttek még most is, de ezek annyira jelentéktelenek voltak, hogy Oberzohn nem is igen törődött már velük. Különben is, abban a reményben, hogy nemsokára megkaparinthatja az „Aranyhegyet“, elhatározta, hogy likvidálja, vagyis inkább eladja londoni üzletét, amelynek még elég jó hírneve volt, úgy hogy könnyen találhatott rá vevőt. Bár — ahogy Manfred mondta — az üzlet értéke napról-napra csökkent, mert Oberzohnnak rengeteg kiadása volt, aminek felét se fődözte a jövedelem. Ügynököket tartott Európának majdnem minden fővárosában s a forrongó Közép- és Dél-Amerika nagyobb városaiban is.

Egész délután lázasan dolgozott a laboratóriumában s éppen pihenni ült le kényelmes karos-székébe, mikor dörömbölni kezdtek az ajtaján. Oberzohn sietve csoszogott az ajtóhoz. A kerékpáros sürgöny-kihordó Lisszabonban föladott táviratot kézbesített neki. Mikor

átvette, gyorsan becsapta az ajtót és izgatottan tépte föl a borítékot. Visszafelé menve a szobájába, lassan sillabizálta az egyes szavakat, amelyek nagyon furcsán el voltak fordítva, mert a sürgöny szövege portugál nyelven volt, az angol hivatalnok pedig nem értette ezt a nyelvet.

Oberzohn leült az asztalhoz, ceruzát és papirost tett maga elé és szóról-szóra betűzgetve a táviratot, türelmesen lefordította svéd nyelvre. Gondosan elolvasta kétszer is, aztán elégedetten bólintott és kezébe vette a hatalmas kötetet, melyben a lélek halhatatlanságáról elmélkedett valami német filozófus. De nem olvasott, — a betűk táncoltak szemei előtt — a gondolatai ide-oda röpködtek London és Lisszabon között, a Curzon Street-ről az ő City roadi üzletébe, úgy hogy végül is becsapta a könyvet és, kinyitva az ajtót, hangos szóval kiabálva hívta Gurthert. A német bandita rohanva szaladt le a lépcsőkön, ingben és harisnyában, bozontos haja fésületlenül lógott a szemébe.

Ahogy Gurther a szobába lépett, Oberzohn belülről bezárta az ajtót s aztán vagy egy óráig tanácskozott a német banditával. Gurther vigyorogva jött ki a szobából és kettesével ugrálta át a lépcsőket, amint fölszaladt az emeletre. A bárgyú dán konyhalány, aki éppen akkor ment el Oberzohn nyitva maradt szobája előtt, hallotta, hogy a doktor bömbölve telefonál, de egy szót se értett belőle, mert a gazdája ismeretlen nyelven beszélt. Jó félóráig osztogatott parancsokat és utasításokat legalább féltucat különböző címre, aztán fáradtan, de elégedetten ült vissza kényelmes karos-székébe.

Ismét fölvette a vastag könyvet, de csak a szemei jártak a betűkön, a gondolatai egészen másfelé révedeztek. Az elméje sakkozott a veszedelmekkel és kockázatokkal, melyek keresztezték az útjait; lázas fantáziával csoportosította saját segédeszközeit, mindent elkészítve agyában a végső rohamra, a döntő összecsapásra s amikor végül kétségtelennek vélte, hogy számolt minden

akadállyal és nehézséggel, megkönnyebbülve dobta le könyvét az asztalra és kiment a kertbe.

Büszkén nézett végig furcsa és ósdi házán, amelyet nagyon szeretett. Úgy szólván minden darab tégláját ismerte és valósággal apai gyöngédséggel simogatta a falakat, ahogy körüljárta a komor épületet. Néhányat fordult a kertben, aztán lassan fölballagott az emeletre, onnan a padlásra, amelynek egyik ablakán át létra vezetett föl a lapos háztetőre.

Kissé lihegve kapaszkodott ki Oberzohn a tetőre, ahonnan végig nézhette a lábai előtt elterülő világvárost. London lüktető szívének dobogása halk morajlásként hallatszott föl hozzá, de ő ügyet se vetett rá. Rákönyökölt a félméter vastag falkerítésre, mely nagyon hasonlított a régi várak mellvédjéhez, mert bizonyos, szabályos közökben még lőrések is voltak rajta. Mintha a ház gazdája már akkor is gondolt volna az ostrom lehetőségére, mikor építtetni kezdte a házat...

Nyugtalan vére nem engedte pihenni a svéd doktort. Még egy utolsó, gyűlölködő pillantást vetett az alatta fekvő világvárosra és lement a háztetőről. Gondosan bezárta a padlás csapó-ajtáját, leballagott az emeletre és bekopogtatott Gurther ajtaján. A bandita vigyorogva fordult hátra. Éppen a tükör előtt ült és borotválkozott. Az arca tele volt szappan-habbal és Oberzohn elégedetten bólintott. Pár szót váltott csak Gurtherrel s aztán lement a szobájába. Tudta, hogy a fickó boldog, mert Gurther semminek se örült jobban, mint annak, hogy álruhában, átkendőzve kell eljárnia valami nehéz, kockázatos szerepet.

Oberzohn nem sokáig maradt a szobájában. Kétszer is hozzá fogott kedvenc filozófusának olvasásához, de megint csak abbahagyta. Bement a laboratóriumba, ahol vagy két óráig feszült figyelemmel dolgozott. Aztán ismét fölcammogott Gurtherhez, az emeletre és hóna alatt vitte a gyapotba gondosan beburkolt dobozt, amelyben — ahogy miss Mirabelle Leicesternek mondta

— a leghatalmasabb, félelmetes erejű vegyszert őrizte . . .

•

A Newhaven-dieppei expressz-vonatot nem nagyon kedvelik a kontinensre ránduló angolok. Elijah Washington tehát egész kényelmesen utazhatott, mert egyedül volt a nyolc-személyes fülkében. Ha angol lett volna, elégedetten rakta volna föl lábait a szemközti ülésre — mert az angol akkor legboldogabb, ha nem kell unalmas ismeretségeket kötnie az úton — de mr Washington amerikai volt és az amerikai halálra unja magát, ha nincs kivel beszélgetnie utazás közben.

Elijah Washington tehát kiment a folyosóra és végigsétált rajta, bekandikálva a fülkébe, hogy nem talál-e valahol rokon-lelket, akivel együtt közösen agyonüthetnék az éjszakai utazás unalmát?... De az egész kocsiban alig volt egy-két utas és azok is mind angolok, úgy hogy az amerikai bosszúsan ment vissza fülkéjébe és előszedte a pályaudvaron vásárolt angol élelapokat, amelyekben azonban semmit sem talált, amin intelligens ember még csak el is mosolyodhatott volna.

Az amerikai fülkéje mindjárt az első volt a kocsiban, úgy hogy aki a folyosó ajtaján bejött, el kellett, hogy menjen mr Washington fülkéjének nyitott ajtaja előtt. S valahányszor nyílt a folyosó ajtaja, az amerikai mindig reménykedve pillantott föl, hogy hátha akad utas, aki bekérezkedik az ő fülkéjébe... De egyik csatlódás a másik után érte, míg végre — kevéssel a vonat indulása előtt — habozva állt meg egy hölgy a fülke küszöbén. Ez ugyan dohányzó-szakasz volt, de mr Washington szívesen lemondott volna a szivarzás gyönyörűségeiről, ha cserébe társalgó utitársat kap. És ez a hölgy kellemes társaságnak ígérkezett. Fiatal volt és elegáns, valószínűleg özvegy, mert gyászban volt és sűrű, fekete fátyolán át is látszott, hogy fiatalos arca üde és csinos.

— Bérelt szakasz ez, kérem? — kérdezte félénken, szinte suttogó hangon.

— Nem, asszonyom — felelte mr Washington készségesen és udvariasan fölkelt.

— Akkor hát megengedi?...

— Oh, kérem, tartom szerencsémnek — mosolygott az amerikai boldogan. — Parancsolja a sarok-ülést, az ablak mellett?

A hölgy tagadólag intett s az ajtó melletti ülésen húzódott meg, elfordítva arcát az amerikaitól.

— Nem zavarja, kérem, ha tovább szivarzom? — kérdezte mr Washington rövid idő múlva, hogy megindítsa a társalgást.

— Oh, csak tessék — felelte a hölgy és ismét félrefordította a fejét.

— Angol! — bosszankodott magában az amerikai és most már kísérletet se tett a társalgás folytatására.

Néhány perc múlva már füttyült a vonatvezető és a kocsisor lassan, dübörögve kilódult az állomásról... Megkezdődött mr Elijah Washington kalandos, éjszakai utazása az ismeretlen veszedelmek felé.

Másfél óra múlva, éppen, mikor elrobogtak Croydon állomás előtt, a hölgy fölállt és becsukta a folyosóra nyíló üveges ajtót.

— Meg kellett volna engednie, hogy én csukjam be — mondta Elijah szemrehányóan, mire a hölgy azzal mentegetőzött, hogy nem akarta zavarni.

A „társalgás“ ezzel megint megszakadt, két-három gentleman, elsétálva a fulke előtt, kissé tolakodó kíváncsisággal nézett be az üveges ajtón, ami nyilvánvalóan bántotta a hölgyet, mert lehúzta az egyik függönyt s mikor az ellenőr is elvégezte a jegyvizsgálatot és ismét egyedül maradtak, lehúzta a fulke-ajtó másik függönyét is.

— Ügy-e, megengedi, kérem? — kérdezte halkan.

— Oh, hogyne, csak tessék! — felelte az amerikai,

de már nem nagyon udvariasan. Sehogyse tetszett neki, hogy teljesen lefüggönyözött fülkében egyedül utazik ezzel a fiatal hölgygel. Hallott bizonyos esetekről és — már Amerikában megszokta az óvatosságot.

Az expressz most már rohant, az utasok mind bevonultak fülkéikbe és csönd volt a folyosón. A második jegyvizsgáló ellenőr akkor lépett be hozzájuk, mikor éppen Redhillen dübörögtek keresztül és mr Washington kellemetlenül fészkelődve vette észre, hogy az ellenőr furcsa pillantásokat vet a lefüggönyözött ablakra, meg ő rá és a fiatal hölgyre.

A fiatal hölgy kinyitotta kis kézi táskáját és elővette a zsebkendőjét, amelyből nagyon kellemes illat áradt ki és lassanként betöltötte az egész fülkét. Mr Washington erősen érezte ezt az illatot még a szivarja füstjén keresztül is. A hölgy arcát még mindig nem láthatta, mert elfordulva tőle, féloldalt dőlt rá az ülés oldalpárnájára. — Talán alszik? — gondolta mr Washington s belefáradva abba, hogy humort találjon az élclapjaiban, szépen egymásra rakta őket és, keresztbe fonva a karjait, behúnyta a szemét, belerázódva abba a félig éber, félig szunnyadó állapotba, mely az alvásnak és álmoknak az előfutárja.

Most megmozdult a hölgy . . . az amerikai lehunyt szemének szögletéből rápillantott. A hölgy kissé feléje fordult, úgy hogy a félarca látszott. A fátyolát még mindig nem vetette le, ellenben két fehér keztyűje, amit már lehuzott, egymásra téve hevert az ölében. Mr Washington megint lehúnyta a szemét és szenderegni kezdett, a hölgynek újabb megmozdulására azonban ismét fölrezzent.

A hölgy fölnyúlt a hálóba, a nagyobbik táskájáért — és mr Washington most már ébren volt . . . olyan ébren, hogy soha életében nem volt éberebb. Mert ahogy a hölgy fölnyúlt a hálóba és csuklójáról visszacsúszott az ingblúz újja — az amerikai meglátta, hogy a „hölgy“ karja szőrös!

Kissé oldalt dőlt most az amerikai és meghorkant, mint az álmos ember, mikor a tartása elernyed s a hogy lejjebb csúszott a párnán, a hölgy szinte hiúzszemekkel leste minden mozdulatát.

Elefántesont-cigarettaszipkát vett elő a táskájából, gondosan bele illesztette a cigaretta és tovább turkált a táskájában, mintha gyujtót keresne. . . Aztán, mivel nem talált gyujtót, szájába vette a szipkát és fürkészve nézte az amerikai, mintha habozna, hogy fölébressze-e gyujtóért? . . . Kissé előre hajolt, majd nesztelenül fölkelt és — ugyanebben a pillanatban villámgyorsan fölugrott mr Washington is és hatalmas testének egész súlyával rávetve magát a hölgyre, vad erővel nekilökte az ajtónak. A hölgy megtántorodott — a támadás váratlanul érte — de a következő pillanatban már megvillant kezében a tör.

Washington elkapta a gyilkos csuklóját és megcsavarta, hogy Gurther a fogait csikorgatta fájdalmában. Vad dühhel szegte le a fejét és mint az öklelő bika, nekiugrott Washington gyomrának. De az amerikai még idejében észre vette a támadást, hirtelen eleresztette Gurther kezét, hátraugrott és hatalmas öklével irtózatosan a bandita arcába vágott. Gurther csak fölszisszent a rettenetes ütésre, de nem esett össze és törével dühösen az amerikai felé döfött. A szúrás rövid volt, csak a vállát érte az amerikainak, végig hasítva kabátját a könyökig...

A fizikai fájdalom tetőfokra csigázta Washington dühét és energiáját. Hörgő ordítással kapta el Gurther torkát és oly szilaj erővel lökte neki a fülke ajtajának, hogy ez kitört és a gyilkos kizuhant a folyosóra. Az amerikai lihegve ugrott utána, de már nem foghatta el, mert Gurther villámgyorsan végig nyargalt a hosszú folyosón, fölrántotta a másik végén levő ajtót s mivel a vonat éppen lassított Horsham állomás előtt, hajmeresztő vakmerőséggel leugrott a magas

töltésre. . . Mire Washington odaért és kinézett az ajtón, már semmit se látott a vaksötét éjszakában.

A szakaszfelügyelő, akit a betört ajtó ablaküvegének csörömpölése riasztott föl álmából, ijedten rohant ki fürkájéből.

— Valami rablógyilkos volt női ruhában — dadogta mr Washington fulladozva.

Együtt mentek vissza az amerikai fürkéjébe, hogy átkutassák, de semmit se találtak. Gurther magával vitte a kézitáskáját is és csak egyetlen egy nyom maradt utána: egyik magassarkú francia cipőjének a le-tört sarka.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

XXV. FEJEZET.

Gurther hazatér.

A vonat körülbelül huszonöt kilométeres sebességgel szaladt, mikor Gurther leugrott róla. Kettőt buk-fencezett a töltésen, melyről aztán arccal előre gurult le, össze-vissza törve magát. Szerencséje volt, hogy a fatyol úgy, ahogy, megvédte szemeit a töltés lejtőjéből kiálló gránit- és bazalt-törmelékektől. Tántorogva állt talpra és dühösen rázta ökleit a távolba vesző vonat után.

Ha kedve szerint cselekedhetett volna, bizonyára vissza fölmászik a töltésre és kistrófol vagy meglazít néhány sintartó srófot, hogy kisiklassa a legközelebbi expresszvonatot, pusztán csak azért, hogy gyönyörködhessen száz meg száz ember szörnyű pusztulásában. De tudta, hogy az autó vár reá, a sorompókon túl, mert Oberzohnnal úgy állapodott meg, hogy közvetlenül Horsham állomás előtt végez az amerikaival és ott kell, hogy várja a kocsit.

Sietve átvágott tehát a kis réten, mely a töltést elválasztotta az országúttól és tíz perc múlva már megpillantotta a sorompóktól oldalt álló autót, melyet arról ismert meg, hogy két fehér reflektora között, éppen a középén, zöld lámpása is volt. Megismerte a soffórt is — ugyanaz volt, aki Washington-t követte, mikor a Ritz-Carltonba hajtatott a Curzon Streetről — és zihálva mászott be a kocsiba.

Az út nagyon hosszú volt Londonig és sokáig tartott, bár az autó sokkal gyorsabban szaladt, mint a

rendes bérautók. De Gurthernek jól esett a pihenés a kocsi puha párnáin, mert közben át is gondolhatta, hogy mi lesz most? . . . Rövid, időn belül ez volt a második kudarc és érezte, hogy ez sokkal végzetesebb, mint az első volt. Tudta, hogy Oberzohn — ha titkolni fogja is — irtózatosan dühös lesz és kegyetlen bosszúra készül, de ettől, legalább egyelőre, nem félt. Igaz ugyan, hogy amikor Rath Housebe küldte őt a doktor, meg akarta gyilkoltatni Pfeifferrel, de ez nem bántotta most. Csak úgy szabadult meg a haláltól akkor, hogy az ő „kígyója“ előbb mart, mint a Pfeifferé, de éppen Pfeiffer halála volt a biztosíték arra, hogy Oberzohn, legalább egyelőre, kimélni fogja őt.

— És hogyha nem? . . . Ha ez a mostani kudarc olyan dühre lobbantja az öreget, hogy minden egyébről megfeledkezik és csak büntetni akar? . . .

Gurther a ruhája alá nyúlt és megmarkolta a törét. Ez minden esetre megnyugtatta, mert kiránthatja a hinárból, még akkor is, ha . . . De erre aligha kerül a sor. Mindaddig, amíg Oberzohn nem talál valakit, aki Pfeiffert pótolhatja, semmi oka sincs neki, hogy féljen. Mert a doktor nem lehet el — gyilkos nélkül. Már pedig most, hogy Pfeiffer meghalt, nincs neki más gyilkosa, csak ő . . . Gurther megnyugodva legyintett. Oberzohn nem fogja láb alól eltenni az utolsó orgyilkost, akiben bízhatik!

Nyugodtan állt tehát Oberzohn elé, aki, mihelyt ránézett, nyomban tisztában volt a kudarcral.

— Hát elhibáztad, Gurther? — kérdezte csöndesen.

— El, Herr Doktor.

— Nem téged kellett volna küldenem — mondta Oberzohn s a hangja sajnálkozó volt ugyan, de minden harag nélkül. — Azt az embert nem fogja a . . . a kígyó. Már akkor tudtam ezt, mikor a vak ember házából azzal jöttél haza, hogy a kígyó megmarta és mégis él. Szinte hihetetlen! Pedig rengeteg pénzt adnék, ha . . . Mondd csak: próbálkoztál a törrel?

— Jawohl, Herr Doktor, — bólintott Gurther és hirtelen rántással letépte fejéről a kalapot, meg a fátyolt. Az arca kék-zöld volt a véres zuzódásoktól és homlokán, a bal szemöldöke fölött, tenyérszerű darabon feketéllett az aludt vér.

— Látom, — legyintett Oberzohn. — Megtetted, ami tőled tellett. Most menj föl a szobádba, Gurther... Mars!

A bandita fölment szobájába és jó félóráig mosta, kenegette az arcát, míg valahogy ismét türhető lett az ábrázata. Közben pedig gondolkozott.

Oberzohnnak ez a szelid nyugalma gyanus volt. — Mi rejtőzhetik mögötte? . . . Mind eddig Peiffer is, Gurther is csak sötétben tapogatóztak, gépies eszközök voltak és vakon hajtották végre a rájuk bízott parancsokat, de cselekedeteiknek a rúgóját és következményeit sohase sejtették.

Ilyen volt ez a mostani eset is. Tudta, hogy meg kell szereznie bizonyos okmányokat és hogy ezért meg kell gyilkolnia valakit, de arról már sejtelve se volt, hogy mit jelentenek és mennyit érhetnek ezek az okmányok. Az ő kötelessége csak az volt, hogy engedelmeskedjék s ő hűségesen szolgálta is bőkezűen fizető gazdáját.

Hirtelen eszébe jutott az a fiatal leány, akit Oberzohn fogolyként őrzött a földalatti rejteklakásban. Sokat törte rajta a fejét, hogy miért tartja fogva Oberzohn ezt a leányt, de semmiféle elfogadható magyarázatot nem talált reá. Se a célját, se az értelmét nem tudta ennek az esetnek. . . Nem is gondolkozott rajta tovább.

Mikor átöltözött és lement a konyhába, hogy valami harapni valót keressen, Oberzohn doktor, mintha csak reá várt volna, dolgozó-szobájának a küszöbén állt és behívta a banditát.

— Ül le, Gurther — mondta neki, szinte udvaria-

san. — Gyujts rá. A szivarok az asztalon vannak. Jó szivarok, majd meglátod.

Gurther elégedetten vigyorgott és rágyújtott a vastag Upman-szivarra.

— Itt az ideje, amikor meg kell tudnod bizonyos dolgokat, Gurther — kezdte a doktor és maga is szivarra gyújtott. — Eddig mindent magam végeztem — folytatta, sűrű füstfelhőket fújva a menyezet felé — mert ki segíthetett volna? . . . Herr Newton? — megvetőleg vonogatta a vállait. — Kedves ember, de annyi agyveleje sincs, mint a verébnek. Tudod, Gurther, olyan ember ez, aki szereti a kényelmes életet, elfogad mindent, amit mi nagy fáradság és sok veszedelem árán szerzünk, de soha nem mondaná, hogy „köszönöm“. . . És, ha bajba kerülnénk, tudod-e, mit csinálna, Gurther? Szaladna a rendőrséghez . . . Úgy van, a rendőrséghez, hogy még jobban víz alá nyomjon bennünket!

Egyre bólogatott és közben lopva vizsgálta Gurther arcát. De a bandita vigyázott magára. Egyetlen arcizma se rándult meg, mikor arra gondolt, hogy Oberzohn körülbelül éppen így beszélt Pfeiffernek is, amikor ő harisnyában lopózott a folyosón a dolgozószoba ajtajához, hogy kihallgassa az ő fejéről tartott tanácskozást.

— Szemrebbenés nélkül nézné, hogyan hurcolnak bennünket az akasztófa alá — folytatta Oberzohn — és elégedett mosolygással olvasná a kivégzésünkről szóló tudósítást, sőt bizonyára jobb étvággal is ebédelne az napon . . . Ez a mi barátunk, Herr Newton! . . . Azt hiszem, hogy neked is ez a véleményed róla, igaz?

— Jawohl, Herr Doktor! — bólintott Gurther engedelmesen.

— Sokféle okból veszedelmes ez az ember — magyarázta Oberzohn, nekielégedve. — Legkívált ama három gazfickó miatt, akik összeesküdtek a romlá-

somra és fölgyújtották a raktárait, téged pedig megkorbácsoltak, Gurther . . . hozzákötözték a cölöphöz és a kilencágú macskával korbácsoltak meg . . . Elfeledd-e már, Gurther?

— Nein, Herr Doktor — felelte Gurther. És valóban nem is feleddte el, bár bamba vigyorgásából azt lehetett volna hinni, hogy kellemesen emlékszik vissza rá.

— A beteg tag hármily szervezetben épp oly veszedelmes — folytatta Oberzohn tudálékosan — mint a megrepedt donga a hordóban, vagy a rozsdás szem a láncban. Ha amaz törik vagy emez szakad, mi történik? . . . Az, hogy te meg én bitóra kerülünk, Gurther. Csakis azért, mert olyan ostoba, léha fickóval szövetkeztünk, mint ez a Herr Montague Newton . . . Érted-e, Gurther?

— Jawohl, Herr Doktor — bólintott a bandita szajkó-módra.

Oberzohn, mintha várta volna ezt a jóváhagyást, szintén bólintott.

— Most pedig őszintén elmondok neked mindent — kezdte aztán, óvatosan leerve szivarja hamuját. — Roppant vagyont szerezhetünk mi ketten, kedves Gurther, annak a fiatal leánynak a révén, akit most fogva tartok a pincelakásban. Akár elveszem feleségül, akár elteszem láb alól, a kincs mindenképpen a mienk. De, mivel kényelmesebb, hogy feleségül vegyem, hát ezt határoztam. . .

És, a maga módja szerint, hogy Gurther mindent jól megértsen, elmesélte az aranyhegy történetét, nem titkolva el semmit, amit Villától hallott és maga is tudott.

— A leányt mindössze csak négy-öt napig kell fogva tartanom. Aztán már akár szélnek is ereszthetem, mert nem árthat. Az a lisszaboni levél se jelent semmit. Kár is volt megkísérelni, hogy elfogjuk. Mivel a leány semmit se tud a dologról, nem is adott meg-

talmazást senkinek, úgyhogy a bányakutatósi engedély meghosszabbítását nem kérelmezte se ő, se a meghatalmazottja. Tehát én fogom megkapni, mert lisszaboni megbízottam már intézkedett is.

— Meg méltóztatik engedni egy kérdést, Herr Doktor? — szólalt meg Gurther.

— Beszélj, fiam — bízta Oberzohn jóságosan.

— Tudja ez a Newton a dolgot?

— Mindent tud! — legyintett a doktor.

— Szabad még valamit kérdezni? — folytatta Gurther nekibátorodva. — Mi volt abban a levélben, amit el kellett volna fognom, ha meg nem gátol a balserencse?

Oberzohn gondolkozva vizsgálta a mennyezetet.

— Mindent összevetve, azt gondolom — kezdte vonatva — hogy Gonsalez a Gyarmatügyi Minisztérium államtitkárának írt, azt kérve, hogy halasszák el a bányakutatósi engedély kiadását. Legalább lisszaboni megbízottam táviratából ezt hámozom ki. — Föltette a pápaszemét, turkált a zsebeiben és végre előkotorta a táviratot. — Figyelj ide — mondta — németre fordítom, hogy jobban megértsed. . .

„ . . . Gonsalez táviratban kérte államtitkárt döntést fölfüggeszteni két napig, mikorra levél jön. Távirat nem említi levél tartalmát. Miniszter intézkedett futár rögtöni fogadására. Kormány nem szívesen ad engedélyt angoloknak . . . ”

Oberzohn elégedetten hajtogatta össze és dugta zsebre a táviratot.

— Ebből nyilvánvaló — mondta — hogy a gyarmatügyi miniszter nem fogja elhalasztani a bányakutatósi engedély kiadását, hanem kiadja nekem, aki nem angol, hanem svéd állampolgár vagyok. Ez a roppant vagyon tehát a miénk lesz, kedves Gurther.

Gurthernek szeget ütött fejébe a „roppant vagyon” és most már nem vigyorgott, mert fölébredt benne farkastermészetének kapzsisága.

— Herr Doktor — szólalt meg rekedten, — megméltóztatik engedni egy kérdést?

— Nos, ki vele! — tárta szét Oberzohn a kezeit.

— Mennyit kapna ebből a vagyonból Herr Newton? . . . És hogyha méltóságod jósága engem is részeltetni kegyeskednék a kincsben, mennyi jutna belőle rám, könyörgöm?

Oberzohn elgondolkodva fújta a füstöt a mennyezet felé.

— Tízezer angol font — mondta végül.

— Méltóságos doktor úr — felelte Gurther alázatos szelídséggel — ez talán kevés egy kicsit, mikor oly sok-sok millióról van szó.

— Egyelőre nem ígérhetek többet — rángatta a szemöldökeit idegesen a doktor. — Mert a kincs fele Newtonnak jár, amíg él. De hogyha valami baleset érné, szívesen juttatnám neked az ő részét, Gurther. Ez pedig akkora vagyon, hogy aki ilyen gazdag, az fölül áll minden törvényen, Gurther. Arra nem vadászik semmiféle hatóság, mert minden palota nyitva áll előtte. Yachtot tarthat és tengeren töltheti a forró nyarat, télen pedig a világvárosokban szórakozhatik . . . Ez volna csak az élet, Gurther!

A bandita fölkelt és katonásan összeütötte a bokáit.

— Parancsol velem még ma, Herr Doktor? — kérdezte alázatosan.

— Nem, Gurther — rázta a fejét Oberzohn — mentsz aludni. De ne feledd el, hogy a napokban szükségem lesz rád. Addig készülj és gondolkozzál.

— Jawohl, Herr Doktor . . .

Gurther elment és Oberzohn becsukta mögötte az ajtót. Aztán újra kezébe vette a vastag könyvet és mohón olvasni kezdett. . . „Az emberi elmének küszöb alatti működése a lelki rázkódtatásokkal kapcsolatban . . .” Ez volt a könyv címe és a tartalom a legizgatóbb regénynél is jobban lekötötte Oberzohn érdeklődését.

XXVI. FEJEZET.

A két leány fogságban.

Második napja volt már a föld alatt Mirabelle Leicester és lassanként úgy beletörődött a fogságba, hogy kezdett visszatérni a bátorsága és a humora. Annál jobban megtörte a rabság Joant, aki az első napon — ha csak színlelte is — még táncra is perdült volna, csakhogy Mirabellet kissé fölvidítsa. Most azonban kitört rajta az ijedtség, a majdnem hiszterikus szorongás, úgy hogy állandóan sírt vagy legalább is szipogott.

— Utálom ezt a helyet! — jajdult föl, könnyekre fakadva. — Miért is zárt ide engemet Monty? . . . Oh, ha megcsalt és hazudott! . . . Megőrülök, ha még egy napig itt kell maradnom. . . Megőrülök, Leicester! — sikoltozott, a haját tépve.

— Mindjárt csinálók teát — csillapította őt Mirabelle és, kibújva az ágyából, fölhúzta papucsait.

Mialatt a teát főzte, Joan összegubbasztva gurnyasztott az ágyán és siránczó panaszkodásával anynyira idegesítette Mirabellet, hogy ez végül is kifakadt.

— Nem is tudom, miért esik így kétségbe? — mondta. — Hiszen nem magát hurcolták el, hanem engem és maga csak azért van itt, hogy én rám vigyázzon!

— Maga föl se veszi, látom — szipogott Joan — csak azt nem értem, hogy hogyan bírja idegekkel! — Meg-

fogta reszkető kezeivel a teás findsát. — Tudom, hogy örült vagyok, — kesergett tovább — de mikor sohase voltam még így bezárva! És nem is álmodtam, hogy Monty megszegi a szavát. Tegnapi ígérte, hogy értem jön. . . Hány óra lehet?

— Hat óra múlt — felelte Mirabelle unottan s magában hozzátette: — Mintha nem mindegy lenne, hogy hat óra van-e vagy dél vagy akár éjfél is!

— Undok hely ez a pince — nyöszörgött Joan, a kezeit tördelve. — Sokszor azt gondolom, hogy ránk eresztik a Themze vizét és mind a ketten a vízbe fulladunk . . . vagy fölrobbannak ezek a ládák — és a vattával körülcsvart furcsa ládákra mutatott. . . Oh, tudom és a véremlben érzem a halált. . . Mert az a becs-telen, orgyilkos Gurther is itt ólálkodik valahol. Olyan alattomos és kaján, mint a csúszó-mászó kígyó. . . Maga nem ismeri? Még sohase találkozott vele?

— Gurther? . . . Nem ez az „angol lord“ táncolt velem a Művészbálon?

— De az . . . és Isten óvjon tőle bennünket! — jajdult föl Joan, szétesapva két karjával a levegőben. — Megfagy a vérem, ha rágondolok!

Hirtelen fölugrott és rekedten suttofta:

— Jöjjön . . . próbáljuk meg, hátha ketten föl bírjuk emelni a zárókövet! . . .

Mirabelle nagyon jól tudta, hogy ez hiábavaló kísérlet lesz, de azért fölment a lépcsőkön Joannal, hogy a kedvét ne szegje. Mind a ketten nekifeszítették vállukat a kőlapnak, de akárhogy erőlködtek is, a kőlap meg se mozdult és Joan már csak tántorogva, a falba kapaszkodva bírt levánszorogni a szobába.

— Reméljük, hogy Gurther nem tudja meg, hogy az a . . . az a három ember barátja magának — mondta később, amikor kissé már lecsillapodott.

— Ezt tegnap is mondta, — felelte Mirabelle — de nem magyarázta meg, hogy mi bajom lehetne e miatt?

— Tömérdék baja! — jajdult föl Joan megborzongva. — Az a halvérű bandita mindenre kapható és mindenre képes. Meg kellene korbácsolni Montyt, hogy itt hagyott bennünket, mint szabad prédát ennek a zsványnak kényére-kedvére. Oberzohntól nem félek . . . ez már öreg, fogatlan tigris. De Gurther fiatal, erős, kegyetlen és oly hidegvérrel gyilkol, mint ahogy maga lenyel egy korty teát. És néha meg is bolondul. . . Montytól tudom, hogy . . . itt elcsuklott Joan hangja — ő mondta, hogy Gurther orgyilkos. Azt is mondta, hogy ezek a német haramiák sohase érik be egyetlen áldozattal, hanem mindenkit legyilkolnak, aki útjukban áll. A német fegyházak tele vannak ilyen tömeggyilkosokkal, akikben úgy megrögzött már az emberölés, mintha második természetük lenne.

— Lehet, hogy mr Newton csak ijesztgetni akarta magát — vélte Mirabelle.

— Ugyan miért tette volna?! — fakadt ki Joan szenvedélyesen. — És Montyt hagyja békében. Monty a legderekabb férfi a világon. Megérdemli, hogy még a lába nyomát is csókolgassam, érti?!

Mirabelle elmosolyodott magában a hiszterikus következetlenségen. Fél perccel előbb Joan megkorbácsolta volna Montyt és most . . . Nem szólt hát semmit, de amikor Joan szipogva elnémult, lassanként bekúszott szívébe az a szorongó félelem, hogy hátha igaza van ennek a leánynak és hogyha Gurther megtalálja őket itt a föld alatt . . .

E válságos pillanatban hirtelen fölmerült emlékeztében Leon Gonsalez képe. Ujjongó megkönnyebbüléssel kapaszkodott bele ebbe a gondolatba: igen, Gonsalez megmentheti és csakis ő mentheti meg! . . . Képzetében most újra látni vélte az arcát és tünődve kérdezte magában: — ugyan hány éves lehet? Mert arcának kifejezése szinte percről-percre változott. Néha fiatalnak látszott, néha pedig öregnek; még a szeme is hol ragyogott, hol meg ismét elhomályosodott. És Mi-

rabelle meghökkenve állapította meg, hogy nem is emlékszik világosan Leon arcvonásaira!

— De miért gondol mindig erre a rejtélyes férfira? —
töprengett magában. És nagyot dobbant a szíve, mikor rajta kapta magát valami furcsa érzésen, amit még önmaga előtt is titkolni akart. . . Hogy szeretné, ha behódolna neki ez a különös férfi, aki sokkal többnek látszik mindenki másnál és — bizonyára lebecsüli a nőket!

Alighanem nagy örömet okozott volna neki, ha megtudja, hogy Gonsalez is sokat gondolt rá ezen a reggelen és órákig töprengett azon, hogy hol találhatná meg és hogyan szabadíthatná ki fogságából miss Leicestert? . . . Aztán felszögezte szobája falára a nagy vasuti térképet, amelyen rajta volt Dél-Angliának és a kontinens egy részének vasúthálózata, rajta piros vonallal meghúзва az útirány Londontól Lisszabonig. Megnézte az óráját és éppen kis zöld zászlót tűzött a térképre, Páristól délre, amikor Manfred nyitott be az ajtón.

— A déli expressz körülbelül itt járhat most — magyarázta Leon, a zöld zászlócskára mutatva — és reményelem, hogy Washington barátunk kellemetlen kalandok nélkül érkezik meg Valladolidba, ahol már várja öreg cimboránk, Miguel Garcia és kíséri tovább Irunig. És onnan, reményelem, már repülőgépen utazhatnak Lisszabonig... Még nem mondtam, hogy Dieppeben elfogták azt a gazembert, aki a csatorna kellős közepén a tengerbe akarta lökni mr Washington? . . . Az a zsebtolvaj azonban, aki a St. Lazaire-pályaudvaron ki akarta lopni a pénztárcáját, sajnos, elmenekült.

— Kalandokra vágyott az öreg — nevetett Manfred. — Nem panaszkodhatik hát, mert alighanem több szakadt a nyakába, mint amennyire vágyott.

— Minden esetre derék fickó — felelte Leon komolyan. — Nem is választhattunk volna jobb embert erre

az útra. Hiszen tudod, mily pompásan elbánt azzal a női ruhába bújt orgyilkossal, aki egész bizonyosan Gurther volt. Már szájában volt a végzetes szipka is...

— Ah, a kígyóméreg! — vágott közbe Manfred élénken és pipára gyujtott. — Az eset napról-napra nehezebb és . . . veszedelmesebb lesz.

— Úgy van: veszedelmesebb — bölintott Leon. — Szinte matematikai bizonyossággal merem állítani, hogy Gurther, ha legközelebb ismét támad, hármunk közül valamelyiket próbálja meggyilkolni . . . Az újságok nem írnak semmit?

— Habzó szájjal követelik szegény Meadows fejét — vonogatta a vállait Manfred. — Pedig ő nem hibás semmiért és csakis a legutolsó „kígyómarás“ esetének a kinyomozását bízták rá. És most mégis mindent az ő nyakába varrnak!

Leon soffőrruhában volt és zsebre dugva mindkét kezét, gondolatokba mélyedve rótt a keresztül-kasul a szobát. Manfred felcsöngetett az emeletre Poiccartért, aki rögtön le is jött.

— Nos, fiúk, mi újság? — kérdezte, megállva Leon előtt.

— Semmi különös, — legyintett Leon — hacsak az nem, hogy egész London tódul a Frater-színházba, ahol valami szörnyen érdekes detektív-drámát játszanak. Nem sokat törődném ezzel a rém-drámával, ha „véletlenül“ nem találkoztam volna ma reggel azzal a kedves svéd irlakkal, aki a hét végéig még az Oberzohn-cég tisztviselője. Persze, kíváncsi voltam, hogy hová megy és nagy meglepetéssel hallottam, hogy a gazdája jegyekért küldte a ma esti előadásra. Nos, fiúk: azt hiszem, hogy nekünk is meg kell néznünk ezt a darabot, amely Oberzohn mestert érdekli . . . Téged is érdekelni fog, George — fordult Manfred felé, — mert tele van izgalmas fordulatokkal. Dartmoorból megszökik egy fegyenc és első dolga, hogy meggyilkolja árulóját, aki börtönbe juttatta. Végig néztem a

színházi kritikákat; valamennyi azt mondja, hogy a rémdráma nem irodalmi alkotás és ráadásul még teljesen valószínűtlen is. De ha Oberzohn kíváncsi rá, nekünk is érdemes, hogy megnézzük. Ha másért nem, hát azért, hogy elszundikáljunk az előadás alatt. . .

— Ha Oberzohn kíváncsi rá — vonogatta a vállait Manfred — ez még nem ok arra, hogy mi is megnézzük.

— De mondom, hogy egész London lázban van érte! — érvelt Leon. — Én is nehezen kaptam már három székét a földszinten.

— És Oberzohn hová váltott jegyet? — kérdezte Poiccart.

— A baloldali proscenium-páholyt vette ki — felelte Leon.

— A ma esti előadásra?

— Ahogy már mondtam — bólintott Leon. — Én pedig a második sorban vettem három zártszékét... Ha nem akartok eljönni, odaadhatjuk a jegyeket a cselédségnek. Pedig nagyon jó helyek — tette hozzá sajnálkozva. — Balközépen a három szélső szék, úgy-hogy nem kell mások tyúkszemeire taposnunk, ha le akarunk ülni vagy kimegyünk.

— Miért menjek oda unatkozni? — siránkozott Poiccart. — Mihelyt szétrántják a függönyt, mindjárt az első jelenetnél kitalálom, hogy ki a gyilkos és attól fogva már nem érdekel a dráma. Ezért nem szeretem a rejtélyes és detektív-darabokat. . . Nem lehetne el helyettem . . . mondjuk: Alma néni?

— Az ám — kacagott Manfred — sürgönyözhetnének neki Heavytree-farmra, hogy azonnal jöjjön Londonba, mert érdekes dolgot fog látni és hallani.

— Nem szép tőletek, hogy csúfot fűtök abból a derék vénleányból — feddette őket Leon. — Mert nagy lelki erővel viseli a fájdalmas veszteséget és a kínzó aggodalmat, hogy mi történt és mi történhetik még miss Leicesterrel. Az én meggyőződésem ugyan az.

hogy nem fenyegeti közvetlen veszedelem miss Leicester, de Alma néni nem tudja, amit én tudok és fél.

— És te... nem félsz? — kételkedett Manfred.

— Nem! — rázta a fejét Leon. — Oberzohn csak addig akarja fogva tartani, míg lejár a bányakutatási engedély határideje. Hogy hogyan ússza meg aztán ennek az erőszakos fogvatartásnak a bünygyi következményeit, azt igazán nem tudom. Lehet, hogy ő se tudja és szépen le fogja ülni a pár havi fogházbüntetést, mint olyan „befektetést“, amelynek árán megszerezni reméli az „Aranyhegy“ számolatlan millióit.

— De hátha megöli? — vetette közbe Poiccart.

Leon összerezzen, de mindjárt összeszedte magát.

— Miért ölné meg? — kérdezte nyugodtan. — Hiszen tudjuk, hogy ő raboltatta el és a rendőrség is tudja ezt. Miss Leicester esete egészen más, mint a Barberton-ügy. Itt bizonyítékok vannak, hogy Oberzohn rejteti a leányt; neki kell tehát elő is adnia . . . Ámbár — és idegesen dörzsölte a kezeit — még ez ellen a képtelen eshetőség ellen is védekezem. Digby már megkapta az utasításokat és reményilem, hogy okult eddigi kudarcain. Most bizonyára óvatosabb lesz és nem kockázza el a sikert.

Az ablakhoz ment és félrehúzza kissé a függönyt, kikandikált az utcára.

— Az a „húséges“ soffőr megint a posztján áll! — mondta bosszankodva. Talán csak nem hiszi ez az ostoba fickó, hogy . . .

Furcsa, hamiskás mosoly villant meg a szemeiben, amint hátrafordulva kérdezte:

— Ha megengeditek, van egy kis dolgom . . . De félóra múlva itthon leszek!

Feleletre se várva, kisurrant a szobából és pár perc múlva már kint állt az utcán, esernyőjével integve a „húséges“ soffőrnek. Ez izgalomtól boldogan kurbilizott és repült a ház elé, várva Leon parancsait.

— Scotland Yardba megyünk — mondta Leon, beülve a kocsiba.

A bérautó behajtott a félelmetes palota udvarára és megállt a főbejárat előtt.

— Várjon itt — mondta Leon a soffőrnek, de ez húzódozva fészkelődött.

— Vissza kell mennem a garázsba — szabadkozott: — meglazult a fékem.

— Öt perc múlva itt leszek, — nyugtatta meg Leon.

Szerencsére a hivatalában találta Meadows rendőrtanácsost.

— Szeretném, ha vallatóra fogná ezt a betyárt, — kérte Leon a tanácsost — még pedig mennél drasztikusabb eszközökkel. Revolvere van, bizonyára fegyverviselési engedély nélkül. Hátul hordja, a nadrágzsebében.

— És mit vegyek ki belőle? — kérdezte Meadows.

— Mindent, amit csak tud Oberzohnról. A fickó ugyanis Oberzohn kémje. Állandóan a házunk előtt ácsorog, lesve, hogy ki jár hozzánk. És ha valaki kilép tőlünk, rögtön ajánlja a taxiját, hogy megtudja, hová megy az illető. Különben bizalmas soffőrje Oberzohnnak; ő vitte a gazdáját és miss Leicestert, pár napja csak, villásreggelire a Ritz-Carltonba. Lehet, hogy hajtási engedélye sincs és ebben az esetben még könnyebb lesz az ön dolga.

Pár perccel később két markos detektív behurcolta a meglepett és dühöngő soffőrt az ügyeletes szobájába, ahol alaposan megmotozták. Leonnak igaza volt: csakugyan megtalálták hátsó nadrágzsebében a revolvért, amely meg is volt töltve. Azzal védekezett, hogy csak azóta viseli a revolvért, amióta olasz brigantik megöltek és kiraboltak néhány soffőrt. Ezt a védekezését azonban nem támasztotta alá fegyverviselési engedéllyel. Ráadásul — és ez volt a komolyabb természetű kihágás — hajtási engedélye se volt. A bérautó, amelyet

vezetett, bizonyos James White nevére volt lajstromozva, az ő neve pedig Frank Stone volt...

— Tegyétek lakat alá — utasította Meadows a jelentést tevő detektivet s amikor egyedül maradtak, mosolyogva fordult Leonhoz: — Érdekes, hogy mindkét esetben fején találta a szöveget. Nem tudom, hogy ki-préselhetek-e még valamit ebből a fickóból, de egyelőre mindenképpen itt tartom néhány napig.

— Nagyon köszönöm, kedves mr Meadows — mondotta Leon — és most eszembe jutott valami, ami érdekelne... Egyik emberem kétszer is látta ezt a fickót Greenwichben. Mindkét ízben Oberzohnt vitte. Nagyon szeretném tudni, hogy mi járatban voltak ott?

— Majd intézkedem, hogy kivallassák — ígérte Meadows — és ha eredmény lesz, azonnal megtelefonálok.

Leon visszament a Curzon Streetre és elmondta a dolgot Manfrednek.

— Hát nem tudom, hogy okos dolog volt-e, lecsukni azt az embert — csóválta a fejét Manfred. — Mert voltaképpen csak annyi történt, hogy megszábadultál egy olyan kémtől, akit már ismertél és kapsz helyette másikat, akit nem ismersz. De hát ez nem fontos. Ellenben most kaptam értesítést a kerületi kapitánytól, hogy ma éjszaka razziát tartanak a Gringo-bárban a Victoria Dock Roadon és valószínű, hogy megcsípi Oberzohnnak néhány emberét. Ez, bizonyára sokkal érdekesebb lesz, igaz?...

Elesen csendült bele a párbeszédbe a telefon és Leon fölkapta a kagylót.

— Furcsa históriát hámoztam ki abból a fickóból, — szólalt meg Meadows a telefondrót tulsó végén. — Mialatt vallatóra fogtuk, megvizsgáltuk az ujjlenyomatait. Kiderült, hogy régi ismerőse a rendőrségnek: notórius zsebtolvaj és most is föltételes szabadságon van. Ha akarom, rögtön visszaküldhetem a fegyházba, hogy töltsse ki a föltételesen elengedett másfél esztende-

jét is, miután kihágáson értük. Mikor ezt megmondtam neki, azonnal megpuhult. A legérdekesebb, amit val-
lott . . . jól fogózzék meg valamibe, hogy hanyatt ne
essék! . . . Szóval azt állítja, hogy Oberzohn nősülni
készül.

— Nősülni készül? — hökkent meg Leon.

— Kicsoda készül nősülni? — kiáltott közbe Man-
fred. — Azt mondja, hogy Oberzohn?

Leon szótlanul bólintott Manfred felé s aztán a
telefonba beszélt:

— Ez valóban érdekes! . . . És ki lenne az a szeren-
csétlen hölgy? . . .

Rövid szünet után halkán jött a válasz:

— Miss Mirabelle Leicester . . .

Manfred észrevette, hogy Leon elsáppad és reked-
tes hangon kérdezi:

— Tudja az a fickó, hogy . . . mikor akar nősülni a
gazdája?

— Nem — hangzott a válasz. — Csak annyit tud,
hogy három-négy napja kapta meg Oberzohn a dispen-
zációt, amelynek értelmében bármikor azonnal házas-
ságot köthet, mihelyt menyasszonyával jelentkezik az
anyakönyvvezető előtt . . . Mit gondol, mi a célja
Oberzohnnak ezzel a fogással?

— Nézzen föl hozzánk ma este — felelte Leon — és
vagy én, vagy George elmondjuk önnek.

Fölakasztotta a telefonkagylót és tépelődve szólalt
meg:

— Erre a veszedelemre nem gondoltam, pedig nyil-
vánvaló, hogy Oberzohn csakis ezzel a lépéssel gázolhat
ki minden bajból. Mert ha nőül veszi miss Leicestert,
akkor a felesége nem tanuszkodhatik ellene, illetőleg a
törvény nem engedi, hogy erre fölszólítsák . . . Vedd
csak elő a szolgálati könyvet, George!

Manfred kinyitotta a falba ágyazott vasszekrényt
és kis jegyzőkönyvet vett ki belőle. Leon Gonzalez tü-
nődve lapozgatott benne.

— Dennis . . . — szólalt meg aztán, megállva az egyik lapnál. — Ugy tudom, ez nagyon hűséges és megbízható ember?

— A legjobbak közül való — bólintott Manfred. — Egyebek közt mi mentettük meg az életét is . . . Talán még emlékszel: a felesége . . .

— Ah, igen . . . tudom! — bólintott Leon és fölirta jegyzőkönyvébe Dennis címét.

— Nos, mit akarsz vele? — kérdezte Manfred kíváncsian.

— Odaállítom Dennist a greenwichi anyakönyvvezető hivatala elé, reggel kilenc órától délután háromig, azzal a meghagyással, hogy ha Oberzohn valami hölgygel érkezik a hivatal elé, Dennis nyomban üsse le a vén gazembert és fektesse az autó elé. Aztán pedig kérje meg a soffőrt, hogy gázoljon keresztül a doktor úron . . .

Manfred nem kacagott föl, mert nagyon jól tudta, hogy Leon mindig komolyan gondolja az ilyen tréfásnak látszó fenyegetéseket.

Országos Széchényi Könyvtár

XXVII. FEJEZET.

Mr Newton bekapja a horgot.

A szerencse — nem hiába asszony — néha nagyon szeszélyes és kegyetlenül elbánik lovagjaival, akik a kegyeit hajhásszák. Ez történt Montague Newton kapitánnyal is egyik legutóbbi legényvacsoráján. A pompás lakoma után az előkelő társaság leült kártyázni és — akár az volt a hiba, hogy a Joant helyettesítő borzas hölgy nem bírta eléggé lekötni a vendégek figyelmét, akár az volt a baj, hogy a vendégek nem ittak eleget — az eredmény az lett, hogy — a vendégek koppaszották meg mr Montyt.

Chemin de fer-t játszottak és a játék nagyba ment. Különösen egy afrikai gentleman — aki egyébként tehette, mert milliomos volt — játszott nagy tétekben és oly össze-vissza, mintha fejébe szállt volna a bor. Monty már a második slágert vágta ki és a bankjában közel ötezer font volt. Az afrikai gentleman rácsapott öklével az asztalra és tartotta a bankot. Monty szabályszerűen leosztotta neki is, magának is a két kártyát és várta, hogy az ellenfele „kér“... Az afrikainak ugyanis négye volt s a következő — már előkészített kártya — hetes volt, vagyis az afrikainak egye lett volna, ha kér. De a milliomos, miután egyedül tartotta a bankot és ehhez joga volt, nem kért, hanem megállt és ezzel megölte Montyt! Neki ugyanis hárma volt és ezzel mindenképpen vesztenie kellett. Mert ha vesz.

hetest kap és semmije se lesz; ha pedig nem vesz, akkor hárma marad, az ellenfelének pedig négye van . . . Paklizni nem lehetett, mert minden játékosnak szeme a bankon és a kártyán függött. Monty tehát húzott és kényszeredett mosolygással toltá oda a rengeteg pénzt az afrikainak.

A gentleman elégedett vigyorgással söpörte be a pénzt és hátradőlve a karosszékekben, kissé borízú hangon jelentette ki, hogy mikor az ember több, mint ötezer fontot nyer egy ütésre, ez azt jelenti, hogy éppen ideje abba hagyni a játékot. Ezt aztán mindjárt meg is cselekedte, mert ingadozva fölkelte és búcsuzni kezdett. Monty jó képet vágott a keserű falathoz és udvarias mosolygással invitálta a szerencsés nyerőt:

— Jöjjön föl legközelebb revanchera, ha erre jár!

— Semmi esetre se mulasztom el! — felelte széles gesztussal az afrikai. — Holnap reggel ugyan haza utazom Dél-Afrikába, de nyolc-kilenc hónap múlva megint itt leszek és okvetlenül meglátogatom.

Monty egészen a lépcsőig elkísérte és azon fohász kodott magában, hogy bár kitörné a nyakát! . . . De ez csak gondolat volt — s a gondolat nem öl.

Másnap kóválygó fejjel és bosszusan ébredt föl. Sehogyse találta helyét a lakásban s ahogy ingerülten tépelődött magában, lassanként rájött, hogy — Joan hiányzik neki. Ez a hűséges, üres fejű teremtés, aki imádta őt és alázatosan leste minden szavát, túláradó hálával köszönve meg, ha egy-egy melegebb pillantást kapott tőle.

Sohase hitte volna, hogy ennyire érdekli őt ez a műveletlen, közönséges leány, akinek kifejezéstelen, bár csinos baba-arcát oly sokszor únta — és most szinte meghökkenve ébredt arra, hogy üres és örömtelen a pompás lakás, szinte olyan komor, mint a siralomház, amióta nincs itthon Joan! . . . És, mivel ő is babonás volt, mint minden szenvedélyes játékos, a tegnapi ku-

darcot is annak tulajdonította, hogy nem Joan volt a háziasszony.

Sajnálkozva, majdnem érzékenyülve gondolt arra, hogy a szegény leány ott senyved a föld alatt, Oberzohn pince-lakásában és már második napja, hogy ő feléje se nézett. — Mit szenvedhet szegény Joan, bezárva a föld alatti börtönbe, rábízva az önző és durva Oberzohn gondjaira, aki bizonyára nem is törődik Joannal, mert minden gondja csak miss Leicester, az afrikai „Aranyhegy“ bányajogának engedményese.

Mikor a villás-reggelihez ült, elhatározta, hogy meglátogatja Joant. Nem vár holnapig: még ma elmegy hozzá és megvigasztalja. Sejtette, hogy a leány heves szemrehányásokkal fogadja majd, de ő rögtön kibékíti valami nagy ajándék ígéretével és el is viszi pár órára, hogy kissé szórakozzék, mielőtt ismét visszamegy börtönébe. — Igen, ez lesz a legjobb! — döntötte el végérvényesen.

Mint rendesen, most is keresett eleganciával öltözött föl és elhajtattott Ozerzohnhoz. A doktor, mintha csak várta vagy megsejtette volna ezt a látogatást, az ablaknál állt, mikor Monty kilépett az autóból. Elébe csoszogott a lépcsőig és maga nyitott neki ajtót.

— Igazán nem értem, miért jön ide? — dörmögött barátságtalanul.

— Nyugtalan voltam, mert nem telefonált! — mentegetőzött Monty.

— Tudhatná, hogy figyelik a telefonomat — morgott a doktor. — Én bizony szíves örömet elbeszélgetnék önnel telefonon akár órákig is, de visszatart az hogy miss X... vagy miss Y... mindig azzal felel a hívásra: „Pillanatnyi türelmet kérek, azonnal kapcsolom“... s ugyanakkor figyelmezteti Scotland Yardot is, hogy: „Tessék bekapcsolódni, tartom a vonalat“...

— Megjött már Gurther? — kérdezte Monty ideges érdeklődéssel.

— Meg — felelte Oberzohn mogorván.

— Persze, nem végzett semmit... Az ujságokban legalább semmi se volt.

— Az amerikai talán már meg is érkezett Lisszabonba — mondta Oberzohn közömbösen. — De mit tesz az? Igazán nem fontos, hogy Londonban van-e vagy Lisszabonban... ha mégis mienk lesz a bányakutatási jog. Nem parancsol whyskyt?

Monty habozott. Ösztönösen félt Oberzohn whyskijétől és a cigarettáitól. Az ember sohase tudhatja...

— Egy pohár whyskyt szódával, minden esetre — mondta habozva. — Tele palackot kérek... ami még nem volt fölbontva. Majd én magam bontom föl.

Oberzohn gúnyosan rávigyorgott a — „barátjára“.

— Persze, nem bízik bennem? — kérdezte. — Nagyon okosan teszi. Mert hol van a föld kerekiségén olyan ember, akire szent hittel és meggyőződéssel azt mondhatjuk: „Ez igazán barátom nekem?“...

Monty oly ostobának találta a kérdést, hogy nem is felelt rá! Kezébe vette a whyskys palackot, amelyet Oberzohn a pohárszékből hozott és tett elébe az asztalra, gondosan a világosság felé tartotta, megvizsgálta a kupakját meg a dugóját és óvatosan fölbontotta dugóhúzóval.

— Lehet, hogy a szódavíz is meg van mérgezve — udvariaskodott Oberzohn.

Monty azonban ügyet se vetett rá. A pohár harmadrészébe whyskyt öntött, aztán színig eresztette szódával és egy hajtásra megitta az egészet.

— Szóval Gurther megjött? — ismételte, letéve üres poharát az asztalra.

— Mondtam már, hogy megjött — vonogatta a vállait Oberzohn — és kudarccal jött meg. De meg kell bocsátani neki, mert Gurther azért derék fiú. Hogy nem tökéletes és nem minden dolga sikerül?... Hát ugyan ki tökéletes a világon és ki mondhatja el magáról, hogy ő még sohase vallott kudarcot?... Legutol-

jára akkor hallottam az amerikairól, amikor tovább utazott Párisból.

Monty szivarra gyujtott és azon tűnődött, hogyan vigye dülőre azt a két dolgot, amiért ide jött?... Az egyik az volt, hogy Joant szórakozni vigye. A másik — az sokkal fontosabb volt: olyan terv, amely minden nehézséget egy csapásra megoldhatott.

— Hogy vannak a leányok? — kérdezte odavetőleg.

— Nagyon jól — felelte Oberzohn, aki rá se nézett Montyra, hanem kibámult az ablakon. — Boldogok, mint minden vendég a házamban.

— Boldogok!... Abban a kutya-ólban? — méltatlan-
kodott Monty. — Nem akarom, hogy Joan ott ma-
radjon.

— Hát akkor vigye el — rándított a vállán Ober-
zohn. — Minek is hagyná itt, ha ön boldogtalan, mi-
helyt az a lány nincs mellette? Úgy sincs semmi ér-
telme, hogy itt maradjon. Sőt lehet, hogy árt is, mert
ijesztgeti a másikat. Ha akarja, akár mindjárt ide is
hozom — és már indult az ajtó felé.

— Még várjon kérem! — emelte föl a kezét Monty.
— Majd később beszélek vele és lehet, hogy ma estére
el is viszem, de aztán megint visszahozom. Valakinek
mégis csak ott kell lennie a mellett a leány mellett,
igaz?

— Ugyan miért? — vetette oda Oberzohn könnye-
dén. — Hiszen itt vagyok én!

— Ön is itt van, meg Gurther is itt van! — vágott
visza Monty és, hogy elkerülje Oberzohn tekintetét,
kibámult az ablakon. — Legkivált Gurther miatt gon-
dolom, hogy kell itt lenni valakinek, aki vigyáz miss
Leicesterre... Hanem, hogy komolyabb dologra térjek:
gondolt-e már arra, hogy a legegyszerűbb kivezető út
ebből a bonyodalomból a... a házasság?

— Magam is gondoltam már erre — bólintott Ober-
zohn — és meglep, hogy ön is... Ez igazán csodálatos!
Mr Montague Newton kezd gondolkozni...

Ez a gúnyos hang Montynak arcába kergette a vért. — Mi történhetett, hogy Oberzohn ily kihívó megvetéssel beszél hozzá, holott eddig minden dologban kikergette és rendesen meg is fogadta a tanácsát?

— Hallja, Oberzohn — csattant föl nyersen — jó lesz abba hagyni ezt a gúnyolódást! — És minden átmenet nélkül odavágta: — Feleségül veszem azt a leányt, érti?

Oberzohn oly némán állt a szoba közepén, mint a csuka. Rá se nézett Montyra, aki most nekimelegedve folytatta:

— A leálynak nincs vőlegénye, sőt udvarlója se volt eddig, azt tudjuk. De Joan is ezt mondja és Joan nagyon ügyes, furfangos leány és kivette volna miss Leicester szíve titkát, ha volna ilyen. De nincs... Magam még nem vagyok egészen tisztában a dologgal, hogy hogyan fogjam meg. Azt hiszem legokosabb lesz, ha olyannak mutatkozom előtte, mint aki őszinte barátja és önzetlenül, csupa részvétből, szeretetből és tiszteletből kierőszakolom, hogy kiszabaduljon börtönéből. Szóval lovagias, romantikus megmentője leszek. Lehet, hogy ezért hálából készségesen, azonnal beleegyezik a házasságba. Azért is hiszem ezt, mert tudom, hogy mindjárt az első találkozáson nagyon tetszettem neki. Aztán meg előkelő társadalmi állásom is van, Oberzohn: nagyszerű palotám, London szívében...

— Az én palotám, mr. Newton! — csapott le rá Oberzohn mély, dörmögő hangja.

— Az ön palotája? ... Nos, mondjuk inkább: kétőnk palotája. Ilyen csekélységeken csak nem veszünk össze?

— Én sokkal többet ajánlhatok föl neki, mint ön — szólalt meg most Oberzohn — s én nem a másét ajánlom föl neki, hanem a magamét.

Most már szembe fordult Montyval és hosszú, lopó-tök-feje, mint kórikus maszk világított a szoba félhomályában.

— Ön? — dadogta Monty. — Ön? — ismételte, mintha nem merne hinni tulajdon füleinek. — Csak nem... gondolja... komolyan, hogy?... Hát kicsoda ön?

— Hogy ki vagyok? — ismételte gögösen a svéd doktor, egész magasságában kiegyenesedve. — Ha nem tudná, hát megmondom: báró Eruc Oberzohn vagyok.

— Báró?... Maga báró?! — kiáltott föl Monty és harsogó kacagásától visszhangzott a terem. — És hogyha százszor báró is, csak nem gondolja, maga vén bolond, hogy az a fiatal leány feleségül megy az — öreg-apjához?

— Sőt a legkomolyabban gondolom és hiszem is! — felelte Oberzohn fölényesen. — Az a lány vakon fog engedelmeskedni, akármit parancsolok is neki. Mert lehet, hogy nem szeret engem, de vannak dolgok, amiket még kevésbbé szeret, mint engem. Minden nő egyformán henceg, hogy nem fél a haláltól, de amikor szemtől szemben áll vele, nyomban megtörik, igaz?

— Elment az esze! — mordult föl Monty dühösen.

— Elment az eszem, csakugyan? — ismételte Oberzohn maró gúnnyal. — Hát maga csak higgye azt, hogy bolond vagyok, én meg majd feleségül veszem azt a leányt.

Halálos csönd lett a szobában pár pillanatig, aztán megint Oberzohn szólalt meg, de most már sokkal higgadtabb hangon.

— Lehet, hogy az vagyok, aminek gondol — mondta — de két olyan régi jó barátnak, mint mi vagyunk, nem érdemes összekapni ezen a csekélységen. Holnap jöjjön el ismét s akkor nyugodtan, tisztán üzleti szempontokból, meghányjuk-vetjük a dolgot, hogy melyik forma lenne legcélszerűbb.

Monty különös szemmel vizsgálta Oberzohnt, mintha soha nem látott, exotikus állat került volna hirtelen a szeme elé.

— Maga nem svéd, hanem német! — mondta aztán megvetőleg. — Azzal a bárói címmel elárulta magát.

— A balti tartományban születtem, de svéd vagyok — felelte Oberzohn kurtán. — Nem vagyok német, sőt szívből utálok és gyűlölök minden németet . . . De ne vitázzunk ezen — folytatta vállat vonva. — Én bolond vagyok, de ön is bolond és bolond, velünk együtt, az egész világ . . . Akar beszélni az asszonyával?

— Joannal akarok beszélni — igazította helyre Oberzohn. — Nem szeretem azt az aláhúzott „asszonyom“ kifejezést, amivel ön gúnyolódik.

— Mindjárt ide hozom, csak legyen türelemmel — felelte Oberzohn.

Lerúgta papucsait, fölhúzta rövid szárú házi csizmáit és kicsoszogott az udvarra. Monty utána nézett az ablakon át, míg eltűnt a ház mögött. Jó öt perc múlva már jött is vissza, de egyedül. Monty dühösen kiáltott rá, hogy hol van Joan . . . Miért nem hozta fel a leányt?

— Óvatosnak kell lennünk, barátom — csitította Oberzohn, kissé lihegve, mert gyorsan jött fel a pár lépcsőn. — Vigyáznunk kell . . .

— Én nem vigyázok . . . Joant akarom látni!

— Csak lassan, lassan! — ismételte Oberzohn. — Nem sokára megláthatja és el is viheti. De most várnia kell. Gurther valami idegent látott ácsorogni a töltesen, aki, azzal az ürüggyel, hogy horgászik a csatornában, bizonyosan az én házamat figyeli. Mert ugyan ki az ördögnek juthat eszébe, hogy ebben a pocsolyában halat is foghat?!

— Na és miért lenne baj, ha meg is látná a leányt?

— Miért lenne baj? — csóválta a fejét Oberzohn. — Hát nem azt mondta Meadowsnak meg annak a másik banditának, hogy az assz . . . hogy miss Joan nincs Londonban, mert Brüsszelbe utazott? . . . Hát erről már megfeledezett?

Montynak valóban kiment a fejéből ez a kis alkalmi füllentés.

— De nekem pompás ötletem van — folytatta Oberzohn — és bizonyosan tudom, hogy ön is, miss Joan is örülni fog neki. Ma reggel páholy jegyet küldött valamelyik barátom. Állítólag szenzációs drámát játszanak a Frater-színházban. Oda vigye el ma este miss Joant. Délután hét óra tájban, mikor már leszállt a nap, rendszeren elég sűrű köd támad itt a csatorna körül, úgy hogy észrevétlenül beleülhetnek az autóba és el is mehetnek a színházba. Most majd kiküldök a töltésre valakit, hogy vonja magára annak a kémnek a figyelmét, én pedig ez alatt fölhozom miss Joant és este ön érte jöhet.

— Nem megyek el és nem jövök vissza — makacskodott Monty. — Itt akarom megvárni.

És várakozott is jó másfél óráig, amikor végre hisztérikus sikongatással berontott a szobába a félőrült leány és egyenesen Monty nyakába ugrott.

Oberzohn köszívű részvétlenséggel, sőt néma undorral nézte ezt a zajos viszontlátást.

— Szép kis „családi jelenet“ — fintorgatta az orrát. — Kivált nekem, aki rövidesen szintén meg akarok nősülni.

Bosszúsan hátat fordított nekik és ott hagyta őket.

— Oh, Monty — könyörgött Joan a kezeit tördelve — ma éjszaka már nem akarok visszamenni abba az utálatos börtönbe! Miss Leicester meglesz ott egymaga is holnapig. Sajnálom is szegényt, mert igazán nem rossz leány és nem is sejti, hogy mennyi pénzt ér!

— Hát erről is fecsegtél vele? — fakadt ki Monty dühösen. — Pedig megmondtam, hogy elő ne merjed hozni?

— De hiszen nem is beszéltem róla! — védekezett Joan siránkozva. — Csak éppen kérdeztem tőle egyet-mást, tapogatózva, hogy nem sejt-e valamit... Oh, hát csak nem lehetek éjjel-nappal együtt vele, abban

az öklömnyi börtönben, hogy még csak ne is beszélgethessünk?! . . . Oh, Monty: egészen bizonyos, hogy nem történik neki semmi baja?

— Rosszabb már nem is történhetik vele — köszörműlte a torkát Monty — mint ami most van készülőben.

— Mi lehet az, Monty, az Istenért?! — tördelte a kezeit Joan rémülten.

— Hogy férjhez kell mennie — felelte Monty komoran.

Joan tágra nyílt szemekkel bámult rá.

— És ki akarja feleségül venni? — kérdezte álmélkodva.

— Oberzohn — felelte Monty kurtán.

— Az a rokkant Mathuzsálem? — csapta össze a kezeit Joan undorodva.

Monty szemmel láthatólag küzködött önmagával, amint vontatottan megszólalt:

— Tudod, kedvesem, én is sokat gondolkoztam ezen. A házasság voltaképpen nem sokat jelent . . .

— Oh, nekem mindent jelentene! — fohászkodott Joan ábrándosan.

— Mi lenne, például, ha én venném nőül? — vetette oda félig tréfásan.

— Te . . . Mirabellet? — kiáltott föl Joan és megrettenve lépett vissza.

— Tudod, kérlek . . . — dadogott Monty — nem szabad félre értened. Hogy egészen őszinte legyek. Joan, úgy lehet hogy ez az egyetlen mód arra, hogy hozzájussunk ahhoz az óriási vagyonhoz. Ez a házasság . . . nos, igen . . . csak formai dolog, ami legfőlebb egy-két évig tart, aztán jön a válás és utána mi ketten esküszünk meg, de véglegesen, az egész életre . . . és végtelenül gazdagok leszünk. Gondold meg, kérlek!

— És Oberzohn akarja ezt? kérdezte Joan gyanakodva. — Hogy te vedd nőül Mirabellet?

— Nem . . . ő maga szeretné nőül venni.

— Hát engedd, hogy nőül vegye! — csattant föl Joan. — Mit gondolsz, törődöm én annak a leánynak a pénzével? Még ha másként nem lehetne megszerezni, még akkor se tűrném, hogy . . .

Szinte elfulladt a hangja keserűségében és Monty is hallgatott. Kérges szívét mélyen megrendítette a leánynak ez az őszinte fájdalma, úgy hogy nem vitte rá a lelkiismeret a terv további erőszakolására.

— Oh, Monty — könyörgött Joan — ugy-e, nem komolyan gondoltad?

— Most egyelőre nem tudom, hogy mit tegyek — tért ki Monty a kérdés elől.

— Akármit, csak ezt ne! — siránkozott Joan, megfogva Monty karját.

— Ma éjjel még beszélünk róla — nyugtatta meg Monty. — Oberzohn szerzett páholyt a Frater-színházba. Valahol megebédelünk . . . az se lesz baj, ha meglátnak, hiszen ugyis tudják, hogy nem utaztál Brüsszelbe . . . Micsoda furcsa illatszert használsz . . . és mióta?

— Nem illatszert ez, hanem valami füstölő — nevetett Joan. — Ahogy az éléskamrában turkáltam, ráakadtam egy csomagra és mindjárt alaposan kifüstöltük a szobákat, hogy kimenjen belőlük a nyirkos, dohos, penészes szag . . . oh, ha tudnád, mily rémes ez a börtön, nem kényszerítenél rá, hogy visszamenjek bele! — könyörgött színpogva.

— Még holnap menj vissza, kedvesem — kérlelte Monty szeliden. — Mindössze két-három nap az egész és nekem nagyon fontos ez! — Kivált amióta tudom, hogy ez a vén Oberzohn miben sántikál

— De nem gondolsz már arra, úgy-e, hogy . . . hogy nőül veszed?

— Mondtam már, hogy ma éjjel még beszélünk róla . . . Most menj vissza, öltözzél át gyorsan, hogy el ne késsünk.

Mirabelle az ágyán hevert és olvasott, mikor Joan belépett hozzá. Félre tette a könyvet és mosolyogva kérdezte:

— Nos, maga már szabadul a börtönből?

— Csak ideiglenesen — felelte Joan habozva. — Ugy-e, nem haragszik meg, ha ma éjjel nem leszek itthon?

— Mirabelle szótlanul intett nem-et. Ha őszinte akart volna lenni, azt felelte volna, hogy örül, ha egyedül lehet. Mert torkig volt már Joannal, aki éjjel-nappal sírt, átkozódott és úgy kétségbe esett, hogy még Mirabellenek kellett őt vigasztalnia . . . Még egyszer huszonnégy óráig nem bírta volna ki vele: jobb, ha elmegy Joan — legalább nyugodtan átalhatja az éjszakát.

— Igazán nem bánja, hogy egyedül hagyom? — kérdezte Joan aggódva.

— Nem, nem! — nyugtatta meg Mirabelle. — Igaz, hogy hiányozni fog — tette hozzá, bár ezt nem őszintén mondta — de mégis örülök, hogy kicsit szórakozni megy. Mikor jön vissza?

— Holnap! — sóhajtott Joan kelletlenül.

— Ugy-e, nem szívesen jön vissza? — mosolygott Mirabelle. — Nem sikerült rávennie a . . . a barátját, hogy szabadítson ki engem is?

Joan csüggedten rázta a fejét.

— Nem teheti meg, kedvesem . . . nem teheti meg, amíg maga . . . — Hirtelen elhallgatott és fürkészve nézett Mirabelle arcába. — Mondja csak — kérdezte aztán: — nem menyasszony maga?

A kérdés olyan furcsa volt és olyan váratlanul jött, hogy Mirabelle kacagva ült föl az ágyán.

— Én . . . menyasszony? Hát ezt a mesét hol szedte föl, kérem? Még csak tegnap mondta, hogy nagyon gazdag vagyok és ma már menyasszony lettem? Ki mondta ezt?

Joan őszinte irigykedéssel nézett végig Mirabelle-en és sietett jóvátenni az elszólását.

— Nem mondta senki, csak úgy gondoltam... Hanem maga igazán nagyszerű teremtés! — tette hozzá elesodálkozva. — A maga helyében én talán éjjel-nappal sírnék és ájuldoznám. Maga pedig olyan jókedvű, mintha most készülne valamelyik távoli rokonának a temetésére, akitől milliókat örökölt!

Nem is sejtette, hogy Mirabellet mennyire megtörte ez a rabság és sorsának bizonytalansága és anyyira elragadta a bámulat, hogy hirtelen megölelte és megcsókolta Mirabellet.

— Ne nagyon haragudjon reám, hogy elmegyek! — mondta ellágyulva és már kint is volt a szobából még mielőtt Mirabelle felelhetett volna.

Oberzohn már türelmetlenül várta odafönt.

— Az a gyanus alak végigment a töltésen és most nem láthat ide — mondta. — Bátran mehetünk tehát. Csak mellettem jöjjön mindenütt.

— Mondja: miféle história ez, Mirabelle Leicester férjhez menetelével?

— Ah, hát Monty elmondta önnek? — kérdezte Oberzohn meglepetve. — Talán azt is megmondta, hogy... ő akarja nőül venni a leányt?

— Meg — bólíntott Joan. — És most én mondok magának valamit, doktor. Szeretném, ha inkább maga venné nőül, mint Monty.

— Ugyan? — gúnyolódott Oberzohn.

— Sőt akárki más, ha ön már nem... kivéve az ön kígyóját, persze! — vágott vissza Joan csípősen.

Oberzohn megrezzenve nézett körül, hogy nem hallhatta-e meg valaki ezt a kegyetlen vágást és düh-től csikorgó hangon kérdezte:

— Kiről beszél?

— Gurtherre gondoltam — dadogta Joan, megdöbbenve tulajdon meggondolatlanságán.

— Persze, ezt mindjárt kitalálhattam volna! — sziszegte a doktor indulatosan.

Szótlanul vezette Joant a sötétben a ház felé, nagy kerülőt csinálva a csatorna töltésének mentén, mert erre volt a kitaposott ösvény az egyébként lim-lommal, félig elszenesedett gerendákkal és más egyéb törmelékekkel borított raktár-udvaron át.

Már odaértek a magas kőfalhoz, mely elválasztotta a raktár-udvart a háztól. Jó másfél öl magas kőfal volt ez, fönt ékben végződött és üvegcserepek voltak bevakolva az ék élén. Oberzohn egyre a kőfalat vizsgálta s egyszerre csak hirtelen megállt. Észrevette hogy vagy másfél méteres szélességben nincsenek üvegcserepek a kőfal élén, sőt a vakolat is letöredezett, a falon pedig nyomok látszóttak, mintha átmászott volna rajta valaki . . .

— Ejha! — röppent el a meghökkenés Oberzohn ajkairól. — Hát ez mi?

Gondosan megvizsgálta a nyomokat és idegesen szólt oda Joannak.

— Várjon itt . . . mindjárt jövök!

Gyorsan elszaladt és pár perc múlva lihegve jött vissza két hatalmas, rozsdás csapdával, melyeket gondosan helyezett el a gyanús kőfal-rész alatt a földön. Régi-módi rókaesapdák voltak, kétfelé nyíló csapóvassal, melyek rúgóra jártak, úgy hogy a két félköralakú vasabroncs rögtön összeesapott, mihelyt az érzékeny pecek megmozdult.

Oberzohn nagy erőfeszítéssel széthúzta a két csapda vasabroncsait, gondosan beállította a pecket és elégedetten bólintott.

— Meglátom, mit fogunk — mondta. — Most már mehetünk.

Monty már tükön ült, oly nehezen várta Joant. A nagy Rolls Royce-kocsi, amit Oberzohn az ő tiszteletükre állíttatott elő, már halkán berregett a ház előtt és a sunyi képű soffőr a volánra dőlve várakozott

— Mi baja ennek a soffőrnek? — kérdezte Joan, mikor az autó nagy zökkenésekkel rugaszkodott neki az útnak. — Olyan elkeseredett arcot vág, mintha ma reggel akasztották föl az öreganyját!

— Dühös az öregre, mert szabad-napja lett volna ma este — magyarázta Monty. — Oberzohnnak két soffőrje van és a másik a jobbik. Ez azonban nem jött meg ma délbén, mikor föl kellett volna váltania ezt a zsványt.

A kocsi úgy ugrált és táncolt, hogy Joannak meg kellett kapaszkodnia a fogódzóban, különben orra bukott volna. És a soffőr szinte szándékosan kereste a gödröket, a kőtörmeléket, mintha azt akarta volna, hogy összetörjön a kocsi. Szerencsére öt perc múlva kiértek az országútra, ahol oly könnyedén, nesztelenül siklott tova, mintha nem is a földön járna, hanem a levegőben repülne.

És ekkor Joan, ez a mocsárban nyíló szép virág — akinek szívében, mint bármely más nőében, önzetlen lánggal lobbant föl a hála, a szerelem és a boldogság reménye — megkereste Monty kezét és gyöngéden, alázatosan megcsókolta.

Országos Széchényi Könyvtár

XXVIII. FEJEZET.

A Frater-színház előadása előtt.

Manfred azt ajánlotta, hogy korán ebédeljenek meg Lasky éttermeiben, amelyek legdivatosabbak voltak Londonban. Mivel ez a helyiség közel volt a Frater-színházhoz, Poiccart és Leon is szívesen beleegyeztek. Derült hangulatban ették végig a pompás menüt, amelynek végén, mikor a fekete-kávét hozták, Manfred az órájára nézett.

— Hát „ők“ hol ebédelnek? — kérdezte.

— Még nem tudom — felelte Leon — de mikor kilépünk innen, barátunk már az ajtó előtt lesz és tőle mindent megtudunk.

— Attól félek, hogy halálra unom magamat! — kesergett Poiccart, aki ösztönszerűen „utált“ minden művészi produkciót. — A gyilkos még ki se nyitja a száját és én már tudom, hogy ő volt a tettes!

Leon és Manfred csak mosolyogtak ezen a keserűségen. Mikor kiléptek az étteremből, közvetlenül az utcai ajtó mellett egy igénytelen külsejű férfi állt, aki rájuk se nézett s még az ajkait se mozdítva, halkan elejtett pár szót . . .

— Eszem ágában se volt ugyan — mondta Leon, mikor már vagy husz lépést mentek — hogy benézzek a Mero-étterembe is, de amit éppen most hallottam, mégis izgat, hogy nézzünk el arra. Időnk még van és

legalább látni fogjuk, hogy kinek a kocsijában jön színházba a Newton-pár.

— És ugyan miért fontos ez? — kérdezte Manfred vállvonogatva.

— Azért, hogy tudjuk: kinek az ötlete volt ez a ma esti kiruecanás.

— És miből akarod ezt megállapítani? — kérdezte Poiccart.

— Akinek a kocsiján jöttek, azé volt az ötlet — felelte Leon határozottan.

A Mero-étterem előtt hosszú kocsisor állt és Leon hamarosan meglátta a sorban Oberzohn kocsiját. A sunyi soffőr összefont karokkal ült a volán mellett és látszólag komoly beszélgetést folytatott egy sápadt, hajlott hátú gentlemannel, aki ráadásul púpos is volt, de kifogástalan estélyi ruhát viselt. Nyilvánvalóan nyomorék volt: nem csak púpos, hanem sánta is, mert egyik lábát meggörbesztve tartotta és, nagy botjára támaszkodva, járás közben erősen bicegett is.

Manfred látta, hogy a soffőr lomhán előre legyint a kezével, mire a gentleman sántikálva iparkodott előre a jelzett irányba. Mikor odaért hozzájuk, Manfred észre vette, hogy egyik cipőjének a talpa majdnem arasznyi vastag.

— Úgy látszik, nem találja az autóját — jegyezte meg Manfred.

Ahogy szép lassan tovább sétáltak a gyalogjárón, látták, hogy a bicegő gentleman le-lehajol az autók hátuljánál és nézi a számot . . . Majd a Mero-étterem egyik nagy ablakának finom csipke-függönye mögött, a selyem-ernyős kis lámpások diszkrét világánál megpillantották meleg, bizalmas beszélgetésben a korrekt eleganciával öltözött mr. Montague Newtont és vele szemben a nekipirult, boldogan mosolygó Joant, aki merészen kivágott, pompás estélyi ruhát viselt. Az ablakon át halkán kihallatszott a Strauss-keringő lágy, ábrándokba ringató melódiája . . .

— Jól kiöltözött ez a lány! — mondta Leon halkán.

— Attól a pillanattól fogva, hogy kilép a színház-ból, folyton a sarkában legyen valaki — jegyezte meg Manfred — mert csak így juthatunk nyomára, hogy hová rejtették el miss Leicestert.

— Már intézkedtem — bólintott Leon. — Digby . . .

— Ah, nem! — rázta a fejét Manfred. — Digby leg-főlebb csak éjjélkor jöhet ide, mert addig Oberzohn lakását tartja szemmel Gurthier miatt.

— Az se baj — vélte Poiccart — hiszen hárman vagyunk. Bérautóba ülve, akármelyikünk követheti Oberzohn kocsiját.

Beszélgetve értek a Frater-színház elé, amely éppen akkor nyitotta meg kapuit a befelé özönlő közönség-nek. A „Három Igaz Ember“ megállt a főbejárat előtt és nézte a hosszú sorban érkező autókat, amint egymás után hajtottak föl a följáróra és ontották magukból az előkelő vendégeket. Kevéssel félkilenc előtt érkezett meg Oberzohn kocsija, amelyből Joan szállt ki elsőnek és Monty Newton ugrott ki utána.

A leány talán még sohase volt ily elragadóan bájos és kedves. Csinos baba-arca ragyogott a boldogságtól, szemeiben a szerelmes gyermek hálás öröme csillogott és ha a túlpuritán smokkok kifogásolhatták is ruhájá-nak merész kivágását, viszont még ők se tagadhatták volna, hogy a leány megvesztegetően csinos és el-ragadó.

— Kár . . . igazán nagy kár! — sajnálkozott Leon spanyol nyelven, hogy a közel állók meg ne értsék. — Ha ránézek, olyan valamit érzek, mintha azt látnám, hogy a legpompásabb márványtömb hitvány, kontár kőfaragó kezébe kerül, aki remekmű helyett otromba figurát farag belőle . . .

Manfred megrántotta Leon kabátját és magával húzta az oszlopok mögé, a sötét háttérbe. Éppen most hajtott föl a följáróra az a nyomorék gentleman, akit a Mero-étterem előtt megfigyeltek, mikor az autóját

kereste. Nagy nehezen kászolódtott le a kocsiról; a soffőr és az egyik színházi szolga segítették ki. Amint lihegve megállt, míg kifizette a soffőrt, arcára ráesett az izzólámpák vakító fénye és Leon elgondolkozva nézte a sápadt, gyér szakállal körített, sovány arcot...

Most már ők is bementek a színházba s ahogy leültek a középső bejáró elején, közvetlenül a zenekari székek mögött, Leon mindjárt megpillantotta a proszcénium-páholy alatt a legszélső széken a nyomorék gentlemant.

— Egészen bizonyos — dörmögte magában idegesen — hogy már találkoztam ezzel az emberrel. És semmi se boszant jobban, mint ha elfeledem . . . nem az arcot, hanem azt, hogy hol és mikor láttam?!

Ha Gurther hallotta volna ezt a kifakadást, bizonyára följjongott volna büszkeségében: — hogy kétszer is ott állt a világ legélesebb szemű detektívje előtt és az mégse ismerte meg!

Gurther éppen aludt, mikor a gazdája bömbölve hívta — de mire leszaladt a lépcsőn és katonásan összeütötte a bokáját Oberzohn előtt, már olyan fürge és éber volt, mintha mr Elijah Washington nem is tegnap éjjel bánt volna el vele az expressz-vonaton.

— Most megint fontos munkára küldlek, Gurther — kezdte Oberzohn jóságos, atyai hangon. — Most arról van szó, hogy megszabaduljak attól az áruló Judástól, akit eddig, sajnos, megbízható barátunknak tartottunk. A kígyónak marnia kell ma éjjel, Gurther: Kíméletlenül és halálos biztonsággal kell marnia! . . . És, ha ez sikerül, akkor nem lesz többé semmi, amitől félnünk kellene.

Megvárta, míg Gurther vigyorogva bólint s aztán, szinte hízelegve, folytatta:

— Mester-munkát kívánok tőled ma éjjel, Gurther! Értsd meg: fölül kell mulnod önmagadat, hogy ne is

sejtsék, ki vagy. A gentleman-kosztüm nem jó . . . abban megismerhetnek. És nem jó a női ruha sem, hanem olyasmit kell kitalálnod . . .

— Megengedi, Herr Doktor — vágott közbe Gurther — hogy alázatos előterjesztést tegyek az ötletemről?

— Rajta, Gurther! — biztatta Oberzohn. — Tudom, hogy okos fiú vagy és jobb, ha rád bízom a dolgot, mint ha a magam ötletét akarnám rád erőszakolni.

— Méltóztassék megengedni, hogy egy óra múlva jelentkezhessem — felelte Gurther. — Reményilem, Herr Doktor, hogy meg lesz elégedve.

— Mars! — legyintett a doktor jóindulattal és mosolyogva mutatott az ajtóra.

Nem egészen egy óra múlva halkan kopogtattak a doktor ajtaján s mikor a „Tessék“ szóra benyitott a látogató, Oberzohn meghökkenve állt föl: — hogyan került be a házba és kicsoda ez az idegen? . . .

Az arca szinte krétafehér volt s a kék gyűrűk szemei alatt sejtetni engedték, hogy nem rég épülhetett föl halálos betegségéből, rövidre nyírt, fekete körszakállába itt-ott ősz szálak vegyültek már... de mind ez aligha szedte volna rá Oberzohnt. Hanem, ráadásul, nyomorék is volt az idegen. Az egyik válla, mintha kificamodott volna, valósággal lógott s ezt még feltűnőbbé tette, hogy a másik vállát meg hatalmas púp éktelenítette el — végezetül pedig, ahogy botjára támaszkodva előbbre bicegett, ballábának arasznyi vastag talpú cipője kísértetiesen kopogott a padlón.

— Mit kíván tőlem, uram? . . . — kezdte Oberzohn s aztán szájtátva bámult az idegenre. — Uram segíts! — csapta össze a kezét — talán csak nem? . . .

Gurther elvigyorodott.

— Herr Doktor — kérdezte siralmasan nyögve — méltóztatik jóváhagyni? . . .

— Kolossalis! — dörögte Oberzohn és megdörzsölte a szemeit, hogy jobban lásson. — Ez aztán igazán teteje a művészetednek, Gurther! Ha sikerül, amiben

dolgozunk, külön színházat építtetek neked az Unter der Linden-en és esküszöm, hogy dőlni fog bele a közönség, hogy láthasson téged!

— Magam is gondoltam már erre, Herr Doktor — bólogatott Gurther — de most méltóztatssék jól meg nézni mindent, ami rajtam van. Magam csináltam a cipőt, én szabtam a frakkot is — büszkén simogatta meg a púpját — és heteken át próbálgattam arcomon a szakállt . . .

— Szemüveged nincs?

— Hogyne volna! — vigyorgott Gurther. — Föltehetem azt is!

Mikor föltette a pápaszemet, Oberzohn még egyszer végig mustrálta tetőtől talpig s aztán elégedetten mondta:

— Mehetsz, Isten nevében! — kivette zsebéből az arany cigaretta-tárcát és átnyújtotta Gurthernek. — Most pedig ülj le pár szóra . . . ide, ide: az én karoszekembe . . .

Félóráig magyarázott Gurthernek, aki szótlanul, nagy figyelemmel hallgatta, majd megismételt mindent és Oberzohn elégedetten bólogatott.

— Ezt kell elvégezned, hogy megszabaduljunk a Judástól, aki elárulhatna bennünket — magyarázta a doktor. — Most pedig tudnod kell azt is, hogy mit remélhetsz, ha minden dolgunk jóra fordul . . .

Röviden elmondta az angolai „Aranyhegy“ történetét és a bányakutatási engedély meghosszabbításával járó bonyodalmakat. Hogy ez a jog a pincében fogva tartott leányé és ő — Oberzohn — már elhatározta, hogy, ha másként nem megy: nőül veszi a leányt, csak hogy megszerezhesse ezt a jogot . . . Gurther tágra nyílt szemekkel hallgatta ezt a vallomást. Valóban óriási érdekek foroghattak kockán, ha Oberzohn — ez a nőgyűlölő — rászánja magát a nősülésre! És most már azt is megértette Gurther, hogy nem szabad bántania ezt a leányt, akiről pedig tudta, hogy leghalálo-

sabb ellenségei — a „Három Igaz Ember“ — védelmezik . . . noha ő már titokban elhatározta, hogy ezen a leányon áll boszút mind azokért a kudarcokért, szenvedésekért és üldöztetésért, amiket a „Három Igaz Ember“-től eddig elszenvedett.

Most hát le kellett mondania erről a boszúról, de szívesen megtette, mert cserébe érte — ime — ő emelkedett föl Newton pozíciójába: bizalmasa, tehát társa lett a gazdájának... Eddig a cselédje volt, most pedig egyenlő lett vele s a fölszabadult jobbágy mámoros öröme rózsás színben láttatta vele a jövőt. Mérhetetlen gazdagságról, kényelemről ábrándozott és nem kellett megrezzennie lépten-nyomon, hogy egyszerre csak a vállára üt valaki — a „törvény nevében“ . . .

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

XXIX. FEJEZET.

Dráma a nézőtéren.

Gurther nyögve ült le támlás-székébe a földszint első sorának szélén és unottan, fáradt tekintettel nézett szét a színházban. Csak futó pillantást vetett a proscénium-páholyra, amelyben Joan ült Monty mellett.

A leány valósággal tündöklött, úgy megszépítette a boldogság, hogy sikerült elejtetnie Montyval a tervezett házasság gondolatát. — „Hát hadd vegye el miss Leicestert az öreg“ — mondta vállat vonva Monty s ezzel ki volt tépve az utolsó tövis is, amely megkeseríthette volna a mai este örömét. S amikor Monty erre az elhatározásra jutott, már csak a jelen pillanat örömét akarta fenéig élvezni — és még egy üveg pezsgőt rendelt.

— Hadd viseljen Oberzohn minden kockázatot — gondolta — akár sikerül a házasság a leánnyal, akár nem. Ő maga csak távolról nézi a dolgokat és veszedelem nélkül jut hozzá a reá eső óriási vagyonhoz...

Igy aztán, mikor a második üveg pezsgő is elfogyott, sokkal boldogabban mentek el a Mero-éttermekből, mint ahogy beléptek oda.

— Mihelyt meglesz a kincs, — magyarázta Monty a szerelmesen hozzá símuló Joannak — rögtön itt hagyjuk Angliát. Mit szólnál, ha azt mondanám, hogy Buenos Ayresbe megyünk télire?

Joannak halvány sejtelve se volt arról, hogy Buenos Ayres merre van, de azért valósággal olvadozott a gyönyörűségtől, mikor Monty mesélni kezdett neki, hogy micsoda pompás város ez, ahol a világ legnagyobb operaháza van!...

— Aztán tovább megyünk... hallod-e, öreg lány?... Körülutazzuk a világot és úgy másfél év múlva jövünk csak vissza Londonba. Addigra mindenki elfelejti már a multat és... mit tudom én? Még utóbb a Parlamentbe is bejuthatok!

— Oh, mily nagyszerű! — kapkodott levegőért Joan és kitörő örömmel csókolta meg Montyt a csukott autóban. — És ahová most megyünk — kérdezte: — miféle darabot játszanak a színházban, Monty?

— Valami detektív-drámát — felelte Monty. — Egészen neked való darab: az első fölvonástól az utolsó jelenetig állandóan égnek áll majd tőle minden hajad szála.

Joan összerázkódott és borzongva örült már előre is az izgalmaknak. Mint a műveletlen nők többnyire, ő is rajongott az idegizgató gyilkosságokért és a detektív-történetekért. Attól kezdve, hogy a függönyt széthúzták, egy pillanatra se vette le szemét a színpadról és szomjas fülekkel itta a színészeknek minden szavát.

Az első felvonás valami lebuiban játszott, ahol a gonosztevők söpredéke szokott találkozni és Joan együtt élt és érzett a divatos estélyi ruhában kacérkodó nővel, akit a lebuj gazdája tegezett — oh, ő is jól ismerte ezt az életet! — és elszorult a szíve, mikor betoppant a színre a kemény tekintetű, durva detektív... Még azt a toprongyos alakot is jól ismerte, aki behúzza a nyakát, bujkálva settenkedett az ajtó felé — az emberbőrbe bujt farkas volt ez! — hogy meglógjon az első kedvező pillanatban.

A „Három Igaz Ember“ időnként föl-fölnézett a páholyba, ahol a boldogságtól mámoros leány minden-

ről megfeledkezve élvezte az előadást — és Leon Gonsaleznek elszorult a szíve, ha arra gondolt, hogy mi lesz a sorsa ennek a gyönyörű mocsárvirágnak...

Monty is jókedvű volt és meglátszott rajta, hogy mennyire örül az életnek. Éppen elég pezsgőt ivott, hogy rózsaszínűnek lássa a jövőt, az egész világot és tetszett neki a dráma is, bár inkább annak örült, hogy oly végtelenül boldognak látta a leányt. Hogy még jobban örüljön Joan, fagyaltot is hozatott neki a fölvonás-közben.

— Sohase hittem volna, hogy ennyire szereted a színházat, öreg Joan — mondta mosolyogva. — De most már, hogy tudom, gyakrabban elviszlek a jobb darabokhoz.

Joan nagyot lélezett és szerelmesen mosolygott Montyra.

— Mindent és mindenütt szeretek, ahol együtt lehetek veled — mondta és titokban, mint két suhancszerelmes, megszorították egymás kezét a páholy hátterében.

Most hirtelen kialudtak a lámpák a nézőtéren és széthúzták a függönyt. A szín most ügyvédi iroda volt. Az ügyvéd is a söpredék tagja volt. Folyton beretva-élen táncolt és minden pillanatban lesujthatott rá a törvény. Megcsalta, meglopta egyik ügyfelét, hamisan esküdött ellene s a szerencsétlent sok évi fegyházra ítélték — de megszökött a fegyenc-gyarmatról. Éppen most értesítették az ügyvédet, hogy a „gyűrűs ember” már elhagyta Ausztráliát és útban van London felé, lesve az alkalmat, hogy leszámolhasson árulójával, aki börtönbe juttatta.

Ez a jelenet lelkébe markolt a leánynak. Dobogó szíve együtt lüktetett a halálra rémült ügyvédével és Monty is előrehajolt a páholyban, hogy mennél jobban hallja a saját mestersége révén oly ismerős szavakat és szak-kifejezéseket.

— Mind nagyon szép — mondta színváltozás közben — de kár — tette hozzá habozva, — hogy nagyon is másolja a való életet. Már pedig az ember azért jár színházba, hogy azt lássa, amit...

Hirtelen elhallgatott, mert ráeszmélt, hogy azok a helyzetek és körülmények, amelyek bántják őt az élethű voltukkal, nagyon is ismeretlenek a tisztességes társadalom előtt, amely talán csak most hallja először, hogy a rendőrnek „zsaru“ a neve és hogy a detektivek besúgóját „mószerer“-nek hívják.

Mikor ismét kigyultak a nézőtér lámpásai, Monty körülnézett a színházban s egyszerre csak megrezenve fogta meg Joan csuklóját.

— Most nézz félre egy pillanatig, — súgta halkan és ő is másfelé tekintett — aztán nézz végig lassan az első soron, a zenekari ülések mögött... Látsz-e valaki ismerőst?

Joan arra nézett és meglepetve mondta:

— Ah... látom azt a gentlemant, akit te oly halálosan gyűlölsz... Ha jól emlékszem, Gonsalez a neve, igaz?

— Úgy van — suttogta Monty — és nem csak ő van itt, hanem itt van vele a másik kettő is... És nem tudom, — tette hozzá habozva — hogy nem téged lesnek-e?

— Engem? — csodálkozott a leány. — Hiszen velem semmi bajuk se lehet!

Monty hallgatott néhány másodpercig és csak aztán felelt:

— Szerencse, hogy ma éjszaka már nem mégysz vissza a pincébe. Mert egészen bizonyos, hogy nyomon követnének téged... egészen bizonyos!

De később — még mindig a pezsgő hatása alatt — igyekezett megnyugtanni magát, hogy hátha csak véletlen eset, hogy a „Három Igaz Ember“-nek is ma kerekedett kedve, megnézni ezt a darabot?... Úgy látszott, hogy egyáltalában nem érdekli őket a Monty

páholya — egyetlen egyszer se néztek arra, még futólag se — csak egymással beszélgettek, nevetgéltek és semmi egyébbel nem törődtek. — Talán még észre se vették őt — bátorította magát Monty, de azért mégis megkönnyebbült, mikor a nézőtér ismét elsötétedett és széthúzták a függönyt.

A most következő felvonásban két szín volt: az első a kerületi rendőrkapitányság vallató szobája, a másik pedig az ügyvéd irodája. Az ügyvéd részeg volt s a detektiv azzal kopogtatott be hozzá, hogy vigyázzon és legyen résen, mert a „gyűrűs ember“ már leselkedik rája. Most hirtelen kialudt az irodában minden világosság — valaki elvágta a villamos vezetéket! — és pokoli sötétség borult a szobára. Ez a fogás is hozzátartozott az izgalom fokozásához, mert a koromsötét irodában és a detektiv jelenlétében kellett a szökött fegyencnek meggyilkolnia az árulóját...

A nézőtéren oly halotti csönd volt, hogy hallani lehetett a szívek kalimpálását és a több ezer néző lihegését... Joan egészen kihajolt a páholyból és minden idegszála reszketett a borzalom gyönyörűségétől. Kimeresztett szemeivel igyekezett áttörni a színre boruló sötétségen. Valaki járt-kelt a színen — az első felvonásbeli nő — és a detektiv megragadta. De a nő kitépte magát a detektiv kezéből s mire a villamoslámpák kigyúltak — nyomtalanul eltűnt...

— Nem jól látok... mi történt a színpadon, Monty? — kérdezte suttogva és izgatottan Joan.

Monty nem válaszolt.

— Most gyilkolják meg, úgy-e...

Joan ösztönszerűen — talán a drámai jelenet lázas izgalmának hatása alatt — közelebb hajolt Montyhoz. Riadtan látta, hogy a férfi feje lehanyatlott a páholykorlát bársonyos peremére, de a féloldalt feléje fordult arc hamuszürke, a szemei zárva vannak és fogsora ki-fehérlík a rémes vigyorgásra torzult ajkak közül.

Joan iszonyodva sikoltott föl:

— Monty!... Monty!...

Megfogta a vállát és megrázta. Aztán ismét vérfagyasztóan fölsikoltott... A közönség meghökkenve fordult arra. Eleinte azt hitték, hogy a színpadon lejátszott dráma izgalmaiktól hisztériás rohamot kapott a páholyban ülő hölgy és néhányan pisszegve méltatlankodtak. De Joan egyre kétségbe esettebben sikoltott:

— Monty!... Oh, irgalmas Isten!... Szólj hát, kérlek!... Mindenható Isten, nem felel!... Meghalt!... Meghalt!...

Az első sorokban, közvetlenül a páholy alatt, nagy kavarodás támadt. Az emberek lázas izgalommal ugráltak föl — Joan sikoltozása elnyomta a színészek párbeszédét — az előadás megakadt — a függönyt hirtelen összeeresztették.

A riadalom általános lett. A nézőtér úgy forrongott, mint a megzavart méhkas. A lámpások kigyultak és az egész színház szeme ott függött a páholyon, melyben a jajveszékelő leány kezét tördelve térdepelt az élettelen Monty mellett — csókolgatva, hívogatva a halottat... Szívet tépő, kibírhatatlan jelenet volt. Joan sikoltásai a velőkbe hasogattak és már vagy féltucat nő fetrengett hisztérikus görcsökben a nézőtéren, többen pedig elájultak örületes izgalmukban.

Most kicsapódott a páholy ajtaja és Manfred beharant rajta. Csak egyetlen egy tekintetet vetett Montyra és már mindennel tisztában volt.

— Vigyétek el a leányt! — mondta röviden.

Leon meg akarta fogni, hogy elvezesse, de Joan, mint dühös furia, vetette rá magát.

— Ti gyilkoltátok meg!... Ah, nem megyek... itt akarok maradni mellette!

Leon ölbe kapta és nem törődött vele, hogy Joan össze-vissza karmolja az arcát. Leon már a folyosón botorkált Joannal, mikor beleütközött a rendezőbe. Csak a fejével biccentett neki, hogy siessen be a

páholyba és sietett tovább. Most éltesebb, fekete ruhás nő jött szembe Leonnal. Úgy látszott, hogy a színházhoz tartozik.

— Méltóztassék rám bízni, — mondta Leonnak — az orvos úr már várja.

Joan már nem sikoltzott, csak tompán hörgött. Teljesen összeroppant szegény és ájultan bukott a fekete ruhás nő karjaiba, mikor Leon átadta őt.

Örülve, hogy megszabadult szomorú terhétől, Gonzalez visszaroht a páholyba. Montyt már lefektették a földre és a rendező, kihajolva a páholyból, éppen megnyugtatta a közönséget.

— A gentleman hirtelen rosszul lett és elájult — magyarázta — és a fiatal hölgy, aki vele volt, hisztérikus görcsöket kapott. Szíves bocsánatukat és elnézésüket kérem, hölgyeim és uraim, ezért a szomorú intermezzóért, amely félbe szakította az előadást. Méltóztassék türelemmel lenni pár pillanatig, amíg mindent rendbe hozunk a páholyban s akkor azonnal folytatjuk az előadást. Ha volna esetleg orvos a tisztelt gentlemanek között, nagyon hálás lennék, ha ide méltóztatnék fáradni.

Orvos kettő is volt s mintán Montyt kicipelték a folyosóra, melyet az ügyeletes rendőrtisztviselő parancsára már elálltak a rendőrök, gyorsan megvizsgálták Montyt. A két orvos rögtön megtalálta a sebhelyet a halott nyakán baloldalt és jelentősen összenézett.

— Megint a kígyó! — mondta az egyik.

— A közönségnek nem szabad ezt megtudnia — szolt Manfred hirtelen. — A szerencsétlen, persze, már halott!

A két orvos némán bólintott.

A rendező kinyitatta a folyosónak utcára vezető vészkijáratát és maga szaladt taxiért, amelybe befektették a halott Montyt s a közben telefonon odahívott rendőrfogalmazó és az egyik orvos kíséretében rögtön a törvényszéki boncterembe szállították.

Mire ez megtörtént, visszajött Poiccart is.

— Oberzohn kocsija éppen most ment el — mondta.

— Láttam, amint befordult a Lisle Streetre.

— Azt mondod: most ment el? — csodálkozott Leon.

— Ebben a pillanatban.

— Miért hajtott el? — töprengett Leon félhangozan. — Hiszen meg kellett volna várnia az előadás végét, hogy haza vigye Montyt és Joant! . . . Miért szökött meg rögtön a baleset után, amikor még azt se tudhatta, hogy az ő vendégeit érte baleset!

Gondolkozva ment vissza a páholyba, ahol Manfred éppen terep-szemlét tartott s ahogy letekintett a nézőtérre, valami titokzatos, belső ösztöntől hajtva, mindjárt azt a furcsa nyomorék-gentlemant kereste, akit már a Lasky-éttermek előtt is megfigyelt.

És a nyomorék nem volt sehol!

Ahogy halkan közölte ezt a furcsaságot Manfreddel, hirtelen belevillant emlékezetébe a valóság.

— Gurther! — szakadt ki a torkából fojtott hangon. — Mily örült voltam, hogy erre nem gondoltam! . . . De a gazember remekelt . . . és én nem ismertem meg.

— Gurther? — csodálkozott Manfred. — Azt gondold, hogy az a nyomorék volt?

— Akár megesküdjem rá! — felelte Leon. — És bizonyos, hogy nem volt egyedül, hanem itt ólálkodott a bandának három-négy tagja is. Oberzohn nagyon óvatos, előrelátó és mindig túl-erővel dolgozik . . . Szeretném tudni — folytatta körülnézve — hová vitette a rendező azt a leányt?

Megkereste a rendezőt, aki éppen a tragédiát tárgyalta izgatottan két színésszel. Intett neki s mikor a rendező odament hozzá, megkérdezte tőle, hogy hová lett Joan?

— A lady? . . . Az hiszem, hogy hazament. A színházban nincsen, annyi bizonyos.

— És merre, mikor, kivel ment el? — kérdezte Leon megdöbbenve.

A rendező odahivatta a páholynyitogatót, aki látta, mikor a fekete ruhás, középkorú hölgy, inkább vitte, mint vezette a félig ájult, zokogó ladyt a Kingston-utcai kijáró felé. Azóta nem látta őket . . .

— Lehet, hogy haza vitte Chester Square-re — próbálta Manfred megnyugtatni Leont, de a hangjából kiértett, hogy ő maga se hiszi ezt a föltevést.

Mivel Leon nem hozta el saját kocsijukat, bér-autón hajttattak Chester Square-re. Fred, az inas, nem látta miss Joant és majd elájult, mikor meghallotta gazdájának tragikus végét.

— Uram segíts! — nyögte elrémülve. — Hiszen ma délután még itthon is volt . . . És már . . . halott? . . . igazán meghalt, kérem?

Leon szótlanul bólintott.

— Talán . . . csak . . . nem a . . . kígyó? — dadogta Fred megborzadva.

— Mit tud erről a kígyóról? — tört rá Manfred szigorúan.

— Semmit . . . csak azt, hogy . . . hogy idegesítette a kígyó. És . . . és éppen ma délután mondta, hogy reményli, hogy megússza ezt a hetet kígyó nélkül . . .

Többet nem bírtak kivenni belőle, bár nyilvánvaló volt, hogy nagyon sokat tud gazdájának viselt dolgoiról és azt is tudta, hogy Oberzohnnal együtt dolgozott, a „Régi Gárdá“-ról azonban nem tudott semmit. Nagyon jó fizetése volt és kapott bizonyos részt a gazdája kártya-nyereségéből is, mert ő hordta be titokban és dugta gazdájának kabát-zsebébe a pót-kártyalapokat, mikor italt, teát vagy sandwichecket hordott körül. De a gazdájának semmi egyéb dolgáról nem tudott . . .

Az a középkorú, fekete ruhás „lady“, aki gondjaiba vette Joant, mindjárt a kígyómarás után. természetesen Oberzohn megbizottja volt és azért ólálkodott a páholyfolyosón, hogy nyomban kéznél legyen és biztos helyre vihesse Joant.

— Úgy megzavart a váratlan tragédia — vallotta be Leon szégyenkezve — hogy jóformán a külsejére se emlékszem annak az asszonynak. Azt hittem, bolond fejjel, hogy valami öltöztető-nő és a színházhoz tartozik. Látszik, hogy vénülni kezdek és abba kell hagynom ezt a mesterséget . . . Most legokosabb, ha hazamegyünk a Curzon Street-re, hátha közben történt valami, aminek a nyomán elindulhatunk.

— Maradt valaki otthon, a házban? — kérdezte Manfred.

— Egyik emberünk, aki átveszi a telefon-híreket — felelte Leon.

Haza érkezve a Curzon Streetre, Digbyt találták ott, akinek pedig Oberzohn házát kellett volna szemmel tartania.

— Ott kellett hagynom a helyemet — mentegetőzött Digby — mert azt hiszem, hogy fontos körülményről tehetek jelentést.

Röviden elmondta, hogy Oberzohn raktár-helyiségének falkerítéséről egy helyen leverte az üvegcserepeket és valamiféle lépcsőt vágott a falba, hogy bárkikor kényelmesen átmászhatson rajta. Jól körülnézett a romokkal borított nagy területen és eleinte zavartalanul végezhetette a kémszemlét, de később, úgy látszott, hogy észre vették és szemmel tarthatták. Ő mégis végigment a csatorna töltésén, amelynek végében a látszólag rothadó bárka ült az iszapos fenéken s itt arra a különös fölfedezésre jutott, hogy ez a bárka nem is olyan rothadt, mint aminőnek látszik és — van is valami terhe . . .

— Azt hiszi, hogy el van rejtve benne valami? — kérdezte Leon élénken.

— Valóban sir — bólintott Digby élénken. — A hátulja, ahol a kormányos és a legénység lakása volt, tele van vízzel és patkányokkal. De a bárka eleje teljesen ép és nagyon súlyos teher lehet benne, mert egészen az orrára bukott és a hátulja fölemelkedik,

Az elejét tehát lehúzza valami és pedig nem a betódult víz, mert — és ez a legkülönösebb: — a bárka eleje teljesen ép és vízálló.

— Ez minden esetre érdekes — jegyezte meg Manfred — de nem elég ok arra, hogy sürgősen jelentse és e miatt ott hagyja az őrhelyét.

— Van azonban még más valami is — folytatta Digby. — Miután jól körülnézegettem a bárkát, tovább mentem és szét akartam nézni a leégett raktár-épületek romjai között is. Ez azonban nem volt könnyű dolog, mert a házból egyenesen a töltésre lehet látni, úgy hogy nagy kerülőt kellett tennem a ház mögött és csak, mindenütt a falkerítés mellett bujkálva, juthattam előre. E közben, amint a ház mögött botorkáltam a vasgerendák és törmelékek között, egyszerre csak — és Digby nyomatékkal hangsúlyozott minden szót — valami furcsa, de ismert, erős illat ütötte meg az orromat.

— Ugyan? — szólt közbe Leon meglepetve.

— Igen, sir: erős illat, valamiképpen a tömjénfüst-höz hasonló, de sokkal kábítóbb illat — felelte Digby. — Először azt gondoltam, hogy talán valami tömjénes láda égett el a tűzvészben és annak az üszkeiből árad ez az illat és turkálni kezdtem a hamuval kevert törmelékben. De az illat nem innen jött! Visszamentem a ház mögé, de ott nyoma se volt az illatnak. Ekkor megint odamentem, ahol az imént éreztem az illatot s ahogy élesen vizsgáltam a törmeléket, pár lépésnyire halvány, vékony füst-szalagot láttam, amely a törmelék alól szállt föl. Először azt hittem, hogy ég vagy legalább is parázslik ott valami, de mikor óvatosan szétkotortam a törmeléket, láttam, hogy a füst-szalag nagyon ügyesen elrejtett szellőztető-csőből száll föl. És ez árasztja a tömjénes illatot.

— Mondja, Digby — szólt közbe most Poiccart — hallotta hírét valaha a Joss-füstölőnek? Ötszögletű, csillagformájú kúpok ezek, amelyek szép lassan végig égnék, akármelyik csúcson gyújtják is meg.

— Ez az, mr. Poiccart! — ütött a homlokára Digby boldogan. — Persze, hogy Joss-füstölő volt. Ezért is éreztem oly ismerősnek az illatot! Hasonlít a tömjénhez, de mégse az... Most aztán letérdeltem a földre és odatartottam fülemet a szellőztetőhöz. Jó darabig hallgatóztam és esküszöm, hogy beszélgettek a föld alatt.. Ketten voltak.

— Férfiak? ...

— Nem, uram: nők!

— Megértett valamit a beszédjükből?

— Egy szót se, kérem. Csak nagyon halkán, töredezetten értek föl hozzám a hangok.

— Nem próbált lenézni a szellőztetőn?

— Lenéztem, de nem láttam semmit — felelte Digby. — Úgy látszik, ferdén építették a szellőztetőt, vagy megtörték valahol. De azt kipróbáltam, hogy valami helyiség vagy üreg lehet alatta, mert kavicsot dobtam bele és hallottam, amint a kavics először halkán lefelé siklott a lejtőn s aztán koppanással ért feneket.

— Úgy látszik, valami földalatti szoba van ott — vélte Poiccart — és, aki benne lakik, Joss-füstölővel frissíti föl a fülledt levegőt.

— A leégett raktár alatt? — tamáskodott Manfred. — Alig hiszem, mert a tervekben sincs nyoma, ezek pedig hitelesek: a középítési bizottságtól kaptam őket.

— Oberzohn ugyan nem sokat törődött a középítési bizottság engedélyével, ha meg akarta építeni ezt a föld alatti szobát! — szólt közbe Leon. — A raktárt különben is 1914 végén építtette Oberzohn, amikor a mérnökök és építészek minden teketória nélkül átgázoltak a törvényen, a háborús veszedelem ürügyével.

— Na, és? ... — fordult Manfred idegesen Digby felé. — Mi történt aztán?

— Menekülnöm kellett — felelte Digby, mert Oberzohn kijött a házból és egyenesen arra tartott, ahol én

szimatoltam. Örültem, hogy már sötétedett és a csatornából fölszálló ködben baj nélkül elértem a kőfalat.

Manfred előhúzta az óráját és megnézte az időt. Jó félórát vesztegettek el Chester Square-en és Digby jelentése is eltartott vagy tíz percig.

— Reménylem, hogy még nem késtünk el — mondta aggódva. — Most azonban sietnünk kell, Leon, mert . . .

De Leon már rohant lefelé, hármasával ugrálva át a lépcsőket.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

XXX. FEJEZET.

Joan ismét fogságba kerül.

Félig ájultan, szinte elfulladva a görcsös zokogástól, nem tudva, nem látva semmit, Joan kábultan hagyta vonszoltatni magát és pár pillanat alatt kint volt a színházból, a sötét mellék-utcában, ahol indulásra készen berregett Oberzohn nagy autója.

— Szálljon be! — szólt rá nyersen a feketébe öltözött asszony.

Valósággal belökte Joant a kocsiba, ahol már ült valaki és rögtön maga mellé rántotta a szerencsétlen leányt. Még jóformán be se csapták az ajtót, mikor a kocsi már nagy szökéssel neki iramodott.

— Hová megyünk? — jajdult föl Joan. — Eresszenek vissza hozzá!

— A nagyságos asszony lesz szíves és fékezi a fájdalmat — szólalt meg a gyűlöletes hang a kocsi sarkából és Joan eliszonyodva nézett arra.

De nem látott semmit. A kocsiban koromsötétség volt, mert minden függönyét lehúzták.

— Maga az . . . maga vadállat! — hördült föl Joan. — Gurther . . . oh átkozott, gyilkos fenevad!

Öklével a hang irányába sujtott, de Gurther vasmarokkal fogta meg a csuklóját.

— A nagyságos asszony lesz szíves és fékezi a fájdalmát — ismételte nyájas, szelíd hangon. — Herr Newton nem halt meg. Csak kissé elkábítottuk, hogy

az ellenségei ne tudjanak kicsikarni tőle terhelő vallo-
másokat.

— Hazudik! . . . Gyilkos! . . . gyilkos! — sikolto-
zott Joan, küzködve, hogy kiszabadítsa csuklóját Gur-
ther kezéből. — Meghalt és maga jól tudja, hogy meg-
halt, mert maga gyilkolta meg . . . A kigyóval . . . Át-
kozott haramia!

— Higyje el a nagyságos asszony, hogy igazat mon-
dok — könyörgött Gurther alázatosan. Éppen kiértek
az egyik forgalmas utcára, ahol a rendőr könnyen meg-
hallhatta Joan sikoltozását. — Maga Herr Newton
kívánta ezt a kis cselt, hogy játékból elkábítsuk, ami-
vel elkerülte azt a veszedelmet, hogy a rendőrség letar-
tóztassa . . . Félóra múlva utánunk jön, meg méltózta-
tik látni.

— Ezt csak azért hazudja, hogy elhallgassak! —
rikácsolta Joan. — De én nem hallgatok . . . nem aka-
rok hallgatni . . . aaah! . . .

A szó elhalt az ajkán, mert Gurther torkon ragadta
és szilaj erővel lenyomta a kocsi vánkására. Joan két-
ségbe esve küzködött, vergődött, de az ereje egyre
fogyott, fulladozni kezdett és ernyedten, félig eszmélet-
lenül roskadt magába. Most Gurther eleresztette a nya-
kát — és Joan nem érezte a Pravaz-fecskendő tűjének
szúrását . . .

Gurther megkönnyebbülve lélekzett föl és, cigaret-
tara gyújtva, kényelmesen hátradőlt az autóban
Negyedóra múlva a kocsi megállt Oberzohn háza előtt.

Két óra mulhatott el Joan távozása óta, amikor
Mirabelle, elálmosodva olvasás közben, arra rezzent
föl, hogy a könyv, nagyot koppanva esett ki a kezé-
ből. Amint hirtelen fölült, szeme annak a férfinak a
tekintetével találkozott, akit legjobban utált a világon.
Oberzohn állt előtte. Nesztelenül surrant be a szobába
és nagy csomó könyvet szorongatott a hóna alatt.

— Önnek hoztam ezeket — mondta dörmögő, mély hangján és szép sorban lerakta a könyveket az asztalra.

Várta a köszönetet, de mikor Mirabelle nem felelt, tovább folytatta:

— Pikáns történetek, amelyek bizonyára szórakoztatják. Maga a könyvkereskedő válogatta ki őket . . . Csupa szerelmes kaland, amely házassággal végződik . . . „Happy end“, mondta a boltos. Ha a vége jó, akkor minden jó.

Mirabelle leszállt az ágyról és, összefonva a kezeit hátul, szótlanul fürkészte Oberzohn arcát. A vén doktor „kicsipte magát“: kifogástalan zsakettje volt, a gallérja vadonatúj és a nyakkendője virágosan mintázott selyem. Kis bokrétát szorongatott a kezében, rózsákat és gyöngyvirágot, aranyfonállal átkötve, sztanniol-papirosban.

— Ezt is önnek hoztam — mondta, a leány felé nyújtva a bokrétát.

Mirabelle ránézett a virágokra, de nem nyúlt értük. Úgy látszott, hogy Oberzohnt ez se hozza ki a sodrából, mint ahogy az se bántotta, hogy Mirabelle nem is felel neki. Letette a bokrétát az asztalra és egészen szembe fordult a leánnyal. Csak az árulta el belső idegességét, hogy homlokán hol kimélyültek, hol ismét el-símultak a ráncok. Aztán beszélni kezdett.

— Előbb-utóbb minden emberben megébred a vágy, hogy otthont alapítson. Még a logikával fegyelmezett, tudós koponyákban is háttérbe szorúlnak néha a leg-érdekesebb problémák és előtérbe kerül a családi élet vágya, és a nyugalmas élet délibábja, amit csak az úgy nevezett „házasság révében“ találhat meg.

Mirabelle még mindig hallgatott. Oberzohn várt néhány pillanatig s mikor látta, hogy a leány nem szól, tovább folytatta a szentimentális ömlengést

— A férfiak, és pedig egyoldalú önzésből, állították föl azt a természetellenes szabályt, hogy amikor meg-nősülnek, a nő mindig csak pár évvel lehet fiatalabb a

férfinél. A fejlődés története és a biológia törvényei viszont arra tanítanak, hogy a legboldogabb házasság az, mikor a férfi már jól túl van az élet delén, a nő pedig még az élet tavaszát éli.

Mirabelle félig undorral, félig iszonyodva nézett rá. — Talán csak nem a kezét kéri? . . . A gondolat hihetetlen, szinte fölháborító volt. Úgy látszik, Oberzohn észre vette Mirabelle arcán ezt az idegenkedést, de nem törődött vele. Arcátlan vakmerőséggel beszélt tovább.

— Talán nem tudja, hogy én nagyon gazdag vagyok, ön pedig nagyon szegény leány. De mivel egyszer, véletlenül, megláttam önt szegényes otthonában . . . oh, olyan volt, mint az elvadult burján közt viruló lilium, a szívem nem hagyott nyugodni és ezért . . . igen, ezért hozattam fel önt Londonba és több ezer fontot költöttem rá a laboratóriumra, csak hogy megszerezhessem és biztosíthassam az ön társaságának örömét.

— Azt hiszem, mr Oberzohn — szólalt meg végre Mirabelle hűvösen — nincsen semmi értelme, hogy tovább folytassa. Mert, ha házassági ajánlatot óhajt tenni . . .

— Valóban a szándékom! — bólintott Oberzohn és mélyen meghajolt.

-- Akkor nyiltan meg kell mondanom — folytatta Mirabelle zavartalanul — hogy soha és semmi körülmények közt nem leszek a felesége. Még akkor se lennék az, ha a képzelhető legszerencsésebb körülmények hoztak volna is össze bennünket. Az ön élemedett kora — és hozzá akarta tenni: „és egész külseje“, de vele született finom érzése nem vitte rá erre a goromba sértésre — az ön élemedett kora semmiképen se esik döntő súllyal az én elhatározásom mérlegébe. Az egyszerű ok, amiért visszautasítom az ajánlatát, mr Oberzohn, csak annyi csupán, hogy nem szeretem önt . . . és sohase is tudnám szeretni.

— Sajnálom, kedves miss — sóhajtott Oberzohn szemforgatva — hogy nincs meg bennem szegény megboldogult bátyám ékesen szólása, aki nagyszerűen értett a hölgyek nyelvén és a modora is megvesztegetően lovagias volt.

Mirabellet meglepte, hogy Oberzohnnak bátyja is van, de nagy megkönnyebbüléssel vette tudomásul, hogy már „megboldogult“.

— Meggyilkolták ezt a nemes lelkű vértanút — szakadt föl az indulat Oberzohn melléből — aljas és ravasz orgyilkosok oltották ki szent életét férfikora delén. De esküszöm felejthetetlen emlékére — és itt megtörött a hangja — hogy kegyetlen boszut állok érte egy napon!

Szinte önkéntelenül csúszott ki Mirabelle ajkán a kérdés, hogy ki volt a gyilkos? . . .

— Leon Gonzalez! — hörögte Oberzohn. — Meggyilkolta . . . orozva lőtte le. És utolsó emlékét, gyönyörű festett arcképét is elpusztította a tűz, mikor a raktár leégett. Ha legalább az arcképe megmaradt volna . . . oooh! . . .

Maga is megdöbbsent a szenvedélyes kitöréstől és hirtelen ráeszmélt, hogy ennek a fájdalmas emléknek semmi köze ahhoz, amiért ide jött. Ismét ráncba szedte tehát a homlokát és komor, szinte fenyegető hangon szólalt meg:

— Gondolkozzék az ajánlatomon, fiatal lady. Olvassa figyelmesen ezeket a kalandos és szerelmi történeteket és fontolja meg, hogy nem is olyan szomorú az a végzet, amely az én oldalamon Veleuce holdsugaras lagunáira, a nesztelenül sikló gondolák selyempárnáira sodorja önt . . . ha elfogadja az ajánlatomat.

— Ezek a könyvek nem változtathatnak az én elhatározásomon — felelte Mirabelle ridegen. — Nem tudom ugyan, mi vitte önt erre a különös ajánlatra, de minden esetre kötelességemnek tartom, hogy őszintén

kijelentsem: inkább meghalok, mint hogy az ön felesége legyek.

Oberzohn szemeiben vészes fény villant meg, amittől Mirabelle összeborzadt.

— Vannak a halálnál rosszabb dolgok is, fiatal miss — recsegett Oberzohn tompa fa-hangja. — Holnap eljövök önért és elviszem valahová, ahol „igen“-t kell mondania, mert én úgy akarom.

— Hiába jön értem holnap vagy bármikor — csatant föl Mirabelle dacosan — mert én mindig csak „nem“-et mondok!

Oberzohn bozontos szemöldökei, mint apró kígyók, görcsösen vonaglottak.

— Igazán? — kérdezte oly metsző gúnnyal, hogy Mirabelle ereiben jéggé fagyott a vér. — Pedig vannak ám Oberzohn doktornál sokkal gonoszabb emberek is — fenyegetőleg emelte föl a mutató-ujját: — gonosz lelkű, emberbőrbe bujt bestiák... Nem ismeri még Gurthert, mondja?

Mivel Mirabelle nem felelt, nyersen folytatta:

— Persze, hogy ismeri: hiszen táncolt is vele! Kedves gentleman, mi? Pedig ez a Gurther... nos, figyeljen: mesélek róla egyet-mást!

Leült az asztal mellé s oly borzalmas, vérlázítóan gyalázatos történetbe kezdett, hogy Mirabelle iszonyodva, undorral fogta be a füleit és félre fordította krétafehér arcát...

— ... A tömeg meglincselte volna a bestiális fickót — végezte Oberzohn a történetet — de a csendőrök megvédték. És ez a Gurther most itt van... ne feledje el, fiatal lady... és vakon engedelmeskedő rabszolgám nekem, mert én rejtegetem, mióta a fegyházból megszökött. Gondoljon erre, kérem... a saját érdekében!

Rá se nézve többé a leányra, szótlanul kiment a szobából és fölballagott a lépcsőkön. Mirabelle hallotta börtöne zárókövének tompa koppanását és a halk

zörej, amint Oberzohn a csapó-ajtó fölé kotorta a törmelékeket.

A vén doktor nem ment vissza rögtön a házba, ahol pedig négy, mindenre elszánt és kipróbált haramia várt rá a szalónban, iddógálva az ő whiskyjét és hatalmas füstfelhőket fujva havanna-szivarjaiból. Előbb megkerülte a házat, amelynek háta mögött, a giz-gazban elrejtve, megtalálta az ásót.

Ingujjra vetkőzve, mint a paraszt napszámosok, nyugodtan ásni kezdett, nyögve és lihegve, időnként meg-megállva, hogy letörölje homlokáról a csurgó verejtéket. Ásott és egyre ásott, míg oly mély lett a gödör, hogy már a feje se látszott ki belőle. Kidobta az ásót belőle s aztán maga is ki akart mászni — de háromszor is nekifogott és visszacsúszott, míg végre sikerült kivergődnie. Pár percig leült a földre pihenni s mikor kifujta magát, szép lassan felöltözött, villamos zseblámpájával levilágított a gödörbe és elégedetten dörmögött magában.

Kissé fáradtan ballagott befelé a házba, ahol — ösztönösen megsejtette — nehéz és veszedelmes munka várta. A „Régi Gárda“ fegyelme meglazult. A banditák, mióta Oberzohn raktárai leégtek, megszimatozták, hogy a gazdájuk kezd lecsúszni és ez a gondolat szemtelenekké tette őket. A legutolsó összejövetelen Gurther már rá mert gyujtani és Oberzohn, aki első fölháborodásában nyakon akarta ütni a tiszteletlen betyárt — csak az akarathál maradt, mert oly sötét lángot látott föllobbanni a fickó szemében, hogy féluton megállt a keze . . . de most Gurther volt a soron. És, ha jól végzett Newton kapitánnyal — amiben Oberzohn csodálatos módon nem kételkedett — már készen várta a jutalom: az imént megásott gödör . . .

A négy bandita, a megszokás hatalmánál fogva, tisztelettudóan fölkelt, mikor Oberzohn benyitott a szalónba. A szobában vágni lehetett a kékes, fojtó

füstöt, amiért Lew Cuccini kért bocsánatot másik három társa nevében is.

— Éppen magyaráztam a fluknak, hogy Rath Hallban . . . — kezdte, de Oberzohn, fölényesen legyintve, leintette:

— Ne bolygassuk, ami elmúlt. Ott sok baklövés történt, de senkit se vontam felelősségre, mindenkinek megbocsátottam.

— Hol van Gurther? — kérdezte most Cuccini. — Még nem jött haza?

— Nem jöhetett haza, mert nem volt sehol — felelte Oberzohn szárazon. — Különben ma éjjel elutazik. Amerikába megy és nem tudom, mikor jön vissza.

— Persze, kígyókat exportál? — dörögte valamelyik, mire a többiek vihogtak.

— A kígyó már nem megbízható — szólt közbe Cuccini vállat vonva. — Rath Hallban csődöt mondott . . . nem ölte meg az amerikaiit.

— Légy nyugodt, hogy azért meg fog halni! — felelte Oberzohn, őszinte meggyőződéssel, mert szentül hitt a kígyóméreg gyilkos erejében.

— Annyi bizonyos, hogy tegnap még élt — jegyezte meg Cuccini. — Láttam, mikor jegyet váltott a Charing Crosson.

— Akkor nem is marta meg a kígyó! — rázta a fejét Oberzohn. — Mert akit a kígyó megmar — Oberzohn szemforgatva tekintett föl a mennyezetre és lemondó hangon folytatta — annak vagy az örök világosság fényeskedik, vagy az ördögök rakják alatta a tüzet . . . Szóval tévedsz, Cuccini: az amerikaiit nem marta meg a kígyó.

— Pedig nem tévedek, mert megmarta — erősködött Cuccini. — Hiszen én is ott voltam és láttam! Az arca megdagadt, megkékült a szeme alatt és a kis kígyómarás nedves volt, mintha a sebből szivárgott volna a nedvesség.

— Ugyan?! — csóválta a fejét Oberzohn és bizalmatlanul pislogott az olaszra.

Csönd lett, majd Cuccini lopva az órára nézett és megszólalt:

— Ha megengedné, doktor úr, már el is mennénk — mondta — ha ugyan nincs reánk szüksége ma éjjel . . . Szeretnék farkasszemet nézni azzal a Gon-salez-zel . . . Kérem engedje meg, hogy kimehessek a városba.

Oberzohn válasz nélkül hagyta a kérdést, fölkelt és kiment a szobából, mert tudta, hogy Cuccini célása a kimenőre voltaképpen azt jelentette, hogy ma van a hetibér fizetésének napja. Valamennyi csoport vezetője ugyanis hetenként egyszer betérjesztette a banda listáját s ilyenkor Oberzohn mindig behozta kézi vaskazettáját, amelyből aztán kifizette a heti zsoldot. Elég nagy és nehéz volt ez a kazetta, színig tele bankókkal, mert sokba kerültek a haramiák. Ezért a kézi pénztárért ment ki Oberzohn s mikor visszajött, megnézte a listát, amit Cuccini odanyújtott neki. Aztán kinyitotta a kazettát, kimarkolt belőle egy csomó bankót és, megnyalazva a mutató-ujját, hozzá akart fogni a számoláshoz.

— Sohse vesződjék a számolással — szólt oda Cuccini — elvisszük az egészet.

Oberzohn meglepetve sandított arra és látta, hogy Cuccini hanyagul játszadozik fölhúzott revolverével.

— Az történt ugyanis, Signor Dottore — mondta a bandita ridegen — hogy észre vettük a hajó süllyedését. Menekülni akarunk hát róla, amíg nem késő és legokosabbnak véljük, ha követjük Gurther példáját.

Oberzohn csak futó pillantást vetett a revolverre s aztán nyugodtan számolni kezdett, mintha semmise történt volna.

— Tíz, husz, harminc, negyven, ötven . . .

— Hagyja abba! — förmedt rá Cuccini durván. — Mondtam már, hogy nem szükséges megszámolnia.

— Hát én pedig mégis megszámolom, hogy tudjam: mennyit visztek el — felelte Oberzohn nyugodtan. — Ez csak megbocsátható kíváncsiság, igaz?

Bal kezével hirtelen megrántotta a fal mentén lelógó zsineget, de egy percre se vette le szemét a bankókról.

— Mit csinál?... Föl a kezekkel, de rögtön! — csikorgatta Cuccini a fogait.

— Hát lőjj, ha mersz! — felelte Oberzohn megvetően és az asztalra dobta a megolvasott zsoldot. — Itt van a béretek — és lecsapta a vaskazetta tetejét. — Most pedig mehettek, ha... mertek! Vagy nem halljátok? . . .

Fölemelte a kezét s a megdöbbent banditák hallották, hogy a folyosón halkan zizeg valami, mintha pergamentet húzogatónának ide-oda a padlón.

— Nos, nem halljátok? — ismételte Oberzohn nyugodt, csöndes gúnnyal. — Rajta, induljatok! . . . Miért nem mozdultok hát?

— A kigyók! — hörögte Cuccini elsáppadva és veszedelmesen táncolt remegő kezében a revolver.

— Azokra lövöldözzél, Cuccini! — ingerelte Oberzohn az olaszt. — Mihelyt meglátod az elsőt, azonnal lödd le, hallod! . . . Csakhogy nem látod meg, mikor jönnek: s ha már a nyakadon lesznek, akkor késő! Szépen megvárják, míg kinyitod az ajtót ott leskelődnek a küszöbön . . . Nos, indulsz-e már?

— Zárja be őket megint, Signor Dottore! — könnyörgött Cuccini rekedten.

— A revolvért az asztalra! — parancsolta Oberzohn.

A folyosóról még egyre hallatszott a csöndes zizegés. Cuccini habozott pár pillanatig, aztán letette revolverét az asztalra és fölmarkolta a pénzt. A másik három zshivány remegve kucorgott a sarokban, a kandalló mögött.

— Ne nyissa ki az ajtót, az Istenért! — rémüldözött Cuccini.

De Oberzohn rá se hederített. Zsebre dugta a revolvert, gyorsan kisurrant az ajtón, melyet rögtön becsukott maga mögött, aztán hallani lehetett, amint fölkattantja a villamos lángot a folyosón s mindjárt rá kinyílt egy másik ajtó . . . Pár perc múlva Oberzohn visszajött és fölényesen legyintett a banditák felé.

— Most már tiszta a levegő — mondta. — Elmehtek, ha akartok. De, ha elmentek: soha többé ne lássalak benneteket.

Cuccini hol az ajtóra, hol Oberzohnra nézett. Végre habozva szólalt meg:

— Azt akarja, hogy elmenjünk?

— Ahogy tetszik! — felelte Oberzohn vállat vonva. — Szerettem volna, hogy velem maradjatok ma éjjel, mert akadna itt munka . . . és sok pénzt kereshetnétek.

A banditák tétován néztek össze. Mindegyik azt várta, hogy a másik szóljon. Végre Cuccini megembelelte magát és bizonytalan hangon kérdezte:

— Meddig kellene itt maradnunk?

— Csak még ma éjjel. De ha el akartok menni . . .

Oberzohn megsejtette, hogy ma éjszaka tör ki a válság. Szinte reggel óta tudta, várta és készült reá.

— Rendben van — felelte Cuccini, végignézve társain, akik beleegyezően bólintottak. — Hol fekhetünk le, amíg szükség lesz ránk?

Oberzohn némán intett nekik, hogy menjenek utána és átvezette őket a laboratóriumba. A tágas terem túlsó végében hatalmas vasajtó volt, mely a szomszéd-szobába nyílt. Ebben állt a kis gép, mely — a külső villamos vezetéktől függetlenül — külön dinamóban fejelesztett áramot, ha esetleg a külső vezetéket elvágják, vagy bármily más üzemzavar miatt szünetelne az áramszolgáltatás.

Három hatalmas, vasrácsos ablak volt a teremben, jó magasan a padlótól, de fölnyulva csaknem a mennyezetig.

— Olyan, mint a siralomház! — dörmögte Cuccini gyanakodva.

— Nem vagyok a börtönőrötök — felelte Oberzohn — Itt a „siralomház“ kulcsa.

Cuccini elvette a kulcsot.

— All right — mondta megnyugodva. — Fiúk, ahogy látom, takaró és pokróc van itt bőven. Pihenhetünk hát, míg a Signor Dottore értünk jön.

— Jó éjszakát! — bölintott Oberzohn és kiment.

Ahogy fölért a szalónba, ismét meghúzta a fal mentén lelógó kötelet és mosolyogva hallgatta a halk zizegést, amelytől halálra rémültek a banditák. Csak pár napja vette észre, hogy néhány száraz falevél hullott a ventilátorba, amely, ha megindult, ezek a falevelek oly furesán zizegtek a forgó-dobban, mintha kígyók csúsznának-másznának a folyosó padlóján. És amikor imént a zsineget meghúzta, forgásba hozta a ventilátort, a gyáva, babonás banditák halálra rémültek ettől a zizegéstől, mert azt hitték, hogy a kötél meg-rántásával a kígyókat eresztette ki Oberzohn.

XXXI. FEJEZET.

Mi volt a dobozokban?

Oberzohn feszülten hallgatózott és éles füle hamarabb meghallotta a lefojtott motor halk berregését, mint az autó lámpásainak fénye bevilágított dolgozószobájának ablakán át. Gyorsan kisietett és a hallnak legfelső lépcsőjén állva várta, míg a hatalmas limousine megállt a ház előtt és Gurther kiugrott belőle.

— Tisztelettel jelentem, Herr Doktor, hogy megtörtént — mondta katonásan.

— Hol van az a . . . Newton Joan? — kérdezte Oberzohn.

— Bent van a kocsiban, Herr Doktor . . . Sok baj volt vele. Injekciót is kellett adnom neki.

— Hozzátok be . . . Segíts Gurthernek. hé! — kiáltott rá a soffőrré.

Ketten kiemelték az ájult leányt a kocsiból, de ekkor Oberzohn megváltoztatta a szándékát. Nem vitette be a házba Joant, hanem elküldte a soffőrt a garázsba s mikor az autó elment, Oberzohn maga segített Gurthernek s együtt vitték le a leányt a földalatti pince-szobába.

Mirabelle dobogó szívvel, szorongva hallotta a csapó-ajtó tompa dobbanását, majd a lépcsőn lefelé tartó léptek csoszogását. Tudta, hogy Oberzohn jön — de még jobban megdöbbsent, mikor látta, hogy ketten tartanak lefelé és valamit cipelnek . . . Mintha a rémü-

let megélesítette volna az ösztönét, megsejtette, még mielőtt láthatta volna, hogy Joant hozzák lefelé a lépcsőn. A szegény leány pompás, kivágott estélyi ruhában volt, de az arca halálsáppadt volt, a szemei lecsukva és halottnak látszott, ahogy a két férfi kinyújtóztatva lefektette az ágyra . . .

— Sok volt az injekció, Gurther — dörmögte Oberzohn mély torokhangon.

. . . Gurther?! . . .

Mirabelle megrezzenve, kételkedve bámult a púpos, sántító torzalakra és sehogyse bírta elhinni, hogy ez a nyomorék ugyanaz a délceg fiatalember, akivel a Művészbálon táncolt.

— Sötét volt, Herr Doktor — mentegetőzött Gurther. — Aztán nagyon dőcögött a kocsi és sietnem is kellett, mert félő volt, hogy a leány sikoltozását meghallják és megállítják az autót.

Németül beszéltek és Mirabelle nem nagyon értette ezt a nyelvet. Láttá ellenben, hogy Gurther lapos kazettát, kis orvosságos üveget vesz elő a zsebéből s az orvosságos üvegből barna kapszulát ráz a tenyerébe. Ezt a kapszulát kis üveg-tubusban föloldja valami folyadékban, melyet a lapos kazettából vett ki, az oldatból tele szívja a Pravaz-fecskendőt és — a tapasztalt ápoló ügyességével — intravénás injekciót adott az ájult leány karjába.

— Jelentem, hogy mindjárt eszméletre tér, Herr Doktor — mondta halkan.

Mirabelle nem nézett rá, de érezte, hogy Gurther izzó szemei rajta függenek és most már érezte, hogy rettegnie kell ettől a félelmetes embertől. Mintha jég-hideg kéz markolt volna bele a szívébe, mikor arra gondolt, amivel Oberzohn megfenyegette, ha vonakodik nőül menni hozzá . . .

— Jól van, Gurther — szólalt meg most nyersen Oberzohn, aki szintén észrevette, hogy a bandita egyre Mirabellet nézi. — Most már mehetsz, Gurther.

Az orgyilkos szótlanul engedelmeskedett és Oberzohn utána ballagott. Alig tűntek el a lépcsőn, Mirabelle máris odaugrott Joanhoz és hideg vízbe mártott törülközőt tett a homlokára. Az ájult leány csaknem abban a pillanatban eszméletre tért, kinyitotta szemét, melyek vadul révedezve forogtak a mennyezettől a padlóig, mintha keresné, hogy hol van. Nagyot lökve magán, félig fölegyenesedett az ágyban, de az ereje elhagyta, úgy hogy lebukott volna a földre, ha Mirabelle át nem öleli.

— Rajt ütöttek! — lihegte. — Lecsaptak az én drága uramra . . . Meggyilkolták, mint a kóbor, veszett kutyát!

— Kicsodát? . . . mr . . . mr Newtont? — dadogta Mirabelle eliszonyodva.

— Meg-gyil-kol-tááák . . . Montyt . . . Montyt! — sikoltozta Joan.

Mint az őrült, lótot-futott a szobában föl-alá, sikoltozva és haját tépve. Mirabelle, noha úgy leverte a rémület, hogy alig állt a lábán, mégis iparkodott vigasztalni és csitítani Joant. de a leány rá se hederített és addig tombolt, üvöltözött, míg végül, ereje fogytán, ájultan roskadt össze. Ekkor Mirabelle nagy nehezen odacipelte az ágyához és lefektette. Aztán, lihegve a fáradságtól, összeborzadt.

— Montague Newton meghalt! . . . Ki gyilkolta meg? . . . — És, mintha ez lett volna a felelet a szörnyű kérdésre, hirtelen fölillant az emlékében Gurther: a púpos nyomorék, amint az imént segített Oberzohnnak, mikor lehozták Joant a szobába.

Szörnyű kétségbeesésében fölrohant a lépcsőkön és megpróbálta a csapó-ajtót, hogy nyitva van-e? De a kő meg se mozdult . . . Pedig neki szabadulnia kellett innen — szabadulnia minden áron és mennél előbb.

Kóválygó aggyal támol ygott vissza a szobába és leült Joan ágya mellé. A szegény leány fájdalmasan nyögött, közben föl-fölsikoltva és Mirabelle részvéttel

simogatta, vigasztalta, de hiába. Félóra telt el így — Mirabelle életének legszomorúbb, legborzalmasabb fél-órája — s ekkor úgy rémlett neki, hogy közelgő lép-
teket hall. Még a félőrült Joan is riadtan ült föl az
ágyán, megragadta Mirabelle kezét és odasímult hozzá.

— Jön — suttogta halálsáppadtan és reszketett,
mint a nyárfalevél. — Most jön . . . a gyilkos jön!

— Ne mondja ezt, az Isten szerelmére! — könyör-
gött Mirabelle és rémülten hökkent hátra.

Pedig Joan igazat mondott. Az orgyilkos már az
előszobában volt, hallani lehetett, ahogy lábujjhegyen
jár. Mirabelle, mintha megbabonázták volna, nem
bírta levenni szemét az ajtóról és a lelki feszültség
szinte elhomályosította az agyát. Aztán látta, amint a
vasajtó lassan megmozdul, kinyílik és először benyúl
rajta a kéz, megfogva az ajtó szélét — aztán bekukkant
a nyíláson az arc . . . Gurther lépett be a szobába, de
már nem volt szakálla, levetette a frakkját, sőt az ingét
és gallérját is — csak azt a piszkos házi kabátját
viselte, amelyben otthon henyélni szokott.

— Magát akarom! — intett oda Mirabellenek.

A leány nem bírt felelni. A nyelve nem forgott,
mintha megbénult volna.

— Kedves, szép lady — kezdte újra, de ekkor Joan,
vérfagyasztó sikoltással, neki ugrott.

— Gyilkos! . . . Gyilkos! . . . Bestia! — hörögte
fogcsikorgatva és öklével irtózatosan Gurther arcába
csapott.

A bandita megtántorodott, szilaj káromkodással
lökte vissza támadóját, de a leány görcsösen kapaszkodott bele mind a tíz ujjával és körmei belevágódtak
Gurther husába. Inkább veszett vadállat volt már, mint
emberi teremtés.

De Gurther végül mégis legyűrte. Vasmarokkal
tépte le nyakáról a fojtogató kezeket és vad erővel
lökte oda a leányt az ágyra s mikor ez újra nekiugrott,
két kezét védőleg emelte az arca elé. Joan halk dajdal-

hörgéssel siklott el Gurther karjai alatt s egy szempillantás alatt kívül volt az ajtón. Lihegve menekült fölfelé a lépcsőkön és Gurther káromkodva rohant utána, hogy elfogja . . . hiszen a csapó-ajtó nyitva volt!

A bandita kétszer is megbotlott és elbukott a lépcsőkön és Joan már fönt volt a csapó-ajtónál. Gurther utána kapott — a leány szoknyájának fele a kezében maradt, de Joan kisiklott a kezéből és szélsebesen menekült a sötét éjszakában. Jókora egerútja volt már, de a lélekzete kezdett kihagyni és Gurther csakhamar utolérte.

— Jó lesz megállni! — hörögte fogcsikorgatva és megragadta Joan derekát.

A leány szilaj lendülete azonban lerántotta a földre és mindketten nagyot bukfenceztek. Gurther dühösen ugrott talpra és nagyot lépett előre, hogy ismét elkaphassa a leány derekát. Ez ugyan sikerült neki — de amint még egyet lépett, közvetlenül a falkerítés alatt, éles csattanással csapódott össze bokája fölött a farkas-csapda, amit Oberzohn aznap délután állított föl.

Gurther fölordított rettentő fájdalmában, de azért nem eresztette el foglyát. Nekitámaszkodott a falnak, hogy össze ne roskadjon; félkézzel erősen fogta Joan csuklóját, jobbkezeivel és szabadon maradt lábával pedig, minden erejét megfeszítve, iparkodott szét nyomni a csapóvas két szárát, hogy kiszabadíthassa a lábát. Sokáig tartott és kegyetlen munka volt, amelynek végén rongyokban lógott le róla a nadrág és lábszárából csurgott a vér. De Gurther föl se vette a kínzó fájdalmat; dühösen ölbe kapta az ájult leányt, majd a vállára vetve, mint lisztes zsákot, bicegve cipelte vissza a föld alá. Ott ledobta az ágyra és lihegve, rekedt hangon tört rá a megdermedt Mirabellere:

— Kedves lady, magát akarom! . . .

A vér egyre csurgott lábszárából, mert a csapóvas két ága csontig bevágta bokája fölött a húst, de Gur-

ther szinte nem is érezte a fájdalmat. Nem érzett semmit, csak a gyilkos vágyat, hogy bántsa, sértse, kínozza azokat, akik üldözik — a „Három Igaz Embert“ — akiken most boszút állhat ezen a leányon keresztül . . .

És Mirabelle, aki borzadva sejtette meg, hogy mi forrong, mi megy végbe ennek a haramiának a lelkében, dermedten, még mozdulásra is erőtlenül állt a helyén . . . Nem mozdult még akkor se, mikor a bandita megfogta az állát és fölfelé nyomta az arcát — lélektelenül nézett a tágra kerekedett, szürke, farkas-szemekbe, melyek éhes vággyal kapcsolódtak bele az arcába — látta, hogyan közelednek hozzá a keskeny, kegyetlen vágású ajkak — öntudatából kiveszett minden érzés, mintha lelki erejét teljesen elnyelte, lenyűgözte volna ennek a férfi-kígyónak hipnotizáló tekintete . . .

De ebben a pillanatban ráugrott az őrzőgő fúria. Éles körmök hasogatták vérig az arcát és kis híja, hogy ki nem kaparták a szemét. Gurther dühös horgésszel fordult meg, de Joan ekkor már fölkapta a piszkavasat a kandalló mellől és irtózatosszerű erővel rá-sujtott a banditára, de elhibázta. Gurther rárohant, de Joan félre ugrott előle és, a bandita fejének célozva, hozzávágta a piszkavasat. Gurther még idejében elkapta a fejét s a piszkavas, elsüvítve a füle mellett, rázuhant a kandalló mögött álló zöld dobozra, melynek üveg-födele csörömpölve tört darabokra. De Gurther ügyet se vetett erre — csak az őrzőgő leánnyal törődött — és Mirabelle lehúnyta a szemeit: nem látott semmit, csak a tompa ütést hallotta, mikor Gurther végre lesujtotta Joant.

Amikor ismét kinyitotta szemeit és fölpillantott, Joan már az ágyon feküdt és Gurther éppen a vaságy rácsaihoz kötözte a lány csuklóit a derekáról leoldozott zsineggel . . . De látott még valamit, amitől egyszerre feloldódott nyelvének bénultsága. Rémült sikoltását meghallotta Gurther is és megfordulva rávigyor-

gott — de aztán, követve Mirabelle tekintetét, ő is arra nézett.

Valami mozgott, vergődve iparkodott kibújni a zöld dobozból! Fekete, lapát-formára összenyomott, lapos fej, fényes, szűrös szemekkel, meredt, roszindulatú tekintettel nézett szét a szobában. Aztán síma, csillogó kaucsuk-kötélhez hasonló hosszú test siklott ki a dobozból és tekergőzve, önmaga körül forogva telepedett le kör-formában a földre, magasra tolván föl lapos fejét.

— Irgalmas Isten . . . oda nézzen!

Gurther megfordult, de ajkairól nem tűnt el a vigyorgás. Valamit mondott mély torokhangon és várt. A kígyó meg se mozdult, csak a szemei jártak fürgén ide-oda, az ágyon fekvő leánytól a banditára és vissza. Aztán Gurther hátra nyúlt a nadrág-zsebéhez — vakító villanás, utána fülsiketítő dörrenés — és Mirabelle iszonyodva látta, hogy Gurther karján, az ing alatt, furesán mozog, vonaglik valami.

A bandita még mindig vigyorgott, eldobta a revolvert és másik kezével megfogta a karjára tekergőzött kígyó farkát. Szilaj erővel lerántotta — a kígyó dühös sziszegéssel lökte előre a fejét, hogy belemarjon — de Gurther megcsóválta a feje fölött és úgy odavágta a bestiát a kandallóhoz, hogy a feje szétloccsant és a dög görcsösen vonaglott a parázsló hamuban.

— Gott in Himmel! — suttozta Gurther rekedten és óvatosan tapogatta végig azt a karját, melyről a kígyót lefejtette. — Ennek vége, szépséges lady. Van talán több is ebben a dobozban?

Odament a zöld dobozhoz, de a járása már ingadozó volt. Habozás nélkül belenyúlt — s egy második, sokkal hatalmasabb kígyó ütötte föl a fejét, dühösen sziszegve, hogy megzavarták szendergésében. Kétszer is belemart Gurther csuklójába — de a bandita csak röhögött, mintha jó tréfának találta volna a dolgot. Már tudta, hogy halott — az első kígyó marása is meg-

ölte már! — és most, hogy érezte közeli végét, amikor az örökkévalóság kapui már nyiladoztak előtte, úgy akart megjelenni a Bírónak ítélőszéke előtt, hogy szörnyű bűnökkel bemocskolt életének legalább ez az utolsó perce legyen tiszta és könnyőreletre érdemes.

— Menj a cimborád után — mondta, rávigyorogva a kígyó lapát-forma fejére. — Már nincs több mérge . . . Véged van, öreg!

Megfogta a kígyó fejét, a csizmája sarka alá tette és rátaposott. Mirabelle behúnyta a szemeit és befogta a fülét. Mikor ismét föltekintett, Gurthert az ajtónál állt és két kézzel kapaszkodott bele, hogy össze ne roskadjon. Még mindig vigyorgott, mintha még örült volna ép most elkövetett utolsó gyilkosságán.

— Bocsánat, nagyságos kisasszony . . . — dadogta akadozó nyelvvel és erőtlenül roskadt térdre, fejét nekitámasztotta az ajtónak, pár pillanatig még hörgött és lihegett, aztán egész hosszában végig terült a földön.

Most fölülről leharsogott Oberzohn hangja. Bőnbőlve hívta Gurthert és, mivel nem kapott feleletet, pár pillanat múlva már ott állt a küszöbön, revolver a kezében.

— Hm . . . — dünyögte, végig nézve a halott banditán.

Most ráesett szeme a még mindig vonagló kígyóra és ezer ránc szaladozott keresztül-kasul az arcán. Mirabelleről az ágyon fekvő Joanra nézett, egészen közel ment hozzá és fölébe hajolt, de nem oldozta föl a kötelékeit. Ezt Mirabelle cselekedte meg s egyuttal vizes szivaccsal törülgette Joan arcán, karjain a véres zúzódásokat — míg egyszer csak Oberzohn kezét érezte a vállán.

Jöjjön — szólt neki a doktor.

— Itt maradok Joan mellett . . .

— Azonnal jöjjön! — szakította félbe Oberzohn nyersen. — Mert ha nem, ráeresztem a . . . barátaimat.
— És rámutatott a földön vonagló kígyóra.

Megfogta Mirabelle kezét és erőszakkal vonszolta magával, hogy a borzadozó leánynak át kellett lépnie Gurther holttestét. A halálra vált leány roskadozva botorkált Oberzohn mögött, föl a lépcsőkön, ki a szabad levegőre.

Oberzohn utiruhában volt, ezt Mirabelle rögtön észrevette. Puha posztókalapot viselt tojás-forma, furesa fején és nehéz felsőkabát volt rajta, bár az este szokatlanul enyhe volt.

A fal mellett mentek szép csöndben s egyszerre csak Oberzohn megállt és kezével befogta Mirabelle száját... A fal túlsó felén beszélgettek, aztán úgy tetszett, mintha kaparnák a falat... Oberzohn szinte futva hurcolta magával a leányt.

Mirabelle azt hitte, hogy visszamennek a házba, de Oberzohn, mikor a ház mögé értek, hirtelen megfordult és egyenesen a csatornában fekvő nagy bárka felé tartott.

— Álljon meg itt — mondta neki Oberzohn, mikor a bárkához értek — és jól vigyázzon, hogy ki ne nyissa a száját!

Egészen a bárka orrához hajolt és megforgatott valami rozsdás kereket, mire a bárka orra lassan kétfelé kezdett nyílni.

— Mit akarhat? — tünődött Mirabelle. — Talán csak nem ide akar zárni?

— Jöjjön! — súgta neki Oberzohn parancsoló hangon. — Ide utánam...

Fönt voltak a bárka födéletén és Oberzohn előre ment. Mikor a bárka orrához ért, keresgélt valami kötelet s mikor megtalálta, lihegve, erőlködve kezdte húzni. Mirabelle semmit se látott a sötétben, de hallotta, hogyan nyikorog a rozszant bárka és érezte, hogy lábai alatt remeg a födélet. Most hirtelen eltűnt előle Oberzohn s mindjárt rá, mélyen alatta szólalt meg a hangja:

— Jöjjön le hozzám!

— Nem megyek! — fakadt ki Mirabelle elszántan és, megfordulva, menekülni akart, de Oberzohn elkapta a ruháját és visszarántotta.

— Rögtön belefojtom a vízbe, ha nem engedelmeskedik! — förmedt rá nyersen és Mirabelle tudta, hogy ez nem üres fenyegetés.

Reszketve ereszkedett tehát alá, míg a lába szilárd, de mégis ingadozó talajra ért. Oberzohn mellette állt és lihegve, zihálva húzott valami kötelet . . . A bárka orrán a nyílás fokozatosan szélesedett és a két szárny lassanként egészen kinyílt, mint a kapu két szárnya — és Mirabelle meglepetve látta, hogy pompás kis motoros csónak födézetén állnak. A rozzant, öreg bárka voltaképpen csónakház volt és orrában rejtegette a gyors és erős motoros csónakot. Ez húzta le a bárka orrát az iszapba és Digby valóban fején találta a szöveget, mikor azt jelentette a „Három Igaz Ember“-nek, hogy a rozoga bárkában Oberzohn rejteget valamit...

A csónak lassan, nesztelenül siklott ki a bárkából, mihelyt Oberzohn bekapcsolta a motort. A vén doktor betessékelte Mirabellett a csónak tágas kajütjébe, melynek följáratát beterítette bő felsőkabátjával... Negyedóra múlva már átmentek az egyik Themze-híd alatt s ekkor Oberzohn Deptford felé fordította a kormányt.

Mirabelle magába görnyedten ült a sötétben és annyira belekábult az egymásra következő drámai eseményekbe, hogy szinte már semmivel se törődött... Elmosódottan, mintha álmodná csupán, hallotta, hogy valaki parancsoló hangon „megállj“-t kiált nekik, de Oberzohn rá se hederített, sőt meggyorsította a csónak futását. A parti gázlámpás éppen rávilágított a rendőrré, amint Mirabelle a hang irányába nézett — de a rendőr csakhamar messze mögöttük maradt.

Már közel voltak Deptfordhoz, mikor útjukat állta egy záró-zsilip. Néhány toprongyos csatorna-

patkány lebzselt a parton s az egyik röhögve kiáltott le hozzájuk:

— Itt a világ vége. Nem lehet tovább menni.

— Miért? — kérdezte Oberzohn ingerülten.

— Mert csak dagálykor nyitják ki a zsilipet, hogy a hajók feljöhessenek a folyón.

— És mikor jön ez a dagály?

— Reggel hat órakor — hangzott a felelet.

Oberzohn durva szitkot fojtott el és jó félóráig tanácstalanul cirkált föl és alá a vizen. Aztán hirtelen haza felé fordította a kormányt.

— Most már csak egy menedékünk van, fiatal miss — fordult ekkor Mirabellehez. — De már előre is figyelmeztetni kívánom valamire . . . Arra, hogy én még nagyon sokáig szeretnék élni. Bizonyára ön is... igaz?

Mirabelle nem felelt.

— Minden esetre figyelmeztetem — folytatta Oberzohn szárazon — hogy ha ki meri nyitni a száját, vagy egyáltalában gyanusan viselkedik, azonnal és szó nélkül lelövöm... Megértette?

Mirabelle még egyre hallgatott, de — „megértette“, hogy Oberzohnnak ez a fenyegetése halálosan komoly és a vén gonosztevő be fogja váltani a szavát, ha sor kerülne reá...

XXXII. FEJEZET.

A nyomozás kudarca.

— Igazi farkas-csapda! — mondta Gonsalez.

Villamos zseblámpásával rávilágított a gyilkos szerszámra, aztán ráütött botjával a csapda peckére, mire a két csapóvas acélos csettenéssel ugrott össze.

— Ez a másik, úgy látszik, fogott is valamit — folytatta, élesen vizsgálva a másikat, amelyikbe nem rég lépett bele Gurther. — Nézzétek rajta a vért!

Manfred és Digby óvatosan kutatták át köröskörül a földet. Ugyanezt cselekedte Leon is és ő talált először nyomot...

— Férfi-szővet... nadrágszár — mondta megkönnyebbülve és piszkos, össze-vissza szaggatott, hasogatott posztódarabot vett föl. — Estélyi ruha és nem is viseltes. — Megnézte az ujjait és halkán hozzátette: — még meg se aludt rajta a vér.

Digby megmutatta neki a szellőztető-készülék rácsát, ahonnan a Joss-füstölő illata kiáradt és Leon, amint lehasalt a földre, maga is érezte ezt az illatot.

— Először átkutatjuk a gyárat, illetőleg a leégett raktárt — mondta Leon. — Ha ez nem jár eredménnyel, megkérjük dr. Oberzohnt, hogy ő vezessen nyomra. Es esküszöm, hogy kezes bárányt csinálok belőle, ha vonakodik! — George Manfred lámpásának fénykévéje rávilágított Leon arcára, melynek vonásait megkeményítette a sötét elszántság.

Odaértek a kőfalba vágott nyíláshoz, mely valamikor a raktár-épületek kapuja volt. Manfred bevilágított rajta a leégett épületek romjaira és halkan mondta:

— Ez már ellenséges terület... vigyázni kell!

Lassan, óvatosan mentek előre, minden talpalatnyi földet bevilágítva, mielőtt ráléptek. Még így is léptenyomon bukdácsoltak, mert a fölburjánzott giz-gazban nem láthatták az elszenesedett törmeléket és vas-traverzeket.

Jó félóráig csatangoltak így össze-vissza a romok közt, míg egyszerre csak Leon halkan füttzentett. Zseblámpása rávilágított a kerek kőlapra, mely a földalatti helyiség csapó-ajtaja volt. A kőlap hátra volt döntve és mögötte tátongott a lejárati sötét nyílása.

Leon szállt le elsőnek s mikor a lépcsők aljára ért, a belső teremben égő villamos világítás fényében meglátta a küszöbön fekvő alak körvonalait. Férfi volt és aludni látszott... Leon ráfogta revolverét és hangosan rákiáltott:

— Talpra, hé és föl a kezekkel!

A földön heverő alak nem felelt. Leon várt néhány pillanatig, aztán két-három ugrással mellette termett és a halott arcába világított... A vigyorgásáról ráismert.

— Gurther!...

Közben Manfred is odaért és a halott fölé hajolt.

— Kígyómarás — mondta röviden. — Ámbár az arcán nem látok sebhelyet.

— Nézd meg a csuklóját! — figyelmeztette Leon. És, bedugva fejét az ajtón, megpillantotta az ágyhoz kötözött Joant, aki még mindig ájultan... vagy holtan?... feküdt ott. Oda akart menni hozzá, de, ahogy kettőt lépett, hirtelen megcsúszott a lába. Ösztönszerűen megsejtette, hogy kígyóra lépett és villámgyorsan hátra ugrott.

— Irgalmas Isten! — hördült föl eliszonyodva. — Oda nézz, George!

Rámutatott a szoba közepén heverő döglött kigyóra.

— Már nem él — mondta. — Ez végzett Gurtherrel.

Gyorsan elvágta Joan kötelékeit és, fölébe hajolva, aggodalmasan hallgatta a leány szívének gyöngé lük-tetését. A nedves szivacs, mely mellette hevert az ágyon, mindent megmagyarázott.

— De hová lett Mirabelle? . . .

Átmentek a másik szobába és végig kutatták azt is — de nem találtak semmit. Mirabellenek sehol semmi nyoma!

— Bizonyos, hogy miss Leicester elment — mondta Manfred nyugodtan. — Különben nem lenne nyitva a csapó-ajtó. Legokosabb lenne, biztos helyre vinni ezt a szegény leányt, hogy nyugodtan átkutathassuk a házat is. Digby, menjen . . .

Azt akarta mondani, hogy Digby menjen előre a házba — de meggondolta a dolgot. Ha Oberzohn itthon van, nem szabad megkockáztatni azt a veszedelmet, hogy, sarokba szorítva, esetleg kárt tegyen Mirabelle-ben.

Egyelőre Joan dolgát kellett elintézni. A leány állapota nagyon súlyos volt és sürgős segítségre szorult. Manfred tehát az ölébe kapta, fölvitte a friss levegőre és Leon vezetésével mentek vagy húsz lépésnyire Oberzohn háza elé. Közben Leon majd kitörte a nyakát, mert belebukott abba a mély gödörbe, amelyet Oberzohn aznap este ásott.

— Fogadni mernék — boszankodott Leon — hogy ezt a gödröt Gurther sírjának szánta az a vén gazember!

Kint, az utcán, várakozott Poiccart az autóval. Manfred befektette a leányt az autóba és maga is meléje ült.

— Beviszem a sebészeti klinikára — mondta Manfred — és rögtön telefonálok a rendőrségre.

— Valószínűleg én is telefonálok, innen, a házból — felelte Leon.

Gondolatai szorongva jártak Mirabelle körül, amint megállt a ház kapuja előtt. Nem tudhatta, hogy be van-e zárva belülről a kapu, sőt azt se tudhatta, hogy egyáltalában van-e valaki a házban, mert egyetlen egy ablakából se látszott világosság. Óvatosan megpróbálta a kaput . . . nyitva volt és Leon belépett az udvarba.

Az autó már régen elrobogott és Leon még mindig habozva állt a ház előtt. Végre elhatározta magát; lassan fölment a pár lépcsőn és megütődve látta, hogy a hall ajtaja még kilincsre sincs becsukva, csak be van támasztva. — Nem csapda ez? . . . Mindegy! . . . Nesztelenül benyomta az ajtót, besurrant a hallba, óvatosan behúzta maga mögött az ajtót és, a nyakát előre nyújtva, pár percig hallgatózott.

Sehol semmi nesz — halotti csönd az egész házban.

Jobbra az első ajtó nyílt Oberzohn dolgozó-szobájába. Az ajtó félig nyitva volt s a nyíláson kisugárzó fénysáv elárulta, hogy a szobában ég a villany. Leon betaszította cipője orrával az ajtót és benézett . . . A szoba üres volt.

A másik két földszinti szoba ajtaja zárva volt. Leon óvatosan lement a konyhákba és gondosan átkutatta, mind a kettőt. Egyikben se talált senkit. Pedig tudta, hogy Oberzohnnak legalább két cselédje van, csak azt nem tudta — de erre is rájött a kutatás során — hogy Oberzohnnak nincs hálósobája. Az emeleten talált két cseléd-szobát. Ezeknek az ajtaja tárva-nyitva volt és meglátszott bennük a nagy fölfordulás, hogy a cselédek egy-kettőre kapkodhatták össze a holmijukat és sietve távozhattak el. Nyilvánvaló volt, hogy Oberzohn hirtelen és sürgősen bocsátotta el a cselédjeit — de miért? . . .

Később megtudta Leon, hogy Oberzohn valóban „azonnali“ fölmondással kergette ki cselédjeit az utcára, de egyuttal félévi bérüket is kifizette.

Pfeiffer szobája be volt zárva, de Leon most már nem törődött ezzel. Habozás nélkül kinyitotta álkulccsal a szobát és alaposan fölforgatott benne mindent, keresve — maga se tudta: mit? . . . Találni azonban nem talált semmit.

Gurther szobájában nagy volt a rendetlenség. Meglátszott, hogy a bandita gyorsan, szinte lázasan öltözködött át. Az álszakállá meg a púpja ott hevert az asztalon, amely tele volt parókákkal, arc-festékekkel, púderrel és minden egyéb oly kozmetikai holmival, amit a színészek használnak. Itt jutott eszébe Leonnak, hogy telefonálnia kell Scotland Yardba, ahogy ígérte. A telefon-hívásra azonban senki se jelentkezett, mert — és ezt Leon csak későbbben tudta meg — Meadows még délután elvágatta a vezetéket.

Leon meglehetősen lehangolva ballagott le a földszintre. Nagyon kihozta a sodrából, hogy Mirabellenek seholye találta nyomát. Kutatása közben álmélkodva tapasztalta, mily furcsa épület ez a ház. A falai négy-szer-öttször oly vastagok voltak, mint a rendes, átlagházak falai és Oberzohn szobájának ablakain vastáblák voltak belül, mintha Oberzohn arra számított volna, hogy esetleg megostromolják.

Közben, míg a rendőrség megérkezését várta, Leon elhatározta, hogy átkutatja a két bezárt szobát is. Az egyiknek ajtaját könnyű szerrel kinyitotta neki a tolvajkulcs. Hatalmas terem volt ez — a laboratórium — melyben szép sorjában sorakoztak egymás mellett a lombikok, göredek, kis olvasztó-kemencék, villamos kályhák és egyéb fizikai műszerek. Ebből a szobából vasajtó vezetett a szomszédos szobába és ez a vasajtó zárva volt.

Leon sorra próbálta valamennyi tolvaj-kulcsát, de egyikkel se boldogult, sehogyse tudta kinyitni a vas-

ajtó bonyolult zárját. Nem maradt más hátra, mint hogy betörjön, illetőleg eltörje a zárt. Két véső-forma acélpálcikát dugott be a zár nyelve fölé és alá s ezekkel feszegette, nyomta szét az ajtót, míg végre nagy reccsenéssel kitört a zár nyelve és fölpattant az ajtó.

Négy elektromos radiátor ontotta a meleget és oly fojtogató bűz áradt ki a szobából, hogy Leon megtáncorodott a küszöbön. De, ahogy a tágas laboratórium tisztább és hűvös levegője enyhítette a másik szobának fülledt hőmérsékét, Leon is hozzászokott és, fölgyujtva a villamos körtéket, elkezdte a kutatást a szobában.

Két sorban egymás fölött, széles polcokon, különböző nagyságú ládák és dobozok álltak, a legtöbb gyapotba göngyölve. Mindannyinak üvegfala volt elül és fönt bádogból készült, kinyúló szellőztetője. És mindannyiban — gyapoton vagy szalmán — két-három kígyó szundikált, szépen rétes-formába tekeredve. Voltak ott viperák, csörgő-kígyók, pápaszemes kígyók, de nem hiányzott a félelmetes dél-amerikai fer-de-lance meg a kegyetlen korál-kígyó se, egy hosszúkás ládában pedig egymás hegyén-hátán nyüzsgött legalább száz skorpió!

Ez volt hát Oberzohn arzenálja! . . .

Leon óvatosan kezdte lefejteti a gyapot-burkolatot az egyik ládáról, amikor hirtelen megszólalt a háta mögött Oberzohn mély hangja:

— Ne mozduljon, barátom! Azt hiszem, megigérhetem önnek, hogy bizalmas barátságot köthet az én kis családommal, amelyre oly kíváncsi . . .

Leon lassan megfordult, fölfelé nyujtva a kezeit. Tudta, hogy mögötte áll a Halál és neki rögtön vége, a legelső gyanus mozdulatra.

Oberzohn kaján vigyorgással nézett Leonra; alig két lépésnyire mögötte Mirabelle Leicester állt, krétafehér arccal, a rettegéstől kitágult szemekkel.

— De hová lett Digby? . . . Leon az udvarban

hagyta őrségnek . . . Miért hagyta el a helyét és hová ment? . . .

Oberzohn bosszusan nézegette a vasajtó összetört zárát.

— Félek, hogy nem hajthatom végre a tervemet — dörmögte mérgesen. — Az volt a szándékom, hogy bezárom önt ide s aztán betöröm minden ládának az üveg-ablakát, hogy jobban megismerkedhessék „kis családom“-mal, ha már oly kíváncsi rá . . . De ez most füstbe ment . . . tehát: mars!

— Valjon mit eszelt ki megint? . . .

Leon látszólag közömbösen, szinte hanyag tartással ment elül, de Oberzohn egy pillanatra se vette le róla a szemét, mert nagyon jól tudta, hogy Leon mestere a revolvernek és villámgyorsan, kapásból szokott löni.

— Allj! — rivallt rá Oberzohn.

Leon megállt a laboratórium küszöbén, mely éppen szemben volt az emeletre vezető lépcsővel.

— Emlékszik-e még az én áldott, jóságos bátyámra, Senor Gonsalez — rikácsolta most Oberzohn — és emlékszik-e, hogy milyen aljas orgyilkosságnak lett az áldozata?

Leon oly mozdulatlanul állt, mint a szobor . . . Most — most fog löni a gazember! Minden másodpercben eldördülhet a lövés . . . Mily furcsa, hogy így kell meghalnia, duzzadó életerejének teljességében . . . Tudta, hogy a halál útban van és csak az bántotta, hogy a különben is halálra rémült Mirabelle-nek végig kell néznie ezt a brutális tragédiát. Szeretett volna elbúcsuzni tőle, de félt, hogy megijeszti.

Emlékszik arra a szent vértanura, az én imádott bátyámra? — hörögte Oberzohn, elfulladva dühében.

— Digby! . . . Maradjon ott, ahol van! — kiáltott föl Leon hirtelen.

Ez azonban csak cselfogás volt, hogy Oberzohn megforduljon, mert Digby nem volt sehol.

De a cselfogás mit se használt és Oberzohn revolvere eldőrdült... A golyó Leon feje fölött füttyült el és szétlőtte az ajtó felső párkányát. Leon rövid dulakodást hallott a háta mögött, mire villámgyorsan megfordult — fölhúzott revolvere már a kezében volt — de nem löhetett, mert Oberzohn maga elé lökte Mirabellet és megbujva a háta mögött, a leány karja alatt dugta ki revolverét.

— Szaladjon! — sikoltotta Mirabelle kétségbeesve.

Leon habozva állt a küszöbön... Oberzohn revolvere ismét eldőrdült — de a második golyó is félrement. És Leon nem löhetett, mert Mirabellet találhatta volna el — oly ügyesen bujkált Oberzohn a leány mögött... Leon látta, hogy Mirabelle rángatja a vén orgyilkos kezét s ezért nem találják el a golyók őt — amikor tehát Oberzohnnak sikerült kiszabadítania csuklóját Mirabelle kezéből — Leon villámgyorsan átrohant a hallba s onnan ki, a koromsötét éjszakába.

Oberzohn félre lökte a leányt és kétszer is Leon után lőtt, de már elkésett, nem érhetette el Leont. Lihegve rohant a szökevény után a hallba, de az udvarba már nem merte követni, ellenben nagy robajjal becsapta a hall ajtaját, kétszer elfordította zárjában a kulcsot és rátolta a vastag vasreteszeket... Leonnak úgy tetszett ez odakint, mintha ellenséges várnak a kapuját csapták volna be az orra előtt.

•

A svéd doktor hazajött mőtoros csónakján, mivel Deptford felé elzárta útját a gát. Senkise vette észre az érkezését, bár az éjszaka tiszta és derült volt. Óvatosan kötött ki a rozzant bárka mögött és partra vonszolta foglyát a csónakból. Digby, a kapott utasításokhoz híven, állandóan cirkált Oberzohn leégett rakétáinak romjai között s véletlenül, éppen Oberzohn megérkezésének idején, a nagy területnek a túlsó végében járt. Oberzohn tehát akadálytalanul eljuthatott

a házáig. A hall kapuja előtt azonban megállt . . . Odabent égtek a lámpák. A házban tehát van valaki. — Az a kérdés, hogy hányan? . . . Erre nem tudott válaszolni.

— Húzza le a cipőit! — sugta nyersen Mirabellének. — Gyorsan, hallja?!

Mirabelle engedelmeskedett és ekkor Oberzohn megfogta a csuklóját. Semmi szín alatt nem engedhette meg, hogy a foglya megszökjék. Most már Mirabelle volt a „kézi zálog“, az értékes tús, aki talán megmentheti az ő életét is... Kezében tartva lövésre kész revolverét, nesztelenül fölment a néhány lépcsőn, aztán a nyitott ajtón át besurrant a hallba. Pár pillanatig hallgatózott s rögtön tisztában volt vele, hogy hol garázdálkodik a betolakodó.

Mind ez oly gyorsan történt, hogy Mirabelle nem tudott visszaemlékezni semmi másra, csak arra, hogy kétségbeesetten felütötte Oberzohn kezében a pisztolyt, pont abban a pillanatban, mikor a vén orgyilkos rálőtt Leonra. Aztán, amikor Gonsalez már kirohant a hallból, bódultan, lélektelenül állt a helyén, míg a rettenetes svéd doktor bezárta a külső ajtót és rátolta a nehéz vasreteszt. Most Oberzohn megfogta Mirabelle kezét és durván vonszolta magával, végig járva a háznak minden szobáját, bezárva minden kifelé nyíló ajtót és becsukva az ablakok vastábláit. Végül bezárta Mirabellet a cseléd-szobába és ment négy orgyilkos zsoldósához, hogy megmagyarázza nekik a „helyzetet“ . . .

A négy bandita csüggedten, megtörve hallgatta Oberzohn előadását.

— Valamennyien körözött gonosztevők vagytok — kezdte Oberzohn mély torokhangján. — Ti is tudjátok ezt, hisz mind a négyen fegyházból szöktetek meg. A rendőrség ma délután már itt járt nálam: titeket keresett. Engem nem bánthatnak, mert nincs ellenem semmiféle bizonyíték, sőt ha jól megy a dolog, még csak

le se tartóztatnak. A ti sorsotok ellenben egészen más. Mert ti, mind a négyen . . .

— Odakint leskelődnek már a zsaruk? — kérdezte valamelyik bandita. — Mert, ha odakint vannak, akkor jobb, ha rögtön megpróbáljuk a menekülést.

— Nem fogtok elmenni — rikácsolta Oberzohn, dühösen. — Mert, amely pillanatban kiléptek, abban a pillanatban foglyok vagytok. Ha ellenben itt maradtok és segítségemre lesztok tervem végrehajtásában, akkor szabadon és pénzzel megrakodva mehetek el.

— Halljuk hát a tervet! — ütötte föl Cuccini a fejét. — Talán csak nem akar szembe szállni a rendőrséggel?

— De pedig éppen azt akarom! — bólogatott Oberzohn élénken. — A fiatal misst bezártam az emeleten: ő a tús, aki miatt bennünket is kimélni fognak. Mert én védeni akarom a házat és számítok arra, hogy . . .

— Nos, mire? — vágott közbe Cuccini hevesen.

— Hogy egyezkedni fognak velem és szabad elvonulást engednek mindnyájunknak, ha kiadjuk a misst. Cuccini idegesen rágt a körmeit.

— Látom — morogta dühösen — hogy szépen körülfonta nyakunkon a hurkot!

— Nos, még kihúzhatod fejedet a hurokból — förmedt rá Oberzohn indulatosan. — Itt az ajtó: húzd vissza a reteszt és eredj! Odakint várnak a rendőrök: próbálj alkudozni velük . . . De amikor bajba kerültél jó egy-néhányszor: ugyan ki húzott ki a csávából? — Oberzohn doktor! . . . Ám csak menjetek, mind a hányan vagytok: egymagam is meg bírom védeni ezt a házat. Ti pedig vagy akasztófára, vagy halálíg tartó fegyházba kerültök. Ha ellenben velem maradtok, gazdagabbá teszlek benneteket, mint álmodni mernétek és ráadásul még szabadok is lesztok.

— Hol van Gurther?

— Véletlen baleset ölte meg — csikorgatta a fogait Oberzohn mérgesen. — Meghalt, egész váratlanul . . .

De most nem erről van szó, hanem arról, hogy mit határoztok. Mert az idő sürget . . . Mentek vagy maradtok?

Cuccini és három társa suttogva tanácskoztak a sarokban.

— És mit kapunk, ha itt maradunk? — kérdezte Cuccini mohón.

Oberzohn oly nagy összeget mondott, hogy a banditák majd hanyatt estek.

— Igazat mondok! — fogadkozott Oberzohn. — Két nap múlva több millió fontot érő aranybányám lesz.

Mintha rájött volna az igazmondás órája, röviden és őszintén elmondta az „Aranyhegy“ egész történetét. Hozzá tette — és ez nem volt igaz — hogy az ügynökei már megszerezték Lissabonban a mesés aranyterület bányajogát, úgy hogy amikor június 14-ikén éjfél üt az óra, a Biskara-terület aranyhegyeiben már csak ő nyithat bányát.

— Egyik oldalon tehát ott van a bizonyos fegyház — végezte előadását — a másikon pedig az óriási vagyion és a szabadság.

— És meddig kell itt maradnunk? — kérdezte Cuccini.

— Eleség van itt akár egy hónapra is: tej-konzerv és minden egyéb — magyarázta Oberzohn. — A vízvezetéket nem fogják elvágni, a leány miatt. Ugyancsak ezért nem fogják fölrobbantani a hall kapuját se.

A banditák megint tanácskoztak pár pillanatig s aztán Cuccini megszólalt:

— *All right*, doktor: itt maradunk. De kívánjuk, hogy foglalja írásba megállapodásunknak minden föltételét.

— Menjünk a dolgozó-szobámba — bólintott Oberzohn elégedetten. — Mars!

Félig már megírta a furcsa szerződést, mikor odakint, a hall ajtaján, rémesen dörömbölt valaki. Ober-

zohn rögtön fölállt, csöndet intett a banditáknak és lábujjhegyen odasurrant a döngetett ajtóhoz.

— Ki az? — kérdezte mély torokhangján.

— Nyissa ki, a törvény nevében! — Kiáltott be Meadows, akinek hangját Oberzohn rögtön megismerte. — Letartóztatási parancsom van ön ellen és, ha szükséges, betöretem az ajtót. Érti?

— Hogyne! — vigyorgott Oberzohn és bedugva revolvere csövét a falba vágott levélszekrény nyílásába, kétszer egymás után kilőtt rajta . . .

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

XXXIII. FEJEZET.

Az ostrom.

De Meadows már megkapta a figyelmeztetést, hogy oldalt álljon a levélszekrény nyílásától s így a lövések nem találták el. Az udvaron szétszórva 10—15 rendőr cirkált. Meadows odaszólt az őrmesternek:

— Menjen vissza a rendőr-autón a főkapitányságra és hozzon fegyvereket. Azt hiszem, hogy ez a munka nem lesz könnyű és sokáig tart.

Gonsalez már alaposan tanulmányozta a terepet s mindjárt kezdetben tisztába jött azzal, hogy fölötte nehéz lesz bejutni a házba. A fal síma volt, sehol párkány vagy kiszögellés rajta. Az ablakok aránylag magasan voltak, valamennyit vastag, sűrű vasrácsok és belülről zárható vastáblák védték. Gonsalez mindenek előtt azt szeretne volna megállapítani, hogy Oberzohn hová zárta be Mirabellet. Hosszas fontolgatás után arra a meggyőződésre jutott, hogy vagy a cseléd-szobába, vagy Gurther szobájába. Miután ezt eldöntötte, gyorsan fölrajzolta a ház alaprajzát és beosztását az imént szerzett tapasztalatai alapján.

Meadows elment telefonálni a Scotland Yardnak. Első sorban visszaállította a telefon-összeköttetést a körülfogott házzal és fölhívta Oberzohnt. A beszélgetés rövid és eredménytelen volt. A föltételeket, amiket szabott, semmiféle önérzetes kormány nem fogadhatta el. Különös nyomatékkal hangsúlyozta a saját

és társainak szabad elmenetelét, amiből Meadows, nagyon helyesen, azt következtette, hogy a „Régi Gárda“ banditái is ott állnak Oberzohn mellett.

— A bandájával nem törődöm — felelte Meadows. — Miattam akár most mindjárt is elmehetnek. Hívja ide valamelyiket a telefonhoz, hogy megmondhassam neki.

— Oh, ezt nem tehetem — tiltakozott Oberzohn. — Nevetséges, hogy ilyet kíván tőlem!

Haragosan lecsapta a kagylót és a bandának azt mondta, hogy a rendőrtanácsos szabad elmenetelt ígért neki, ha átadja a bandát. Ő azonban visszautasította ezt.

— Ahogy már mondtam is nektek — magyarázta — Oberzohn nem áruló. Eszem ágába se jut, hogy a ti rovástokra mentsem a magam bőrét.

Valamivel később Cuccini titokban belopózott a telefonos szobába és föl akarta hívni Scotland Yardot, hogy megtudja, valjon igazat mondott-e Oberzohn?... de a telefon nem működött: a zsinórja ketté volt szakítva és kitépve a falból is. Hiába — Oberzohn ravasz vén róka volt és nem akart kockáztatni semmit.

Az éjszaka minden különösebb esemény nélkül telt el. A környék tele volt rendőrökkel, a házat teljesen elszigetelték, köröskörül megszakadt minden közlekedés, még a csatornába sem engedték be a bárkákat és csónakokat.

A reggeli lapok már hasábos tudósításokat hoztak a New Cross negyedben ostromlott házról s mikor a déli lapok riporterei friss anyagért jöttek, már hatalmas tömeg hullámozott izgatottan a rendőr-kordonon kívül. A Fleet Street mammuth-újságjai csakhamar egymás után ontották a „rendkívüli külön kiadásokat“, újabb szenzációs részletekkel és Oberzohn bűnlajstromával. A tömeg egyre nőtt, úgy hogy újabb és újabb rendőrcsapatokat kellett kivezenyelni a rend föntartására — meg azért is, hogy a tömeg ne férközhesen

nagyon közel a házhoz, ahonnan Oberzohn és a bandája esetleg sortüzet adhatna a népre.

A „Három Igaz Ember” és Meadows tanácsos meg a Scotland Yard egyik főtisztviselője tanácskozni gyűltek össze a raktár földalatti pincelakásába, ahonnan Gurther holttestét már elszállították. A két megölt kígyó még ott hevert a földön s a Scotland Yard tisztje, aki értett valamit a herpetológiához, azt mondta, hogy a döglött kígyó *fer-de-lance* volt, amivel szemben Poiccart a mellett kardoskodott, hogy a kígyó afrikai *mamba*, még pedig a veszedelmesebb fekete — és nem a zöld — fajta.

— Lehet, hogy önnek van igaza — hagyta rá a főtisztviselő — de voltaképpen nem is ez a fontos. Szerintem ugyanis nem kígyók követték el azokat a borzalmas gyilkosságokat, amelyeknek tetteseit eddig nem bírtuk kinyomozni.

Ebben mindnyájan egyetértettek s ezzel vége is szakadt a vitának.

Ugyanezen a délelőttön sürgöny jött Lisszabonból, hogy Washington szerencsésen odaérkezett. Irunban leszállt a vonatról s fölült a Leon ügynökétől már készen tartott repülőgépre, mely pár óra alatt elvitte Lisszabonba. Ott mindent elvégzett és már indul is hazafelé.

— Ha repülőgépen jön Madridból Párisig, akkor ma éjjelre már itthon is lehet — vélte Manfred. — És azt hiszem, nagyon is használható segítő-társunk lesz.

— Te még mindig a kígyóktól félsz? — kérdezte Poiccart.

— Nemcsak Manfred, hanem én is félek tőlük — szólt közbe Leon idegesen és szorongó szívvel gondolt Mirabellere, aki most védtelenül szenved Oberzohn hatalmában.

Tétlen szundikálásban töltötte az éjszakát Oberzohn és vele a banditák is. Várták a támadást, amely

nem jött s ez az állandó, feszült izgalom jobban kifárasztotta őket, mintha verekedniük kellett volna.

Mihelyt hajnalodni kezdett, Oberzohn fölvezette a bandát a ház lapos tetejére. A párkánynak mind a négy szögletében egy-egy géppuska állt, amelyről most levették a védőburkot és Oberzohn, aki tövéről hegyére ismerte a Maxim-fegyver bonyolult gépezetét, jó félóraig magyarázta banditáinak, hogy hogyan kell vele bánni. Megtanította őket célozni, megmutatta, hogyan kell „kaszálni” a géppel s aztán gondosan beállította a gépfegyvereket abba a három irányba, ahonnan a támadás várható volt. Aztán, hátát a falpárkánynak vetve, lekuporodott a földre.

— Ahogy látjátok — magyarázta — csakis erről a három oldalról lehet megközelíteni a házat. Ezeket a vonalakat pedig söprik a gépfegyverek.

Valamivel tizenegy óra előtt a házhoz vezető fasor végén föltűnt egy hatalmas motor-traktor, mely óriási farönköt hozott, láncokra függesztve és vagy féltucat rendőr ült a traktoron. Oberzohn elővette messzelátóját és, ahogy a farönköt meglátta, nyomban tisztában volt azzal, hogy nincs a világon oly erős ajtó vagy kapu, mely ellent tudna állni, ha ez a szörnyű faltörőkos neki lódul.

— All right! — bólintott. — Kezdjük tehát.

Tizenkét puska volt odakészítve a fal mellé. Oberzohn fölvette az egyiket, gondosan célzott és elrántotta a ravaszt... Az egyik rendőr idegesen kapkodott fejéhez a traktoron, mikor a sisakja leröpült. A dörrenés még jóformán el se jutott a traktorig, mikor Oberzohn már másodszor is lőtt. Most jobban célzott — a traktor sofförje szétesapott két karjával a levegőben és lefordult a bakról.

Most fölsivített a rendőrsíp éles hangja; a rendőrök leugráltak a traktorról és, szanaszét szóródva, kerestek fedezéket. Oberzohn harmadszor is lőtt — mire megint fölbukott egy rendőr. A többi már eltűnt,

mintha a föld nyelte volna el és a traktor elhagyatva, megrekedve állt meg a fasor túlsó végében.

Negyedóra telt el és az ostromló ellenség oly csöndben volt mintha elvonult volna. Ekkor azonban nyolc ember, széles rajvonalba fejlődve, szélsebesen rohant a ház felé. Úgy látszott, hogy a falig akarnak jutni, ahol már nem érheti őket a golyó.

Oberzohn ledobta a puskát és odaugrott a gépfegyverhez. Villámgyorsan beigazította s a következő pillanatban már zajosan kattogott a gépfegyver... Az első áldozat fölbukott — a rajvonál megingott — aztán ismét fölsivített a rendőrsíp és a legénység lélekszakadva rohant fedezékbe.

— Kezdetől fogva féltem ettől! — csikorgatta a fogait Leon.

Létrát támasztott a raktár-udvar külső falához és, fölmászván a leégett épületnek megmaradt, roskadozó tetőzetére, elővette a messzelátóját és lehasalva vizsgálta a háztetőt.

— Ezen az oldalon is van gépfegyver! — kiáltott le Meadows tanácsosnak.

Elővette hosszú, lovassági revolverét s egyik könykére támasztva a fegyver csövét, célpontot keresett. Nemsokára óvatosan dugta föl a fejét valamelyik bandita a háztető párkánya mögül. Villámgyorsan dördült el Leon fegyvere s a párkány felső szélén patogva röpködtek szerteszét a téglaszilánkok.

— Nem is rossz lövés, háromszáz lépésről — mosolygott Leon elégedetten s nyomban lemászott a raktár-tetőről. — Hadd tudják meg a zsidányok, hogy mi is vissza tudunk löni!

Még jóformán le se ért a földre, mikor már valóságos golyózápor zúdult a raktár-tetőre, pontosan arra a helyre, ahol Leon az imént feküdt. Látszott, hogy Oberzohn ugyancsak tud bánni a golyószóróval.

Ez azonban még nem lett volna baj. Ellenben bonyolulttá tette a helyzetet, hogy Mirabelle a banditák

hatalmában volt. Ha nem kellene őt félteni, már régen végeztek volna Oberzohnnal és cinkosaival. Senkise tudta és érezte ezt jobban, mint maga Oberzohn, aki pompás étvággal reggelizett a háztetőn, hátát a párkány-falnak támasztva. Nagy falatokat harapott a vajjal vastagon megkent sonkás-zsemlyéből és tele szájjal magyarázta cimboráinak:

— Megugrattam az egyik Curzon Streeti gazfikót! . . . Egészen bizonyos, hogy mind a hárman az öklüket harapdálják kétségbeesésükben.

Lekandikált a párkány mögül. Az udvar és a rak-tár üres volt. Sehol egy lélek se mutatkozott . . . Oberzohn szivarra gyújtott és elégedetten fujta a füstöt.

De féltizenkettőkor kiesett szájából a szivar, amint ismét kikandikált a párkány mögül. Hosszú, kígyózó vonalban fordult be a fasorba a jól ismert sárgás egyenruha . . .

— Katonák! — mondta Oberzohn s ezuttal reszkett a hangja egy pillanatig.

Valóban katonák voltak. Ahogy közelebb értek a házhoz, ritkás rajvonalba fejlődtek és mindegyik ott keresett fedezéket, ahol éppen talált. És eldördült az első ellenséges lövés a sárga rajvonalból. A golyó a párkány szélét érte és, nagy ívben visszapattanva róla, bűgva repült el Oberzohn feje fölött, mint a zümmögő méh.

És megjelent a második fenyegető rém is. Otromba, esetlenül imbolygó gépkocsi, mely döcögve mászott előre a fasor közepén, bukdácsolva, jobbra-balra dőlve, mint a részeg ember. Tank volt és Oberzohn most már tudta, hogy csakis Mirabelle áll már közte és a levegőben himbálózó hurok között . . .

Fölment hozzá a cselédszobába s mikor kinyitotta a lelakatolt ajtót, csodálkozva látta, hogy Mirabelle alszik az ágyon. Oberzohn beléptére hirtelen fölriadt és fölült az ágyban. Némán vette el a kenyeret, a hideg sültet és a vizet, amit Oberzohn hozott neki.

— Hány óra van? — kérdezte aztán.

Oberzohn rámeredt és felhördült:

— Nem jut az eszébe más, mint az idő, mikor az élete forog kockán? . . .

Az ablak egyik vastábláját kissé kinyitotta, hogy beáradt rajta az őszi verőfény.

— Dél van — mondta gúnyosan — és barátai katonákat hoztak a nyakunkra... Ah, mily fontos és érdekes hölgy maga, hogy egész hadsereg siet a megmentésére!

Mirabelle föl se vette — lehet, hogy nem is érezte — a maró gúnyt.

— És mi történik . . . most? — kérdezte.

— Mit tudom én?! — vonogatta a vállait Oberzohn. — Valami szörnyű gépkocsit is hoztak ide, azt hiszem azért, hogy megbujjanak mögötte és kényelmesen fölrobbanthassák a hall ajtaját. Ha ez csakugyan megtörténik, abban a pillanatban bezárom önt a kígyók szobájába s ezt rögtön meg is mondom az ön barátjainak.

Mirabelle iszonyodva nézett rá.

— Csak nem fogja elkövetni ezt a szörnyűséget, mr Oberzohn?

A vén doktor magas homlokán viharos táncot jártak a ráncok.

— De elkövetem és meg is mondom nekik — felelte ingerülten s ezzel a borzasztó fenyegetéssel rázárta a leányra az ajtót.

Lement a dolgozó-szobájába, bezárta az ajtót, két csomag kábeldrótot kotort elő a kabátja zsebéből és kicserélve az elszakadt vezetéket, helyreállította az összeköttetést a központtal. Aztán a Scotland Yardot kérte.

— Meadows tanácsos urat kérem a telefonhoz — mondta a jelentkező tisztviselőnek.

— Azonnal kapcsolom — hangzott a válasz.

De a kapcsolás után nem Meadows jelentkezett és fölényes hangjából Oberzohn rögtön kiérezte, hogy ez még magasabb rendőrtiszt lehet.

— Dr. Oberzohn vagyok — ordított bele a telefonba. — Önök tankot hoztattak ide, hogy megtámadjanak. Ha ez a szörnyeteg ötven lépésnyire közeledik a házamhoz, ezt a Leicester leányt bezárom a kígyók szobájába és ráeresztem a csúnya férgeknek, hogy álljanak boszút értem.

— Nézze, kérem . . . — kezdte a rendőrtiszt, de Oberzohn rá se hederített. Egyszerűen lecsapta a kagylót.

Mikor kiment a szobából, gondosan bezárta az ajtót és zsebre tette a kulcsot. Most már csak az aggasztotta, hogy hátha a zsoldosai cserbe hagyják és föllázadnak ellene? . . . De ez az aggodalma, csodálatosképen, téves volt: a banditák vakon bíztak benne! A lanyha támadás, a katonáknak szemmel látható vonakodása a fegyver-használattól, mind csak növelte a reményeiket és bátorságukat. Mikor pedig, vagy félóra múlva, a tank is megfordult és lassan-lassan kidöcögött a fasorból. Örömeikben majd kibújtak a bőrükből.

— Mit gondolnak az urak — kérdezte a Scotland Yard főtisztviselője, — be meri váltani fenyegetését az a gazember?

— De még mennyire! — kiáltott föl Gonsalez idegesen. — Nincs a világon semmi, ami visszatarthatná Oberzohnt, ha valamit elhatározott. Ha erőszakkal rá-törjük a kaput, holtan találjuk meg, mert öngyilkos lesz és . . . Borzongva rezzent össze arra a gondolatra, hogy mi történhetik Mirabelle-lel? . . . Az egyetlen okos dolog, amit tehetünk, az, hogy megvárjuk az éjszakát és addig nyugton maradunk. Ha aztán Washington még idejében megérkezik, akkor, remény-lem, megmenthetjük miss Leicestert is.

Oberzohn látta a háztetőről, hogy a katonák árkot ásnak, hogy fedezékük legyen. Rájuk irányította az

egyik gépfegyvert s ahogy a golyózápor megindult, a katonák rögtön lebuktak a földkupacok mögé. Mihelyt a gépfegyver elhallgatott, megint tovább ástak — és így folyt ez a játék négyszer-ötször. Aztán, mivel a töltések rohamosan fogytak, Oberzohn abba hagyta a lövöldözést, akkorra tartogatva a municiót, amikor általános roham indul a ház ellen.

Amint a párkány fölé hajolva lenézett a ház előtt fekvő közvetlen terepre, hirtelen furcsa zümmögés csapott a fülébe hátulról s ahogy megfordult, látta, hogy háta mögött darabokra törve omlik le a kémény

— Okosabban tenné, ha lemenne — vigyorgott rá Cuccini, aki hason feküdt a párkány alatt. — Most majdnem eltalálták, hallja! Nézze, amonnan lőnek a töltés mögül, jó fedezékből . . . Úgy látom, hogy megint elülről kezdik a játékot, mi?

— Engem akarnak rákényszeríteni arra, hogy eláruljalak és kiadjalak benneteket — hazudta Oberzohn arcátlanul. — De ha látni fogják, hogy nem vagyok kapható erre a becsstelenségre, majd elfogadják a föltételeimet és szabadon bocsátanak titeket is.

Cuccini morgott valamit magában — valószínűleg azt, hogy tisztában van Oberzohn önzetlenségével és becsületességével.

Délután öt repülőgép tünt föl nyugat felől; V alakban jöttek és egyenesen Oberzohn háza felé tartottak. A banditák mind felcsődültek a háztetőre és nem is sejtve a közelgő veszedelmet, szájtátva bámulták a magasban berregő gépmadarakat. Amint közeledtek a házhoz, lassan egyre lejjebb ereszkedtek, úgy hogy Cuccini szabad szemmel is le tudta olvasni a számukat.

Aztán hirtelen, mintha jégeső támadt volna, kopogni kezdett a háztető a banditákra zúdított golyózáportól . . . Oberzohn torka szakadtából üvöltözve rohant a háztetőről levezető lépcső felé és három zsoldosa lélekszakadva törtetett utána, — de Cuccini, szét-

vetve kezét-lábát, ott hevert holtan, ahol összeroskadt. Két golyó fúrta át a koponyáját.

A gépmadarak nagyot kanyarodva megfordultak és már jöttek is visszafelé. Oberzohn, amikor meghallotta berregésüket, óvatosan fölment a lépcsőkön a csapóajtóig és megkapaszkodva a nyílás párkányában, kidugta a fejét . . . Soha nem volt még közelebb a halálhoz, mint ekkor. A golyózápór megismétlődött s az egyik golyó lecsapott a hüvelykujjára és töből lemeteszte, mintha sebész operálta volna le. A vén haramia vadul fölördített fájdalmában és félig ájultan tántorgott le a lépcsőkön.

A repülőgépek nem tértek vissza. Mikor a motorok berregése teljesen elhallgatott, Oberzohn ismét neki-bátorodott és fölment a háztetőre. Most már tiszta volt a levegő, csak Cuccini hevert holtan odafönt. A három bandita rárohant, mint az éhes sakálok, kiforgatták halott cimborájuk zsebeit, elszedték a pénzét, az óráját, a gyűrűjét — s miután megosztottak a zsákmányon, átdobták a halottat a párkányon.

Oberzohn odafönt hagyta a három banditát a háztetőn és szigorúan megparancsolta nekik, hogy azonnal meneküljenek, mihelyt ismét megpillantják a gépmadarakat. Ő maga lement az irodájába, titkon örülve, hogy Cuccini meghalt. Mert a fickó tele volt furfanggal és gyanakvással; nem hitt Oberzohnnak és folyton azon törte a fejét, hogyan szabadulhatna a csávából, akár Oberzohn nyakának a rovására is! . . . A doktor sejtette, érezte ezt és magában már azon tanakodott, hogyan tegye el láb alól a gazembert. A repülőgépek tehát csak megelőzték ebben.

Cuccini olasz volt, de jól megtanult angolul, csak a helyesírással állt hadilábon. Jellegzetes, kiírt írása volt és Oberzohn jó kedvvel fogott hozzá, hogy utánozza ezt az írást, ami elég könnyen is ment, mert a doktornak ehhez is volt — talentuma . . . Körülbelül két óra hosszáig írt szorgalmasan, közben néhányszor

föl-fölnézve a háztetőre, hogy minden rendben van-e — s amikor végre készen volt a három, sűrűn teleírt lappal, amely alá odakanyarította Cuccini aláírását is, lehívta a háztetőről az egyik banditát.

— Ez itten Cuccini vallomása, amit rám bízott — mondta neki. — Légy szíves és írd alá, mint tanu.

— Az a kérdés, mi van benne? — vonakodott a bandita gyanakodva.

— Mondom már, hogy a derék Cuccini vallomása — felelte Oberzohn. — Micsoda nagyszerű fickó volt ez az olasz! — folytatta, színlelt lelkesedéssel. — Őszintén megírja, hogy ő csábított ide benneteket és életveszélyes fenyegetésekkel kényszerített arra, hogy itt maradjatok.

— Csak minket? . . . És önt nem?

— De engem is — bólintott Oberzohn szemérmetlenül. — De különben mit firtatod a dolgot? Cuccini már halott: miért ne legyen az ő halála a mi életünk? . . . Ostoba vagy, fiám, ha nem írod alá. Aztán küldd le a másik kettőt is, hadd írják alá ők is.

A bandita vonakodva írta alá a „vallomást” és a másik kettő szintén követte a példáját. Most már megértették, hogy miről van szó és szinte ők is örültek Cuccini halálának, ami lehetővé tette, hogy tisztára moshassák magukat a hatósággal szemben elkövetett erőszak vádjá alól.

Közben bealkonyodott és sötét felhők verődtek össze az égen. Az eső szemezni kezdett és olyan sötét lett, hogy öt lépésnyire se lehetett látni.

Gonzalez, elválva az ostromló csapatoktól, közelebb lopózott a homályos háttérből is komor feketeséggel kiemelkedő házhoz. A katonák nyugodtan pihentek a megásott födözékben, harcra és támadásra senkise gondolt — hiszen nem akarták kockáztatni a banditák kezében levő miss Leicester életét — s éppen ezért még a repülőgépek támadását se helyeselték . . .

Most hirtelen vakító fénycsóva lövelt ki Oberzohn házából, messzire megvilágítva a ház környékét. Leonnak éppen csak annyi ideje volt, hogy hasra feküdjék, mert a következő pillanatban már fölötte táncolt a kíváncsi fénycsóva.

De Leon jól tudta, hogy nem fog sokáig tartani ez a játék. A rendőrség bizonyára intézkedik és elvágja az áramot szolgáltató drót-kábelt... Csakhogy öt perc se telt bele és ismét megjelent a fénycsóva, még vakítóbb ragyogással, mint az imént.

— Úgy látszik, hogy külön áramfejlesztő telepe van a vén gazembernek a házban — bosszankodott Gonzalez.

Poiccart, aki kora délután a városban volt, most jött vissza, hatalmas acélhengerrel, amit Leon és Manfred lihegve cipeltek ki a ház felé. De, mikor a fénycsóva rájuk világított s mindjárt kattogni kezdett a gépfegyver, ledobták az acélhengert és menekültek a katonák fedezékébe. Szerencsére a golyózápor nem tett kárt se bennük, sem pedig az acélhengerben.

Éjfél tájban megérkezett végre az áldott Washington is. Már nagyon nehezen várták, mert ő volt az egyetlen ember, aki pozitív feleletet tudott adni a legizgatóbb kérdésre. Leon röviden elmondta, hogy mit látott a „kígyó-szobában“. Pontosan leírta az egyes kígyó-fajok külsejét és nagyságukat, — már amennyire ezt szemmérték után tehetette — ami elég volt a kígyószakértőnek, hogy meghatározza a gyilkos csúszó-mászók különböző fajtáit.

— Valamennyinek halálos a marása — jelentette ki Washington fejcsóválva. — A skorpiókat kivéve, egyetlen egy olyan kígyó sincs abban a szobában, amelyik öt perc alatt örök álomba ne ringatná a leg-hatalmasabb óriást is.

Mikor megmutatták neki a földalatti helyiségben talált kígyót, azonnal megállapította, hogy melyik osztályba tartozik.

— Ez mamba. Valamennyi közt talán a legvesze-

delmesebb. Nem látott a szobában laposfejű, vörös kígyót is? — fordult Leonhoz. — Igen? — Nos, ez a hirhedt fer-de-lance, majdnem oly gyilkos, mint a mamba. A rövid, vörösbőrű dögök pedig koráll-kígyók.

Leon még megkérdezte, hogyan halhatott meg Gurther.

— A szerencsétlen bizonyára megsebezte a manbát. Lehet, hogy rálőtt és a golyó nem ölte meg. A dühödt állat erre felszökkent a levegőbe és rácsavarodott a karjára. Tudok olyan esetet, hogy a földre sujtott mamba egyenesen az üldözője torkának ugrott és ott marta meg. Rendesen azonban beérik azzal, hogy áldozatuknak a lábszárába vagy a combjába harapnak.

•

Virradat előtt egy órával haditanácsot tartottak és Leon előadta tervét, amit rövid vita után mindnyájan elfogadtak. Erre a „Három Igaz Ember“ odament, ahol este az acélhengert elejtették. Ezt fölvtették és lassan elindultak vele a ház felé. Leon még könnyű kis létrát és mindenféle szerszámmal megrakott hátizsákot is cipelt.

Oberzohn reflektora köröskörül megvilágította a ház környékét, de jó darabig elkerülte őket. Egyszerre azonban lecsapott rájuk a vakító fénycsóva, mire mind a hárman villámgyorsan hasravágódtak. Odafönt, a háztetőn, megszólalt a gépfegyver és ontotta rájuk a golyózápport — de, szerencsére, egyikük se sebesült meg és, ami fontosabb volt: az acélhengert se érte golyó.

Ekkor azonban sortüzek dördültek el és gépfegyverek kattogtak a katonák árkaiból is köröskörül. Célpont a fénycsóva reflektora volt s alig tartott másfél percig a szilaj lövöldözés, mikor a fénycsóva hirtelen kialudt. Oly hirtelen, hogy kétségtelenül eltalálta valamelyik golyó.

— Rajta! — suttogta Manfred, mire fölkapták az acélhengert és lélekszakadva rohantak vele a ház felé.

Lihegve értek oda s most már, a ház falának árnyékában, nem kellett félniük attól, hogy Oberzohn észre veszi őket a tetőről. Leon odatámasztotta a létrát a falhoz és fölment rajta az első ablakhoz. Gyorsan benyomta az üvegtáblát s benyulva a résen, kinyitotta az ablakot. Aztán kivette a kis zsákból az acélvágót és lázas izgalommal esett neki a belső vastáblának, hogy keresztül vágja. Fárasztó, nehéz munka volt, úgy hogy tíz perc múlva Manfred váltotta föl Leont.

Akárminő baj érte is a fényszórót, Oberzohn kijavította a hibát — vagy tán másik fényszórója volt tartalékban — mert a háztetőn ismét fölillant a vakító fénykéve és alaposan végig kutatta a helyet, ahol az imént a „Három Igaz Ember“ lehasalt a földre az acélhengerrel. Most azonban nem adott sortüzet az ostromló katonaság a reflektorra — és ez a „fegyverszünet“ nyugtalanította Oberzohnt.

Most játszani, keresni kezdett a reflektor. Lassan söpörte végig a fénycsóva az egész terepet, nappali világossággal árasztva el mindent köröskörül — és Oberzohn megdöbbenve látta, hogy ismét megmozdult a tank, amely eddig mozdulatlanul vesztegelt a faszorító végén. Jobbra-balra dőcögve közeledett a félelmetes alkotmány, mire Oberzohn fogcsikorgatva rohant le a háztetőről, egyenesen a cselédszobába, ahová Mirabellet bezárta.

Oly izgatott volt a vén gonosztevő, hogy remegő kezei nem találták meg a lakat nyitját. Amikor végül mégis sikerült kinyitnia, akkorát lökött az ajtón, hogy valósággal úgy zuhant be a szobába. Mirabelle halál-sáppadtan állt az ágy mellett, de a hangja nem reszketett, sőt szilárdan csengett, amikor megkérdezte:

— Mit akar itt?

— Magát! — vicsorgott rá Oberzohn. — Magát. szépséges kis lady . . . a kígyóim már epedve várják magát!

Vadállatként rohant rá a fiatal leányra, aki nem

is védekezett rémületében. Dühösen az ágyra lökte s rozsdás bilincset rakott mind a két csuklójára. Aztán fölrántotta az ágyról és rángatva hurcolta magával, le a földszintre, a kígyók szobájába.

A radiátorok már nem égtek, mert a házi villany-fejlesztő áramából már nem jutott áram ide is. De azért fülledt meleg volt a szobában s mikor Oberzohn fölkattantotta a villamos lángot és Mirabelle meglátta a sok kígyós-dobozt, egymás mellett a földön és a polcokon, megroskadtak már remegő térdei, úgy, hogy el is bukott volna, ha Oberzohn még idejében el nem kapja a derekát. Hamar széket húzott a szoba közepére, erőszakkal ráültette Mirabellet és a lábait meg a derekát hozzákötötte a székhez.

— Most várja meg, szépséges, fiatal lady, míg érte jönnek — harsogta metsző gúnnyal. — Ne féljen: mindjárt itt lesznek . . . nem kell sokáig várakoznia!

A közelgő tank tompa dübörgése már a vastáblákkal védett ablakon keresztül is behallatszott. Oberzohnnak tehát sietnie kellett. Arra már nem volt ideje, hogy egyenként kinyissa a kígyós ládákat. Mauser-puskájának az agyával törte be hát a ládák üveges oldalát... Mirabelle iszonyodva látta, hogyan bukkanak elő az egyik ládából sziszegő zöldes fej, a másikból laposra nyomott kecség-orr — és a fényes bőrű csúszó-mászók nesztelenül tekergőztek ki a ládából, le a földre, ahol jobbra-balra ingatták magasra emelt fejüket, mintha tanakodnának, hogy merre induljanak . . .

— Na, Good-bye, szépséges fiatal lady! — hörögte Oberzohn, röhögve, vigyorogva és, miután lecsavarta a villanyt, becsapta maga mögött az ajtót, ott hagyva a megkötözött, védtelen leányt, a minden felől reá leselkedő halál torkában!

De, alig tett négy-öt lépést a folyosón, mikor az első bomba már fölrobbant a hall ajtaja előtt. Forgácsok és téгла-szilánkok röpködtek a feje körül, amint rohanva menekült föl a lépcsőkön, tapogatva zsebében

a Cuccinitől aláírt okmányt, amely — véleménye szerint — megvédte őt minden bajtól és veszedelemtől.

Most fölrobbant a második bomba és recsegve-ro-pogva dőlt be a hall ajtaja.

— Hát csak hadd jöjjenek! — vigyorgott magában Oberzohn kárörvendve.

Nem zárta be kulcsra a kigyó-szoba ajtaját: — aki belép oda, magára vessen, ha ott éri a halál . .

Megállt az emeleti folyosón és előrenyújtott nyakkal, a lélekzetét is visszafojtva figyelt . . . Már betörték — valaki gyorsan szalad végig a folyosón — egyenesen a kigyósszoba felé, amelynek ajtaján dörömböl.

— Már elkéstek! — vigyorgott ujjongva Oberzohn és rohant föl a háztetőre.

A három bandita csüggedt, mogorva arccal guny-nyaszott a párkány mögött az egyik szögletben. Most már tisztában voltak vele, hogy Oberzohn megcsalta, félrevezette őket és le akartak számolni vele, mielőtt az igazságszolgáltatás rájuk teszi a kezét. De erre már nem került sor. Mert Oberzohn még oda se ért hozzájuk, mikor már fölharsant háta mögött a fenyegető kiáltás:

— Föl a kezekkel!

Khaki-ruhás katonák másztak ki egymás után a padlás csapó-ajtaján keresztül a háztetőre s a lövésre készen tartott puskák nyomatékosan támogatták a törvény nevében elhangzott fenyegetést.

— Föl a kezekkel, hé! — hangzott a fölszólítás másodszer is és az első meglepetés ijedelméből fölocsudó banditák ész nélkül emelték föl a kezüket.

Most már tiz-tizenöt katona volt a háztetőn. Miatt közrefogták a banditákat, Manfred — aki szintén a katonákkal jött föl — karon ragadta Oberzohnt.

— Szükségem van önre, barátom — mondta és kegyetlenül megrázta. — Gyerünk!

Oberzohn, mintha megbénult volna az akaratereje, gyámoltalanul ment Manfreddel. Lementek az első

emeletre s mikor Gurther szobájához értek, Manfred belökte Oberzohnt a nyitott ajtón. Ugyanekkor ért föl lihegve Leon, akit nyomon követett Poiccart is.

— Miss Leicesternek semmi baja! — ujságolta Leon, ragyogva a boldogságtól. — A gáz, amit az acélhengerben hoztunk, abban a pillanatban megölte a kígyókat, mihelyt lesiklottak a földre és Washington most szedi össze azokat, amelyek még nem másztak ki a ládákból.

Most hirtelen becsukta az ajtót s ahogy a zár csattant, Oberzohnnak úgy tetszett, hogy hirtelen a torkába szökkent a szíve... Életében most először volt egyedül a „Három Igaz Emberrel“, akiket halálosan gyűlölt, de egyúttal rettegett is tőlük.

— A komédiának vége, Oberzohn! — szólalt meg Manfred komolyan.

A vén gonosztevő még egyszer összeszedte magát és kihívó, dacos mosolyra torzította az arcát.

— Azt hiszem, hogy csak most kezdődik — felelte gúnyosan. — Itt van Cuccini vallomása. Ebből kiderül, hogy kényszerhelyzetbe került áldozat vagyok. Cuccini mindent tüzetesen megír ebben a vallomásában: hogyan kényszerített rá, ő és négy cinkosa, hogy itt maradjak és osztozzam a sorsukban. Ha nem kényszerítették volna, egy pillanatig se szálltam volna szembe a karhatalommal. Mert ugyan miért is tettem volna?... Hiszen tisztességes, becsületes, közismert kereskedő vagyok, akinek semmi oka sincs arra, hogy féljen a törvénytől. Itt a vallomás... tessék!

Odanyújtotta az írást Manfrednek, aki át is vette, de bele se nézett.

— Különben is — folytatta Oberzohn és szavaiból csak úgy áradt a káröröm — akármi történt vagy történik, az a szépséges fiatal lady mindenképpen elveszti a mesebeli aranyhegyet. Mert holnap az utolsó nap, amikor lejár...

— Ne locsogjon, Oberzohn! — vágott a szavába

Manfred és, megragadva a svéd zsvány vállát, odaállította a falhoz. — Az ítéletet már kimondtuk ön fölött. Mert ha rászedhetné is az igazságszolgáltatást, minket nem szedhet rá... ezt jól tudja ön is!

És most olyasvalamit látott Oberzohn, hogy fölördített halálfélelmében, mint a törbe csalt fenevad. Leon Gonsalez megtalálta Gurther arany cigaretta-tárcáját és éppen azon babrált, hogy beleillesszen egy cigarettát a furcsa, fekete szipkába.

— Ezt így tartják, úgy-e? — kérdezte odavetőleg, Oberzohn felé fordulva.

Becsavarta a cigarettát a szipkába és megkereste ezen azt a titkos rúgót, amely működésbe hozta a gyilkos játékszert.

— A cigaretta felső végében, kicsiny, zárt négy-szögben van két jégoszlop... Megtaláltam a jégoszlopok öntő-mintáit az ön laboratóriumában, Oberzohn... Szóval ezek belekerülnek a cigarettába, amely nem dohányból készült, hanem finoman esztergályozott acélső... Igaz-e, Herr Doktor?... És aztán, mikor a jégoszlopok már benne vannak a cigarettában...

Szájába vette a szipkát és belefújt. Senkise látta repülni a két jégoszlopot... De Oberzohn rekedt kiáltással kapott az arcához, kétszer-háromszor megtántorodott s aztán úgy esett össze, mint az üres zsák.

A „Három Igaz Ember“ szótlanként ment ki a szobából. A folyosón találkoztak Meadows rendőrtanácsossal, aki éppen akkor jött föl az emeletre.

— Félek, hogy a barátunk nem kerül esküdtszék elé — mondta Leon. — Meglopta a hóhért tíz font erejéig, mert nem lehet fölakasztani.

— Meghalt? — hökkent meg Meadows. — Persze, öngyilkosság!

— Úgy rémlik inkább, hogy kigyómarás — vetette oda hanyagul Leon.

Lement a kígyó-szobába, Mirabellehez, aki hol sírt, hol kacagott hisztérikus örömében és egy szót se értett a derék Elijah Washington beszédéből, aki komolyan magyarázta neki a kígyók érdemeit és kiváló tulajdonságait.

— Legalább ötezer dollár érték pusztult el itt — sóhajtott szomorúan, a földön heverő, döglött kígyókra mutatva. — Szerencsére maradt még elég, amit hazavihetek!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

XXXIV. FEJEZET.

A gyilkos cigaretták.

Mikor már mindenen túlestek, Manfred megmagyarázta Meadows tanácsosnak a rejtélyes kígyómarások titkát.

— Oberzohn úgy szerezte a mérget, hogy tömör gummibotot tartott a fölingerelt kígyó elébe. A bestia beleharapott, mire a méregfog tömlőjéből kicsurrant egy-két csöpp méreg. Ezt összegyűjtötte, valami különös eljárással tömörítette, aztán kevés vízzel fölhigította és végül modellbe öntötte, ahol aztán megfagyasztotta . . .

— Megfagyasztotta? . . . a kígyómérget?! — csodálkozott Meadows. — Hihetetlen!

— Már pedig így történt, — folytatta Manfred. — A kígyóméreg ugyanis nem vesztí el erejét, ha megfagyasztják. Oberzohn tehát könnyen csinált belőle jégcsilánkokat, ami azért volt zseniális eljárás, mert ha a jégcsilánk csak megkarcolja is a bőrt, ez már kész halál. Abban a pillanatban ugyanis, amikor meleg testbe ütődik, fölolvad a jégcsilánk s a méreg nyomban beivódik a karcolásba. Mivel az áldozat egész természetesen odakap, ahol a karcolás érte, még jobban bedörzsöli a mérget a sebbe. A jégcsilánkokat a családig cigarettához hasonló acélcsövecske rekeszébe zárták, a cigarettát pedig ebonit-szipkába dugták, amely tele volt sűrített levegővel. Ha megnyomtak a szipkán

egy titkos rúgót, akkor már csak bele kellett fujni és a sűrített levegő nagy erővel lökte ki a cigarettából a jégshilánkokat. Mivel ezek színtelenek és átlátszók voltak, nem lehetett őket látni, amint a levegőben repültek. Viszont, mihelyt célhoz értek, rögtön elolvadtak s ezért nem talált a rendőrség soha semmiféle nyomot az áldozatokon, kivéve a kígyómaráshoz hasonló karcolást. A gyilkosságnak ezt a módját Dél-Amerikában, Kelet-Indiában és a Molukki-szigeteken évszázadok óta üzik a benszülöttek, akik fúvó-csőbe teszik a mérgezett hegyű töviseket, vékonyra faragott bambuszshilánkokat. Ezeknél azonban mindig meg lehet találni a tövist, vagy magában a sebben, vagy az áldozat körül a földön. És Oberzohn módszerében éppen az volt a zseniális, hogy a gyilkos shilánkot sohase lehetett megtalálni, mert mindig elolvadt és nyomtalanul eltűnt.

— Na, és mi van miss Leicester bányajogával a biskrai Aranyhegyen?

— Oh, az teljesen rendben van! — mosolygott Manfred. — Leon, amikor lent járt Heavytree-farmon, talált néhány üres lapot, amelynek alján ott volt miss Leicester aláírása. Valami ürüggyel kiküldte a szobából Alma nénit és ellopott egy ilyen lapot. Ezen kérte a bányajog meghosszabbítását. A kérvényt Washington barátunk vitte Lisszabonba és éppen ma éjjel hozta meg a kedvező elintézés hírét . . .

•

Manfred és Poiccart együtt mentek haza és csak a New Cross Roadon találtak berautót, mert a maguk autójába Leon ült Mirabelle-lel. Poiccart nagyon levert és szótalan volt; látszott, hogy bántja valami. Nagy sokára habozva szólalt meg:

— Hallod-e, George — kezdte: — kicsit aggódom Leon miatt. Szinte el se tudom hinni, pedig mégis úgy látszik, hogy . . .

— Nos, miért nem folytatod? — kérdezte Manfred vidáman, mert már tudta, hogy mi következik.

— Mondom: nem akarom hinni — suttogta Poiccart tragikus mozdulattal — és mégis úgy rémlik, hogy ez a Leon . . . szerelmes. Nem gondolod?

Manfred elmosolyodott és kómikus lemondással felelt:

— Hát kérlek, „igaz“ embereket is érhet efféle bal-
eset!

— Nekem ugyan sohase jutott eszembe, hogy ilyen szerencsétlenség is érhetne! — dörmögött Poiccart és szomorúan rázta a fejét.

(VÉGE.)

OSZK

Országos Széchenyi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár